

Harry Potter – 3.
J. K. ROWLING
Harry Potter és az azkabani fogoly.
Első fejezet

Bagolyposta

Harry Potternek volt néhány nem mindennapi tulajdonsága. Először is, szívből utálta a nyári vakációt. Másodszor: vágyott rá, hogy elvégezhesse a házi feladatát, de ezt csak titokban, éjnek idején tehetette. És végül: Harry Potter varázsló volt.

Lassan éjfélre járt az idő. Harry az ágyán hasalt, a sátor módjára fejére húzott takaró alatt. Egyik kezében elemlámpát, a másikban sastoll pennát szorongatott, s orra előtt, a párnának támasztva nagyalakú, bőrkötéses könyv állt (Bathilda Bircsók A mágia története című műve). A penna hegye lassan lefelé vándorolt a margó mentén. Harry homlokráncolva kutatott valamiféle használható információ után a Miért volt reménytelen vállalkozás a 14. századi boszorkányüldözés? címmel írandó házi dolgozatához.

A sastoll megpihent egy érdekesnek tűnő bekezdés elejénél. Harry megigazította kerek szemüvegét, közelebb tolta a lámpát a könyvhöz, és figyelmesen olvasni kezdett:

Varázstalan embertársaink (közismert nevükön a muglik) a középkorban roppantul féltek a mágiától, viszont meglehetősen nehezen ismerték fél azt. Azon ritka alkalmakkor, amikor sikerült elfogniuk egy-egy igazi boszorkányt vagy varázslót, az illetőt abban a hiszemen égették el a máglyán, hogy ily módon az ő életét is kiolthatják. Az elítélt boszorkány vagy varázsló ilyenkor rendszerint elvégzett egy egyszerű hőhűtő bűbájt, majd jajveszékelve gyötrelmet színlelt, pedig csupán kellemes csiklandozást érzett. Vadóc Wendelin például annyira élvezte a „máglyahalált”, hogy különböző álöltözetekben összesen negyvenhét-szer adta magát muglikézre.

Harry a foga közé szorította a pennát, és tintát-pergament húzott elő a párna alól. Óvatosan lecsavarta a tintásüveg kupakját, megmártotta a tollat, és írni kezdett. Időnként szünetet tartott és fülelt, tudta, hogy ha a Dursley család valamelyik tagja vécére menet meghallaná a toll sercegését, akkor a

szünidő hátralevő részében valószínűleg a lépcső alatti gardróbban kuksolhatna.

Arról, hogy Harry megutálta a nyári vakációt, egyedül a Privet Drive 4. szám alatt lakó Dursley család tehetett. Vernon bácsi, Petunia néni és fiuk, Dudley muglik voltak, s igencsak középkorias felfogást vallottak a mágiáról. Harrynek rajtuk kívül nem volt más élő rokona. Édesszülei – egy boszorkány-varázsló házaspár – régen meghaltak, s a Dursley-házban még a nevük említése is tilos volt. Petunia néni és Vernon bácsi sokáig azt hitték, hogy szigorral és sanyargatással elnyomhatják Harryben az öröklött varázslóhajlamot. A módszer azonban – nagy bosszúságukra – nem vált be, s Harry immár két esztendeje a Roxfort Boszorkány-és Varázslóképző Szakiskola tanulója volt. Azóta Dursleyék attól rettegetek, hogy környezetük tudomást szerez nevelt fiuk hajlamáról, de a legtöbb, amit tehettek, az volt, hogy a vakáció első napján elkobozták Harry könyveit, varázspálcáját, üstjét, seprűjét, és megtiltották neki, hogy a szomszédokkal érintkezzen.

A tankönyvek hiánya komoly gondot okozott Harrynek, hiszen roxforti tanáraitól rengeteg házi feladatot kapott a szünidőre. Egyik dolgozatát – egy különösen macerás értekezést a zsugorító főzetekről – legellenszenvesebb tanára, Piton professzor utasítására kellett megírnia. Pitonról tudta, hogy boldog lenne, ha büntetést sózhatna a nyakába. Erre semmiképp sem adhatott neki ürügyet, ezért már a vakáció első hetében elszánta magát a cselekvésre. Egy ízben, mikor a Dursley család testületileg kivonult a kertbe megcsodálni Vernon bácsi új céges autóját (jó hangosan csodálták, hogy a szomszédnak is feltűnjön), Harry kihasználta az alkalmat, tüvel kinyitotta a lépcső alatti gardrób zárát, és kilopott néhány könyvet. A becses zsákmányt a szobájában rejtette el. Úgy vélte, ha nem hagy tintafoltokat a lepedőn, talán nem fog feltűnni Dursleyéknak, hogy éjszakánként mágiát tanul.

Mostanság mindenképp el akarta kerülni az összetűzést nagybátyjával és nagynénjével, mivel már amúgy is kihúzta náluk a gyufát: még egy hete sem volt otthon, amikor egyik varázslótársa hívta telefonon.

Ron Weasleynek, aki Harry egyik legjobb barátja volt a Roxfortban, minden rokona varázsló volt. Ennél fogva sok olyan dolgot tudott, amit Harry nem, telefont viszont épp akkor használt először. Harry balszerencséjére aznap Vernon bácsi ért oda előbb a készülékhez.

– Tessék, Vernon Dursley beszél.

Véletlenül épp Harry is ott volt a szobában, mikor meghallotta Ron hangját, megdermedt.

– HALLÓ? HALLÓ? HALL ENGEM? HARRY – POTTERREL – SZERETNÉK – BESZÉLNI!

Ron olyan hangosan kiabált, hogy Vernon bácsi összerezzent ijedtében. Eltartotta fülétől a kagylót, dühösen meredt rá. – KI BESZÉL? – bömbölte, – KI MAGA?

– RON – WEASLEY! – Ron úgy üvöltött, mintha ő és Vernon bácsi egy futballpálya két végében állnának. – HARRY – EGYIK – BARÁTJA – VAGYOK – AZ ISKOLÁBÓL!

Vernon bácsi megfordult, és apró szemét a döbbent Harryre meresztette.

– ITT NEM LAKIK SEMMIFÉLE HARRY POTTER! – kiabálta, s most már kartávolságnyira tartotta magától a kagylót, mintha attól félne, hogy az felrobban. – FOGALMAM SINCS, MIFÉLE ISKOLÁRÓL BESZÉL! SOHA TÖBBET NE TELEFONÁLJON IDE! HAGYJA BÉKÉN A CSALÁDOMAT!

Azzal visszadobta a kagylót a telefonkészülékre, olyan undorral, mintha egy mérges pókot lökne el magától. Ezután a Dursley-házban elhangzott rendreutasítások egyik legdurvábbika következett.

– HOGY MERED MEGADNI EZT A TELEFONSZÁMOT OLYAN EMBEREKNEK, AKIK... AKIK OLYANOK, MINT TE!? – üvöltötte Vernon bácsi, nyálesőt zúdítva Harry arcába.

Ron valószínűleg érezte, hogy bajba sodorta Harryt, mert nem telefonált többet. Harry másik legjobb roxfortos barátja, Hermione Granger sem jelentkezett. Harry gyanította, hogy Ron beszélte le Hermionét a telefonálásról. Hermione, aki a legokosabb növendékboszorkány volt Harry évfolyamában, mugli családban nevelkedett, vagyis tudta használni a telefont, és elég sütnivalója lett volna ahhoz is, hogy ne említse a Roxfortot.

Öt hosszú héten át egyik varázslóbarátjáról sem érkezett hír. Úgy tűnt, ez a nyár is ugyanolyan csapnivaló lesz, mint az előző volt, bár egyetlen pozitív változás azért történt tavaly óta: Harry engedélyt kapott rá, hogy éjszakára kiengedje baglyát, Hedviget – persze meg kellett esküdnie, Hogy nem küld vele levelet barátainak. Vernon bácsi azért adta be a derekát, mert Hedvig szörnyű ricsajt csapott, ha éjjel-nappal a kalitkájában kellett gubbasztania.

Harry befejezte a Vadóc Wendelinről szóló bekezdést, és újra hallgatózott. A sötét ház csendjét csak pufók unokatestvére, Dudley távoli, morgós horkolása törte meg. Nagyon késő lehetett. Harrynek szúrt a szeme az álmodástól. Majd holnap éjszaka befejezi a dolgozatot...

Rácsavarta a kupakot a tintásüvegre, előhúzott egy régi párnahuzatot az ágy alól, abba belepakolta a zseblámpát, A mágia történetét, a dolgozatot, a pennát és a tintát, majd kimászott az ágyból, és bedugta a csomagot a padló egyik meglazult deszkája alá. Azután felállt, kinyújtóztatta tagjait, és ránézett az éjjeliszekrényen álló ébresztőóra foszforeszkáló számlapjára.

Mikor látta, hogy éjjel egy óra van, kissé összeszorult a torka. Már egy teljes órája tizenhárom éves volt, és észre sem vette...

Harry különös vonásai közé tartozott az is, hogy nem várta izgatottan a születésnapját. Ami azonban nem csoda, hiszen soha életében nem kapott még egy árva üdvözlőlapot sem. Dursleyék az elmúlt két évben egy szóval sem emlékeztek meg az eseményről, és semmi nem utalt rá, hogy ez az idén másképp történik majd.

Harry elindult a sötét szobában. Hedvig üres kalitkája mellett elhaladva az ablakhoz lépett, és rákönyökölt a párkányra. A takaró alatt eltöltött órák után kellemesen felfrissítette a hűvös éjszakai szellő. Hedvig az előző este óta távol volt. Harry nem aggódott érte – máskor is előfordult, hogy a bagoly hosszabb ideig elmaradt –, de most már szeretne volna viszontlátni. Hedvig volt az egyetlen lény a házban, aki nem fintorgott, ha meglátta őt.

Harry korához képest meglehetősen alacsony és sovány volt, habár az elmúlt egy évben nőtt néhány centit. Hollófekete hajának rakoncátlan fürtjei változatlanul ellenálltak mindenféle fésülésnek. Szeme zölden csillogott kerek szemüvege mögött, és homlokán még mindig jól látszott a sajátos, villám alakú heg.

A számos furcsaság közül, ami Harryt jellemezte, ez a sebhely volt a legfeltűnőbb. Dursleyék tíz évig makacsul állították, hogy a heg annak az autóbalesetnek az emléke, amelynek során Harry szülei életüket veszítették. Ez már csak azért sem lehetett igaz, mert Lily és James Potter nem autóbalesetben haltak meg, hanem gyilkosság áldozatai lettek: megölte őket az évszázad legveszedelmesebb fekete mágusa, Voldemort nagyúr. Harry, szüleivel ellentétben, túlélte a merényletet. A gyilkos átok megsebezte ugyan a homlokát, de aztán visszahullt a támadóra, és kis híján elpusztította Voldemortot. A varázslónak csak menekülni maradt ereje...

Harrynek azóta a Roxfortban is volt alkalma farkasszemet néznie Voldemorttal. Most, hogy az ablaknál állva felidézte legutóbbi találkozásukat, be kellett ismernie: kész csoda, hogy egyáltalán megérte a tizenharmadik születésnapját.

Harry merengve bámulta a csillagos eget. Talán felbukkan Hedvig, gondolta, csőrében egy döglött egérrel, dicséretet várva a sikeres

vadászatért... Csak jó pár másodperc elteltével vette észre, hogy a háztetők fölött tényleg mozog valami.

A Hold sápadt, sárga fényében egy széles, furcsán féloldalra billent lény körvonalai rajzolódtak ki. A repülő valami egyre lejjebb ereszkedett, és egyenesen a Dursley-ház felé tartott. Harry megmarkolta az ablakkilincset, és mozdulatlanul figyelt, átfutott a fején, hogy talán jobb volna, ha bezárná az ablakot, de mikor a bizarr lény elsuhant egy utcai lámpa mellett, felismerte, hogy mi az, és inkább félreugrott.

Az ablakon három bagoly suhant be: a két szélső karmai közt tartotta az ájultnak tűnő harmadikat. A madártrió lehuppant Harry ágyára. A középső bagoly, egy nagy szürke, ernyedten eldőlt a lábához kötözött jókora csomag mellett.

Harry nyomban felismerte az ájult baglyot: Errol volt az, a Weasley család madara. Egy ugrással az ágynál termett, kibontotta a bagoly lábán a csomót, majd Hedvig ketrecéhez vitte Errolt. A madár kinyitotta fél szemét, hálája jeléül erőtlenül huhogott egyet, és esőrést a vizes edénybe dugta.

Harry most a másik két madár felé fordult. Az egyik, egy nagy fehér nőstény, az ő Hedvigje volt. Ő is csomagot hozott, s láthatóan roppant büszke volt magára. Kedveskedve megcsipkedte gazdája kezét, mikor az leoldotta róla terhét, majd szárnyra kapott, és csatlakozott Errolhoz.

A harmadik bagoly egy szép, sárgásbarna példány volt. Harry nem ismerte, de nyomban rájött, honnan küldték, mert a madár a harmadik csomagon kívül egy, a Roxfort címerével díszített levelet is hozott. Miután Harry megszabadította a küldeményektől, fontoskodva megrázta tollait, majd kitérte szárnyát, és kiröppent az éjszakába.

Harry leült az ágy szélére, és bontogatni kezdte Errol csomagját. A barna papír egy aranyszínű ajándékcsomagot, egy levelet és... és élete első születésnapjára üdvözlőkártyáját rejtette. Harry kissé remegő kézzel nyitotta ki a borítékot, amelyből két papír hullott ki: egy levél és egy újságkivágás.

Az újságcikk csak a varázslók napilapjából, a Reggeli Prófétából származhatott, hiszen a fekete fehér képeken ábrázolt alakok ide-oda mozogtak. Harry kezébe vette a cikket, kisimította, és olvasni kezdte:

A MÁGIAÜGYI MINISZTERIUM DOLGOZÓJA NYERTE A FŐDÍJAT

Arthur Weasley, a Mágiaügyi Minisztérium mugli tárgyakkal való visszaéléseket vizsgáló osztályának vezetője nyerte a Reggeli Próféta idei Nagy Galleon nyereleménysorsolásának fődíját.

A boldog nyertes így nyilatkozott lapunknak: „Ebből az aranyból nyáron elutazunk Egyiptomba, ahol a legidősebb fiunk, Bill átoktörőként dolgozik a Gringotts Varázslóbank megbízásából.”

A Weasley család egy hónapot tölt Egyiptomban. Az új tanév kezdetére vissza kell térniük, hiszen a Roxfortban jelenleg Weasleyék öt gyermeke tanul.

Harry a mozgófényképre nézett, és a lelkesen integető csapatot látva mosoly terült szét az arcán. Egy égbe nyúló piramis előtt ott állt a család mind a kilenc tagja: a duci Mrs. Weasley, a magas, kopaszodó Mr. Weasley, hat fiuk és egy szem lányuk. Mindegyiküknek – bár ez a fekete-fehér fotón nem látszott – égővörös haja volt. A nyakigláb Ron a kép közepén állt, magához ölelve kishúgát, Ginnyt. Vállán ott gubbasztott házipatkánya, Makesz.

Harry meg volt győződve róla, hogy a nagy halom arany a Lehető legjobb helyre került. Weasleyék, ez a kedves és szeretetre méltó család, szegények voltak, mint a templom egere.

Harry kezébe vette Ron levelét.

Kedves Harry!

Isten éltesen sokáig!

Először is: ne haragudj a telefon miatt. Remélem, nem kaptál ki nagyon a mugliktól miattam. Megkérdeztem apát, és szerintem nem kellett volna annyira kiabálnom.

Egyiptom szuper hely. Bill elvitt minket az összes fáraósírba. Hihetetlen, hogy milyen izgalmas védőátkokat szórtak rójuk azok az ókori egyiptomi mágusok! Anya nem is engedte bejönni Ginnyt az utolsó sírkamrába, mert az tele volt a mugli sírrablók különös csontvázaival. Betörték, aztán két fejük nőtt meg minden.

Amikor apa megnyerte a Reggeli Próféta sorsolásának, fődját, alig akartam hinni a fülemnek. Hétszáz galleon! A nagyját erre a nyaralásra költöttük, de a maradékból kapok egy új varázspálcát.

Harry nagyon is jól emlékezett rá, hogyan ment tönkre Ron régi pálcája. A repülő autó, amivel ő és barátja a Roxfortba utaztak, egyenesen belezuhant egy fába az iskola parkjában.

Egy héttel a tanév kezdete elvitt érünk haza, és rögtön felmegyünk Londonba megvenni a könyveimet meg az új pálcát. Ott találkozhatnánk. Kitartás! Ne hagyd, hogy a muglik kikészítsenek! Gyere el Londonba!

Ron

Ui.: Percy iskolaelső lett. A múlt héten kapta meg az értesítést.

Harry újból a fotóra pillantott. Percy, aki hetedéves, azaz végzős volt a Roxfortban, kimondottan önelégültnek tűnt.

Gondosan fésült haján félrecsapott fez ült, s azon ott csillogott az iskolaelsőnek járó jelvény.

Harry most az ajándékot vette szemügyre. Az arany csomagolópapírból egy miniatűr üveg bűgőcsigának tűnő tárgy és Ron hozzáfűzött magyarázata került elő.

Harry, ez egy zsebgyanuszkóp. Világítani és forogni kezd, ha olyan ember van a közelben, akinek vaj van a fején. Bill ugyan azt mondja, megbízhatatlan kacat, és csak arra jó, hogy rásózzák a varázslóturistákra, mert tegnap este vacsora közben egyfolytában villogott. De akkor még nem tudta, hogy Fred és George bogarat dobtak a levesébe.

Üdv Ron

Harry az éjjeliszekrényre rakta a zsebgyanuszkópot. Az mozdulatlanul állt a hegyén, s csak az ébresztőóra mutatóinak zöldes fénye tükröződött rajta. Harry néhány másodpercig gyönyörködött benne, aztán kezébe vette Hedvig csomagját.

Abban is egy becsomagolt ajándékot, egy üdvözlőlapot és egy levelet talált.

Kedves Harry!

Ron beszámolt nekem a telefonbeszélgetéséről Vernon bácsikáddal. Remélem, nem kerültél bajba miatta. Most épp Franciaországban nyaralunk, és nem is tudtam, hogyan fogom ezt elküldeni neked – mi lett volna, ha a határon felbontják? –, de aztán szerencsére megjelent Hedvig. Szerintem azt akarta, hogy a változatosság kedvéért idén tényleg kapjál valamit a születésnapodra. Az ajándékodat bagolypostai utánvétellel rendeltem. Találtam egy hirdetést a Reggeli Prófétában (itt is kézbesítik nekem – jó tudni, hogy mi újság a mágusvilágban). Láttad azt a képet Ronról és a családjáról az egyik múlt heti számban? Ron biztos sok izgalmas dolgot tanul Egyiptomban. Irigylem őt – a régi egyiptomi varázslók zseniálisak voltak.

Itt is érdekes a boszorkányság helyi története. Átírtam az egész mágiatörténet-dolgozatomat, belevettem pár adatot, amit itt találtam. Remélem, nem lett túl terjengős – most két tekerccsel hosszabb, mint amennyit Binns professzor kért.

Ron azt írta, hogy a szünet utolsó hetében Londonban lesz. El tudsz jönni? Elenged a bácsikád és a nénikéd? Remélem, igen. Ha mégsem, szeptember elsején találkozunk a Roxfort Expresszen!

Szeretettel üdvözl

Hermione

Harry nevetve félretette a levelet, és bontogatni kezdte az ajándékot. Jó nehéz csomag volt. Hermionét ismerve biztos volt benne, hogy egy vastag könyvet kapott, tele bonyolult varázsigékkel – de tévedett. Szíve hevesen megdobbant, mikor a papírból egy karcsú fekete bőrtok került elő, amin ezüst betűkkel ez állt: Seprűkarbantartó készlet.

– Nahát, Hermione! – suttogta csillogó szemmel Harry, és gyorsan kinyitotta a doboz cipzárját.

A készlet egy üveg Fleetwood-féle magasfényű seprűnyélápolót, egy ezüst vesszőmetszőollót, egy – hosszú utazás alkalmával a seprűre rögzíthető – réz iránytűt és A seprűápolás kézikönyvét tartalmazta.

Harrynek a Roxfortból a barátai után a varázslók kedvenc sportja, a kviddics hiányzott a legjobban. Ezt a roppant izgalmas és legalább annyira veszélyes játékot seprűnyélen lovagoló csapatok játszották. Harry, akinek veleszületett tehetsége volt a kviddicshez, példátlan módon már elsőéves korában bekerült háza csapatába. Érthető hát, hogy Nimbusz Kétezres versenyseprűjét legféltettebb kincsei között tartotta számon.

Harry félretette a bőrtokot, és ölébe vette a harmadik ajándékot. A barna csomagra firkált girbegurba betűkben első pillantásra felismerte a roxforti vadőr, Hagrid kézírását. A papírt feltépve valami zöld, bőrszerű dolgot pillantott meg, de mielőtt teljesen kibonthatta volna a csomagot, annak tartalma mocorogni kezdett, és hangosan csattant egyet – mintha fogai lettek volna.

Harry megdermedt. Tudta, hogy Hagrid nem küldene neki készakarva valami veszélyes dolgot, viszont a vadőrnek meglehetősen rendhagyó felfogása volt arról, hogy mi veszélyes és mi nem. Köztudottan óriáspókokkal barátkozott, vérszomjas, háromfejű kutyákat vásárolt vadidegenektől, és egyszer – a tiltó törvényre fittyet hányva – sárkánytojást is rejtegetett a kunyhójában.

Harry gyanakodva megbökte a csomagot. Az újból csattant egyet. Harry megmarkolta az éjjeliszekrényen álló olvasólámpát, és a magasba emelte, készen arra, hogy lecsapjon vele. Másik kezével megfogta a csomagolópapírt, és rántott rajta egyet.

A papírból egy könyv esett ki. Harrynek épp csak annyi ideje volt, hogy elolvassa a szép zöld kötésre arannyal nyomtatott címet – Szörnyek szörnyű könyve –, aztán a kötet az élére fordult, és rák módjára araszolni kezdett az ágy széle felé.

– Ajaj – motyogta Harry.

A könyv hangos puffanással lebucskázott az ágyról, és fürgén elindult a padlón. Harry lábujjhegyen követte. A könyv bemászott az íróasztal alatti sötét zugba. Harry csak remélni merte, hogy Dursleyék nem ébredtek fel a zajra. Gyorsan négykézlábra ereszkedett, és a könyv után nyúlt.

– Au!

A kötet rácsapódott a kezére, majd élére állva eliszkolt. Harry egy félfordulattal rávetette magát, és végre sikerült padlóra küldenie a harapós kötetet. Vernon bácsi álmosan felmordult a szomszéd szobában.

Hedvig és Errol érdeklődve figyelték az eseményeket. Harry szorosan magához ölelte az izgő-mozgó könyvet, a komódhoz sietett vele, elővett egy derékszíjat, és gondosan átkötötte a kötetet. A szörnyű nyomtatvány dühösen hánykolódott, de már nem tudott se harapni, se csattogni, úgyhogy Harry nyugodtan ledobhatta az ágyra, és elolvashatta Hagrid levelét.

Kedves Harry!

Boldog születésnapot!

Az ajándéokra szükséged lesz a jövő tanévben. Egyelőre nem árulok el többet. Majd ha találkozunk, mindent megtudsz. Remélem, a muglik rendesen bánnak veled.

Minden jót

Hagrid

Harry kissé gyanúsna tartotta ugyan, hogy Hagrid szerint az iskolában szüksége lesz egy harapós könyvre, de azért elvigyorodott, és letette Hagrid lapját a másik két levél mellé. Most már csak a Roxfortból érkezett küldemény volt hátra.

A borítók vastagabbnak tűnt a szokásosnál. Harry kibontotta, és kihúzta belőle az első pergamenlapot.

Kedves Potter úr!

Tájékoztatásul közöljük, hogy az új tanév szeptember elsején kezdődik. A Roxfort Expressz tizenegy órakor indul a King's Cross pályaudvar kilenc és háromnegyedik vágányáról.

A harmadéveseknek a kijelölt hétvégeken lehetőségük nyílik Roxmorts település meglátogatására. Kérjük, hogy a csatolt engedélyező nyilatkozatot írassa alá szülőjével vagy gyámjával.

Mellékelten megküldjük a beszerzendő könyvek listáját.

Szívélyes üdvözlettel

McGalagony prof
igazgatóhelyettes

Harry elővette a borítékból az engedélyező nyilatkozatot. Arcáról lassan leolvadt a mosoly. Semmire se vágyott jobban, mint hogy hétvégenként lemelessen a kizárólag varázslók lakta Roxmorts faluba. Csak azt nem tudta, hogyan fogja rávenni Vernon bácsit vagy Petunia nénit, hogy írják alá a nyilatkozatot.

Ránézett a vekkerre. Hajnali két óra volt.

Úgy döntött, hogy a nyilatkozat problémáját reggelre halasztja. Visszabújt az ágyba, és kipipált egy újabb kockát a maga készítette naptáron, amivel az új tanév kezdetéig hátralevő napokat számolta. Azután levette szemüvegét, hasra feküdt, és még egyszer rápillantott a három üdvözlőlapra.

Bármilyen különös fiú volt is Harry Potter, ebben a percben pontosan azt érezte, amit ilyenkor a legtöbben: boldog volt, hogy születésnapja van.

Második fejezet **Marge néni pórul jár**

Mikor Harry másnap reggel lement a konyhába, Dursleyék már a reggeliző asztalnál ültek. A vadonatúj televíziót nézték, amit csemetéjük kapott a vakációra. Korábban ugyanis Dudley sokat panaszkodott a nappaliban elhelyezett tévé és a hűtőszekrény közti nagy távolság miatt. Most, hogy a probléma megoldódott, Dudley jószerével az egész napot a konyhában töltötte: malacszemét a képernyőre függesztette, s rezgő tokával tömte magába az ételt.

Harry helyet foglalt Dudley és a testes, kurta nyakú, bajuszos Vernon bácsi között. Dursleyék még csak rá se néztek, nemhogy boldog születésnapot kívántak volna neki. Harry rég hozzászokott ehhez, úgyhogy nem is zavartatta magát. Vett magának egy szelet pirítóst, majd a képernyőre nézett. A hírolvasó épp egy fegyenc szökéséről számolt be:

– ...a felhívás hangsúlyozza, hogy Black rendkívül veszélyes. Aki látja őt, azonnal jelentse a megadott telefonszámon.

– Nem is kellene kommentár, úgyis lerí róla, miféle – morogta Vernon bácsi, és újsága fölött a szökevény arcképére bámult. – Nézzétek, Milyen koszos és ápolatlan! Nézzétek meg a haját!

A bácsi sötét oldalpillantást vetett Harryre, akinek a lobonca miatt ugyancsak folyton bosszankodott. Pedig a képernyőn látható ösztövé alak könyékig lelógó, összecsomósodott hajgubanca láttán Harry kimondottan jólfésültnek érezte magát.

A tévében változott a kép.

– A Földművelésügyi Minisztérium ma kiadott rendelete szerint...

Vernon bácsi dühösen meredt a hírolvasóra.

– Várjunk csak! – fortyant fel. – Meg se mondják, honnan szökött meg!? Lehet, hogy az az örült itt sétál az utcánkban!

A girhes, lóarcú Petunia néni nyomban megpördült a tengelye körül, és szemét meresztve kibámult a konyhaablakon. Harry tisztában volt vele, hogy nagynénje boldog lenne, ha felhívhatná a rendőrségi számot. A néni betegesen kíváncsi volt, s a fél életét azzal töltötte, hogy a szomszédságban lakó közönséges polgárok után leskelődött.

Vernon bácsi nagy, vörös öklével az asztalra csapott.

– Mikor tanulják meg végre – horkant fel –, hogy az ilyen alakoknak bitófán a helyük?

– Ahogy mondod – bólogatott Petunia néni, s közben egy pillanatra se vette le a szemét a szomszédasszony babkaróiról.

Vernon bácsi előblítette teáscsészéjét, és az órájára nézett.

– Indulnom kell, Petunia. Marge vonata tízkor érkezik.

Harry gondolatait, melyek eddig valahol az emeleten, a seprűkarbantartó készlet körül keringtek, ez a mondat visszarángatta a földre.

– Marge néni? – fakadt ki kétségbeesetten. – Csak nem... csak nem jön ide vendégségbe?

Marge néni Vernon bácsi nővére volt. Harryt nem fűzte hozzá vérrokonság (Petunia és Harry néhai édesanyja voltak testvérek), mégis nénikéjeként kellett emlegetnie őt. Marge néni vidéken lakott, s háza tágas

kertjében buldogokat tenyésztett. Csak nagy ritkán tűnt fel a Privet Drive-on – nem szívesen hagyta magukra drágalátos kutyáit –, de minden látogatása keserű emlékeket hagyott Harryban.

Mikor Dudley ötödik születésnapját ünnepelték, Marge néni sétabotjával sípcsonton vágta Harryt, mert nem tudta elviselni, hogy mindenben okosabb Dudleynál. Pár évvel később a néni karácsonykor állított be, Dudleynek egy komputervezérlésű robotot ajándékozott, Harrynek egy doboz kutyakekszet... Legutóbbi látogatására egy évvel az első roxfordi levél érkezése előtt került sor. Harry akkor véletlenül rálépett a néni kedvenc kutyája, Marcang lábára. A felbőszült eb addig kergette őt, amíg fel nem mászott egy fára, de azután sem tágitott – Marge néni csak jóval éjfél után volt hajlandó visszahívni. Dudleynek évek múlva is potyogtak a könnyei a nevetéstől, ha eszébe jutott a jelenet.

– Marge egy hétig marad nálunk – vetette oda Harrynek Vernon bácsi, majd fenyegetően felemelte kövér mutatóját.

– Jut eszembe: jó lesz, ha tisztázunk egy-két dolgot, mielőtt elindulok érte.

Dudley elvigyorodott, és kivételesen levette tekintetét a képernyőről. Ha Vernon bácsi dörgeelmeket zúdított Harryre, az minden tévéműsornál szórakoztatóbb volt számára.

– Először is – fogott bele a bácsi –, vigyázz a szádra, ha Marge-dzsal beszélsz.

– Rendben – morogta bosszúsan Harry. – Feltéve, hogy ő is vigyáz a szájára, mikor velem beszél.

Vernon bácsi eleresztette füle mellett a választ.

– Másodszor – folytatta –, mivel Marge nem tud a beteges dolgairól, nem akarok semmiféle... furcsaságot látni, amíg itt van. Embereld meg magad, világos?

– Rendes leszek, ha ő is az lesz – sziszegte fogcsikorgatva Harry.

– Harmadszor... – Vernon bácsi gonosz kis szeme keskeny réssé szűkült nagy, lila arca közepén. – Marge úgy tudja, hogy te a Szent Brútusz Szigorított Javítóintézet növendéke vagy...

– Micsoda!? – csattant fel Harry.

– ...és te is ezt fogod mondani neki, különben baj lesz.

Harry villogó szemmel, holtsápadtan meredt Vernon bácsira. Azt hitte, lidérces álomba csöppent. Marge néni egyhetes látogatásra érkezik – ennél még a bácsi lyukas zoknija is szebb születésnapi ajándék lett volna.

Vernon bácsi feltápáskodott a székéből.

– Akkor én indulok is a pályaudvarra. Velem jössz, Dudlicsek?

– Nem – felelte Dudley, s mivel a kioktatásműsor véget ért, ismét a képernyő felé fordult.

– Dudlusnak még ki kell csinosítania magát – duruzsolta Petunia néni, és megsimogatta fia szőke sörtéit. – A mama vett neki egy szép új csokornyakkendőt.

Vernon bácsi megveregette Dudley húsos vállát.

– Hát akkor, nemsokára jövünk – bólintott, és kiment a konyhából.

Harrynek, aki eddig a döbbenettől kábultan ült a székén, most támadt egy ötlete. Letette a megkezdett pirítóst, felpattant, és kiment az előszobába.

Vernon bácsi addigra belebújt autóskabátjába.

– Te nem jöhetsz velem – morogta, mikor megpillantotta unokaöccsét.

– Nem is akarok – legyintett Harry. – Csak kérdezni szeretnék valamit.

Vernon bácsi gyanakvó pillantást vetett rá.

– A Rox... szóval az iskolában a harmadévesek néha lemehetnek a közeli faluba – folytatta Harry.

– Na és? – Vernon bácsi leakasztotta a kocsikulcsokat az ajtó melletti kampóról.

– De ahhoz alá kell íratni otthon egy engedélyező nyilatkozatot – hadarta Harry.

Vernon bácsi szája körül gonosz félmosoly jelent meg. – És mi okom volna rá, hogy aláírjam azt a nyilatkozatot?

Harry óvatos támadást indított.

– Elég nehéz lesz elhíttetni Marge nénivel, hogy tényleg abba a Szent Szigorú izébe járok...

– A Szent Brútusz Szigorított Javítóintézetbe! – kiabálta Vernon bácsi, s Harry elégedetten nyugtázta, hogy hangjában rémület csendült.

– Igen, oda. – Harry higgadtan nézett vöröslő képű nagybátyja szemébe.

– Szóval nehéz lesz megjegyezni ezt a bonyolult nevet. És persze meggyőzőően kell játszanom a szerepet. Mi lesz, ha véletlenül elszólom magam?

– Akkor szíjat hasítok a hátadból! – ordította Vernon bácsi, és felemelt ököllel megindult Harry felé. A fiú azonban nem hátrált meg.

– Attól még Marge néni nem fogja elfelejteni, amit esetleg elkotyogok neki.

Vernon bácsi megtorpant, s most ott állt felemelt ököllel és csúf, szürkéslila arccal.

– De ha megkapom az aláírást – folytatta gyorsan Harry –, ígérem, megjegyzem, hova járok iskolába, és úgy fogok viselkedni, mint egy mug... szóval normális leszek, meg minden.

Vernon bácsin látszott, hogy fontolóra veszi az ajánlatot, bár továbbra is vicsorgott, és halántékán kidagadtak az erek.

– Rendben – vetette oda végül. – Marge látogatása alatt figyelni fogom a viselkedésedet. Ha úgy látom, hogy összeszeded magad, és azt mondod, amit megbeszéltünk, akkor aláírom a nyomorult engedélyedet.

Azzal a bácsi sarkon fordult, és kicsörtetett a házból. Olyan erővel csapta be maga mögött az ajtót, hogy kiesett egy darabka a mozaiküvegből.

Harry nem ment vissza reggelizni, inkább felballagott a szobájába. Ha már egy hétig mugli módjára kell viselkednie, gondolta, legjobb lesz, ha azonnal elkezdi. Szomorúan felnyalábolta az ajándékait meg a leveleket, és mindent bepakolt a meglazult padlódeszka alá, ahol a dolgozata lapult. Azután Hedvig kalitkájához lépett. Errol láthatólag kiheverte legutóbbi útját. Csakúgy, mint Hedvig, fejét a szárnya alá dugva békésen aludt. Harry nehéz szívvel sóhajtott, és felébresztette a két madarat.

– Hedvig – szólt sajnálkozva –, az a helyzet, hogy egy hétre el kell tűnnöd innen. Kísérd el Errolt, Ronéknál jó helyed lesz. Majd írok neki pár sort.

Hedvig nagy, borostyánsárga szeme szemrehányóan csillogott.

– Ne nézz rám így, nem én tehetek róla. Muszáj áldozatot hoznom, hogy ősszel lemehessek Roxmortsba Ronnal és Hermionével.

Tíz perccel később Errol és Hedvig (utóbbi egy Ronnak címzett levéllel a lábán) kiröppentek az ablakon, és hamarosan elnyelte őket a messzeség. Harry elszontyolodva süllyesztette az üres kalitkát a szekrény mélyére.

Sok ideje azonban nem maradt a búslakodásra. Egy perc sem telt bele, és már harsant is Petunia néni parancsa: azonnal induljon lefelé és készüljön a vendég fogadására.

– Csinálj valamit a hajaddal! – rikácsolta a néni, mikor Harry leért a hallba.

Harry nem sok értelmét látta annak, hogy erőszakkal lelapítsa égnek álló fűrtjeit. Marge néni imádta kritizálni őt, úgyhogy kimondottan szívességet tesz neki, ha „rendetlen” külsővel mutatkozik előtte.

Fájdalmasan rövid idő múlva megcsikordult odakint a murva, jelezve, hogy Vernon bácsi autója befordult a ház elé. Azután becsapódtak a koci ajtajai, és közeledő léptek zaja hallatszott.

– Eredj ajtót nyitni! – sziszegte oda Harrynek Petunia néni. Harry összeszorult gyomorral engedelmeskedett, és kitérte a bejárati ajtót.

A küszöbön ott állt Marge néni teljes életnagyságban. Nő léte ugyanúgy festett, mint Vernon bácsi: magas volt, tagbaszakadt és lila képű. Még bajusz is nőtt az orra alatt, ha nem is olyan bozontos, mint az öccsée. Egyik kezében terjedelmes bőrönd lógott, a másikkal egy vén, mogorva buldogot szorított magához.

– Hol van Dudlus? – harsogta. – Hol az én ennivaló unokaöcsém?

Dudley végigcsámpázott a hallon. Szőke haját mintha szálanként a koponyájához ragasztották volna, az új csokornyakkendőnek csak a sarka látszott ki lecsüngő tokája alól. Marge néni gyomorszájon bokszolta Harryt a bőröndjével, úgyhogy a fiú másodpercekig csak hápogni tudott, majd fél kezével magához ölelte Dudleyt, és cuppanós csókot nyomott az arcára.

Harry tisztában volt vele, hogy Dudley csak azért viseli el Marge néni ölelgetését, mert jól megfizetik érte. És lám, mikor kiszabadult a néni karjából, kövér mancsában már ott is lapult egy ropogós húszfontos bankó.

– Petunia!

Marge néni úgy robogott el Harry mellett, mintha a fiú a berendezés része volna. Megcsókolták egymást Petunia nénivel, pontosabban Marge néni nekinyomta súlyos állkapcsát Petunia néni kiálló pofacsontjának.

Vernon bácsi belépett a házba, és joviálisan mosolyogva becsukta maga mögött az ajtót.

– Egy teát, Marge? – kérdezte. – Mit adhatunk Marcangnak?

– Marcang majd iszik a csészealjamból – felelte Marge néni, majd az egész társaság bevonult a konyhába, ügyet sem vetve a bőrönddel álldogáló Harryre.

Harry nem vette zokon a dolgot, sőt örült neki, hogy addig sem kell a néni közelében lennie. Szó nélkül elindult, hogy felvigye a koffert a vendégszobába, és cseppet sem szaporázta a lépteit.

Mire visszaért, és belépett a konyhába, Marge néninek már felszolgálták a teát és a süteményt, s Marcang is zajosan lefetyelt a sarokban. Harry látta, hogy Petunia néni arca fájdalmasan megvonaglik a kínosan tiszta padlóra fröccsenő tea és nyálcseppek láttán. Nagynénje gyűlölte az állatokat.

– Ki vigyáz a többi kutyádra, Marge? – érdeklődött Vernon bácsi.

– Oh, hát Fubster ezredes – harsogta Marge néni. – Mióta nyugállományba vonult, még örül is, ha akad valami elfoglaltsága. De szegény öreg Marcangot nem hagyhattam otthon. Ő belebetegszik, ha nem lehet velem.

Mikor Harry leült, Marcang morogni kezdett. Ez végre Harryre irányította Marge néni figyelmét.

– Nocsak! – csattant fel. – Te még mindig itt vagy?

– Igen – felelte Harry.

– Csak ne helyeselj nekem ilyen flegmán! Elég nagy áldozat Vernontól és Petuniától, hogy eltartanak téged. Én biztos nem tűrnék meg a házamban. Ha az én küszöbömre raktak volna le, rövid úton az árvaházban kötöttél volna ki!

Harryből kis híján kibukott a válasz, hogy szívesebben lakna az árvaházban, mint Dursleyéknál, de aztán eszébe jutott a roxmortsi engedély. Inkább befogta hát a száját, és fanyar mosolyt erőltetett az arcára.

– Ne vigyorgj nekem! – ripakodott rá Marge néni. – Látom már, még mindig ugyanolyan semmirekellő vagy, mint mikor utoljára láttalak. Azt hittem, az iskolában talán beléd vertek valami jó modort. – A néni nagyot kortyolt a teájából, megtörölte a bajuszát, majd folytatta: – Hova is küldtétek a kölyköt, Vernon?

– A Szent Brútuszba – vágta rá Vernon bácsi. – Kimondottan az ilyen reménytelen esetekre specializálódott intézet.

– Értem – bólintott Marge néni, majd ismét Harryhez fordult. – Aztán mondd csak, használják-e a nádpálcát abban a Szent Brútuszban?

– Hát...

Vernon bácsi, aki a néni háta mögött ült, biccentett.

– Igen – felelte Harry, majd merő szorgalomból hozzátette: – Rendszeresen.

– Nagyon helyes – bólogatott Marge néni. – Én nem veszem be a divatos elméleteket arról, hogy nem szabad verni a gyerekeket. Aki megérdemli, az megérdemli, és százból kilencvenkilenc esetben egy kiadós nyakleves a megoldás. Téged gyakran náspángolnak el?

– Persze – sietett a válasszal Harry. – Nap mint nap.

Marge néni szeme összeszűkül.

– Még mindig nem tetszik a modorod, kölyök. Ha ilyen nyugodtan tudsz beszélni a fenyítésekről, akkor nyilván nem ütnek elég nagyot. Petunia, szerintem írnod kellene nekik. Mondd meg nekik kerek-perec, hogy beleegyezel a szigorú testi fenyítés alkalmazásába a nevelt fiad esetében.

Vernon bácsi talán attól tartott, hogy Harry megfélelkezik a megállapodásukról, mert gyorsan témát váltott.

– Hallgattad a reggeli híreket, Marge? Mit szólsz ahhoz a szökött fegyvenchez?

Marge néni kezdte egyre otthonosabban érezni magát Dursleyéknál. Harry már-már nosztalgiával gondolt a korábbi, vendégmentes életre a Privet Drive 4. szám alatt. Vernon bácsi és Petunia néni látni sem szerették Harryt, s a fiú bármikor örömmel visszavonult. Marge néni viszont ragaszkodott hozzá, hogy Harry mindig szem előtt legyen, mert így elharsoghatta újabb és újabb nevelési ötleteit. Imádta összehasonlítani Harryt Dudleyval, és az volt a kedvenc szórakozása, hogy drága ajándékokkal traktálta unokaöccsét, közben pedig kihívóan meredt Harryre. Nyilván ki akarta provokálni belőle a kérdést, hogy ő miért nem kap semmit. Emellett gyakran tett gonosz célzásokat Harry jellemhibáinak okára.

– Vernon, ne magadat okold érte, hogy a fiú olyan, amilyen – mondta a harmadik napon, ebéd közben. – Ha egy alma belülről rohad, hiába fényesíted a héját.

Harry igyekezett az evésre koncentrálni, de ennek hallatán remegni kezdett a keze, és arca kipirosodott a dühtől. Gondolj az engedélyre, hajtogatta magában. Gondolj Roxmortsra. Ne válaszolj. Ne pattanj fel...

Marge néni felemelte borospoharát.

– A tenyésztés szabályai itt is érvényesek – folytatta. – Vegyük például a kutyákat. A korcs szukának mindig korcs kölyke születik...

Ebben a pillanatban Marge néni kezében felrobbant a borospohár. Üvegszilánkok repültek szanaszét – a néni köpködött és pislogott, vörös képén patakokban csorgott a bor.

– Marge! – sikkantott Petunia néni. – Marge, nem sebesültél meg?

– Semmi baj – nyögdécselte a néni, és megtörölte arcát a szalvétával. – Biztos túl erősen szorítottam. Pár napja ugyanezt csináltam Fubster ezredesnél. Nyugodj meg, Petunia, az én kezemben van a hiba...

Petunia néni és Vernon bácsi mégis gyanakodva néztek unokaöccsükre. Harry úgy döntött, inkább lemond a pudíngról, megköszönte az ebédet, és felállt az asztaltól.

A hallba érve nekivetette hátát a falnak, és mélyet sóhajtott.

Hosszú ideje volt már annak, hogy utoljára elvesztette az önuralmát, és felrobbantott valamit. Ez nem fordulhat elő még egyszer. Jól tudta, hogy nem csak a roxmortsi engedély forog kockán: ha így folytatja, a Mágiaügyi Minisztériummal is meggyűlik a baja.

A mágustörvény tiltotta a kiskorú varázslók otthoni bűbájgyakorlását. Ráadásul Harrynek már volt egy esete: előző nyáron hivatalos figyelmeztetést

kapott, hogy ha a minisztérium újabb varázslatot észlel a Privet Drive-on, akkor roxfordi tanulmányai korai véget érnek.

A hangokból ítélve Dursleyék felálltak az asztaltól, s Harry gyorsan feliszkolta az emeletre.

A következő három napot Harry úgy vészelte át, hogy a seprűápolás kézikönyvére gondolt, valahányszor Marge néni kötözködni kezdett vele. A módszer jól bevált, bár alkalmazásakor elég furcsa arcot vághatott – Marge néni ugyanis annak a gyanújának adott hangot, hogy Harry gyengeelméjű.

Azután végre-valahára elérkezett a néni látogatásának utolsó estéje. Petunia néni ünnepi vacsorát főzött, Vernon bácsi pedig kinyitott jó néhány palack bort. A levest és a lazacot is sikerült elfogyasztani anélkül, hogy említés esett volna Harry fogyatékoságairól. Már a citromhabos süteménynél tartottak, Vernon bácsi hosszú és unalmas beszámolóba kezdett munkahelyéről, a Grunnings fűrőgyárról, Petunia néni pedig kávét főzött. Vernon bácsi elővett egy üveg brandyt.

– Megkínálhatlak, Marge?

Marge néni arca addigra lángvörösre gyúlt az elfogyasztott bormennyiségtől.

– Épp csak egy cseppet kérek – kuncogott. – Annál azért egy picit többet... még egy kicsit... úgy, köszönöm.

Dudley már a negyedik szelet süteményt habzsolta. Petunia néni kávét szűrőszelgetett, kisujját gondosan eltartva a csészétől. Harry legszívesebben felosont volna a szobájába, de Vernon bácsi malacszemének egy dühös villanásával jelezte, hogy végig kell ülnie a búcsúvacsorát.

– Ááh – sóhajtott Marge néni, majd elégedett cuppantással letette az üres brandys poharat. – Jó kis vacsorát dobtál össze, Petunia. Nekem otthon a tizenkét kutya mellett legfeljebb arra jut időm, hogy kivegyek valamit a mélyhűtőből.

A néni hangosan böfögött, és megpaskolta dudorodó hasát.

– Bocsánat... Szeretem az emberes fiúcskákat – folytatta Dudleyra kacsintva. – Ugyanolyan szép szál férfi lesz belőled, Dudlicsek, mint az apád. Igen, Vernon, kérek még egy kortyocska brandyt...

– No de az ott...

Fejével Harry felé bökött, akinek rögtön görcsbe rándult a gyomra. A seprűápolás kézikönyve, gondolta gyorsan.

– ...arról a tökmagról lerí, hogy egy mihaszna kis féreg. A kutyáknál könnyű megszabadulni az ilyenektől. Tavaly megkértem Fubster ezredet, hogy fojtsa vízbe egyet. Ványadt kis kölyök volt. Gyenge. Alultáplált.

Harry igyekezett felidézni a kézikönyv tizenkettedik oldalát: Hátramenetben rángató seprű javítása korrekciós bűbájjal.

– Már a múltkor is mondtam: minden az öröklött véren múlik. A rossz vér így is, úgy is kiütözik. Nem akarok semmi rosszat mondani a családotra, Petunia – Marge néni lapáttenyérével megpaskolta Petunia néni csontos kezét –, de a nővéred selejtgyerek volt. A legjobb családban is akadnak ilyenek. Aztán persze összeállt azzal a senkiházzal, és íme az eredmény.

Harry merőn bámulta a tányérját, és furcsán csengett a füle. Szorosan markold meg a seprűt a vesszőnyalábnál fogva, gondolta. A folytatás azonban nem jutott eszébe. Marge néni hangja olyan erőszakosan hatolt bele a fülébe, mintha egy fűró lett volna Vernon bácsi gyarából.

– Ha már szóba került az a Potter... – folytatta jó hangosan Marge néni, miközben nyakon ragadta a brandysüveget, és újabb adagot loccsantott a poharába meg a terítőre. – Sose meséltétek még, hogy mi volt a foglalkozása.

Vernon bácsi és Petunia néni megdermedtek. Még Dudley is felpillantott a süteményéről, és színeire nézett.

– Nem... nem dolgozott – motyogta Vernon bácsi, és gyors oldalpillantást vetett Harryre. – Munkanélküli volt.

– Le mertem volna fogadni! – kapott a szón Marge néni. Egy hajtásra kiitta a brandyjét, majd megtörölte az állát a kardigánja ujjával. – Tudtam, hogy csak egy semmirekellő, lusta munkakerülő lehetett, aki...

– Nem volt az – vágott a szavába Harry.

Az asztalnál néma csend lett. Harry egész testében remegett – még soha semmi nem dühítette fel ennyire.

– MÉG EGY KIS BRANDY! – harsogta a holtsápadt Vernon bácsi, és az üveg egész tartalmát beleöntötte Marge néni poharába. – Te meg, kölyök – mordult rá Harryre –, menj lefeküdni. Lódulj.

– Nem, Vernon, nem – szólt közbe Marge néni csukladozva. Felemelte a kezét, és apró, vérekes szemével Harryre meredt. – Folytasd csak, fiam. Büszke vagy a szüleidre, mi? Sikerült összehozniuk egy jó kis autóbalesetet, és hidegre tenni magukat – gondolom, részegen...

– Nem autóbalesetben haltak meg! – vágott vissza Harry. Azon kapta magát, hogy felállt a székéből.

– Igenis karambol végzett velük, te hazug kis taknyos! – kiabálta dűhtől tajtékozva Marge néni. – Téged meg itt hagytak koloncnak a becsületes, dolgos rokonaik nyakán! Te hálátlan, pimasz kis...

A néni hirtelen elhallgatott. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha a pulykaméregtől akadt volna el a szava, s mintha dühében fújná fel magát – de a puffadás egyre nagyobb mértéket öltött. Tányérnyi vörös arca tágulni kezdett, gombszemei kidülledtek, szája szélesre feszült. Pár másodperc múlva gyapjúkardigánjáról lepattantak a gombok, és szanaszét repültek a szobában – a néni úgy dagadt, mint egy óriási léggömb. Duzzadó hasáról leszakadt az öv, s ujjai már olyan vastagok voltak, mint egy-egy rúd szalámi...

– MARGE! – ordított fel kórusban Vernon bácsi és Petunia néni, mikor vendégük felpuffadt teste elkezdett felemelkedni a székből. Marge néni immár tökéletesen gömbölyű volt, mint egy irdatlan, malacszemű jelzőbója. Vaskos karját és lábát bénán széttárta, s furcsa, pukkanó hangok kíséretében lassan a mennyezet felé lebegett. Marcang berontott a szobába, és veszett ugatásba kezdett.

– NEEEEEE!

Vernon bácsi megragadta Marge néni egyik lábát. Megpróbálta visszahúzni nővérét a földre, de kis híján ő maga is felemelkedett. Marcang egy ugrással ott termett, és belemélyesztette fogait Vernon bácsi lábába.

Harry kirohant az étkezőből, mielőtt bárki útját állhatta volna, és a lépcső alatti gardrób felé szaladt. Mikor odaért, a gardrób magától feltárult. Harry gyorsan a bejárat ajtóhoz húzta utazóládáját, majd felszaladt a lépcsőn a szobájába. Ott bemászott az ágy alá, felemelte a meglazult padlódeszkát, s kiemelte alóla a könyveit meg a születésnap ajándékokat rejtő párnahuzatot. Azután gyorsan kikászálódott az ágy alól, felkapta Hedvig megürült kalitkáját, és már rohant is lefelé a lépcsőn a ládájához. Épp akkor ért le, mikor nagybátyja megjelent az étkező ajtajában. A bácsi lábszáran véres cafatokban csüngött a nadrág.

– AZONNAL GYERE BE! – üvöltötte. – GYERE BE, ÉS CSINÁLD VISSZA A NŐVÉREM!

Harry azonban nem tudott és nem is akart lecsillapodni. Egy rúgással felcsapta a láda fedelét, előkapta a varázspálcát, és Vernon bácsira szegezte.

– Megérdemli – zihálta rekedten. – Megérdemli, amit kapott. Ne merj a közelembe jönni!

Közben a másik kezével kitapogatta az ajtó zárját.

– Elmegyek – jelentette ki. – Elegem van belőletek.

Néhány másodperc múlva már a kihalt, sötét utcán baktatott, ládáját maga után vonszolva, hóna alatt Hedvig kalitkájával.

Harmadik fejezet

A Kóbor Grimbusz

Jópár saroknyi gyaloglás után Harry leroskadt egy alacsony kőfalra a Magnolia köznél. Még mindig fortyogott benne a düh, de a cipekedés elcsigázta, csak ült mozdulatlanul, és hallgatta szíve vad kalapálását.

Miután már vagy tíz perce gubbasztott egyedül a sötét környéken, új érzés kerekedett felül benne: a rémületé. Akármilyen szempontból nézte is a saját helyzetét, az mindenképp kilátástalannak tűnt. Ott állt magányosan, hontalanul a sötét mugli világban, és fogalma sem volt, hova menjen. Ráadásul nemrég komoly varázslatot hajtott végre, így szinte biztosra vehette, hogy kiteszik a szűrét a Roxfortból. Súlyosan megsértette a kiskorúak bűbájgyakorlását korlátozó törvényt – már az is csoda volt, hogy nem röpködtek rég a feje körül a Mágiaügyi Minisztérium postabaglyai.

Harry borzongva nézett körül a Magnolia közben. Vajon milyen sors vár rá? Letartóztatják, vagy csak egyszerűen száműzik a varázslók világából? Ronra és Hermionéra gondolt, s ettől még jobban elszontyolodott. Tudta, hogy bármekkora bűnt követett is el, barátai a segítségére sietnének – de hát mindketten külföldön vannak, s ő Hedvig nélkül nem is értesíthette őket.

Ha legalább lett volna nála mugli pénz. Az utazóláda alján, az erszényben lapult még pár varázslóarany, de a szüleitől örökölt vagyon többi részét a Gringotts Varázslóbank Londoni fiókjának egyik széfje őrizte. Odáig nem vonszolhatta el a ládáját. Hacsak...

Rápillantott varázspálcájára, amit még mindig a kezében szorongatott. Ha úgyis kicsapják az iskolából (szíve fájdalmasan kalapált a gondolatra), mit árthat még egy kis varázslat? Nála volt a láthatatlanná tévő köpeny, amit az édesapja hagyott rá – megteheti, hogy pillekönnyűvé varázsolja a ládát, hozzáköti a seprűhöz, aztán beburkolózik a köpönyegbe, és Londonba repül. Ott majd kiveszi a bankból a pénzét... hogy aztán mindhalálig száműzöttként éljen. Szívszorítóan szomorú kilátások voltak ezek, de tudta, a kőfalon sem gubbaszthat a végtelenségig, hisz akkor előbb-utóbb a mugli rendőröknek kell számot adnia róla, mit keres ott éjnek évadján egy ládára való varázsigés könyvvel és egy boszorkányseprűvel.

Kinyitotta a ládát, és kotorászni kezdett benne. A láthatatlanná tévő köpenyt kereste, de még mielőtt megtalálta volna, hirtelen felegyenesedett, és ismét körülnézett.

Egy csiklandozó érzés a tarkóján azt súgta, hogy figyelik. Az utca azonban kihaltnak tűnt, s a nagy kockaházak is mind sötétbe burkolóztak.

Harry újra a láda fölé hajolt, de szinte azonnal megint felegyenesedett. Görcsösen megmarkolta varázspálcáját. Nem hallott zajt, mégis úgy érezte, hogy a háta mögött, a garázs és a kerítés közötti szűk átjáróban ólálkodik valami – vagy valaki. Hunyorogva fürkészte a koromsötét rést, hátha lát valami mozgást, amiből kiderül, hogy csupán egy macska kószál ott, vagy... valami más.

– Lumos – mormolta Harry, mire apró láng gyulladt ki pálcája hegyén, mely egy pillanatra elvakította. Mikor a magasba emelte a pislákoló kis fáklyát, egyszerre megcsillant a kettes számot viselő épület kavicsos vakolata, s a garázkapu is felfénylett – a kettő között pedig kirajzolódtak egy nagy, világító szemű lény testének sötét körvonalai.

Harry ösztönösen hátrálni kezdett, de megbotlott saját ládájában, és elvesztette az egyensúlyát. Karját felkapva igyekezett tompítani az esést, a varázspálca kirepült a kezéből, s ő a járdaszegély tövében landolt.

A következő pillanatban fülsiketítő robaj hallatszott, és vakító fényár öntötte el az úttestet...

Harry a szeme elé kapta a kezét, és rémült kiáltással visszagördült a járdára. Ezt igen helyesen tette, ugyanis egy szempillantással később két óriási kerék fékezett le azon a helyen, ahol az előbb még ő feküdt. A kerekekkel együtt két fényszóró is érkezett, s mindezek egy kétemeletes, élénkpiros buszhoz tartoztak. A semmiből előbukkant jármű szélvédőjén arany betűkkel ez állt: Kóbor Grimbusz.

Harry első gondolata az volt, hogy beverte a fejét, és most hallucinál. A látomás azonban folytatódott: a buszról leszökkent egy piros egyenruhás kalauz, és beleharsogta az éjszakába:

– Üdvözljük a Kóbor Grimbuszon, az útfélen rekedt boszorkányok és varázslók segélyjáratán: Csak nyújtsa ki pálcás kezét, szálljon fel, és mi elvisszük, ahova csak óhajtja. Stan Shunpike vagyok, a ma esti járaton én leszek az ön...

A kalauz hirtelen elhallgatott. Most vette csak észre a járdán fekvő fiút.

Harry összeszedte magát, gyorsan megkereste varázspálcáját, és feltápáskodott. Most, hogy szemtől szemben állt Stan Shunpike-kal, megállapította, hogy az nem sokkal idősebb nála: tizennyolc, legfeljebb tizenkilenc éves lehetett, nagy, elálló fülei voltak, és szeplőből is bőven kijutott neki.

– Mér' feküdté' a földön? – kérdezte a kalauz, félretéve hivatalos modorát.

– Elestem – felelte Harry.

– Minek esté' el? – vigyorgott Stan.

– Nem direkt csináltam – morogta bosszúsan Harry. Farmernadrágja elszakadt a térdénél, s keze, amivel az esést tompította, véresre horzsolódott. A kérdés azonban eszébe juttatta, hogyan került a földre, gyorsan megfordult, és újból szemügyre vette a garázs és a kerítés közti utcácskát. A Kóbor Grimbusz lámpáinak fényében tisztán látszott, hogy az épületköz üres.

– Mit nézel? – érdeklődött Stan.

– Volt ott egy nagy fekete valami... – felelte tétován Harry. – Olyan kutyaforma volt... de nagyobb...

Újból Stan felé fordult, aki tátott szájjal meredt rá. Láta, hogy a kalauz pillantása a homlokán húzódó sebhely felé vándorol, s ettől kellemetlen érzés fogta el.

– Mi az a fejedén? – kérdezte hirtelen Stan.

– Semmi – vágta rá Harry, és gyorsan a homlokába simította a haját. Ha már a Mágiaügyi Minisztérium körözést adott ki ellene, legalább nem akarta megkönnyíteni a nyomozóik dolgát.

– Hogy hívnak? – kíváncsiskodott Stan.

– Neville Longbottomnak. – Harry kimondta a legelső nevet, ami eszébe jutott, majd gyorsan témát váltott: – Szóval ez a busz... Jól értettem, hogy akárhova elvisz engem?

– Ja – bólintott nagy büszkén Stan. – Bármilyen szárazföldi célállomásra. Víz alatti szállítást nem vállalunk... Na várj csak – folytatta gyanakvó pillantással. – Leintettél minket, nem? Kinyújtottad a pálcás kezedet, igaz?

– Igen – sietett a válasszal Harry. – Mondd csak, mennyiért visztek el Londonba?

– A szimpla fuvar tizenegy sarló, de tizennégyér' forró csokit is kapsz, tizenötér' meg jár egy üveg meleg víz és egy fogkefe választható színben.

Harry előkotorta a ládából az erszényét, néhány ezüstérmét nyomott Stan markába, majd a kalauz segítségével felcipelte a ládát és Hedvig kalitkáját a busz lépcsőjén.

A járműben nem voltak ülések, helyettük fél tucat réz ágykeret állt az elfüggönyözött ablakok mentén. Minden ágy mellett egy-egy gyertya égett, fényük megvilágította a faburkolatú falakat. Az egyik hátsó ágyban pöttöm, hálósipkás varázsló feküdt.

– Köszönöm, nem kérek, most épp csigát gyűjtök – motyogta álmában a kis mágus, és a másik oldalára fordult.

– Ez lesz a helyed – suttogta Stan, és betolta Harry ládáját a vezetőülés mögötti ágy alá. A sofőr maga egy karosszékből terpeszkedett a volánnál. – D a sofőrünk, Ernie Prang. Ern, bemutatom Neville Longbottomot.

A vastag szemüvege mögött aggasztóan vaksinak tűnő, hajlott korú varázsló odabiccentett Harrynek. A fiú ösztönösen a homlokába fésülte fűrtjeit, és leült az ágya szélére.

– Lépj a gázra, Ern – szólt Stan, és helyet foglalt a sofőrülés melletti karosszékből.

Ismét hatalmas dörrenés rázta meg a buszt, s Harry a következő pillanatban már a matracon feküdt. A hirtelen gyorsulás ledöntötte a lábáról. Mikor felült, és kinézett a Kóbor Grimbusz ablakán, egy ismeretlen utca képe tárult a szeme elé. Stan önelégült vigyorral nyugtázta utasának látható döbbenetét.

– Épp itt jártunk, amikor leintettél minket – magyarázta. – Hol is vagyunk, Ern? Valahol Walesben, nem?

– Ühüm.

– A muglik nem hallják meg a buszt? – kérdezte Harry.

– A muglik...! – legyintett megvetően Stan. – Azok nem hallanak a fülükön. Igaz, Ern? És nem látnak a szemükön. Semmit se vesznek azok észre.

– Menj, ébreszd fel Madam Marshot, Stan – szólt Ern. – Mindjárt megérkezünk Abergavennybe.

A kalauz felállt, eloldalazott Harry ágya mellett, és felment egy keskeny falépcsőn. Harry továbbra is az ablaknak nyomta az orrát, s amit látott, cseppet sem nyugtatta meg. Ernie kimondottan ügyetlen sofőrnek tűnt. A Kóbor Grimbusz újra meg újra felszaladt a járdára, s csak azért nem ment neki semminek, mert a lámpaoszlopok, levelesládák és kukák sorban félreugrottak az útjából.

Stan időközben újra megjelent a lépcsőn, nyomában egy utazóköpenybe burkolózó, zöldes arcszínű boszorkánnyal.

Ern beletaposott a fékbe, mire az összes ágy fél métert előrecsúszott.

– Viszon'látásra, Madam Marsh! – hadarta vidáman Stan.

A boszorkány a szájára szorított egy zsebkendőt, és tántorogva leszállt a buszról. Stan utána hajította a poggyászát, és becsapta az ajtót. Ezután újabb kipufogórobaj következett, és máris egy keskeny vidéki országúton robogtak, a szeszélyesen kanyargó kocsi útjából fürgén félreugró fák között.

Harry akkor sem tudta volna lehunyni a szemét, ha olyan buszon utazik, ami nem durrog folyton, és nem közlekedik száz mérföldes ugrásokkal. Elszorult a torka, mikor ismét eszébe jutott kilátástalan jövője és mellel Marge néni, aki talán még mindig a plafonon lebegett.

Stan elővette a Reggeli Próféta aznapi számát, és nyelve hegyét kidugva olvasni kezdett. Az első oldalról egy beesett arcú, csimbókos hajú férfi fényképe pislogott Harryre.

Harry úgy érezte, valahol már látta ezt az arcot. Hamarosan arra is rájött, hogy hol.

– Ez az ember benne volt a mugli hírekben! – szólalt meg csodálkozva, s egy pillanatra minden bajáról megfeledkezett. Stan maga is a képre pillantott.

– Ez Sirius Black – bólintott nevetve. – Naná, hogy benne volt a mugli hírekbe', Neville. Mos' jössz csak rá?

Harry még mindig értetlenkedő arcot vágott. Stan fejcsóválva nevetett, lehúzta a borítólapot, és átnyújtotta Harrynek. A fiú a gyertyafénybe emelte az újságoldalt, és olvasni kezdte a képhez tartozó cikket.

BLACK MÉG MINDIG SZÖKÉSBEN

A Mágiaügyi Minisztériumban ma megerősítették, hogy Sirius Black, az Azkaban erőd talán leghírhedtebb foglya továbbra is ismeretlen helyen tartózkodik.

„Mindent megteszünk Black kézre kerítéséért – nyilatkozta ma délelőtt Cornelius Caramel mágiaügyi miniszter –, és nyomatékosan kérjük a varázslótársadalom tagjait, hogy őrizzék meg nyugalmaikat.”

A Mágusok Nemzetközi Szövetségében többen is bírálták Caramelt, amiért a mugli miniszterelnököt is tájékoztatta a helyzetről.

„Értsék meg, szükség volt erre a lépésre – szögezte le Caramel. – Black örült, így varázslókra és muglikra egyaránt veszélyt jelent. Egyébként a miniszterelnök biztosított róla, hogy nem tesz közzé információkat Black valódi képességeiről. Mellesleg, ha meg is tenne, ugyan ki hinne neki?”

A muglikat figyelmeztetés gyanánt úgy tájékoztatták, hogy Blacknél „lőfegyver” van (egyfajta fém varázspálca, amit a muglik egymás életének kioltására használnak), a varázslóközösség tagjai viszont attól tartanak, hogy Black hasonló mészárlást fog végrehajtani, mint tizenkét évvel ezelőtt, amikor egyetlen átokkal tizenhárom embert gyilkolt meg.

Harry belenézett Sirius Black halványan fénylő szemébe – az volt a beesett arc egyetlen olyan része, ami az élet jeleit mutatta. Személyesen még soha nem találkozott vámpírral, de képen többet is látott már a sötét varázslatok kivédése óráin, s a viaszsárga bőrű Black azokra emlékeztette.

– Undok egy pofa, mi? – szólalt meg Stan, miután végig Harryt figyelte, amíg az olvasott.

– Tizenhárom embert gyilkolt meg? – Harry visszaadta az újságlapot Stannek. – Egyetlen átokkal? – Bezony – bólintott Stan. – Fényes nappal, a nyílt utcán.

Volt is nagy balhé miatta, igaz, Ern?

– Ühüm – felelte a sofőr sötéten.

Stan szembefordult Harryvel, és karját keresztbe fonta a szék támláján.

– Black komálta T'odkit, de frankón! – szólt.

– Micsoda?! Voldemortot?!

Stannek még a szeplői is elfehéredtek, Ern akkorát rántott a kormányon, hogy egy egész parasztháznak kellett félreugrania a busz útjából.

– Te meg vagy hibbanva? – fakadt ki Stan. – Mér' mondtad ki a Nevet?

– Bocsánat – hebegte Harry. – Bocsánat... elfelejtettem...

– Elfelejtette! – sápítozott Stan. – Jesszusom, mindjár' szívbját kapok...

– Szóval... szóval Black Tudodki szövetségese volt? – ismételte bocsánatkérően Harry.

– Aha – nyögte Stan a mellkasát masszírozva. – Igen, az volt. Aszongyák, jó haverok voltak... Na de miután a kis Harry Potter elintézte T'odkit – Harry itt összerezsent, és megint a homlokába simította a haját –, akkor T'odki összes drukkerét elővették, igaz, Ern? A legtöbb rájött, hogy T'odki nélkül vége a bulinak, és visszavonulót fűjt. De Sirius Black nem adta fel. Aszongyák, arra spórolt, hogy ő lesz az alvezér, ha T'odki átveszi a hatalmat.

– Aztán a végén pont egy olyan utcán kerítették be, ami tele volt muglikkal. Black meg elővette a pálcáját, és a levegőbe röpítette a fél utcát. Kinyírt egy varázslót meg egy tucát muglit, akik épp ott mászkáltak. Iszonyú, nem? És t'od, hogy aztán mit csinált?

Stan a hatás kedvéért suttogóra fogta a hangját. – Mit? – kérdezte Harry.

– Nevetett – mondta Stan. – Csak állt, és nevetett. Mikor befutott az erősítés a Mágiaügyi Minisztériumból, nem is védekezett, hagyta magát elvinni, és közbe' betegre röhögte magát. Örült az a pasi, igaz, Ern? Tisztára kampó agyilag.

– Még ha nem is volt örült, mikor Azkabanba került – szólt lassan Ern –, most már biztosan az. Én ugyan nem hagynám, hogy bevigyenek oda, inkább kinyiffantanám magam. Persze Black megérdemelte... azután, amit csinált...

– Szenvedtek is eleget, amíg eltussolták az ügyet – jegyezte meg Stan. – Egy egész utca romokban, meg az a sok halott mugli... Milyen mesét is találtak ki, Ern? Hogy mi történt?

– Gázrobbanás – morogta Ernie.

– Most meg megszökött – folytatta Stan, s újból szemügyre vette Black fényképét. – Pedig Azkabanból még soha senki nem t'ott meglógni, igaz, Ern? Fogalmam sincs, hogy jött össze neki. Elég húzós, mi? De mindegy, az azkabani örök elől nem sokáig tud elbújni. Szerinted, Ern?

Ern megborzongott.

– Beszéljünk valami másról, Stan. Kiráz a hideg, ha az azkabani örökre gondolk.

Stan kellenetlenül eltette az újságot, Harry pedig nekidőlt a busz ablakának. Most még az eddiginél is sötétebb színben látta a jövőjét, akaratlanul is azon járt az esze, hogy mit fog mesélni Stan pár nap múlva az utasoknak: „Hallották, micsináát Harry Potter? Kipukkasztotta a nénikéjét! Itt utazott velünk a Kóbor Grimbuszon, igaz, Ern? Aszitte, meg tud lógni...”

Ő, Harry, ugyanúgy megsértette a varázslók törvényeit, mint Sirius Black. Nem kétséges: azzal, hogy luftballont csinált Marge néniből, helyet bérelt magának Azkabanban. Bár jóformán semmit nem tudott a varázslók börtönéről, azt megfigyelte, hogy mindenki borzongva beszél róla. Hagrid, a roxfordi vadőr az előző tanévben két hónapot töltött ott, s Harry még emlékezett rá, milyen rémült arcot vágott, mikor megtudta, hova viszik... Pedig Hagrid az egyik legbátrabb ember volt, akivel Harry valaha találkozott.

A Kóbor Grimbusz tovább száguldott az éjszakában a szétrebbenő bokrok és közlekedési táblák, telefonfülkék és fák között, Harry pedig szorongva, álmatlanul hevert ágya ringó matracán. Kisvártatva Stannek eszébe jutott, hogy Harry a forró csokoládéért is fizetett, de az egész bögre italt a párnára loccsantotta, mikor a busz hirtelen átugrott Anglesea-ből Aberdeenbe. Az emeletről sorban érkeztek a leszállni készülő házikabátos-papucsos varázslók és boszorkányok. Valamennyien roppant boldognak tűntek, hogy elhagyhatják a buszt.

Harry maradt utolsónak az utasok közül.

– Nahátaakkó, Neville – csapta össze a kezét Stan. – Londonban hová parancsolod?

– Az Abszol útra mennék – felelte Harry.

– Helyes – bólintott Stan. – Mehet a menet... BUMM!

Máris a Charing Cross Roadon robogtak. Harry felült, s elgondolkozva nézte a busz elöl félrehúzódo padokat és épületeket. Az ég lassan világosodni kezdett. Még néhány óráig megbújik valahol, aztán nyitáskor bemegy a Gringottsba, kiveszi a pénzét, és elindul... de hova?

Ern rátaaposott a fékre, s a Kóbor Grimbusz visító kerekekkel megállt egy jobb napokat látott kis kocsmá, a Foltozott Üst bejárata előtt. Ennek a fogadónak a hátsó udvarából nyílt az Abszol útra vezető varázskapu.

– Köszönöm – szólt oda búcsúzóul a sofőrnek Harry.

Leugrott a járdára, majd segített Stannek leemelni a buszról az utazóládát és Hedvig kalitkáját. Mikor ezzel is megvoltak, Stanhez fordult.

– Akkor hát, viszlát.

Stan azonban nem figyelt rá. Meredten állt a busz ajtajában, és a Foltozott Üst homályba burkolózó bejárata felé meredt.

– Hát végre megvagy, Harry – csendült egy hang.

Harry még meg sem fordult, máris egy kéz nehezedett a vállára. Ugyanabban a másodpercben Stan felkiáltott:

– Azannya, Ern, gyere gyorsan! Gyere!

Harry hátranézett a kéz tulajdonosára, s úgy érezte, mintha egy vödör jeget zúdítottak volna a nyakába. Egyenesen a mágiaügyi miniszter, Cornelius Caramel karjaiba sétált... Stan leugrott melléjük a járdára.

– Hogyan szólította Neville-t, miniszter úr? – kérdezte izgatottan.

A hajszálcsíkos köpönyeget viselő, tömzsi Caramel fáradtnak és gondterheltnak tűnt.

– Neville-t? – kérdezett vissza szemöldökét ráncolva. – Ő Harry Potter.

– Tudtam! – ujjongott Stan. – Ern! Ern! Találd ki, kicsoda Neville! Harry Potter! Ott van a homlokán a sebhely!

– Úgy van – bólintott türelmetlenül Caramel. – Nagyon örülök, hogy a Kóbor Grimbusz felvette Harryt, de most be kell mennem a fiatalemberrel a Foltozott Üstbe...

Caramel a vállánál fogva az ajtó felé kormányozta Harryt. Odabent, a bár mögött görnyedt, hálóingés alak tűnt fel, kezében lámpással. Tom volt az, a vén, fogatlan kocsmáros.

– Hát megtalálta, miniszter úr? – szólt. – Parancsolnak valamit? Sört, brandyt?

– Esetleg egy teát – felelte Caramel, kezét továbbra is Harry vállán nyugtatva.

A hátuk mögött hangos csikorgás és dobogás hangzott fel. Stan és Ern becipelték az ajtón a ládát és a kalickát, majd izgatottan körülnéztek.

– Mér' nem árultad el nekünk, hogy ki vagy, Neville? – kérdezte lelkes vigyorral Stan, miközben a bagolyképű Ernie érdeklődve pislogott Harryre a kalauz válla fölött.

– ...És egy különszobát is szeretnénk, Tom – szólt nyomatékosan Caramel.

– Viszlát! – köszönt el csüggedten Harry a Kóbor Grimbusz legénységétől, mikor Tom a bár hátsó ajtaja felé tessékelte őt és Caramelt.

– Viszlát, Neville! – kiáltott utána Stan.

Tom lámpását követve Caramel egy szűk folyosóra s onnan egy különszobába vezette Harryt. Tom csettintett az ujjával – erre a kandallóban nyomban kigyulladt a tűz –, majd meghajolt, és kiment.

– Foglalj helyet, Harry – szólt Caramel.

Harry engedelmeskedett. Hiába melegítette a tűz, a szorongástól libabőrös lett a karja. Caramel levetette köpenyét, majd felcsippentette palackzöld öltönytadrágja szárát, és leült a szemközti székre.

– Cornelius Caramel vagyok, Harry. A mágiaügyi miniszter.

A bemutatkozás felesleges volt, bár Caramel ezt nem tudhatta: Harry egyszer már látta őt, de akkor épp rajta volt apja bűvös köpönyege.

Újra feltűnt Tom, a kocsmáros. Immár kötényt viselt a hálóinge fölött, s tálcán teát és meleg süteményt hozott vendégeinek. Letette terhét egy kis asztalra, majd nyomban távozott, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Szó se róla, alaposan ránk ijesztettél, Harry – szólalt meg Caramel, miközben kitöltötte a teát. – Így elrohanni a nagynénédől és a nagybátyádtól! Már azt hittem, hogy... No de most már biztonságban vagy, és ez a lényeg.

Caramel megvajazott magának egy süteményt, majd Harry felé tolta a tálat.

– Egyél, Harry, hisz teljesen elgyengültél. Tessék... Bizonyára örömmel hallod, hogy intézkedtünk Miss. Marjorie Dursley sajnálatos felpuffasztása ügyében. Néhány órája kiszállt a Privet Drive-ra a véletlen varázsok elhárításáért felelős ügyosztály két munkatársa, és lyukasztásos módszerrel leeresztették Miss. Dursleyt. A memóriáját is módosították, úgyhogy a legapróbb emléke sincs az incidensről. Az ügy tehát el van intézve.

Caramel úgy mosolygott Harryre a teáscsészéje pereme fölött, mint egy nagybácsi a kedvenc unokaöccsére. Harry alig akart hinni a fülének. Válaszra nyitotta a száját, de nem tudta, mit mondjon, hát újra becsukta.

– Óóó..., biztosan az aggaszt, hogy mit szolt a nagynénéd és a férje – folytatta Caramel. – Nos, nem tagadom, elég mérgesek rád, mindazonáltal készek fogadni téged jövő nyáron – feltéve, hogy a téli és a tavaszi szünetet a Roxfortban töltöd.

Harrynek feloldódott a gombóc a torkában.

– Mindig a Roxfortban töltöm a téli és a tavaszi szünetet – felelte. – És soha többet nem akarok visszamenni a Privet Drive-ra.

– Ne tégy elhamarkodott kijelentéseket, Harry – ráncolta a homlokát Caramel. – Az idő begyógyítja a sebeket. Ők mégiscsak a családod. Biztos vagytok benne, hogy szeretitek egymást... öhm... valahol mélyen.

Harrynek nem volt kedve tovább vitatkozni a témáról Caramellel. Még mindig szorongva várta, hogy kiderüljön, mi lesz az ő sorsa ezek után.

– Akkor hát nincs más hátra – szolt Caramel, miközben újabb teasüteményt vajazott meg magának, mint kitalálni, hogy hol fogod tölteni a szünidő hátralevő két hetét. Ha rám hallgatsz, kiveszel egy szobát itt, a Foltozott Üstben, és...

– Egy pillanat – vágott a szavába Harry. – Mi lesz büntetésemmel?

Caramel értetlenül pislogott.

– Miféle büntetéssel?

– Megszegtem a törvényt! – erősködött Harry. – Azt, ami tiltja a kiskorúak bűbájjakorlását.

– Ugyan már, kedves fiam – legyintett türelmetlenül Caramel –, nem fogunk megbüntetni téged egy ilyen apróságért! Hiszen baleset volt! Azért még nem küldünk valakit Azkabanba, mert felpuffasztotta a nagynénjét!

Harry összeráncolta a szemöldökét. Ez a hozzáállás cseppet sem illett a Mágiaügyi Minisztériumhoz.

– Tavaly hivatalos figyelmeztetést kaptam, csak mert egy házimanó földhöz vágott egy pudingot a nagybátyám házában. Azt írták, kicsapnak a Roxfortból, ha a Privet Drive-on még egyszer varázslat történik.

Harrynek az a benyomása támadt, hogy Caramel zavarban van.

– Változnak a körülmények, Harry... Figyelembe kell vennünk... A jelen helyzetben... Talán ragaszkodsz hozzá, hogy kicsapjanak?

– Dehogyan ragaszkodom! – visszakozott Harry.

– Hát akkor spongyát rá, felejtjük el a dolgot! – nevetett joviálisan Caramel – Egyél egy süteményt, Harry, addig én megkérdem Tomtól, van-e egy szobája számodra.

Azzal Caramel kisietett az ajtón, Harry kétkedő pillantásától kísérve. Nagyon furcsán alakultak a dolgok. Miért várt rá Caramel a Foltozott Üstben, ha nem is akarja megbüntetni? Most, hogy belegondolt, az sem tűnt éppenséggel szokásosnak, hogy a mágiaügyi miniszter személyesen foglalkozik egy kiskorú varázsló kihágásával.

Caramel visszatért, immár Tom, a kocsmáros kíséretében.

– A tizenegyes szoba szabad, Harry – jelentette. – Bízom benne, hogy kényelmes helyed lesz. Még egy apró kérésem lenne: nem szeretném, ha a mugli Londonban kóborolnál. Maradj az Abszol úton, és esténként még sötétedés előtt térj vissza a fogadóba. Ugye, megérted? Megkértem Tomot, hogy vigyázzon rád helyettem a továbbiakban.

– Rendben – felelte tétován Harry. – De hát miért...?

– Nem volna jó, ha megint eltévednél, igaz-e? – Caramel öblösen felkacagott. – Nem bizony... Jobb lesz, ha mindig szem előtt vagy... Úgy értem...

A miniszter hangosan megköszörülte a torkát, és hajszálcsíkos köpönyege után nyúlt.

– Hát akkor, én el is búcsúszom. Tudod, rengeteg a dolgom.

– Sikerült már megtalálni Blacket? – érdeklődött Harry.

Caramel ujjai a köpeny csatjával babráltak.

– Tessék? Oh, szóval hallottál róla... Nos, nem, még nem sikerült, de csak idő kérdése. Az azkabani örök még soha nem vallottak kudarcot... Ráadásul most dühösebbek, mint valaha.

Caramel kissé megborzongott.

– Akkor hát, viszlát.

Azzal kezet nyújtott Harrynek, aki hirtelen megszólalt:

– Öhm, miniszter úr... Lehet egy kérésem?

– Hogyne, fiam – mosolygott Caramel.

– A harmadikosok meglátogathatják Roxmortsot, de én nem tudtam aláíratni otthon a szülői nyilatkozatot. Ön tudná engedélyezni nekem?

Caramel kelletlenül ráncolta a homlokát.

– Nos – morogta –, nem. Sajnálom, Harry, de mivel nem vagyok se szülőd, se gondviselőd...

– De hát ön a mágiaügyi miniszter – erősködött Harry. – Ha külön engedélyt adna...

– Sajnálom, Harry, nem lehet. A szabály az szabály. Talán majd jövőre lemehetsz Roxmortsba. Egyébként is, jobb lesz, ha az idén nem... öhm... Nos, én megyek is. További kellemes szünidőt kívánok.

Caramel rámosolygott Harryre, még egyszer kezet rázott vele, aztán sarkon fordult, és távozott. Tom barátságos mosollyal odalépett a fiúhoz.

– Jöjjön velem, Mr. Potter – szólt. – A poggyászat már felvittem a szobájába...

Harry a kocsmáros nyomában felballagott egy csinos falépcsőn. Tom odalépett a tizenegyes számot viselő ajtóhoz, és kitárta vendége előtt.

A szoba berendezését egy roppant kényelmesnek tűnő ágy és néhány szépen polírozott tölgyfa bútor alkotta. A kandallóban vidáman lobogott a tűz, és a szekrény tetején...

– Hedvig! – kiáltott fel Harry.

A hófehér bagoly csettintett a csőrével, és leszállt gazdája kezére.

– Igazán okos baglya van – nevetett Tom. – Ön még öt perce sem volt itt, amikor megérkezett. Ha bármire szüksége lenne, Mr. Potter, mindig állok rendelkezésére.

Azzal a kocsmáros meghajolt, és kiment.

Harry hosszú percekig gondolataiba merülve ült az ágy szélén, és mélán simogatta Hedviget. Odakint az addig bársonyos, mélykék ég előbb hideg acélszürke színt öltött, majd lassan arannyal átszőtt rózsaszínbe váltott. Harry feje csak úgy zsongott a hihetetlennek tűnő dolgoktól: néhány órája még a

Privet Drive-on volt... nem csapták ki a Roxfortból... és most két tökéletesen Dursley mentes hét vár rá.

– Ha tudnád, milyen mozgalmas éjszakám volt, Hedvig – szólt ásítva.

Még a szemüvegét sem vette le, csak ledőlt a párnára, és nyomban mély álomba merült.

Negyedik fejezet **A Foltozott Üst**

Napokig tartott, amíg Harry megszokta a ráköszöntött nagy szabadságot. Életében először volt rá módja, hogy akkor keljen fel és akkor egyen, amikor neki tetszik. Emellett szabadon mehetett bárhova – igaz, csak az Abszol út hosszában, de mivel ez a kanyargós, macskaköves utca zsúfolva volt izgalmasabbnál izgalmasabb varázslószaküzletekkel, Harry nem is érzett kísértést arra, hogy megszegje Caramelnek tett ígéretét, és visszalátogasson a mugli világba.

Mivel a reggelijét mindig a Foltozott Üstben költötte el, naponta megnézhetette magának az újonnan érkezett vendégeket. Voltak ott fura kis falusi boszorkányok, akik bevásárolni utaztak fel a városba, azután tiszteletre méltó varázslók, akik a Transzformációs Szemle legújabb cikkeiről cseréltek eszmét, egyik nap pedig feltűnt egy feltűnően banyaszerű alak is, aki vastag gyapjúsál mögé rejtette arcát, és egy tányér nyers májat rendelt.

Reggeli után Harry kiment a hátsó udvarba, elővette a varázspálcáját, és megkocogtatta vele balról a harmadik téglát a kuka fölött. Azután hátralépett, és megvárta, amíg a fal helyén feltűnt az Abszol útra vezető átjáró.

Harry azzal töltötte a hosszú nyári napokat, hogy a boltokat járta, vagy leült egy-egy kávéház teraszára. Miközben megebédelt a színes napernyők alatt, a többi vendéget nézte, akik vagy legújabb szerzeményeiket mutogatták egymásnak („Ez, kérlek szépen, egy lunaszóp – többet nem kell holdnaptárakkal bajlódnom...”), vagy Sirius Black esetéről beszélgettek („Egyetlen gyereknek se lenne szabad felügyelet nélkül elmenni otthonról, amíg Blacket vissza nem viszik Azkabanba...”).

Harrynek nem kellett többé zseblámpafénynél, takaró alá bújva írnia a házi feladatát, a ragyogó napsütésben kiülhetett Florean Fortescue Fagylaltszalonja elé. Dolgozatai megírásához nemegyszer magától Florean Fortescue-től kapott segítséget, aki nemcsak hogy rengeteget tudott a középkori boszorkányüldözésekről, de félóránként ingyen fagylaltkehellyel kedveskedett Harrynek.

Miután Harry meglátogatta Gringotts-beli széfjét, és feltöltötte erszényét arany galleonokkal, ezüst sarlókkal és bronz knútokkal, komoly önfegyelemre volt szüksége, hogy ne költse el nyomban egész vagyonát. Öt éve volt még hátra a Roxfortban, s cseppet sem vágyott rá, hogy Dursleyéktől kelljen pénzt kérnie varázskönyvekre. Ha nem így áll a helyzet, bizonyára megvette volna – hogy csak egy példát említsünk a tömör aranyból készült szép köpkő-készletet. (A köpkőjáték a golyózás mágikus változata volt: pontvesztés esetén a golyók kellemetlen szagú folyadékot fröcsköltek az ellenfél arcába.) Szívesen magáénak tudta volna a világmindenség üvegbúrába foglalt, mozgó modelljét is, ami feleslegessé tette volna számára a további csillagászatórákat. A legnagyobb kísértést jelentő tárgyat azonban érkezése után egy héttel fedezte fel kedvenc boltjában, a Kviddics a javából sportszaküzletben.

Harry kíváncsiságát felkeltette a boltban összeverődött tömeg, előrefurakodott hát az izgatott boszorkányok és varázslók között. Végül megpillantotta a nagy érdeklődés tárgyát: egy újonnan emelt pódiumon a legkáprázatosabb seprű állt, amit Harry valaha látott.

– Most dobták piacra, prototípus – magyarázta egy szögletes állú varázsló a társának.

– Ez a leggyorsabb seprű a világon, ugye, apa? – nyávogta egy Harrynél jóval fiatalabb fiúcska apja kezét rángatva. – A Ír Nemzetközi Klub máris hét darabot rendelt ebből a csodából – harsogta a tömeg felé a bolt tulajdonosa. – Ez lesz a világkupa slágere!

A Harry előtt álló nyurga boszorkány odébb lépett, így Harry elolvashatta a seprű melletti táblát:

TÚZVILLÁM

Egyedileg gyártott, kézzel számozott, csúcsminőségű versenyseprű. A gyémántkemény bevonattal ellátott, áramvonalas körisfa nyél, valamint az aerodinamikai szempontok szerint tervezett, válogatott nyírfavesszők alkotta farok egyedülálló stabilitást és tökéletes iránytartást garantál. A Tűzvillám tíz másodperc alatt gyorsul fel 250 km/h sebességre, a biztonságos megállásban blokkolásgátlóval ellátott fékezőbűbáj segíti. A fogyasztói árról érdeklődjön az eladónál.

Az árról érdeklődjön az eladónál... Harry bele se mert gondolni, hány aranyat kérhetnek a Tűzvillámért. Soha semmire nem vágyott még ennyire – másfelől viszont a jelenlegi Nimbusz Kétezresével sem veszített még

meccset. Ha már amúgy is van egy kitűnő seprűje, mi értelme lenne kiüríteni a széfjét a Tűzvillámért? Nem kérdezte hát meg az árat, de attól kezdve mindennap visszatért az üzletbe – csak hogy megcsodálja a Tűzvillámot.

Takarékosság ide vagy oda, volt néhány dolog, amit mindenképp be kellett szereznie. A patikában feltöltötte bájital-alapanyag készletét, s mivel az iskolai talárját rég kinőtte, vásárolt egy nagyobbbat Madam Malkin Talárszabászatában.

Végül, de nem utolsósorban új tankönyveket kellett vennie – már csak azért is, mert az addigi tárgyak mellett harmadévtől felvette a jóslástant és legendás lények gondozását is.

A könyvesbolt kirakata elé lépve érte az első meglepetés. Az üveg mögött a szokásos rajztábla méretű, aranybetűs varázskönyvek helyett egy tágas vasketrec állt, benne a Szörnyek szörnyű könyvének vagy száz példánya. Az agresszív nyomdatermékek fáradhatatlanul püfölték és marcangolták egymást, csak úgy röpködtek körülöttük a kitépett lapok.

Harry elővette az olvasmánylistát, és most először figyelmesen végigböngészte. A Szörnyek szörnyű könyve az első helyen szerepelt a legendás lények gondozása tantárgynál – szóval ezért írta Hagrid, hogy szüksége lesz a könyvre. Harry megkönnyebbült, eddig azt hitte, hogy a vadőr egy újabb vérszomjas házi kedvenc ápolásában akar tanácsot kérni tőle.

Mikor belépett a Czikornyai és Patzába, a boltos nyomban odasietett hozzá.

– Roxfort? – kérdezte köszönés helyett. – Az új könyveidért jöttél?

– Igen – bólintott Harry. – Kérek egy...

– Menj odébb. – A boltos türelmetlenül félresöpörte Harryt, majd felhúzott egy pár vastag bőrkesztyűt, kezébe vett egy hosszú, göcsörtös sétabotot, és már indult is a szörnykönyvek ketrece felé.

– Várjon! – szólt rá sietve Harry. – Olyanom már van.

– Már van? – A boltos kimondhatatlanul megkönnyebbült. – hála az égnek! Ma már ötször haraptak belém...

Szakadó papír zaja hallatszott, két szörnykönyv elkapott egy harmadikat, és azon voltak, hogy kettétépjék.

– Elég volt! Eresszétek el! – kiabált a boltos, s a sétabotot a rácsok között bedugva szétkergette a verekedőket. – Soha többet nem rendelek ezekből! Ez kész örültekháza! Nem bosszankodtam ennyit a Láthatatlanság láthatatlan könyve óta! Abból is megvettünk kétszáz példányt, egy vagyonba került, és szörén-szálán eltűnt az összes... Nos, akkor mit adhatok neked?

Harry a listába pillantott.

– Kérek egy példányt A jövő zenéjéből, Cassandra Vablatskytól.

– Á... kezdted a jóslástant?

A boltos lehúzta a kesztyűt, és elindult a jövőmondás részleg felé, ami az üzlet egyik hátsó sarkában kapott helyet. A polc előtt álló kis asztalon egy sor jóskönyvet állítottak ki, egyebek között a Nézz szembe a jövővel, avagy: felkészülés a káros meglepetésekre és a Kormos kristálygömb címűeket. A boltos felmászott egy létrára, majd kisvártatva egy vastag, fekete könyvvel tért vissza.

– Tessék, A jövő zenéje. Praktikus útmutató az alapvető jósmódszerekhez. Bemutatja a tenyérjóslást, a kristálygömb használatát, a madárbélolvasást...

Harry azonban most meg se hallotta a boltos szavait. Figyelmét egy másik könyv kötötte le, amit az asztalra kirakott művek között pillantott meg. Halálos ómenek avagy: mi a teendő, ha a sorsunk megpecsételődött? – ez volt a címe.

A boltos követte Harry pillantását.

– Ha rám hallgatsz, azt nem olvasod el – jegyezte meg csevegő hangon.
– Minden sarkon halálos ómeneket kezdesz látni tőle, és végül a félelem fog a sírba vinni.

Harry azonban kitartóan meredt a könyv borítóját díszítő képre, ami egy hatalmas, világító szemű fekete kutyát ábrázolt. Mintha látta volna már valahol ezt az állatot...

A boltos Harry kezébe nyomta A jövő zenéjét.

– Adhatok még valamit? – kérdezte.

– Igen... – Harry végre levette tekintetét a kutyáról, és szórakozottan a listára nézett. – Kellene még az Átváltoztatásról haladóknak és a Varázslástan alapfokon.

Tíz perccel később, mikor új könyveivel a hóna alatt kilépett a Czikornyai és Patából, még mindig a kutya járt a fejében. A Foltozott Üst felé vette útját, ám szinte nem is látta, hova lép, s egyre-másra beleütközött a többi járókelőbe.

A fogadóba érve egyenesen felsietett a szobájába, és az ágyra dobta a könyveket. Amíg vásárolt, valaki kitakarított nála: az ablak nyitva volt, ragyogó napfény áradt a szobába. A ház utcai frontja felől beszűrődött az elhaladó mugli buszok motorzúgása, és Harry hallani vélte az Abszolút járókelőinek távoli, tompa zsisvaját is. Tekintete a mosdó feletti tükörrre, s abban saját képmására tévedt.

– Nem lehetett halálos ómen – jelentette ki dacosan, mintha tükörképét akarná meggyőzni. – Mikor azt a valamit láttam a Magnolia közben, nagyon feldúlt voltam. Biztos csak egy kóbor kutya volt...

Ösztönösen felemelte a kezét, és a homlokába simította hajfürtjeit.

– Hiába áltatod magad, öregem – felelte rekedten a tükörképe.

Ahogy teltek-múltak a napok, Harry egyre izgatottabban várta, hogy találkozzon Ronnal és Hermionével. Bármerre járt, tekintetével őket kereste a tömegben. A tanévkezdet közeledtével mind több és több roxfordos diák tűnt fel az Abszol úton. A Kviddics a javából boltban Harry összefutott két griffendéles évfolyamtársával, Seamus Finnigannel és Dean Thomasszal – ők is nyálcsgatva bámulták a Tűzvillámot, a Czikornyai és Patza előtt pedig találkozott az igazi Neville Longbottommal, aki egy kerek arcú, reménytelenül feledékeny fiú volt. Nem állt meg beszélgetni vele, mivel Neville épp tagbaszakadt nagyanya szemrehányásait hallgatta, amiért elveszítette az olvasmánylistáját. Harry borzongva gondolt rá, mi lenne, ha a nagymama fülébe jutna, hogy Neville-nek adta ki magát, amikor a Mágiaügyi Minisztérium nyomozói elől bujkált...

A vakáció utolsó napjának reggelén Harry már azzal vigasztalódott, hogy ha előbb nem is, másnap a Roxfort Expresszen biztosan viszontláthatja Ront és Hermionét. Kibújt az ágyból, felöltözött, és elindult, hogy még egyszer utoljára megcsodálja a Tűzvillámot. Épp azt latolgatta, hogy hol ebédeljen, amikor valaki a nevét kiáltotta. – Harry! HARRY!

Harry a hang irányába fordult, és boldogan elmosolyodott: mindkét barátja ott ült a Florean Fortescue Fagylaltszalón teraszán. Ron arcát elborították a szeplők, Hermione ellenben csokoládébarnára sült – s mindketten lelkesen integettek felé.

– Na végre! – szólt vigyorogva Ron, mikor Harry leült az asztalukhoz. – Először a Foltozott Üstben kerestünk, aztán a Czikornyai és Patzában meg Madam Malkinnál...

– A vásárlást már a múlt héten elintéztam – legyintett Harry. – Egyébként honnan tudtátok, hogy a Foltozott Üstben lakom?

– Apától – hangzott Ron tömör válasza.

Mr. Weasley a Mágiaügyi Minisztériumban dolgozott, így nem csoda, hogy hallott Marge néni sorsáról.

– Tényleg felpuffasztottad a nénikédet, Harry? – kérdezte szemrehányóan Hermione.

– Nem szándékosan – védekezett Harry, miközben Ron a hasát fogta a kacagástól. – Elvesztettem a fejem.

– Ez nem vicces – mérgelődött Hermione. – Kész csoda, hogy nem csapták ki Harryt.

– Igazad van – bólintott Harry. – A kicsapás még hagyján, attól féltem, hogy börtönbe dugnak. Most Ronhoz fordult. – Azt nem mondta édesapád, hogy miért volt Caramel ilyen elnéző?

– Biztos mert rólad van szó – vont a vállát Ron. – A híres Harry Pottert nem bántják. Kíváncsi vagyok, én mit kapnék a minisztériumtól, ha lufit csinálnék a nénikémből. Persze előbb exhumálniuk kéne engem, mert anya rögtön kitekerné a nyakamat. Egyébként este megkérdezheted apát a dologról. Képzeld, ma mi is a Foltozott Üstben alszunk! Holnap együtt elehetünk a King's Crossra. Sőt, Hermione is marad éjszakára!

Hermione mosolyogva bólintott.

– Anya és apa reggel kiraktak itt az összes iskolai holmimmal együtt.

– Szuper! – lelkesedett Harry. – Na és megvettétek már a könyveket, meg ami még kell?

– Ezt nézd meg! – bólintott büszkén Ron. Egy zacskóból hosszúkás dobozt vett elő, és kinyitotta. – Vadonatúj pálca. Tizennégy hüvelykes, fűzfa, egyszarvűsör maggal. És az összes könyvem is megvan... – Ron a széke alatt rejtőző szatyorra bökött. – Mit szólsz ahhoz a szörnyetegeshez? Az eladó majdnem sírógörcsöt kapott, amikor mondtuk neki, hogy kettőt kérünk.

– És azok micsodák, Hermione? – kérdezte Harry a lány melletti székre mutatva, ahol nem is egy, de három dudorodó szatyor sorakozott.

– Nekem több új tantárgyam lesz, mint nektek – vont vállat Hermione. – Ezek a könyvek kellenek, a legendás lények gondozásához, a jóslástanhoz, az ősi rúnák tanulmányozásához, a mugliismerethez...

– Minek neked a mugliismeret? – tárta szét a karját Ron. – Hisz muglik között nőttél fel! Mindkét szülőd mugli! Mi újat mondhatnak még neked?

– A varázslók szemszögéből még soha nem vizsgáltam őket – felelte nagy komolyan Hermione.

– Szóval ebben a tanévben lemondasz az evésről és az alvásról – csóválta a fejét Harry.

Ron nevetve bólogatott. Hermione eleresztette a megjegyzést a füle mellett.

– Van még tíz gallonom – szólt az erszényébe pillantva. – Szeptemberben lesz a születésnapom, és kaptam anyától meg apától egy kis pénzt, hogy előre vehessek magamnak valamit.

– Mondjuk egy szép könyvet? – kérdezte ártatlan arccal Ron.

Hermione nem hagyta magát felbosszantani.

– Nem, nem könyvet veszek – felelte. – Igazából egy baglyot szeretnék. Harrynek ott van Hedvig, neked meg Errol...

– Errol nem az enyém – rázta a fejét Ron –, hanem az egész családé. Az én állatom Makesz. – Előhúzta a zsebéből öreg patkányát, és letette az asztalra. – Meg kéne vizsgáltatnom. Elégge megviselte az egyiptomi klíma...

Makesz valóban lefogyott kissé, s a bajsza is lefelé konyult.

– Van a közelben egy állatkereskedés – jegyezte meg Harry, aki már úgy ismerte az Abszol utat, mint a tenyerét. – Ott vehetsz valami délcegitőt Makesznak, és Hermione is megveheti a baglyát.

Kifizették hát a fagylaltjaikat, majd átkeltek az utca túloldalára.

A Mágikus Menazsériában a vevőknek jutott a legkevesebb hely. A falakon a padlótól a mennyezetig ketrecek és kalitkák sorakoztak, s nemcsak a bűz, a zaj is szinte elviselhetetlen volt: a ketrecek lakói egymást túlharsogva vijjogtak, rikoltoztak, cincogtak és sziszegtek. A pult mögött álló boszorkány épp egy varázslónak adott tanácsokat a kétfejű góték gondozásáról. Harrynek, Ronnak és Hermionénak várakozás közben volt idejük szemügyre venni az állatseregletet.

Az egyik ketrecben két megtermett piros varangy döglött dongókat falatozott, szép komótosan. A kirakat mellett drágakövekkel kirakott páncélú óriásteknős sütkérezett. Egy terrárium oldalán narancsszínű mérges csigák araszoltak felfelé, míg a szomszédos ketrec lakója, egy kövér, fehér nyúl időről időre hangos pukkanással cilinderré változott. Emellett volt a boltban mindenféle színű és fajtájú macska, egy kalitkára való holló és egy kosárnyi krémfehér szörgolyó. Utóbbiak hangosan dudorásztak. A pulton álló tágas ketrec pedig tele volt nyúlánk, fekete patkányokkal. Ezek – hosszú, kopasz farkukat összeakasztva – egy kötélugrásra emlékeztető játékkal mulatták az időt.

A gótés varázsló végre távozott, és Ron előadhatta kívánságát az eladónak.

– A patkányomról lenne szó – magyarázta. – Elégge rossz bőrben van, mióta hazahoztam Egyiptomból.

– Tedd le a pultra – rendelkezett a boszorkány, és elővett egy otromba, fekete keretes pápaszemet.

Ron kihalászta Makeszt a belső zsebéből, és letette fajtársai ketrece mellé. Azok abbahagyták a játékot, és kíváncsian a rácshoz tódultak.

Ron szinte minden ingóságához, így Makeszhoz is másodkézből jutott. A patkány egykor bátyja, Percy tulajdonát képezte, s bizony már eljárt felette az idő. A ketrec fényes szőrű lakói mellett különösen viharvertnek tűnt.

– Hm – morogta a boszorkány, kezébe véve Makeszt. – Mennyi idős ez az állat?

– Nem t'om – vont vállat Ron. – Elég öreg. Még a bátyámé volt.

A boszorkány tüzetesen szemügyre vette Makeszt. – Milyen képességei vannak? – kérdezte. – Hát... öh...

Ronnak be kellett látnia, hogy patkánya hosszú élete során a mágikus képességek leghalványabb jelét se mutatta. A boszorkány megszemlélte Makesz tépett bal fülét, majd mellső lábát, amelyről hiányzott egy ujj, és hangosan ciccegett.

– Látom, átélt egyet s mást... – jegyezte meg.

– Már ilyen volt, amikor Percy nekem adta – védekezett Ron.

– Az ilyen közönséges vagy kerti patkányok legfeljebb három évig élnek – jelentette ki a boszorkány. – Ha szeretnél egy strapabíróbb példányt, válassz ezek közül...

A fekete patkányokra mutatott, akik erre nyomban folytatták ugrálós játékukat.

– Felvágós ficsúrok – motyogta Ron.

– Nos, ha nem akarod kicserélni, próbálkozz meg ezzel a patkánysziruppal – mondta a boszorkány, és kis piros fiolát vett elő a pult alól.

– Köszönöm – bólintott Ron. – Mennyivel... AUU!

Ron kétrét görnyedt, valami súlyos, vörhenyes dolog a legfelső ketrec tetejéről egyenesen ráugrott a fejére, majd onnan dühösen fújtatva Makesz felé szökkent.

– NE, CSÁMPÁS, NE! – rikoltotta a boszorkány, de Makesz addigra már kisiklott az ujjai közül, lezútyant a padlóra, és eliramodott az ajtó felé.

– Makesz! – kiáltott fel Ron, és patkánya nyomában kirohant az üzletből. Harry követte.

Eltartott vagy tíz percig, mire ráakadtak Makeszra, aki a Kviddics a javából bolt előtti szemetesvödör alatt keresett menedéket. Ron visszagyömöszölte a reszkető patkányt a zsebébe, majd kobakját dörzsölve felegyenesedett.

– Mi a ménkű volt ez?

– Vagy egy óriásmacska vagy egy törpetigris – csóválta a fejét Harry.

– Hol van Hermione?

– Biztos megveszi a baglyát.

Elindultak visszafelé a zsúfolt utcán, de mire a Mágikus Menázséria elé értek, Hermione már jött is kifelé az üzletből. Bagoly helyett azonban a hatalmas, vörös macskát cipelte a karjában.

– Te megvetted ezt a szörnyeteget...?! – hüledezett Ron.

Hermione arca sugárzott az örömtől.

– Hát nem gyönyörű?

Gusztus dolga, gondolta Harry. A macska sűrű, rőt bundája egészségesen fénylett, de végtagjai kimerítették a karikaláb fogalmát, s morcos pofája olyan lapos volt, mintha frontálisan ütközött volna egy kőfallal. Most, hogy Makes eltűnt a képből, a macska jámboran dorombolt Hermione karjában.

– Hermione, ez a vadállat kis híján megskalpolt engem! – méltatlankodott Ron.

– Nem szándékosan tette – felelte Hermione. – Igaz, Csámpás?

– Na és mi lesz Makesszal? – Ron dudorodó mellényzsebére bökött. – Neki nyugalomra van szüksége! Hogy fogja kipihenni magát, ha ez a bestia folyton körülötte ólálkodik?

– Erről jut eszembe, otthagytad a patkányszirupodat. – Hermione Ron kezébe nyomta a piros fiolát. – Fölösleges rémüldöznöd: Csámpás nálam fog aludni, Makes pedig a ti szobátokban. Nincs mitől félned. Szegény Csámpás... a boszorkány azt mondta, hónapokig a boltban senyvedt, mert senki nem akarta megvenni.

– Na, vajon miért? – gúnyolódott Ron.

A három jó barát a Foltozott Üst felé vette útját. A báron áthaladva megpillantották Ron apját, aki a Reggeli Prófétát olvasta.

– Harry! – nézett fel Mr. Weasley mosolyogva. – Hogy vagy, fiam?

– Köszönöm, jól – felelte Harry, és barátaival együtt letelepedett az asztalhoz.

Mr. Weasley letette az újságot, s Harry azon kapta magát, hogy újra farkasszemet néz Sirius Black immár jól ismert fotójával.

– Szóval még mindig nem kapták el?

– Nem. – Mr. Weasley komoran rázta a fejét. – A minisztérium összes dolgozóját ráállították az ügyre, de eddig nem jutottunk semmi eredményre.

– Kapnánk valami jutalmat, ha elfognánk? – kérdezte Ron. – Jól jönne egy kis zsebpénz...

– Ne légy nevetséges, fiam! – mordult fel Mr. Weasley tőle szokatlan hevességgel. – Blacket nem egy tizenhárom éves diák fogja elkapni. De az

azkabani örök kézre kerítik, arra a nyakamat teszem.

Ekkor lépett a bárba a csomagokkal megrakott Mrs. Weasley. Nyomában megérkezett a többi Weasley-gyerek is: Fred és George, akik ikrek voltak és most kezdték az ötödik osztályt, Percy, az újonnan megválasztott iskolaelső, valamint Weasleyék legkisebb gyermeke s egyben egyetlen lánya, Ginny.

Ginny szívből rajongott Harryért, s most még a szokásosnál is jobban zavarba jött a fiú láttán – talán mert Harry az előző tanévben megmentette az életét. Elpirult, lesütötte a szemét, és motyogott valamit, ami akár köszönés is lehetett.

Percy ellenben ünnepélyesen kezét nyújtott Harrynek, mintha most találkozna vele először, és így szólt:

– Harry, örülök, hogy látlak.

– Szia, Percy – felelte visszafojtott nevetéssel Harry.

– Remélem, jól vagy – biccentett nagy komolyan Percy, miközben kezét ráztak. Harry úgy érezte, mintha a polgármester fogadásán lenne.

– Igen, köszönöm...

– Harry! – Fred befurakodott bátyja elé, és mélyen meghajolt. – Kimondhatatlan gyönyör viszontlátni téged, kedves barátom...

– El vagyok bűvölve! – tódította George, és Fredet félrelökve megragadta Harry kezét. – Őszinte hódolatom, öreg cimbora!

Percy összevonta a szemöldökét.

– Elég volt, fiúk! – szólt rá az ikrekre Mrs. Weasley.

Fred rámeredt az anyjára, mintha most venné csak észre, hogy ott van, és most az ő kezét ragadta meg.

– Anya! Szóhoz se jutok az örömtől!

– Azt mondtam, elég legyen! – intette le a fiát Mrs. Weasley, miközben egy üres székre pakolta csomagjait. – Szervusz, Harry drágám. Biztosan hallottad már a nagy hírt. – Büszkén rámutatott Percy vadonatúj ezüst jelvényére. – Ő már a második iskolaelső a családban!

– És az utolsó – dörmögte Fred.

– Ezzel tisztában vagyok – komorodott el Mrs. Weasley. – Belőletek még prefektus se lett.

– Minek lennénk prefektusok? – méltatlankodott George. Látszott, hogy még az ötlettől is felfordul a gyomra. – Meg is halnánk az unalomtól!

Ginny kuncogott.

– Jobb példát is mutathatnál a húgodnak – zsörtölődött Mrs. Weasley.

– Szerencsére van más, aki példát mutasson Ginnynek – jegyezte meg Percy gőgösen. – Felmegyek, átöltözöm a vacsorához...

George sóhajtván nézett távozó bátyja után.

– Képzeld, megpróbáltuk bezárni egy piramisba – mesélte Harrynek –, de anya közbelépett.

A szünidő utolsó napját ünnepi vacsora koronázta meg. Tom, a kocsmáros összetolt három asztalt a különszobában, és ötfogásos lakomával traktálta a hét Weasleyt, Harryt és Hermionét.

– Hogyan megyünk holnap a pályaudvarra, apa? – kérdezte Fred, mikor már a csokoládépudingnál tartottak.

– A minisztérium kocsikat küld értünk – felelte Mr. Weasley.

Az asztalnál ülők mind felkapták a fejüket.

– Hogyhogy? – pislogott Percy.

– A te tiszteletedre, Percy – bizonygatta komoly képpel George. – A kocsori orrán lesz egy kis zászlócska, IE felirattal...

– IE mint Istenítsetek Engem – tette hozzá Fred.

Percy és Mr. Weasley kivételével minden jelenlévő belekuncogott a pudingjába.

– Miért küld értünk autókat a minisztérium, apa? – ismételte meg a kérdést méltóságteljes hangon Percy.

– Saját kocsink már nincs – felelte vállvonogatva Mr. Weasley –, és mivel ott dolgozom, megteszik nekem ezt a kis szívességet...

Harry figyelmét nem kerülte el, hogy beszéd közben Mr. Weasley föle elvörösödött. – Ronnal is mindig ez történt, ha zavarban volt.

– Szükség is lesz azokra az autókra – jelentette ki szigorúan Mrs. Weasley. – Van fogalmatok róla, mennyi csomagot visztek magatokkal? Jól is néznének ki a mugli metróban... Jut eszembe, összepakoltátok a cókmozótokat?

– Ron még nem rakta be a ládája az új szerzeményeit – panaszkolt mártírhangon Percy. – Az összes ott hever az ágyamon.

– Lefekvés előtt fejezd be a csomagolást, Ron, mert reggel már nem lesz rá idő – érkezett az anyai utasítás az asztal túlsó végéből. Ron dühös pillantást vetett Percyre.

A gyerekek a kiadós vacsorától elálmosodva sorban felballagtak a szobáikba. Harry folytatta a csomagolást, s már épp végzett, amikor kiabálás ütötte meg a fülét. A hangok a szomszéd szobából szűrődtek át, ahol Percy és Ron lakott. Harry bezárta a ládáját, és elindult, hogy megnézze, mi a gond.

A tizenkettes szoba résnyire nyitott ajtaján kihallatszott Percy kiabálása.

– Itt volt az éjjeliszekrényen! Levettem, hogy kifényesítsem...

– Fogd már fel, hogy hozzá se nyúltam! – vágott vissza Ron.

Harry bedugta a fejét az ajtón.

– Mi történt?

– Eltűnt a jelvényem! – fordult felé Percy.

– És Makesz patkányszirupja is – tette hozzá Ron, majd módszeresen kutatni kezdett a ládájában. – Lehet, hogy odalent hagytam a bárban...

– Nem mész sehova, amíg elő nem keríted a jelvényemet! – kiabálta Percy.

– Majd én felhozom neked Makesz szirupját – ajánlkozott Harry, és már indult is a lépcső felé.

A bárba vezető folyosó közepén járhatott, amikor ismét ingerült hangokra lett figyelmes. Mr. és Mrs. Weasley vitatkoztak a különszobában. Harry habozva megállt, aztán továbbindult. Kínosnak érezte, hogy fűtanúja a Weasley szülők veszekedésének. Mikor azonban meghallotta, hogy őt emlegetik, újból megtorpant, majd közelebb lopakodott a különszoba ajtajához.

– Miért ne mondhatnánk meg neki? – hallatszott Mr. Weasley hangja. – Joga van tudni róla. Ezt Caramelnek is megmondtam, de ő mindenáron úgy akarja kezelni Harryt, mint egy gyereket. Harry tizenhárom éves, és...

– De Arthur, fogd már fel! Halálra rémülne! – csattant fel Mrs. Weasley. – Ilyen útravalóval akarod visszaküldeni az iskolába? Értsd már meg, addig jó neki, amíg semmiről nem tud!

– Nem megrémíteni akarom, hanem óvatosságra inteni! – vágott vissza Mr. Weasley. – Tudod jól, hogy Harry és Ron folyton elcsatangolnak – már kétszer is a Tiltott Rengetegben kötöttek ki! Harry az idén nem tehet ilyet! Bele se merek gondolni, mi történhetett volna vele aznap éjjel, amikor megszökött otthonról! Ha a Kóbor Grimbusz nem veszi fel, lefogadom, hogy a minisztérium emberei már csak a holttestét találták volna meg!

– De életben van, és a haja szála se görbült. Mi értelme lenne...

– Molly, drágám! Sirius Blacket sokan örültnek tartják, de ahhoz elég esze volt, hogy véghezvigye a lehetetlent, és megszökjön Azkabanból! Három hete lépett meg, és azóta híre-hamva sincs! Nem érdekel, mit mesél Caramel a Reggeli Prófétának. Előbb hiszem el, hogy feltalálták az önbűvölő varázspálcát, mint azt, hogy bármit is kiderítettek Blackről! Semmi mást nem tudunk, csak azt, hogy mi Black célja!

– Harry tökéletes biztonságban lesz a Roxfortban.

– Azkabanból is azt hittük, hogy onnan nincs menekvés. Hidd el, aki meg tud szökni Azkabanból, annak nem gond bejutni a Roxfortba.

– Nem is tudhatjuk biztosan, hogy Black Harryre vadászik – érvelt Mrs. Weasley.

Tompa puffanás hallatszott, jelezve, hogy Mr. Weasley öklével az asztalra csapott.

– Hányszor kell még elmondanom, Molly!? A sajtó nem írt róla, mert titokban akarják tartani, de Caramel elment Azkabanba, még aznap éjjel, amikor Black megszökött. Az örök elmondták neki, hogy Black egy ideje beszélt álmában. Mindig ugyanazt mondta: „A Roxfortban van... a Roxfortban van.” Black ámokfutó, és a fejébe vette, hogy megöli Harryt. Szerintem azt hiszi, hogy ha Harry meghal, Tudodki visszanyeri a hatalmát. Blacknek minden terve kútba esett, amikor Harry legyőzte Tudodkit, és tizenkét hosszú évig más dolga se volt, mint ezen töprengeni...

Mrs. Weasley nem válaszolt rögtön. Harry közelebb hajolt az ajtóhoz, és a fülét hegyezte.

– Tégy, amit jónak látsz, Arthur, de ne feledkezz meg Albus Dumbledore-ról. Nem hinném, hogy bárki is bánthatja Harryt a Roxfortban, amíg Dumbledore az igazgató. Gondolom, ő is tud a dologról.

– Persze, hogy tud. Szükség volt a hozzájárulására ahhoz, hogy az azkabani örök portyázhassanak az iskolához tartozó terület határán. Nem lelkesedett ugyan az ötletért, de beleegyezett.

– Nem lelkesedett? De hisz az ő érdeke is, hogy elkapják Blacket!

– Dumbledore nem kedveli az azkabani öröket – felelte kelletlenül Mr. Weasley. – Ami azt illeti, én sem igazán... De ha egy olyan varázslóról van szó, mint Black, kényteleitek vagyunk azokkal is összefogni, akiket egyébként messze elkerülnénk.

– Ha megmentik Harryt...

– ...akkor többet egy rossz szavam se lesz róluk – hagyta rá a feleségére fáradtan Mr. Weasley. – Későre jár, Molly, menjünk lefeküdni...

A különszobában megreccsentek a székek. Harry lábujjhegyen beosont a bárba, és elbújt a sötétben. Néhány másodperc múlva ajtónyitást hallott, majd halk dobogás jelezte, hogy Mr. és Mrs. Weasley elindultak felfelé a lépcsőn.

A patkányszirupos fiola a délutáni asztaluk alatt hevert. Harry várakozott, amíg kattant a zár a Weasley házaspár szobájának ajtaján, azután ő is elindult felfelé.

Fred és George a lépcsőfordulóban kuporogtak, és a nevetéstől fuldokolva hallgatták, hogyan forgatja fel Percy a szobáját jelvénye után kutatva.

– Mi loptuk el – suttogta Fred. – Egy kicsit át is alakítottuk.

A jelvényen az Iskola Eszelőse felirat díszelgett.

Harry udvariasan nevetett, és továbbindult. Bevitte Ronnak a patkányszirupot, majd bezárkózott a szobájába, és leheveredett az ágyra.

Szóval Sirius Black órá vadászik. Ez mindent megmagyarázott. Caramel elnéző volt vele, mert örült, hogy élve viszontlátja, meg kellett ígérnie, hogy az Abszol úton marad, hisz a rengeteg varázsló között többé-kevésbé biztonságban volt, a minisztérium pedig másnap reggel azért küld kocsikat értük, hogy Weasleyék szemmel tarthassák őt egészen a vonat indulásáig.

Harry elgondolkozva hallgatta a szomszédból tompán átszűrődő kiabálást. Azon tűnődött, vajon miért nem remeg a félelemtől. Elvégre Sirius Black tizenhárom embert ölt meg egyetlen átokkal, s a Weasley szülők is úgy gondolták, hogy halálra rémül majd, ha megtudja, milyen veszély leselkedik rá. Ugyanakkor mélységesen egyetértett Mrs. Weasleyvel abban, hogy az a legbiztonságosabb hely a világon, ahol Albus Dumbledore is tartózkodik. Az igazgatóval még maga Voldemort se mert kikezdeni – ez köztudott volt. Logikusnak tűnt tehát hogy Black aki Voldemort jobbkeze volt, szintúgy tart Dumbledore-tól.

Aztán meg ott voltak azok a híres azkabani örök, akikről mindenki beszélt. Már az említésüktől is kirázta a hideg az embereket. Ha valóban ők fogják őrizni az iskolát, Blacknek vajmi kevés esélye lesz bejutni.

Nos, mindent összevetve Harryt a legjobban az zavarta, hogy ilyen körülmények között végképp lemondhatott a roxmortsi kirándulásról. Amíg Black szabadon kószál, aligha fogják kiengedni őt a biztonságot jelentő kastélyból, mi több, gyanította, hogy a veszély elmúltáig minden lépését figyelni fogják.

Harry a homlokát ráncolva meredt a sötét mennyezetre. Komolyan azt hiszik, hogy nem tud vigyázni magára? Háromszor küzdött meg Voldemorttal, és mindannyiszor ő kerekedett felül – ez azért jelent valamit...

Ekkor felrémlett a fejében a Magnolia közben látott szörnyállat képe. Mi a teendő, ha a sorsunk megpecsételődött....

– Nem fognak meggyilkolni! – jelentette ki fennhangon.

– Ez már beszéd, öregem! – felelte álmosan a tükörképe.

Ötödik fejezet **A dementor**

Másnap reggel Tom szokásos fogatlan vigyorával és egy bögre teával ébresztette Harryt. A fiú egykettőre felöltözött, s éppen az ódzkodó Hedviget

noszogatta, hogy repüljön be a kalitkájába, amikor beviharzott az ajtón Ron. Menet közben rángatta magára a pulóverét, és igencsak feldúltak tűnt.

– Minél előbb kiérünk a pályaudvarra, annál jobb – zihálta. – Ott végre megszabadulhatok Percytől. Most azt találta ki, hogy én öntöttem le teával Penelope Clearwater fényképét. – Ron elfintorodott. – Tudod, ő a barátnője. A képe most elbújt a keret mögé, mert szégyelli, hogy felázott az orra...

– El kell mondanom valamit – fogott bele Harry, de nem folytathatta, mert ekkor Fred és George rontott be a szobába. Ront keresték – gratulálni akartak neki, hogy megint sikerült felbosszantania Percyt.

Végül együtt mentek le a bárba, ahol akkor már négyen ültek a reggelizőasztal mellett. Mr. Weasley gondterhelt arccal olvasta a Reggeli Próféta első oldalát, Mrs. Weasley, Hermione és Ginny viszont annál vidámabbak voltak. Mrs. Weasley egy szerelmi bájitalról mesélt a lányoknak, amit egyszer fiatal korában főzött.

– Mit akartál mondani...? – fordult Harryhez Ron, amikor leültek.

– Hagyjuk, majd később... – morogta Harry, miután Percy is csatlakozott hozzájuk.

Reggeli után elkezdődött a szokásos indulás előtti kapkodás, így Harrynek már nem volt alkalmja beszélni Ronnal vagy Hermionével. Sorban lecipelték a ládákat a Foltozott Üst szűk lépcsőjén, feltornyozták őket a bejárat mellett, a halom tetején pedig elhelyeztek két kalitkát, az egyikben Hedvig, a másikban Percy kuvikja, Hermész kuksolt. A ládák mellett fonott kosár állt, amiből dühös fűjtatás szűrődött ki.

– Jól van, ne mérgeledj, Csámpás! – gügyögött be Hermione a vesszőfonat résein. – Ha felszálltunk a vonatra, rögtön kiengedlek.

– Még csak az kéne! – fortyant fel Ron. – És mi lesz szegény Makesszal?

A mellkasára mutatott, ahol egy jókora púp jelezte Makesz tartózkodási helyét.

Mr. Weasley, aki az utcán várta a minisztériumi autók érkezését, most bedugta a fejét az ajtón. – Itt vannak a kocsik – jelentette. – Harry, gyere ki.

Mr. Weasley odakísérte Harryt a bejáratától néhány lépésnyire parkoló két régimódi, sötétzöld autó közül a közelebbihez. A kocsik volánjánál egy-egy szúrós tekintetű, smaragdzöld bársonyöltönyt viselő sofőr ült.

Mr. Weasley szüntelenül a zsúfolt utcát fürkészte.

– Szállj be, Harry! – szólt.

Harry bemászott a kocsik hátsó ülésére, ahol kisvártatva csatlakozott hozzá Hermione, Ron és – Ron őszinte sajnálatára – Percy.

Az utazás a King's Cross pályaudvarra jobbra eseménytelenül zajlott. A minisztérium kocsijai hétköznapi járműveknek tűntek, bár Harry észrevette, hogy olyan szűk helyeken is átférnek, ahol erre Vernon bácsi új céges autójának esélye se lett volna. Mikor megérkeztek a King's Crossra, még húsz percük volt a vonat indulásáig. A sofőrök kofferkulikat kerítettek, kirakodták a csomagtartóból a poggyászokat, aztán megbökték a kalapjukat Mr. Weasley felé, és elhajtottak. Furcsamód mindkét kocsinak sikerült befurakodni a piros lámpánál várakozó hosszú sor legelejére.

A vágányokhoz vezető úton Mr. Weasley végig szorosan Harry mellett haladt. Mikor elérték a síneket, megállt, és végignézett népes családján.

– Mivel ilyen sokan vagyunk, kettesével megyünk be – határozott. – Harry meg én kezdjük a sort.

Nyomban el is indult a kilences és a tízes vágány peronját elválasztó korlát felé. Maga előtt tolta Harry kézikocsiját, és élénk érdeklődéssel figyelte a kilences vágányra begördülő Intercity 125-öst. Azután sokatmondó pillantást vetett Harryre, s csak úgy melleleg nekidőlt a korlátnak. Harry követte a példáját.

A tömör vaskorlát, mintha levegővé vált volna, utat engedett nekik, és egy másodperccel később már a kilenc és háromnegyedik vágány peronján álltak. Ott pöfögött előttük a Roxfort Expressz piros gőzmozdonya, füstfelhőbe burkolva a gyermekeiket kísérő varázslók és boszorkányok sokaságát.

Harry mögött most felbukkant Percy és Ginny is. Úgy tűnt, futva közelítették meg a korlátot, mert mind a ketten ziháltak.

– Áh, ott van Penelope! – rikkantotta kipirult arccal Percy. Sebtében végigsimított a haján, és sietve elindult egy hosszú, göndör hajú lány felé. Menet közben kidüllesztette a mellkasát, hogy még feltűnőbb legyen fényesre suvickolt jelvénye. Ginny és Harry gyors pillantást váltottak, aztán elfordultak, hogy elrejtseék kitörő nevetésüket.

Mikor a többi Weasley és Hermione is átért a korláton, a csapat Harry és Mr. Weasley vezetésével elindult a vonat vége felé. Zsúfolt vagonok mellett haladtak el, míg végül elértek egy kocsit, amiben még voltak szabad helyek. Feltuszkolták a ládákat, elhelyezték Hedviget és Csámpást a poggyásztartón, majd ismét leszálltak, hogy elbúcsúzzanak a Weasley szülöktől.

Mrs. Weasley megcsókolta gyermekeit, majd Hermionét, és végül Harryt. A fiú egy plusz ölelést is kapott, amit az kissé pironkodva, de hálásan fogadott.

– Nagyon vigyázz magadra! – szólt Mrs. Weasley furcsán csillogó szemmel, miután kiengedte karjai közül Harryt. Majd kinyitotta túlméretezett kezításkáját, s a gyerekekhez fordult: – Mindegyikőtöknek készítettem szendvicset. Tessék, Ron... Nem, nem marhahúsos... Fred? Hol van Fred? Tessék, drágám...

– Harry – szólt Mr. Weasley halkán –, gyere egy percre... Fejével egy közeli oszlop felé intett.

– El kell mondanom neked valamit, mielőtt elindulsz – fogott bele Mr. Weasley fojtott hangon.

– Semmit nem kelt mondania – rázta a fejét Harry. – Már mindent tudok.

– Hogyhogy...?! Honnan...?!

– Hát... szóval, tegnap este véletlenül hallottam a beszélgetésüket Mrs. Weasleyvel. Nem akartam hallgatózni – tette hozzá gyorsan. – Sajnálom...

– Nem éppen így akartam a tudomásodra hozni a dolgot – csóválta a fejét Mr. Weasley.

– Szerintem jó volt ez így. Maga is betartotta, amit Caramelnek ígért, és én is megtudtam, amit kellett.

– Biztosan halálra rémültél...

– Nem – jelentette ki komolyan Harry, majd Mr. Weasley hitetlenkedő pillantását látva hozzátette: – Tényleg nem. Nem akarok hősöködni, de úgy gondolom, Sirius Black se lehet veszélyesebb, mint Voldemort.

Mr. Weasley összerezte a név hallatán, de nem tette szavá a dolgot.

– Harry, tudom, hogy téged keményebb fából faragtak, mint Caramel gondolja, és persze örülök, hogy nem félsz, de...

– Arthur! – kiáltott oda Mrs. Weasley, aki már a vonat ajtaja felé terelgette a többi gyereket. – Mit csinálsz, Arthur? Indul a vonat!

– Mindjárt megyünk, Molly! – nyugtatta meg Mr. Weasley, majd újra Harryhez fordult, és sietve folytatta: – Harry, ígérd meg nekem...

– ...hogyan jó gyerek leszek, és szépen a kastélyban maradok? – darálta csüggedten Harry.

– Nem egészen. – Harry még soha nem látta ilyen komornak Mr. Weasleyt. – Harry, ígérd meg nekem, hogy nem fogod keresni Blacket.

Harry meghökkenve meredt a varázslóra.

– Tessék...?

Éles sípszó hangzott fel. Peronőrök sétáltak végig a vonat mentén, és sorban becsapkodták az ajtókat.

– Ígérd meg, Harry – hadarta Mr. Weasley fojtott hangon –, hogy bármi történik...

– Miért keresnék valakit, akiről tudom, hogy meg akar ölni? – értetlenkedett Harry.

– Esküdj meg, hogy bármit hallasz...

– Arthur, siess! – kiáltotta Mrs. Weasley.

Gomolygó füst szállt fel a mozdony kéményéből, s a vonat lustán elindult. Harry a kocsijuk ajtajához rohant. Ron kinyitotta neki, majd félrehúzódott, hogy Harry felugorhasson. Azután mindketten kihajoltak az ablakon, és addig integettek Mr. és Mrs. Weasleynek, míg azok el nem tűntek a távolban.

– Beszélnem kell veletek – fordult két barátjához Harry, mikor a vonat már utazósebességgel haladt.

– Sipirc innen, Ginny! – szólt rá a húgára Ron.

– Kösz, nagyon kedves vagy! – csattant fel a lány, és sértődötten elvonult.

Harry, Ron és Hermione elindultak keresni egy helyet, ahol zavartalanul beszélgethetnek. Az összes fülke tele volt, kivéve a legutolsót a vonat végében.

Ott csak egy személy ült, egy férfi, aki az ablak mellett aludt. Harry, Ron és Hermione habozva megálltak az ajtóban. A Roxfort Expresszt a diákoknak tartották fenn, s a büfékocsis boszorkányon kívül más felnőtt soha nem utazott a vonaton.

Az idegen elnyűtt, folt hátán folt varázslótalárt viselt, és betegnek, vagy legalábbis kimerültnek tűnt. Bár nem volt idős, barna hajába ősz szálak vegyültek.

A gyerekek leültek az ablaktól legtávolabb eső helyekre, és behúzták maguk mögött a kupé ajtaját.

– Szerintetek ki lehet ez? – suttogta Ron.

– R. J. Lupin professzor – felelte minden gondolkozás nélkül Hermione.

– Honnan tudod?

– Rá van írva a csomagjára. – Hermione az idegen feje fölé mutatott, ahol a poggyásztartón egy hosszú madzaggal körbetekert, viharvert bőrönd feküdt. A bőrönd egyik sarkánál hámló betűkkel az „R. J. Lupin prof.” felirat állt.

– Vajon mit tanít? – töprengett hangosan Ron, Lupin professzor sápadt profilját fürkészve.

– Nem nehéz kitalálni – suttogta Hermione. – Csak a sötét varázslatok kivédése jöhet szóba.

A sötét varázslatok kivédése órákat eddig minden évben más tanár tartotta nekik. Az iskolában sokan arra gyanakodtak, hogy az álláson átok ül.

– Remélem, érti a dolgát – csóválta a fejét Ron. – Így ránézésre úgy tűnik, hogy már egy sötétebb pillantástól beadja a kulcsot... Na mindegy. Szóval, mit akartál mondani nekünk, Harry?

Harry beszámolt Mr. és Mrs. Weasley vitájáról, és elmondta, mire figyelmeztette őt Mr. Weasley a pályaudvaron. Ron kövé dermedt a hallottaktól, Hermione pedig a szájára szorította a kezét döbbenetében. Mikor Harry beszámolója végére ért, egy darabig egyikük sem jutott szóhoz.

– Sirius Black azért szökött meg, hogy rád vadásson? – hebegte végül Hermione... – Jaj, Harry... Akkor nagyon-nagyon óvatosnak kell lenned. Könyörgök, ne keresd a bajt...

– Nem szoktam keresni a bajt – bosszankodott Harry. – Rendszerint a baj talál meg engem.

– Ki olyan idióta, hogy direkt keressen valakit, aki meg akarja ölni? – jegyezte meg remegő hangon Ron.

Harry nem számított rá, hogy barátait ennyire megrémíti a hír. Úgy tűnt, Ron és Hermione jobban félnek Blacktól, mint ő maga.

– Nem tudni, hogyan szökött meg Azkabanból – szólt nyugtalanul Ron. – Ez előtte senkinek nem sikerült, s őt ráadásul a legszigorúbb őrizet alatt tartották.

– Előbb-utóbb biztosan elfogják – bizonygatta Hermione. – Hiszen még a muglik is mind őt keresik...

– Mi ez a hang? – kapta fel a fejét Ron.

Valahonnan halk, tompa sípolás hallatszott. A gyerekek körülnéztek a kupében.

– A ládából jön, Harry – jelentette ki Ron. Felállt, és rövid kotorászás után előhúzta Harry ruhái közül a zsebgyanuszkópot. A bűgőcsiga fényesen világított, és vadul pörgött Ron tenyerén.

– Ez egy gyanuszkóp? – kérdezte érdeklődve Hermione, és felállt, hogy jobban lássa a bűvös kis szerkezetet.

– Igen, az – felelte Ron –, de egy olcsóbb típus. Akkor is megkergült, amikor Errol lábához próbáltam kötni, hogy elküldjem Harrynek.

– Nem csináltál akkor épp valami csintalanságot? – kérdezte gyanakodva Hermione.

– Nem! Azaz... tulajdonképpen nem volt szép dolog, hogy Errolt használtam. Nemigen bírja már a hosszú utazásokat. De hát hogyan küldtem volna el Harrynek az ajándékát?

A gyanuszkóp továbbra is pörgött, világított és élesen füttyült.

– Dugd vissza a ládába! – tanácsolta Harry, és Lupin felé bökött a fejével –, különben még felébreszti őt.

Ron belegyömöszölte a gyanuszkópot Vernon bácsi egyik csúf régi zoknijába, és rácsukta az utazóládát.

– Majd Roxmortsban megnézetjük – jegyezte meg. – Fred és George mesélték, hogy a Dervish és Durran varázslóboltban is árulnak ilyeneket.

– Ti mit tudtok Roxmortsról? – kapott a témán Hermione. – Azt olvastam róla, hogy az egyetlen teljesen muglimentes település Nagy-Britanniában...

– Igen, lehet – legyintett jólértesülten Ron –, de én nem azért akarok lemenni. Engem a Mézesfalás érdekel!

– Az meg mi? – kérdezte Hermione.

– Egy édességbolt – felelte ábrándos arccal Ron –, ahol mindent lehet kapni... Borsbogyót, amitől füstölni kezd a szád, nagy kövér csokipocakot, tele málnakrémmel és tejszínhabbal, finom cukorpennát, amit óra alatt is lehet szopogatni, mert úgy tűnik, mintha a tolladat rágnád...

– De Roxmorts egyébként is érdekes hely – erősködött Hermione. – A Mágia történeti helységkalauz szerint a falu fogadójában volt az 1612-es koboldlázadás főhadiszállása, a Szellemszállás nevű kunyhó pedig a legsűrűbben kísértett hely az egész országban.

– ...és olyan pezsgőcukrot, amitől pár centire a föld fölött lebegsz, miközben szopogatsz – folytatta monológját Ron, ügyet se vetve Hermionéra.

Hermione most Harryhez fordult.

– Mindenesetre alig várom, hogy ellátogathassunk Roxmortsba.

– Hát igen – sóhajtott szomorúan Harry. – Aztán majd elmeséletek, mi mindent láttatok.

– Ezt meg hogy érted? – csodálkozott Ron.

– Én nem mehetek le. Dursleyék nem írták alá a nyilatkozatot, és Carameltől se kaptam engedélyt.

Ron elvörösödött felháborodásában.

– Nem jöhetsz velünk a faluba? De hát... ez nem lehet... McGalagony vagy valaki biztos engedélyezi neked!

Harry keserűen felnevetett. McGalagony professzor, a Griffendél-ház feje, híres volt a szigorúságáról.

– ...vagy majd szólunk Frednek és George-nak. Ők ismernek minden titkos alagutat...

– Ron! – csattant fel Hermione. – Amíg Black szabadon garázdálkodik, Harrynek a kastélyban a helye...

– Igen, valószínűleg McGalagony is ezt felelné, ha engedélyt kérnék tőle – kesergett Harry.

– De hát nem egyedül menne, hanem velünk – érvelt Ron. – Black nem merne...

– Ugyan már, Ron, ne beszélj badarságokat! – torkolta le Hermione. – Black képes volt vérfürdőt rendezni a nyílt utcán! Komolyan azt gondolod, hogy megfutamodik, csak azért mert mi ott vagyunk?

Hermione beszéd közben Csámpás kosarának zárjával matatott.

– Nehogy kiengedd azt a bestiát! – horkant fel Ron, de túl későn: Csámpás könnyedén kiszökkent a kosárból, kinyújtóztatta tagjait, és nagyot ásított. Aztán felugrott Ron térdére, akinek erre nyugtalanul mocorogni kezdett a mellényzsebet feszítő dudor. A fiú mérgesen lesöpörte öléből a macskát.

– Nem mész innen!

– Ron, ne bánts! – méltatlankodott Hermione.

Ron már épp válaszolni akart, amikor Lupin váratlanul megmozdult. A három gyerek várakozva nézett rá, de a professzor csak a másik vállára hajtotta fejét, és félig nyitott szájjal tovább aludt.

A Roxfort Expressz kitartóan robogott észak felé. A táj egyre vadabb és sötétebb képet öltött, s az égen sűrű felhők gyülekeztek. A kupé ajtaja előtt diákok szaladgáltak fel és alá. Csámpás elhelyezkedett az ülésen, belapult pofáját Ron felé fordította, és kitartóan figyelte a kidudorodó mellényzsebet.

Pontosan egy órákor feltűnt a büfékocsis boszorkány.

– Mit gondoltok, ébresszük fel? – kérdezte tétovázva Ron, és Lupin professzor felé bökött a fejével. – Úgy nézem, nem ártana neki, ha enne valamit.

Hermione óvatosan közelebb húzódott Lupinhoz.

– Öhm... professzor úr – szölongatta. – Bocsánat... Professzor úr?

Lupin nem mozdult.

– Hagyd csak, kedvesem! – legyintett a pufók büfés boszorkány, kezében egy csomag Kondéros keksszel, amit Harrynek készült átnyújtani. – Ha majd felébred, és éhes lesz, elől a mozdonyvezetőnél megtalál.

– De ugye tényleg csak alszik? – kérdezte halkán Ron, mikor a boszorkány végre behúzta maga mögött a kupé ajtaját. – Úgy értem... ugye, nem halt meg?

– Dehogya, hiszen lélegzik – suttozta Hermione.

Lupin professzor nem volt valami szórakoztató útitárs, de néha hasznosnak bizonyult a jelenléte. Három óra tájban eleredt az eső, s a távolban elkúszó hegyek fakó, szürke fátylat öltöttek. Alighogy az első cseppek megtelepedtek a kupé ablakán, ismét közeledő lépések zaja hallatszott. Kisvártatva megjelent az ajtóban az a három roxfordos diák, akiket Harry, Ron és Hermione a legkevésbé akartak látni: Draco Malfoy, valamint barátai, Vincent Crak és Gregory Monstro.

Draco Malfoy és Harry azóta esküdt ellenségek voltak, amióta először utaztak együtt a Roxfort Expresszen. A sápadt, alattomos képű Malfoyt annak idején a Mardekárba osztották be, s azóta bekerült háza kviddicscsapatába. Ő is fogó volt, akárcsak Harry a griffendéleseknél. Két elmaradhatatlan kísérője, vagy inkább szolgája, Crak és Monstro tagbaszakadt, tompa agyú fiúk voltak. Crakot, a magasabbikat gombafrizurájáról és vastag nyakáról lehetett felismerni, Monstro kefehájával és hosszú karjával gorillára emlékeztetett.

Malfoy kinyitotta a fülke ajtaját.

– Nicsak, itt a kis csapat! – szólt szokásos lusta, vontatott modorában. – Pöttöm és a Vízipatkány.

Crak és Monstro bután heherésztek.

– Hallom, az apád végre leakasztott egy kis aranyat a nyáron – folytatta Ronhoz fordulva Malfoy. – Anyád nem kapott szívrohamot?

Ron olyan bőszen pattant fel, hogy még Csámpás kosarát is lesodorta az ülésről. Lupin professzor felhorkant álmában. A tanár láttán Malfoy ösztönösen hátrált egy lépést.

– Az meg kicsoda?

– Egy új tanár – felelte Harry, aki ugyancsak felállt, hogy szükség esetén visszatarthassa Ront. – Mit is mondtál az előbb?

Malfoy fénytelen szeme összeszűkülte. Volt annyi esze, hogy ne provokáljon verekedést egy tanár orra előtt.

– Gyerünk – vetette oda bosszúsan csatlósainak, azzal mindhárman továbbálltak.

Harry és Ron visszaültek a helyükre. Ron az öklét dörzsölgette.

– Az idén nem fogom lenyelni Malfoy gúnyolódását – fogadkozott. – Esküszöm, ha még egyszer megjegyzést tesz a családomra, elkapom a fejét, és...

Azzal vad mozdulatot tett a levegőben.

– Ron – sziszegte Hermione, és Lupin felé bökött –, vigyázz, hogy mit beszélsz.

A professzor azonban az igazak álmát aludta.

Az eső nem állt el, sőt, ahogy észak felé haladtak, egyre jobban rákezdett. A ablakon túli nedves szürke ködön mind kevesebb és kevesebb fény hatolt át, végül pislogva kigyúltak a lámpák a folyosón és a kupé mennyezetén. Zakatolt a vonat, esőcseppek verték az ablakot, és süvített a szél – de Lupin professzor csak aludt, mint a tej.

Ron előredőlt, és a koromfekete ablak felé pislogott.

– Már nem lehetünk messze.

Alighogy kimondta a mondatot, a vonat lassítani kezdett.

– Szuper. – Ron felállt, és a professzort óvatosan megkerülve az ablak elé lépett. – Már alig várom a lakomát. Mindjárt éhen halok...

Hermione az órájára nézett, és a fejét csóválta.

– Még nem lehetünk ott.

– Akkor miért állunk meg?

A vonat egyenletesen fékezett. Ahogy lassult a zakatolás és elhalkult a kerekek zaja, úgy tűnt, mintha a szél és az eső még bőszebben korbácsolná az ablakot.

Harry, aki a legközelebb ült az ajtóhoz, felállt, hogy kinézzen a folyosóra. Nem csak ő volt ilyen kíváncsi, jóformán minden kupé ajtaján kidugta valaki a fejét.

A vonat hirtelen rándulással megállt, távoli puffanások jelezték, hogy egyik-másik csomag tulajdonosa fejére pottyant. Azután egyszer csak kialudtak a lámpák, és az egész szerelvény sötétbe borult.

– Mi ez a cirkusz? – csattant fel Ron valahol Harry háta mögött.

– Au! – jajdult fel Hermione. – Ez a lábam volt, Ron!

Harry tapogatózva visszaült a helyére.

– Lehet, hogy elromlott a mozdony?

– Nem t'om...

Nyikorgó hang hallatszott, s Harry az ablak előtt megpillantotta Ron sötét sziluettjét. A fiú egy folton letörölte a párát az üvegről, és szemét meresztve kibámult.

– Mozgást látok – jelentette. – Mintha emberek szállnának fel a vonatra...

Hirtelen kinyílt a fülke ajtaja, és valaki keresztülesett Harry kinyújtott lábán.

– Bocsánat!... Ti tudjátok, mi történt? Au! Bocsánat...

– Szia, Neville. – Harry némi tapogatózás után talpra állította Neville-t a köpenyénél fogva.

– Harry? Te vagy az? Miért álltunk meg? – Fogalmam sincs. Ül le...

Szavait vad sziszegés és fájdalmas kiáltás követte, Neville ugyanis ráült Csámpásra.

– Megyek, megkérdezem a mozdonyvezetőt, mi történt – szólt Hermione. Harry érezte, hogy a lány elmegy mellette, majd a hangokból ítélve kinyílt a tolóajtó, és a következő pillanatban két sikkantás hallatszott.

– Ki vagy?

– Te ki vagy?

– Ginny?

– Hermione?

– Mit csinálsz itt?

– Ront keresem.

– Gyere be, és ül le...

– Ne ide! – szólt gyorsan Harry. – Itt én vagyok! – Au! – jajdult fel Neville.

– Csend! – szólt rájuk egy rekedt hang.

Úgy tűnt, Lupin professzor végre felébredt. A hirtelen beálló csendben Harry mocorgást hallott a sarokból.

A következő pillanatban valami halkán roppant, és a fülkét remegő fény töltötte be. Lupin professzor mintha egy maréknyi lángnyelvet tartott volna a kezében. Arca még mindig betegesen sápadt volt, de a szeme élénken csillogott.

– Maradjatok a helyeteken – utasította rekedt hangján a gyerekeket, majd óvatosan felállt, és kinyújtotta maga előtt a lángot tartó kezét.

Mielőtt azonban az ajtóhoz léphetett volna, az lassan kinyílt.

A táncoló lángnyelvek fényében egy hórihorgas, köpönyeges alak körvonalai rajzolódtak ki. A jövevény arcát mélyen lehúzott csuklya takarta. Harry pillantása lefelé siklott, s amit látott, attól görcsbe rándult a gyorsira. A köpeny résén egy zöldesszürke, nyálkásan fénylő, cafatos kéz lógott ki. Mintha egy oszló vízihulla keze lett volna...

Az alak bizonyára megérezte Harry tekintetét, mert keze egy szempillantás múlva eltűnt a fekete köpeny leomló redői között.

Azután hosszú, elnyújtott hörgés hallatszott a csuklya alól: az arctalan alak mély lélegzetet vett – mintha nem is a levegőt, hanem valami mást akarna beszippantani a környezetéből.

A fülkében tartózkodókon jéghideg fuvallat söpört végig. Harry érezte, hogy elakad a lélegzete. A hideg behatolt a bőre alá, szétáradt a mellkasában, átjárta még a szívét is...

Szemgolyója mintha befelé fordult volna – elsötétült előtte a világ. Fulladozott a hidegtől, s úgy zúgott a füle, mintha egy vízesés alatt állt volna. Érezte, hogy valami ellenállhatatlan erővel húzza lefelé, s a zúgás is egyre erősödött...

Ekkor távoli jajveszékelés hatolt a fülébe – iszonyú, kétségbeesett, velőtrázó sikoltozás. Segíteni akart a szenvedőnek, de még a karját sem tudta felemelni... sűrű, tejfehér köd kavargott körülötte...

– Harry! Harry! Válaszolj!

Valaki az arcát pofozgatta.

– Mi-mi van?

Harry kinyitotta a szemét. Az első két dolog, ami eljutott a tudatáig, a fény és a rázkódás volt – ezek szerint a Roxfort Expressz továbbindult, és a lámpák is újra kigyulladtak. Ő maga lecsúszhatott az ülésről, mert a padlón feküdt. Ron és Hermione mellette térdeltek, s fölöttük megpillantotta Neville és Lupin professzor arcát. Borzalmasan émelygett, s mikor megigazította szemüvegét, észrevette, hogy arca hideg verejtékben fürdik.

Ron és Hermione felsegítették az ülésre.

– Jobban vagy? – kérdezte aggódva Ron.

– Igen. – felelte Harry, és gyorsan az ajtó felé pillantott. A kámzsás alak eltűnt. – Mi történt? Hol van az a... az az ízé?

És ki sikoltott?

Ron még jobban összeráncolta a homlokát. – Senki nem sikoltott.

Harry körülnézett a lámpafényben fürdő kupében. George és Neville sápadtan néztek vissza rá. – De én sikoltást hallottam...

Hangos koppanás hallatszott, amiktől valamennyien összerezzenek. Lupin professzor egy óriási tábla csokoládét igyekezett szeletekre törni. Egy különösen nagy darabot Harry felé nyújtott.

– Tessék, edd meg. Jót fog tenni.

Harry elvette a csokoládét, de nem evett belőle.

– Mi volt az a csuklyás lény? – kérdezte Lupintól.

– Egy dementor – felelte a professzor, és szétosztotta a maradék csokoládét. – Az azkabani dementorok egyike.

A gyerekek értetlenül meredtek rá. Lupin összegyűrte és zsebre dugta az üres csokoládés papírt.

– Egyetek – ismételte. – Jót fog tenni. Én megyek, és beszélek a mozdonyvezetővel.

Azzal kilépett a kupé ajtaján, és eltűnt.

– Biztos, hogy jól vagy, Harry? – aggodalmaskodott Hermione.

– Semmit nem értek... – Harry letörölte arcáról a verejtéket. – Mi történt?

– Hát... az a valami – a dementor – megállt az ajtóban, és körülnézett – vagyis csak gondolom, hogy körülnézett, mert az arca nem látszott – és te... te meg...

– Azt hittem, hogy valamilyen rohamot kaptál – szólt közbe Ron, még mindig rémült arccal. – Megdermedtél, leestél az ülésről, és aztán elkezdted rángatózni...

– Lupin professzor pedig átlépett rajtad, odaállt a dementor elé, és előhúzta a pálcáját – folytatta Hermione. – Azt mondta: „Egyikünk se rejtegeti Sirius Blacket a köpenye alatt. Távozz.” De a dementor nem mozdult. Erre Lupin motyogott valamit, amitől ezüstszínű sugár lövellt ki a pálcájából. Akkor a dementor megfordult, és elúszott, mintha nem is lábakon járna...

– Iszonyú volt – nyafogta Neville, még a szokásosnál is vékonyabb hangon. – Ereztetek, milyen hideg lett, amikor megjelent?

– Furcsa volt – dörmögte borzongva Ron. – Hirtelen úgy éreztem, hogy soha többet nem lesz jó kedvem...

Ginny, aki sápadtan gubbasztott a sarokban, most halkán hüppögni kezdett. Hermione odament hozzá, és vigasztalóan átölelte.

– De egyikőtök se... egyikőtök se esett össze? – nyögte ki a kérdést Harry.

– Nem – felelte Ron, és megint aggódva nézett Harryre. – Ginny reszketett, mint a nyárfalevél, de...

Harry nem értette, mi történhetett vele. Gyenge és kótyagos volt, mintha súlyos influenzából lábadozna, és egyre jobban szégyellte magát. Hogy lehet az, hogy csak őt viselte meg ennyire a dolog?

Kisvártatva visszatért Lupin professzor. Egy pillanatra megállt az ajtóban, körülnézett, majd bujkáló mosollyal így szólt:

– Nem mérgeztem meg a csokoládét...

Harry harapott egy falatot az édességből, és nagy meglepetésére nyomban melegség áradt szét a testében.

– Tíz perc múlva megérkezünk – mondta Lupin. – Minden rendben, Harry?

Harry nem kérdezte meg, honnan tudja a professzor a nevét.

– Igen – felelte lesütött szemmel.

Az út hátralevő részében nem sokat beszéltek. A vonat végül befutott a roxmortsi állomásra, és a diákok tülekedve leszálltak. Hatalmas volt a

kavarodás, baglyok huhogtak, macskák nyávogtak, Neville varangya pedig hangosan brekegett gazdája süvege alatt. A peronon dermesztően hideg volt, viharos szél fújt, és úgy esett, mintha dézsából öntenék.

– Elsőévesek, ide hozzám! – harsant egy ismerős hang. Harry, Ron és Hermione megfordultak, és a peron túlsó végében megpillantották Hagrid toronymagas alakját. Az óriás széles mozdulatokkal terelgette a megszeppent elsősöket a tópart felé, ahol a hagyománynak megfelelően csónakok várták őket.

– Isten hozott! – kiáltott oda Hagrid a diákok feje fölött három barátjának. Azok integettek neki, de válaszolni már nem volt módjuk, mert a meglóduló tömeg magával sodorta őket az ellenkező irányba. Harry, Ron és Hermione a többiekkel együtt egy kátyús földútra tértek le, ahol vagy száz fiáker várta a felsőbb éveseket. Minden kocsit egy-egy láthatatlan ló húzott – legalábbis Harry ezzel magyarázta, hogy mikor beültek a járműbe, az nyomban megrándult, s döcögve-rázkódva elindult a kastély felé.

A fiákerben enyhe föld-és szénaillat terjengett. Harry kissé erőre kapott ugyan a csokoládétól, de még mindig elég kába volt. Ron és Hermione aggódó pillantásokat vetettek rá, mintha attól tartanának, hogy újra elájul.

A fiáker komótosan közeledett egy gyönyörű kovácsoltvas kapu felé, melynek oszlopain egy-egy kőből faragott szárnyas vadkan trónolt. Az oszlopok tövében két újabb hórihorgas, csuklyás dementor posztolt. Harry csak egy pillantást vetett rájuk, s máris újra kerülgetni kezdte a jeges émelygés, inkább hátradőlt a kényelmes ülésen, és addig nem nyitotta ki a szemét, amíg át nem haladtak a kapun. A kastélyhoz vezető szelíd emelkedőn a fiáker kissé felgyorsult, Hermione kidugta a fejét az ablakon, és gyönyörködve nézte a hatalmas, száztornyú épületet.

Mikor a kocsi végre megállt, Hermione és Ron fűgén kiszálltak, majd Harry is kikászálódott a kocsiból. Nyomban egy kaján hang ütötte meg a fülét.

– Elájultál, Potter? Igaz, amit Longbottom mond? Tényleg elájultál?

Malfoy átfurakodott Hermione mellett, és elállta Harry útját. Arcán gonosz vigyor ült, s amúgy fénytelen szeme csillogott a kárörömtől.

– Kopj le, Malfoy – mordult rá Ron.

– Te is elájultál, Weasley? – harsogta Malfoy. – Betojtál a csúnya öreg dementor bácsitól?

– Valami gond van? – csendült egy szelíd hang. Lupin professzor épp akkor szállt ki a fiákeréből.

Malfoy szemtelenül végigmérte a professzort, elidőzve foltos talárján és jobb napokat látott bőröndjén. Azután enyhe gúnnyal a hangjában így szólt:

– Nem, nincs semmi gond, öhm... professzor úr.

Azzal rávigyorgott Crakra és Monstróra, s elindult felfelé a kastély bejáratához vezető lépcsősoron.

Hermione hátba bökte Ront, hogy indulásra bírja. A három jó barát csatlakozott a lépcsőn hömpölygő sokasághoz. A diákok a hatalmas tölgyfaajtón át betódultak a fáklyákkal megvilágított bejárat csarnokba, ahonnan pazar márványlépcső vezetett az emeletekre.

Jobbra tőlük tárva-nyitva állt a nagyterem ajtaja, Harry a többiekkel együtt arrafelé indult. Épp csak annyi ideje volt, hogy egy pillantást vessen az elvárásolt mennyezetre – mely ezen az estén sötét és borús volt –, máris egy szigorú hang csendült a háta mögött:

– Potter! Granger! Jöjjenek ide!

Harry és Hermione meghökkenve fordultak a hang irányába. Átváltoztatástan tanárnőjük s egyben házfőnökük, McGalagony professzor szólította őket. A szigorú arcú boszorkány mindig szoros kontyba csavarva hordta a haját, s szúrós pillantásait négyzetes okuláré mögül szórta diákjaira. Harry kissé szorongva vágott utat magának a tömegben keresztül tanárnője felé, ha McGalagony megszólította, valamiért mindig úgy érezte magát, mint egy tetten ért bűnös.

– Nem kell megszeppenniük, csak beszélni akarok magukkal – szólt a tanárnő. – Maga menjen tovább, Weasley.

Így hát Ron csupán nézhette, amint McGalagony kitessekelte Harryt és Hermionét a nagyterem zsibongó forgatagából. Harryék a tanárnő nyomában átvágtak a bejárat csarnokon, felmentek a márványlépcsőn, majd rákanyarodtak az egyik folyosóra.

McGalagony dolgozószobája nem volt valami tágas, de a kandallóban vidám tűz lobogott. Miután mindhárman beléptek az ajtón, a tanárnő intett Harrynek és Hermionénak, hogy üljenek le. Ő maga is helyet foglalt az íróasztala mögött, és rögtön a tárgyra tért.

– Lupin professzor előreküldött egy baglyot a hírrel, hogy maga rosszul lett a vonaton, Potter.

Mielőtt Harry válaszolhatott volna, kopogtattak az ajtón, és belépett Madam Pomfrey, az iskola javasasszonya.

Harry érezte, hogy fülig elvörösödik. Szégyellte, hogy elájult, de hogy még fel is fűjják a dolgot, az egyenesen bosszantotta.

– Már teljesen rendbe jöttem – bizonygatta. – Nincs szükségem semmire...

Madam Pomfreynak azonban hiába beszélt.

– Áh, szóval te vagy a beteg – szólta a javasasszony, és lehajolt, hogy alaposan szemügyre vegye Harryt. – Gondolom, már megint valami veszélyes kalandba keveredtél.

– Találkozott egy dementorral, Poppy – magyarázta McGalagony.

A két boszorkány sötét pillantást váltott. Madam Pomfrey rosszállóan megcsóválta a fejét.

– Dementorokat küldeni egy iskola köré... – dörmögte, miközben hátrasimította Harry haját a homlokából – Nem ő az első, aki elájul tőlük. Tessék, még mindig hideg a homloka. Borzalmas egy társaság, és aki amúgy is érzékeny, gyenge alkat...

– Nem vagyok gyenge! – mordult fel sértődötten Harry.

– Hát persze, hogy nem vagy – hagyta rá szórakozottan Madam Pomfrey, és megtapintotta Harry pulzusát.

– Mire van szüksége? – kérdezte McGalagony. – Feküdnie kell? Töltse az éjszakát a gyengélkedőn?

– Teljesen jól vagyok! – tiltakozott Harry, és felpattant a székből. Esze ágában se volt újabb okot adni Malfoynak a gúnyolódásra.

– Nos, ha mást nem, egy kis csokoládét mindenképp ennie kell – jelentette ki Madam Pomfrey, miután Harry szemét is megvizsgálta.

– Csokoládét már kaptam – mondta Harry. – Mindannyian kaptunk Lupin professzortól.

– Valóban? – Madam Pomfrey elismerően bólintott. – Úgy tűnik, végre van egy sötét varázslatok kivédése tanárunk, aki ért is valamihez.

– Biztos benne, hogy jól érzi magát, Potter? – kérdezte élesen McGalagony.

– Igen.

– Helyes. Akkor legyen szíves, várjon odakint, amíg váltok néhány szót Granger kisasszonnyal az órarendjéről. Azután együtt lemegyünk a nagyterembe.

Harry követte a folyosóra Madam Pomfreyt, aki motyogva elsietett a gyengélkedő irányába. Harrynek nem kellett sokáig várnia, néhány perc múlva csatlakozott hozzá Hermione, aki láthatóan roppantul örült valaminek, és a nyomában McGalagony is kilépett az ajtón. Együtt indultak el lefelé a márványlépcsőn.

A nagyteremben hegyes fekete süvegek tengere fogadta őket. A diákok a házak hosszú asztalai mentén ültek, arcuk ragyogott a több ezer lebegő gyertya fényében. Flitwick professzor, egy ősz hajú, pöttöm varázsló épp egy kopott varázslósüveget és egy háromlábú széket vitt kifelé a teremből.

– De kár – jegyezte meg halkan Hermione – lemaradtunk a beosztásról.

A Roxfort új diákjainak érkezésük után a fejükbe kellett húzniuk a Teszlek Süveget, hogy az kihirdethesse, melyik iskolai házba kerülnek (a Griffendélbe, a Hollóhátba, a Hugarbugba vagy a Mardekárba). McGalagony professzor a tanári asztalhoz sietett, Harry és Hermione pedig lábujjhegyen elindultak az ellenkező irányba, a griffendélek asztala felé. Láttukra a diákok kíváncsian megfordultak, s néhányan még rá is mutattak Harryre. Ilyen gyorsan elterjedt volna a híre, hogy összeesett a dementor láttán?

Ő és Hermione leültek a székekre, amelyeket Ron foglalt nekik.

– Mit akart McGalagony? – kérdezte Ron.

Harry suttogva belefogott a magyarázatba, de amikor az igazgató ünnepélyesen felállt, elhallgatott.

Dumbledore professzor igencsak benne járt a korban, mégis fiatalos életerő sugárzott belőle. Arcát leomló, hosszú ezüst haj és szakáll keretezte, s hihetetlenül görbe orrán félhold alakú szemüveg ült. Sokan a kor legnagyobb varázslójának tartották, de Harry nem csak ezért tisztelte. Albus Dumbledore olyan ember volt, akire bármikor rábízta volna az életét, s most, hogy a diákjaira mosolygó professzorra tekintett, végre valóban megnyugodott – először azóta, hogy a dementor belépett a fülkájukbe.

– Isten hozott mindenkit! – szólt Dumbledore, s szakállja megcsillant a gyertyafényben. – Boldog új tanévet kívánok! Mondanom kell nektek néhány dolgot, s mivel van köztük egy komoly téma is, jobb lesz, ha túlesünk rajta, mielőtt fényűző lakománk megrészegeti a tisztelt társaságot...

Dumbledore megköszöri a torkát, és folytatta:

– Amint azt a Roxfort Expresszen lezajlott razzia után kitalálhattátok, iskolánk átmenetileg vendégül lát néhány azkabani dementort, akik a minisztérium megbízásából érkeztek ide.

Szünetet tartott, s Harrynek eszébe jutott, mit mondott Mr. Weasley: hogy Dumbledore nem örült igazán a dementorok jelenlétének az iskola körül.

– Dementorok őrködnek a park összes bejáratánál – folytatta az igazgató. – Amíg itt vannak, senki nem hagyhatja el engedély nélkül az iskola területét. A dementorokat nem lehet kijátszani se fufanggal, se álruhával... de még láthatatlanná tévő köpennyel sem – tette hozzá szelíden a

professzor. Harry és Ron sokatmondó pillantást váltottak. – A dementorokat nem hatja meg semmilyen könnyörgés vagy kifogás, ezért nyomatékosan kérem: ne adjatok okot rá, hogy bántsanak titeket. A prefektusok és új iskolaellőink tegyenek meg mindent, hogy egy diák se kerüljön összeütközésbe a dementorokkal.

Percy, aki néhány széknnyire ült Harrytől, megint kidüllesztette a mellét, és fontoskodva ráncolta a homlokát. Dumbledore ismét szünetet tartott, és figyelmeztető komolysággal körülnézett. A teremben egy pisszenés sem hallatszott.

– Most pedig térjük át egy kellemesebb témára – váltott hangot Dumbledore. – Tantestületünk az idén két új taggal gazdagodik.

– Először is bemutatom Lupin professzort, aki volt olyan szíves és elvállalta a sötét varázslatok kivédése tantárgy oktatását.

Lupin meglehetősen gyér tapsot kapott. Csak azok üdvözölték lelkesen, akik a Roxfort Expresszen egy kupéban utaztak vele – vagyis Harry és barátai. Az összes többi tanár a legjobb talárjában feszített, így Lupin szegényes öltözéke most különösen szembeszökő volt.

– Nézd meg Pitont! – súgta Harry fülébe Ron.

Piton professzor az asztal túlsó végéből Lupinra meredt. A sovány, sárgásfakó arcú bájitaltantanárról mindenki tudta, hogy szívesen megkaparintaná magának a sötét varázslatok kivédése tantárgyat, de Harry, aki ki nem állhatta őt, még ezzel együtt is meglepődött Piton arca láttán: az nem pusztán dühöt vagy irigységet, hanem tömény undort tükrözött. Harry nagyon jól ismerte ezt az arckifejezést: Piton órá is mindig így nézett.

– Ami a másik tanárcserét illeti – folytatta Dumbledore, miután elhalt a Lupinnak szóló lanyha taps –, sajnálattal kell tudatnom veletek, hogy Ebshont professzor, aki diákok nemzedékeit oktatta a legendás lények gondozására, a múlt tanév végével nyugállományba vonult, hogy végre kinyújtóztathassa maradék végtagjait. Örömmel jelenthetem viszont, hogy utódja nem más, mint Rubeus Hagrid, aki így ezentúl vadőri teendői mellett tanári feladatokat is ellát majd.

Harry, Ron és Hermione elkerekedett szemmel néztek egymásra. Azután ők is beszálltak a tapsviharba, ami a griffendélek asztalánál dörgött a lehangosabban. Harry a nyakát nyújtogatva nézett Hagrid felé. A vadőr elvörösödve bámulta lapátkezeit, és szélesen vigyorgott bozontos, fekete szakállá rejtekében.

– Hát persze, tudhattuk volna! – harsogta Ron az asztalt csapkodva. – Ki más írna elő nekünk egy harapós könyvet?

Harry, Ron és Hermione az utolsók között hagyták abba a tapsot, s mikor Dumbledore professzor újra megszólalt, látták, hogy Hagrid a szemét törölgeti az abrosz szélével.

– Ezzel el is mondtam minden fontos dolgot – fejezte be beszédjét az igazgató. – Kezdődjék a lakoma!

Az asztalokon álló aranytálak és – kancsók egyszerre megteltek étellel-itallal. Harry, akinek hirtelen farkasétvágya támadt, mindenből vett, amihez csak hozzáfért, és lelkesen falatozni kezdett.

Valóban pompás lakoma volt, a nagyterem csak úgy zengett a vidám zsibongástól és a kések-villák csörgésétől. Harry, Ron és Hermione legszívesebben mégis megsürgették volna az asztalbontást, mert alig várták, hogy végre beszélhessenek Hagriddal. Jól tudták, milyen sokat jelent ez a tanári kinevezés a vadőr számára. Hagrid nem volt diplomás varázsló, harmadikos korában ugyanis eltanácsolták a Roxfortból egy olyan bűnért, amit el sem követett. Harry, Ron és Hermione azonban az előző tanévben végre tisztázták őt.

Nagy sokára, mikor a tökös rétes utolsó morzsái is eltűntek az aranytálakról, és Dumbledore kiadta végre a parancsot, hogy mindenki menjen lefeküdni, eljött a várva várt alkalom.

– Gratulálunk, Hagrid! – sikongatott lelkesen Hermione, mikor a tanári asztal mellé értek.

– Nektek: köszönhetem – felelte Hagrid, s megtörölte az asztalkendővel nedvesen csillogó arcát. – El se merem hinni... Mindig mondtam, hogy Dumbledore a legnagyobb ember a világon... az első útja hozzám vezetett, miután Ebshont professzor szólt neki, hogy visszavonul... Erre vágytam egész életemben...

Hagrid most végképp érzékenyült, az asztalkendőbe temette arcát, McGalagony professzor pedig elhessegette a három jó barátot.

Harry, Ron és Hermione csatlakoztak griffendéles társaikhoz, akik ugyanolyan fáradtnak tűntek, mint ők maguk. Felmentek velük a márványlépcsőn, maguk mögött hagytak számtalan folyosót és újabb lépcsősort, s végül megérkeztek a Griffendél-torony titkos bejáratához. Ott egy kövér, rózsaszín ruhás dáma festett portréja állta útjukat.

– Jelszó? – kérdezte a képhölgy.

– Jövök már, jövök! – csendült fel valahol hátul Percy fontoskodó hangja. – Az új jelszó: Fortuna major!

– Jaj nekem – sóhajtott Neville Longbottom, aki közismerten hadilábon állt mindennel, amit meg kellett jegyezni.

A griffendélesek a portrélyukon át bemásztak a torony klubhelyiségébe, majd ki-ki továbbment a fiúk, illetve a lányok hálótermei felé. Harry társaival együtt felkapaszkodott a csigalépcsőn, s közben egyre csak az járt a fejében, hogy mennyire szeret itt lenni. Mikor belépett a jól ismert kerek hálóterembe az öt baldachinos ágy közé, úgy érezte, végre hazaért.

Hatodik fejezet **Karmok és rémképek**

Másnap reggel, mikor Harry, Ron és Hermione lementek reggelizni, a nagyterembe lépve Draco Malfoyon akadt meg a szemük. A fiú egy csapat mardekáros gyűrűjében állt, és a derűtségből ítélve valami roppant szórakoztató dolgot mesélt nekik. Mikor Harryék elhaladtak mellette, épp látványosan ájulást tettett. Hallgatósága dörgő kacajjal jutalmazta a paródiát.

– Ne törődj vele – szólt Hermione, aki Harry mögött lépkedett. – Nem érdemel annyit, hogy bosszankodj miatta...

– Hé, Potter! – visította Pansy Parkinson, egy rókaképű mardekáros lány. – Potter! Jönnek a dementorok! Húúúúú!

A griffendélesek asztalához érve Harry lezútyant George Weasley mellé.

– Tessék, a harmadikos órarendek – szólt George, és Harry elé tolta a pergamenlapokat. – Neked meg mi bajod, Harry?

Ron leült George jobb oldalán, és sötét pillantást küldött a mardekárosok felé.

– Malfoy – felelte a testvérének Harry helyett.

George épp akkor nézett Malfoyra, mikor az megint ájulást mímelt.

– Kis tetű – szólt megvetően. – Amikor a dementorok a mi fülkénk felé jártak, nem volt ilyen nagy a szája. Úgy menekült be hozzánk, mint akit kergetnek, igaz, Fred?

– Majdnem összepisilte magát – morogta undorodva Fred.

– Én se ugráltam épp az örömtől – folytatta George. – Iszonyú alakok azok a dementorok...

– Valahogy megfagy tőlük az ember – csóválta a fejét Fred.

– De ti nem ájultatok el – jegyezte meg halkán Harry.

– Felejtsd el! – legyintett George. – Apának egyszer el kellett mennie Azkabanba... Emlékszel, Fred? Utána azt mesélte, hogy soha nem járt még olyan rettenetes helyen. Holtsápadtan, remegve jött haza... A dementorok

kiszívják az örömet a levegőből maguk körül. A legtöbb rab megtébolyodik abban a börtönben.

– Majd meglátjuk, hogy a kviddicsmeccs után is lesz-e még kedve Malfoynak nevetni – jegyezte meg Fred. – Mi nyitjuk a szezont, és ellenük játszunk.

Harry és Malfoy eddig egyetlen kviddicsmeccsen mérték össze tudásukat. Akkor Malfoy húzta a rövidebbet. Harry a meccs emlékétől némiképp felderülve szedett magának egy kis kolbászt és sült paradicsomot.

Hermione az órarendjét böngészte.

– Juj, de jó! – lelkesedett. – Már ma lesznek óráink az új tantárgyakból!

Ron belepillantott a lány órarendjébe, és a fejét csóválta.

– Itt valami nem stimmel, Hermione. Vagy tíz órára akarnak elküldeni téged naponta. Ez képtelenség. – Ne aggódj, megbeszéltem a dolgot McGalagonnal.

– De hát nézd meg – nevetett Ron. – Mondjuk, ma délelőtt: kilenc óra, jóslástan. És alatta: kilenc óra, mugliismeret. Aztán... – Ron közelebb hajolt a pergamenlaphoz, és hitetlenkedve meredt rá. – Idenézz! Alatta: aritmetodika, kilenc óra. Hermione, tudom, hogy szorgalmas vagy, de ez még neked is sok. Hogy akarsz egyszerre három órán lenni?

– Ne butáskodj, Ron – bosszankodott Hermione. – Persze, hogy nem leszek egyszerre három órán.

– Hát akkor?

– Kérem a lekvárt – váltott témát Hermione. – De hát...

– Miért zavar annyira, hogy egy kicsit zsúfolt az órarendem? – csattant fel Hermione. – Mondom, hogy megbeszéltem McGalagony professzorral.

Ekkor Hagrid lépett be a nagyterembe. Szokásos hosszú vakondbőr kabátját viselte, és egy döglött görényt lóbált a kezében.

– Na, gyerekek? – fordult csillogó szemmel barátaikhoz. – Veletek lesz a legeslegelső órá! Rögtön ebéd után! Ötkor keltem, hogy legyen időm mindent előkészíteni. Csak el ne szúrjam... Tanár vagyok! Hát nem hihetetlen?

Hagrid lelkes vigyort eresztett meg a gyerekek felé, s a görényt lóbálva a tanári asztalhoz lépett.

– Kíváncsi vagyok, miféle előkészületekről beszélt – jegyezte meg Ron, nem minden aggodalom nélkül.

A nagyterem lassan kiürült, jelezve, hogy ideje elindulniuk az első órára. Ron az órarendjére pillantott.

– Jó lesz, ha sietünk. A jóslástanterem fent van az Északi Toronyban. Legalább tíz perc, amíg odaérünk...

Kapkodva befejezték a reggelit, elköszöntek Fredtől és George-tól, és elindultak a kijárat felé. Mikor elhaladtak a mardekárosok asztala mellett, Malfoy megint ájulást színlelt. A fel-feltörő nevetés a bejárat csarnok túlsó végéig kísérte Harryt.

Az Északi Toronyba vezető út a vártnál is hosszabbnak bizonyult. A zegzugos kastély még két év után is tartogatott meglepetéseket a számukra – az Északi Toronyban például eddig soha nem jártak.

– Biztosan... van... rövidebb út is – zihálta Ron, miután a hetedik hosszú lépcsősort is maguk mögött hagyták, s megálltak egy ismeretlen, kihalt folyosó közepén. Nem láttak semmit, ami elárulta volna, hogy merre induljanak tovább, közel s távol az egyetlen tárgy egy üres pázsitot ábrázoló, jókora festmény volt.

– Szerintem jobbra kell mennünk – vélekedett Hermione.

– Nem hinném – rázta fejét Ron. – Az a déli irány. Nézd, az ablakból látszik a tó...

Harry ezalatt a festményt nézte. A pázsitra időközben be poroszkált egy kövér, almásderes póni, és békésen legelészni kezdett. Harry rég megszokta, hogy a roxfordi festmények figurái ide-oda sétálnak, és rendszeresen átmennek egymáshoz látogatóba, de néha szerette figyelni a mozgékony festménylakók életét. Kisvártatva egy tömzsi, pufók lovag csörtetett be a képbe. Páncélja térdén a zöld foltok arról árulkodtak, hogy nemrég leesett a lováról.

– Hah! – kiáltott fel a lovag, mikor megpillantotta Harryéket. – Galád haramiák! Arcátlanul betörtök birtokomra!? Tán bukásomon jöttetek derülni? No de majd kardom móresre tanít!

Harry, Ron és Hermione meghökkenve nézték a jelenetet. A kis lovag kirántotta kardját a hüvelyéből, hadonászni kezdett vele, s közben dühösen fel-alá ugrált. A kard azonban túl hosszú és nehéz volt neki, egy lendületes suhintás után elvesztette egyensúlyát, és orra bukott a fűben.

– Nem ütötted meg magad? – kérdezte sajnálkozva Harry, és közelebb lépett a képhez.

– Ne közelíts, hitvány, pór kutya! Vissza, beste!

A kis lovag kardjára támaszkodva feltápáskodott – ettől azonban a penge mélyen belefúródott a földbe. A lovag dühödten cibálni kezdte, de a kard meg se mozdult. Végül a hős kimerülten lehuppant a fűbe, és felhajtotta sisakrostélyát, hogy letörölje arcáról a verejtéket.

Harry kihasználta a fegyverszünetet.

– Figyelj, lovag – szólt –, mi az Északi Tornyt keressük. Nem tudod véletlenül, merre van?

A lovag egy szempillantás alatt felderült.

– Kaland és kutatás! – harsogta lelkesen. – Jertek nyomomban, jámbor vándorok! Hitemre, célba érünk, vagy hősként hullunk el a harcmezőn!

A lovag még egy meddő kísérletet tett a kard kiszabadítására, majd miután a póni nyergébe sem sikerült felkapaszkodnia, így kiáltott:

– Gyalog kelünk hát útra! Fel, bájos hölgy és jó urak!

Azzal futásnak eredt, és eltűnt a kép bal szélén.

A három jó barát utánaeredt a folyosón. Többnyire a páncél csörgését követték, de noha látták is kalauzukat, mikor az átszaladt egy-egy festményen.

– Nem lankadhatunk még, hisz most jön a java! – rikkantotta a lovag, s a következő pillanatban Harryék megpillantották őt egy csapat megszeppent, krinolinós hölgy előtt, akiknek a képe egy szűk csigalépcső falán lógott.

Harry, Ron és Hermione zihálva felkaptattak a lépcső meredek spirálján. Már kezdtek elszédülni, amikor tompa zsivaj ütötte meg a fülüket – a többiek közvetlenül fölöttük lehettek.

– Ég áldjon! – kiáltott ki a lovag egy mogorva szerzeteseket ábrázoló festményből. – Isten veletek, fegyvertársaim! Ha úgy hozza a sors, hogy szükségtek leszén egy nemes szívre s két erős karra, hívjátok Sir Cadogant!

– Persze, hívni fogunk – dünnyögte Ron, mikor a lovag eltűnt a képből. – Amint szükségünk lesz egy félnótásra.

A lépcső egy szak pihenőben ért véget, ahol már ott tolongtak osztálytársaik. Erről a pihenőről nem vezetett tovább se lépcső, se folyosó, se ajtó. Ron oldalba bökte Harryt, és felfelé mutatott. A mennyezeten egy réz névtáblával ellátott, kerek csapóajtó helyezkedett el.

– Sybill Trelawney jóslástantanár – olvasta fel a tábla szövegét Harry. – Szerintetek hogyan fogunk felmászni oda?

A kérdésre nyomban megkapta a választ: a csapóajtó kinyílt, és ezüstsínű létra ereszkedett le a lába elé. Az osztály elcsendesedett.

– Csak utánad – szólt vigyorogva Ron, így hát Harry mászott fel elsőként.

A létra tetején a legfurcsább tanterem várta, amit életében látott. A helyiség leginkább egy zsúfolt padláson berendezett régimódi teázóra hasonlított. Vagy húsz kis, kerek asztal állt benne, körülöttük kárpitozott karosszékek és kövér puffok. Minden ablakot sötét függöny takart. A

bíborszín kendők alatt rejtőző lámpák kísérteties, vörös fénybe vonták a bútorokat. A helyiségben fullasztóan meleg volt, s a nagy rézkanna alatt lobogó tűz émelyítően fűszeres illatot árasztott. A kandallópárkány és az íves falak mentén álló polcos szekrények zsúfolva voltak a legkülönbébb holmikkal: a porlepte tollakon, gyertyacsonkokon és elrongyolódott kártyapaklikon kívül sok-sok sápadtan fénylő kristálygömb és egész gyűjteményre való teáscsésze sorakozott rajtuk.

A többiek sorban felmásztak a létrán. A teremben már csak suttogva mertek beszélni, s Ron odahajolt Harryhez.

– Hol lehet a tanárnő? – kérdezte.

Ekkor halk, fátyolos hang bűgött fel valahol a sötétben.

– Isten hozott benneteket. Örülök, hogy végre a jelenben is megismerkedhetünk.

Trelawney professzor belépett a tűz fénykörébe. Harry az első pillanatban azt hitte, hogy egy óriási rovart lát: a tanárnő csontsovány volt, fátyolszerű, csillogó kendőt viselt a ruhája fölött, s hatalmas szemüvege természetes méretének sokszorosára nagyította a szemét. Hosszú, vékony nyakában számtalan lánc és gyöngysor lógott, csuklója és ujjai ki se látszottak a karperecek és gyűrűk sokasága alól.

– Üljetek le, gyermekeim, üljetek le.

A diákok felkászálódtak a karosszékekre, illetve lehuppantak a puffokra. Harry, Ron és Hermione együtt ültek le az egyik kerek asztal mellé.

– Üdvözöllek benneteket az első jóslástanórán – folytatta Trelawney, miután maga is helyet foglalt a kandalló előtti karosszékekben. – Trelawney professzor vagyok. Nem valószínű, hogy korábban volt alkalmatok találkozni velem. Nem szívesen szállok le a főépület lármás forgatagába, mert olyankor mindig elhomályosul a Benső Szemem.

Senki nem reagált a különös szavakra. Trelawney finom mozdulattal megigazította kendőjét, és folytatta:

– Elhatároztátok hát, hogy elmerültök a mágia legbonyolultabb ága, a jóslástan rejtelmeiben. Kötelességem már előjáróban figyelmeztetni benneteket: aki nem rendelkezik a Látás képességével, az vajmi keveset tanulhat tőlem. Ezt a tudományt nem lehet könyvekből elsajátítani...

Harry és Ron vigyorogva néztek Hermionéra. A lányt lát hatóan megrémítette a hír, hogy ebben a tantárgyban nem sokra megy a könyveivel.

– Sok olyan boszorkány és varázsló akad, aki, bár nagy jártasságra tett szert a durroztatás, a bűzkeltés s a szemfényvesztés terén, nem képes eligazodni a jövő ködbe burkolózó titkai között.

Beszéd közben Trelawney professzor végigjáratta hatalmas szemét a megszeppent arcokon.

– A Látás képessége csak keveseknek adatik meg. Mondd, fiam – fordult hirtelen Neville-hez, aki majdnem leesett a puffjáról –, jól van a nagyanyád?

– Úgy tudom, igen – felelte remegő hangon Neville.

– A helyedben nem lennék olyan biztos benne – mondta Trelawney. Lecsüngő smaragd fülbevalója megcsillant a tűz fényében. Neville nyelt egyet, s a tanárnő szenvtelenül folytatta mondókáját:

– A tanév során átvesszük a jövőmondás legfontosabb módszereit. Karácsonyig a teafülválasztással foglalkozunk, azután rátérünk a tenyérjósásra. Mellesleg, kedvesem – fordult hirtelen Parvati Patilhoz –, óvakodj a vörös hajútól.

Parvati riadtan nézett Ronra, aki közvetlenül a háta mögött ült, és távolabb húzódott tőle a székével.

– A tavaszi szünet után – folytatta Trelawney – megismerkedünk a kristálygömb használatával – persze előbb megtanuljuk a tűz-ómeneket. Sajnos februárban több óra is elmarad az influenzajárvány miatt. Jómagam be fogok rekedni. Húsvét táján pedig valaki örökre eltávozik közülünk.

A bejelentést döbrent csend fogadta, de Trelawneyt látszólag nem érdekelte szavainak hatása.

– Kedvesem – fordult Lavender Brownhoz, aki a hozzá legközelebb eső székben kuporgott –, megtennéd, hogy idehozod nekem a nagy ezüst teáskannát?

Lavender megkönnyebbült arccal felállt, levette a polcra a tekintélyes méretű edényt, majd letette a tanárnő melletti asztalra.

– Köszönöm, kis drágám. Egyébként a dolog, amitől rettegsz, október tizenhatodikán, pénteken következik be.

Lavender megborzongott.

– Most pedig alkossatok párokat. Mindenki vegyen magának egy csészét a polcra, majd gyertek ide hozzám teáért. Azután üljetek le, és igyátok ki a teát, hogy csak az üledék maradjon a csésze alján. Azt lötyköljétek körbe háromszor bal kézzel, majd fordítsátok a csészét a szájával lefelé, és tegyétek a csészealjra. Várjátok meg, amíg az utolsó csepp tea is kifolyik, azután adjátok át a csészét a párotoknak olvasásra. A minták értelmezéséhez a kulcsot A jövő zenéje ötödik és hatodik oldalán találjátok, de én is segítek majd a munkában. Egy pillanat, gyermekem... – Trelawney elkapta Neville

karját, mikor az felállt a székéből – Miután eltörted az első csészét, kérlek, hogy a kék mintások közül válassz másikat. A rózsaszínűek a kedvenceim.

Valóban, alighogy Neville a polchoz lépett, csörömpölés hallatszott. Trelawney professzor kefével és kislapáttal a kezében odament hozzá.

– Akkor hát a kék mintások közül, ha megkérhetlek... Köszönöm.

Harry és Ron teli csészéjükkel visszaültek az asztalukhoz, és sietve kiszűröskölték a gőzölgő italt. Azután Trelawney instrukciója szerint háromszor körbelötykölték az üledéket, majd kicsöpögtették a maradék teát, és csészét cseréltek.

– Tessék – szólott Ron, mikor mindketten kinyitották a könyvüket az ötödik-hatodik oldalon. – Mit látsz az enyémben?

– Egy rakás ázott izét – felelte kábán Harry. A termet betöltő tömény, illatos füst egyre jobban eltompította az agyát.

– Tárjátok fel elmétek kapuját, és tekintsetek a látható világon túlra! – kiáltott bele Trelawney professzor a félhomályba.

Harry megpróbálta összeszedni magát.

– Na jó... van egy csalé kereszted – szólott, és a könyvbe pillantott. – Az azt jelenti, hogy „megpróbáltatás és szenvedés” vár rád. Bocs... Ez viszont akár egy nap is lehet. Lássuk csak... A nap nagy boldogságot jelent. Szóval szenvedni fogsz, de nagyon boldog leszel...

– Szerezz egy Benső Szemüveget, Harry – kuncogott Ron. El kellett fojtaniuk a nevetésüket, mert Trelawney épp feléjük nézett. – Én jövök.

Ron belebámult Harry csészéjébe. Még a homlokát is összeráncolta a nagy koncentrációban.

– Van itt egy folt, ami egy keménykalapra emlékeztet – szólalt meg végül. – Lehet, hogy a Mágiaügyi Minisztériumban fogsz dolgozni...

Megforgatta a csészét, és ismét szemügyre vette a mintát.

– De ha így nézem, akkor inkább makknak tűnik... Az mit jelent? – Gyorsan megkereste a magyarázatot A jövő zenéjében. – „Váratlan haszon, talált arany.” Remek, majd adhatsz kölcsön belőle. És van itt még valami... – Megint fordított egyet a csészén. – Ez meg mintha egy állat lenne. Igen, ha az ott a feje... egy víziló... nem, egy birka...

Harryből kitört a nevetés, mire Trelawney professzor azonnal feléjük fordult.

– Hadd nézzem csak azt a csészét, gyermekem – szólott szemrehányó hangon, azzal odavitorlázott Ronhoz, és elvette tőle Harry csészéjét. A többiek felpillantottak, és kíváncsian várták a fejleményeket.

Trelawney belenézett a csészébe, és lassan forgatni kezdte az óra járásával ellenkező irányban.

– A sólyom... Van egy halálos ellenséged, gyermekem.

– Ezt mindenki tudja – morogta Hermione. Trelawney rámeredt.

– De tényleg – vont vállat Hermione. – Mindenki tudja, mi történt Harry és Tudjaki között.

Harry és Ron ámulattal vegyes elismeréssel néztek a lányra. Még soha nem hallották Hermionét ilyen hangon beszélni egy tanárral. Trelawney professzor nem válaszolt a megjegyzésre. Óriásira nagyított szemét ismét Harry teaüledékére szegezte, és tovább forgatta a csészét.

– A furkósbót... támadás ér. Hát bizony, gyermekem, ez nem egy vidám csésze...

– Én keménykalapnak néztem – jegyezte meg szégyenlősen Ron.

– A koponya... veszély leselkedik rád utadon, drágám...

Mindenki megigézve bámulta Trelawneyt, aki még egy utolsót fordított a csészén, aztán hátrahőkölt és felsikoltott.

Megint porceláncsörömpölés hallatszott, Neville a második csészéjét is leejtette. Trelawney professzor lerogyott egy üres székre, gyűrűktől csillogó kezét a szívére szorította, és behunyta a szemét.

– Szegény gyermekem... szegény, szerencsétlen gyermekem... nem... jobb, ha nem tudod meg... ne kérdezzetek semmit...

– Mit látott, tanárnő? – kérdezte nyomban Dean Thomas.

A többiek mind felálltak a helyükről, és egymás után odasomfordáltak Harry és Ron asztalához. Néhányan körülállták Trelawney székét, hogy jobban lássák Harry csészéjét.

– Gyermekem... – A tanárnő színpadiasan rámeredt Harryre. – Megkaptad a Zordót.

– A micsodát? – pislogott Harry.

Nem ő volt az egyetlen, aki nem értette, miről beszél Trelawney. Dean Thomas vállat vont és a fejét rázta, Lavender Brown is értetlenül pislogott – de szinte mindenki más a szája elé kapta a kezét rémületében.

– A Zordót, gyermekem, a Zordót! – kiáltotta Trelawney. – A temetőkben kísértő óriási szellemkutyát! Ez egy ómen, gyermekem, a legrosszabb ómen – a halál előjele!

Harrynek görcsösen összerándult a gyomra. A kutya a Halálos ómenek borítóján a Czikornyai és Patzában – a kutya a Magnolia Crescent síkatorában... Most már Lavender Brown is a szájára szorította a kezét.

Mindenki Harryre meredt, mindenki, kivéve Hermionét, aki felállt, és Trelawney professzor széke mögé lépett.

– Szerintem ez nem úgy néz ki, mint a Zordó – jelentette ki hűvösen.

Trelawney professzor egyre növekvő ellenszenvvel méregette a lányt.

– Ne haragudj, hogy ezt mondom, gyermekem, de igen csekély aurát érzek körülötted. Nem vagy igazán fogékony a jövő rezdüléseire.

Seamus Finnigan felváltva jobbra, majd balra döntötte a fejét.

– Ha így nézem, Zordónak tűnik – mondta résnyire összehúzott szemmel. – De ha így fordulok, inkább számárhoz hasonlít.

– Jó téma azon vitatkozni, hogy meghalok-e vagy sem! – csattant fel Harry, saját magát is meglepve kifakadásával. Társai elfordultak, hogy ne kelljen a szemébe nézniük.

– Azt hiszem, legjobb lesz, ha ezzel be is fejezzük a mai órát – szólt fátyolos hangon Trelawney. – Igen... szedjétek össze a holmitokat...

A diákok csendben visszavitték a csészéjüket Trelawneynak, és eltették tankönyveiket. Még Ron is kerülte Harry pillantását.

– Viszlát a következő órán! – sóhajtott Trelawney. – Addig is szép jövőt kívánok. Te, gyermekem – itt Neville-re mutatott –, legközelebb el fogsz késni, úgyhogy igyekezz majd behozni a lemaradást.

Harry, Ron és Hermione némán leereszkedtek a létrán, lebaktattak a csigalépcsőn, és elindultak McGalagony professzor átváltoztatástan órájára. Hiába ért véget korábban a jóslástan, olyan sokáig bolyongtak a folyosókon, hogy mire megtalálták a tantermet, már kezdődött is az óra.

Harry a leghátsó sorban ült le, mégis úgy érezte, mintha rivaldafényben állna. A többiek újra meg újra lopva felé pillantottak – mintha várnák, hogy holtan essen össze. Alig hallotta McGalagony magyarázatát az animágusokról (az olyan varázslókról, akik állatalakot tudnak ölteni), és oda se nézett, amikor a tanárnő az osztály szeme láttára átváltozott szemüvegmintás pofaszőrű macskává.

– Ejnye már, mi ütött belétek? – nézett körül homlokráncolva McGalagony, miután halk pukkanással visszaváltozott emberré. – Nem mintha számítana, de ez az első eset, hogy egy osztály nem tapsolja meg az átváltozásomat.

Most egyszerre mindenki Harryre nézett, de senki nem szólalt meg. Azután Hermione felemelte a kezét.

– Tanárnő, most volt az első jóslástanóránk. Teafüvet olvastunk, és...

– Áh, értem már. – McGalagony megcsóválta a fejét. – Nem is kell tovább mesélnie, Granger kisasszony. Halljuk, az idén melyikük fog

meghalni?

Mindenki a tanárnőre meredt.

– Én – szólt végül Harry.

– Értem – bólintott McGalagony, és szigorúan nézett Harryre. – Tudnia kell, Potter, hogy mióta Sybill Trelawney az iskolában tanít, minden évben megjósolta egy diák halálát. Eddig egyikük sem halt meg. A tanárnő előszeretettel lát halálos ómeneket, mikor megismerkedik egy új osztállyal. Elvből nem szoktam kritizálni a kollégáimat, de... – McGalagony elhallgatott, orrcimpái jól láthatóan elfehéredtek. Mikor kissé lehiggadt, folytatta: – A jóslástan a mágia egyik legmegbízhatatlanabb ága. Elárulhatom, hogy a magam részéről cseppet sem kedvelem. Igazi Látóval nagyon ritkán találkozok az ember, és Trelawney professzor...

Ismét elharapta a mondatot, majd szenvtelenül folytatta:

– Potter, maga minden jel szerint kitűnő egészségnek örvend, úgyhogy ha nem haragszik, nem mentem fel a mai házi feladat alól. Megígérhetem, hogy amennyiben elhalálozik, nem kell beadnia.

Hermione felnevetett, s Harry is megkönnyebbült egy kicsit. Most, hogy kiszabadult a vörös félhomályból és a fullasztó füstölőszagból, már nem tudott megrémülni egy marék ázott teafűtől. Ezzel azonban nem mindenki volt így. Ron még mindig aggódva pislogott, s Lavender ezt suttogetta:

– Na és Neville csészéi?

Az átváltoztatás-óra után ebédszünet következett. Harryék a többiekkel együtt lementek a nagyterembe.

– Fel a fejfel, Ron! – szólt Hermione, s a fiú elé tolt egy tál ragut. – Hallottad, mit mondott McGalagony.

Ron szedett magának a tálból, és kezébe vette a villáját, de nem kezdett el enni.

– Harry – szólalt meg halkan –, ugye, nem láttál mostanában egy nagy fekete kutyát?

– De igen – felelte Harry. – Láttam egyet azon az éjszakán, amikor megszöktem Dursleyéktől.

Ron kezéből kiesett a villa.

– Biztos egy kóbor kutya volt – vont a vállát Hermione.

Ron úgy nézett a lányra, mintha az megtévelyodott volna. – Hermione, ha Harry látta a Zordót, az... az nagyon rossz jel. A nagybátyám, Bilius is látta, és... és egy napra rá meghalt!

– Véletlen – legyintett Hermione, és töltött magának egy pohár töklevet.

– Mi az, hogy véletlen!? – Ront kezdte elfutni a pulykaméreg. – A Zordótól a legbátrabb varázsló is halálra rémül!

– Pontosan erről van szó – tárta szét a karját Hermione. – Meglátják a Zordót, és a félelem a sírba viszi őket. A Zordó nem a halál előjele, hanem a halál oka! Harry viszont él és virul, mert nem olyan ostoba, hogy rögtön azt mondja: jól van, láttam a Zordót, akkor most gyorsan feldobom a talpam.

Ron csak hápogni tudott. Hermione elővette táskájából a számmisztikakönyvét, és a tökleves kancsónak támasztotta.

– Szerintem a jóslástan elég ködös dolog – jelentette ki, miközben a könyvben lapozgatott. – A nagy része találgatás.

– A Zordó a csésze alján egyáltalán nem volt ködös! – heveskedett Ron.

– Érdekes módon te mégis birkának nézted – felelte higgadtan Hermione.

– Trelawney professzor azt mondta, hogy nincs rendes aurád! Bosszant téged, hogy van egy tantárgy, amiben nem te vagy a legjobb!

Ezzel érzékeny pontra tapintott. Hermione olyan hevesen csapta le az asztalra az aritmetodikakönyvet, hogy a tányérokban ugrottak egyet a hús-és répadarabok.

– Ha elvárják tőlem, hogy úgy tegyek, mintha halálos ómeneket látnék egy kupac teafűben, akkor nem sokáig fogok jóslástanra járni! Az egész hókuszpókusz egy nagy nulla volt a számmisztikaórámhöz képest!

Azzal Hermione felkapta a táskáját, és mérgesen elvonult. Ron szemöldökét ráncolva nézett utána. – Miket hord itt össze? – csóválta a fejét. – Hisz még nem is volt számmisztikája.

Harry örült, hogy ebéd után végre elhagyhatta a kastélyt, és kimehetett a szabadba. Az előző esti eső óta kitisztult az idő, felhőtlen, sápadtszürke ég borult följük, s lábuk alatt nedvesen besüppedt a fű, mikor elindultak életük első legendás lények gondozása órájára.

Ron és Hermione nem álltak szóba egymással. Harrynek se sok kedve volt beszélgetni, így hát némán baktattak a lankás pázsiton a Tiltott Rengeteg szélén álló vadörkunyhó felé. Félúton járhattak, amikor megpillantottak három túlságosan is jól ismert alakot – erről jutott csak eszükbe, hogy az állatgondozásórán a mardekárosokkal együtt vesznek részt.

Malfoy lelkesen mesélt valamit Craknak és Monstrónak, akik bután vihogtak, Harrynek volt egy biztos tippje, hogy miről folyik a szó.

Hagrid a kunyhó ajtajában állva várta a csoportot. Látszott rajta, hogy nagyon izgatott. Vakondbőr kabátját viselte, s Agyar, a vadkanfogó kutya ott pihent a lábainál.

– Gyertek csak, gyertek, szaporán! – kiáltotta a közeledő diákok felé. – Igazi csemegét tartogatok nektek! Nagyon izgalmas óra lesz! Mindenki itt van? Jól van, gyertek utánam!

Harry eleinte attól tartott, hogy Hagrid a Tiltott Rengetegbe akarja vezetni őket. Ő, Harry az elmúlt két évben épp elég kellemetlen tapasztalatot szerzett ott ahhoz, hogy egy életre elmenjen a kedve az erdei sétáktól. Hagrid azonban nem ment be a fák közé, hanem továbbhaladt az erdő széle mentén, s a csoport ötperces gyaloglás után egy bekerített, üres kifutóhoz érkezett.

– Álljatok ide a kerítés mellé! – rendelkezett Hagrid. – Így ni... Mindenki jól lát? Most pedig először is nyissátok ki a könyveiteket...

– Hogyan? – kérdezte Draco Malfoy szokásos flegma stílusában.

– Tessék? – hökkent meg Hagrid.

– Hogyan nyissuk ki a könyvet? – ismételte Malfoy, azzal kivette táskájából a Szörnyek szörnyű könyve egy madzaggal megkötözött példányát. A többiek is így tettek, egyesek, mint Harry, összeszíjazva tartották könyvüket, mások zacskóba dugták, vagy jókora szorítókapcsot csíptettek rá.

– Egyikőtök se... egyikőtök se tudta kinyitni a könyvét? – hüledezett Hagrid.

Mindenki a fejét rázta.

– De hisz csak meg kell simogatni őket – tárta szét a karját Hagrid – Így ni...

Kivette Hermione kezéből a könyvet, és letépte róla a Magifixet. A könyv rögtön harapni próbált, de Hagrid gyorsan végighúzta mutatóujját a gerincén. A könyv megborzongott, majd engedelmesen kinyílt, és nem mozdult többet.

– Nahát, milyen buták vagyunk! – gúnyolódott Malfoy. – Meg kellett volna simogatni! Hogy ez nekünk nem jutott eszünkbe!

Hagrid segélykérően nézett Hermionéra.

– Azt hittem, mulatságosnak találjátok majd őket – mondta elbizonytalanodva.

– Hát persze! Roppant mulatságosak! – harsogta Malfoy. – Milyen jó vicc lenne, ha leharapnák a kezünket!

– Fogd be, Malfoy – szólt halkán Harry. Azt akarta, hogy Hagrid első órája a lehető legjobban sikerüljön, s a vadőr már most kissé kedveszegettnek tűnt.

– Na, szóval... – folytatta Hagrid, de látszott, hogy elveszítette a fonalat. – Szóval, akkor megvannak a könyvek, és... és... már csak a legendás lények

hiányoznak. Igen... Hát akkor hozom is őket. Várjatok...

Azzal sarkon fordult, és eltűnt az erdőben.

– Te jó ég, micsoda nyomortanya – jegyezte meg fennhangon Malfoy. – Apám szívbját kap, ha megtudja, hogy ez a féleszű melák órákat tart...

– Fogd be, Malfoy – ismételte Harry.

– Vigyázz, Potter, jönnek a dementorok...

– Híííí!

Lavender Brown hirtelen felvisített, és mutogatni kezdett a kifutó erdőszéli vége felé.

A fák közül egy csapatnyi leírhatatlan lény bukkant elő. Harry soha életében nem látott ehhez foghatóan bizarr teremtményeket. Olyan testük, hátsó lábuk és farkuk volt, mint a lovaknak, mellső lábaik, szárnyuk és fejük viszont óriási sasokhoz tette őket hasonlatossá. Nagy, görbe, acélszürke csőrük ijesztően fénylett, csakúgy mint hatalmas, borostyánsárga szemeik. Mellső lábuk húszcentis, hegyes karmokban végződött. Mindegyik állat vastag bőr nyakörvet viselt, és láncot húzott maga után. A láncok másik vége Hagrid kezében volt, aki maga is ott kocogott a kifutóban a ló-sasok mögött.

– Gyí, te, gyí! – kiáltozta a láncokat rázva. A kerítésnek ahhoz a szakaszához terelte a lényeket, ahol a csoport gyülekezett. A gyerekek ösztönösen hátráltak egy lépést, Hagrid pedig a láncuknál fogva a kerítéshez pányvázta állatait.

– Hippogriffek! – rikkantott vidáman, és széles mozdulattal a bizarr lények felé mutatott. – Gyönyörűek, igaz?

Harry többé-kevésbé értette, mire gondol Hagrid. Az első döbbenet elmúltával a félig ló, félig madár teremtmények valóban egyre szebbnek tűntek csillogó, sűrű tollbundájukkal és fényes szőrükkel. Mindegyik példánynak más színe volt: akadt köztük viharszürke, barnás rózsaszínű, bronzvörös, gesztenyeszínű, de még éjfékete is.

– Na, hát akkor... – Hagrid összedörzsölte a kezét, és sugárzó arccal körülnézett. – Ha egy kicsit közelebb akartok jönni...

Senki nem akart. Harry, Ron és Hermione se igazán, de ők azért tettek egy óvatos lépést a kerítés felé.

– A hippogriffekről először is azt kell tudni – folytatta Hagrid –, hogy nagyon önérzetes és sértődékeny állatok. Márpedig aki megsért egy hippogriffet, az könnyen fűbe haraphat.

Malfoy, Crak és Monstro nem figyeltek oda összedugták a fejüket, és fojtott hangon sustorogtak valamiről. Harry a nyakát tette volna rá, hogy valamilyen szabotázsakciót tervezgetnek.

– Mindig hagyni kell, hogy a hippogriff tegye meg az első lépést – folytatta Hagrid. – Szépen, udvariasan. Odamész hozzá, meghajolsz, és vársz. Ha ő is meghajol, akkor megérintheted. De ha nem, akkor sipirc, mert nagyon éles a karma.

– Nos, ki megy elsőnek?

A legtöbb diák válaszul még egy lépést hátrált. Még Harry, Ron és Hermione is aggódva pislogtak egymásra. A hippogriffek rázták a fejüket, és hevesen csapkodtak a szárnyukkal, látszott, hogy nincs ínyükre a lánc és a nyakörv.

Hagrid könyörögve nézett a gyerekekre.

– Senki?

– Majd én megyek – jelentkezett Harry.

A háta mögött valaki döbbsen felnyögött, Lavender és Parvati pedig kórusban súgták oda neki:

– Harry, ne! Gondolj a teáscsészére!

Harry azonban elszántan átmászott a kerítésen.

– Ez az, Harry! – örvendezett Hagrid. – Lássuk, hogy boldogulsz Csikócsőrrel.

Eloldotta a szürke hippogriff láncát, kivezette az állatot a többi közül, és lehúzta róla a nyakörvet. A kerítés túloldalán állók mind visszafojtották a lélegzetüket. Malfoy szeme alattomosan összeszűkül.

– Csak szép nyugodtan, Harry – szólt halkán Hagrid. – Most, hogy észrevett, próbálj pislogás nélkül nézni a szemébe... A hippogriffek nem szeretik a pislogó embereket...

Harrynek rögtön szűnni kezdett a szeme, de megállta pislogás nélkül. Csikócsőr oldalt fordította nagy fejét, és fél szemével rezzenéstelenül meredt rá.

– Jól van – mondta Hagrid. – Jól van... És most hajolj meg.

Harry engedelmeskedett, bár nem tartotta valami jó ötletnek, hogy a tarkóját fordítsa Csikócsőr felé. Fejét hajtott az állat előtt, majd ismét a szemébe nézett.

A hippogriff gögösen meredt rá, és nem mozdult.

– Hm... – Hagrid hangjában aggodalom csendült. – Jól van... most szép lassan kezdj el hátrálni...

Ekkor azonban Harry nagy meglepetésére a hippogriff lehajtotta a fejét, és térdre ereszkedett.

– Gratulálok, Harry! – lelkesedett Hagrid. – Engedi, hogy megsimogasd! Eredj, paskold meg a esőrét!

Harry ugyan sokkal jobban örült volna, ha jutalomból kereket oldhat, de azért odalépett az állathoz, és néhányszor megpaskolta a csőrét. A hippogriff behunyt szemmel tűrte – úgy tűnt, még élvezi is a dolgot.

A csoport nagy része tapssal jutalmazta a mutatványt, csak Malfoy, Crak és Monstro vágtak csalódott képet.

– Jól van, Harry – szólalt meg ismét Hagrid. – Úgy látom, megengedi, hogy felülj a hátára.

Ez már több volt, mint amire Harry szerződött. A seprűnyelet bármikor kész volt meglovagolni, de gyanította, hogy hippogriff háton utazni nem egészen ugyanaz a műfaj.

– Mássz csak fel, és ülj egészen a szárnya tövébe! – noszogatta Hagrid. – De vigyázz, egyetlen tollát se tépd ki, mert azt nem szereti...

Harry rálépett Csikócsőr szárnyára, s átlendítette lábát az állat hátán. Csikócsőr felállt. Harrynek fogalma sem volt, mibe kapaszkodjon, mindenütt csak tollakat látott.

– Na, indulás! – rikkantotta Hagrid, és rácsapott a hippogriff farára.

A négyméteres szárnyak abban a szempillantásban mozgásba lendültek. Harrynek épp csak annyi ideje maradt, hogy átölelje a hippogriff nyakát, s már repültek is az ég felé. Egészen más érzés volt, mint seprűnyelen ülni, és Harry számára az sem volt kérdéses, hogy melyiket élvezi jobban. Lába folyton beleakadt a hippogriff csattogó szárnyába – félő volt, hogy lefordul az állat hátáról, a sima tollak minduntalan kicsúsztak a kezéből, de nem merte szorosabban megmarkolni őket, s míg a Nimbusz Kétezres mindig stabilan és egyenletesen suhant a levegőben, a hippogriff minden szárnycsapással előre-hátra hintázott.

Csikócsőr repült egy kört a kifutó fölött, azután ereszkedni kezdett. Harry ettől a résztől tartott a legjobban, mikor a tollas nyak lefelé hajolt, ő gyorsan hátradőlt, nehogy lecsússzon a hippogriff fején át, végül a két pata és a két karmos láb súlyos puffanással földet ért, s ő a hirtelen rántástól megint kis híján lefordult az állatról.

– Szép volt, Harry! – dicsérte Hagrid. Malfoy, Crak és Monstro kivételével mindenki tapsolt. – Na, ki meri utána csinálni?

A többiek felbátorodtak Harry sikerén, és sorban átmásztak a kerítésen. Hagrid egyenként levette a nyakörvet a hippogriffekről, s a kifutó megtelt bátortalanul hajlongó diákokkal. Neville többször is megfutamodott a saját hippogriffjétől, ami nem akart térdet hajtani neki. Ron és Hermione a gesztenyeszínű példányon gyakoroltak, Harry állt, és nézte őket.

Malfoy, Crak és Monstro Csikócsőrrel próbálkoztak. Az állat meghajolt Malfoy előtt, s a fiú fitymáló arccal megpaskolta a esőrét.

– Ez tök könnyű – szólt jó hangosan, hogy Harry is hallja. – Gondoltam, hogy nem lehet nagy kunszt, ha Potternek sikerült... Nem is vagy te olyan veszélyes, igaz? – mondta a hippogriffnek. – Igaz, te behemót rondaság?

Az egész egy karomvillanásnyi ideig tartott, Malfoy felsikoltott, és a következő pillanatban Hagrid már rá is húzta a láncos bőrvet Csikócsőr nyakára. Ha nem fogja vissza az állatot, az rávetette volna magát Malfoyra, aki véres talárban fetrengett a fűvön.

– Meghalok! – hörögte társai nagy rémületére. – Nézzetek rám, meggyilkolt! Meghalok!

– Dehogyan halsz meg – mordult rá Hagrid, de ő maga is holtsápadt volt. – Segítsetek... Ki kell vinni innen...

Amíg ő felnyalábolta Malfoyt, Hermione a kerítés kapujához szaladt és kinyitotta. Mikor Hagrid elhaladt mellette Malfojjal, Harry látta, hogy a fiú karján hosszú, mély seb tátong. Hagrid futva indult Malfojjal a kastély felé.

Harry, Ron, Hermione és a többiek sietős léptekkel követték őket. A mardekárosok egymást túllícitálva szidták Hagridot.

– Az ilyet ki kell rúgni! – dühöngött könnyes szemmel Pansy Parkinson.

– Malfoy csak magának köszönheti! – csattant fel Dean Thomas, mire Crak és Monstro fenyegetően dörzsölgetni kezdték az öklüket.

Az egész társaság besereglett a néptelen bejárati csarnokba.

– Megyek, megnézem, hogy van – mondta Pansy, és a többiek pillantásától kísérvé felszaladt a márványlépcsőn. A mardekárosok Hagridot átkozva elindultak alagsori klubhelyiségükbe, míg Harryék a Griffendél-torony felé vették az irányt.

– Mit gondoltok, meg fog gyógyulni? – kérdezte aggódva Hermione.

– Madam Pomfrey fél perc alatt begyógyít egy ilyen vágást – legyintett Harry, aki nem egy végtagja épségét köszönhetette a javasasszony mágikus képességeinek.

– Azért sajnálom, hogy így végződött Hagrid legelső órája – csóválta a fejét Ron. – Meglátjátok, Malfoy teleharsogja vele az iskolát...

Vacsoraidőben az elsők között mentek le a nagyterembe. Azt remélték, hogy találkoznak Hagriddal, de a vadőr nem volt ott.

– Ugye nem fogják ezért kirúgni Hagridot? – aggodalmaskodott Hermione, és érintetlenül félretolta maga elől a húsos-vesés pudingot.

– Nem ajánlom nekik – dohogott Ron, akinek ugyancsak elment az étvágya.

Harry a mardekárosok asztala felé nézett. Crak, Monstro és még egy pár társuk elmélyülten tanácskoztak valamiről. Harry biztosra vette, hogy a baleset történetének „kiszínezett” változatán dolgoznak.

– Azt mindenesetre nem mondhatjuk, hogy unalmas első napunk volt – jegyezte meg sötéten Ron.

Vacsora után felmentek a Griffendél-torony zsúfolt klubhelyiségébe, és megpróbálták a házi feladatra koncentrálni, amit McGalagony adott fel nekik. Gondolataik azonban minduntalan elkalandoztak, s többször is azon kapták magukat, hogy kifelé bámulnak az ablakon.

– Hagrid kunyhójából fény szűrődik ki – szólalt meg hirtelen Harry.

Ron az órájára nézett.

– Elég korán van. Még lemehetünk hozzá megnézni, mi van vele...

– Hát, nem is tudom... – Hermione tépelődve pillantott Harryre.

– Az iskola területén szabadon mozoghatok – szögezte le Harry. – Nem tudok róla, hogy Sirius Black kijátszotta volna a dementor őrseit.

Eltették hát a könyveiket, és kimásztak a portrélyukon. Titokban örültek, hogy nem találkoztak senkivel a főbejárat felé menet – valami azt súgta nekik, hogy mégiscsak tilosban járnak.

A nedves fű szinte feketének tűnt az esti szürkületben. Hagrid kunyhójához érve bekopogtak, s egy brummogó hang nyomban felelt nekik:

– Szabad.

Hagrid ingujjban üldögélt az asztal mellett, vadkanfogó kutyája, Agyar az ölébe hajtotta fejét. Első pillantásra látszott, hogy Hagrid rengeteget ivott, vödörnek beillő fedeles ónkupa állt előtte, s ő maga keresztbe álló szemmel pislogott látogatóira.

– Rekordot döntöttem – szólalt meg rekedten, miután nagy nehezen felismerte őket. – Nem hiszem, hogy volt már itt olyan tanár, akit a legelső óra után leváltottak.

– Azt ne mondd, hogy felmondtak neked! – rémüldözött Hermione.

– Még nem – morogta Hagrid, és nagyot kortyolt a kupából. – De meg fogják tenni. Ha Malfoyon múlik...

– Hogy van? – érdeklődött Ron, miután leültek az asztalhoz. – Ugye, nem komoly a sérülése?

– Madam Pomfrey mindent megtett – dörmögte kábán a vadőr –, de Malfoy még mindig panaszkodik... Fájlalja a karját... nem akarja levenni a kötést...

– Rájátszik – mérgelődött Harry. – Madam Pomfrey minden sérülést meg tud gyógyítani. Tavaly még a csontjaimat is visszanyővesztette. Malfoy

csak bajt akar keverni.

– Persze értesítették a felügyelő-bizottságot – kesergett tovább Hagrid. – Azt mondják, valami kisebb dologgal kellett volna kezdenem... mondjuk futóférgekkel... A hippogriffeket későbbre kellett volna hagynom... De én azt akartam, hogy az első óra izgalmas legyen... Az én hibám, hogy ez lett a vége.

– Malfoy tehet róla, Hagrid! – rázta a fejét Hermione.

– Tanúsíthatjuk – erősítette meg Harry. – Megmondtad, hogy a hippogriff támad, ha megsértik. Ha Malfoy nem figyelt, az az ő baja. Majd mi elmondjuk Dumbledore-nak, mi történt valójában.

– Így van – bólogatott Ron. – Ne félj, Hagrid, kiállunk melletted.

Hagrid bogárfekete szemének sarkában könnycseppek gyülekeztek. Magához húzta Harryt és Ront, és úgy megölelgette őket, hogy ropogtak a csontjaik.

– Eleget ittál – jelentette ki szigorúan Hermione, és már vitte is a kupát, hogy a ház előtt kiöntse belőle a maradék italt.

– Igaza van – motyogta Hagrid, és elengedte a fiúkat, akik még jó darabig a bordájukat dörzsölgették. Azután feltápászkodott a székéből, és imbolygó léptekkel követte Hermionét a kertbe. Kisvártatva hangos csobbanás hallatszott.

– Mit csinál? – kérdezte aggódva Harry, mikor Hermione visszatért az üres kupával.

– Beledugta a fejét a vizeshordóba – felelte a lány, és felrakta a kupát a polcra.

Néhány másodpere múlva Hagrid is visszatért a kunyhóba. Hosszú hajából és szakállából csöpögött a víz.

– Így mindjárt jobb – szólt, és kutyamód megrázta a fejét, kisebb záport zúdítva vendégeire. – Rendesek vagytok, hogy lejöttetek hozzám, köszönöm...

Hirtelen elhallgatott, és úgy meredt Harryre, mintha most venné csak észre, hogy ott van.

– MEG VAGY TE HÚZATVA, HARRY!?! – bömbölte olyan váratlanul, hogy a gyerekek nagyot ugrottak ijedtükben. – HOGY JUT ESZEDBE SÖTÉTEDES UTÁN A PARKBAN CSATANGOLNI! ÉS TI, TI MEG MIÉRT HAGYJÁTOK!?

Azzal odacsörtetett Harryhez, megragadta a karjánál fogva, és az ajtó felé vonszolta.

– Gyerünk! – mondta mérgesen. – Most szépen visszamegyünk a kastélyba, és meg ne lássam még egyszer, hogy sötétedés után lejöttek hozzám! Nem érek annyit!

Hetedik fejezet **Mumus a szekrénybe**

Malfoyjal legközelebb kedden délelőtt, a mardekárosok és a griffendélek közös dupla bájitaltanóráján találkoztak. Már javában tartott az óra, amikor a fiú vastagon bebugyolált és felkötött karral betámolygott a pinceterembe. Ha nem ismeri Malfoyt, Harry azt hitte volna, hogy egy véres csata hősi túlélőjét látja.

– Hogy vagy, Draco? – kérdezte sajnálkozva Pansy Parkinson. – Nagyon fáj?

– Igen – nyögte mártírarccal Malfoy, de mikor Pansy elfordult, vigyorogva rákacsintott Crakra és Monstróra.

– Gyere csak, fiam, gyere csak – intett neki szórakozottan Piton professzor.

Harry és Ron sokatmondó pillantást váltottak, ha ők érkeztek volna későn az órára, Piton gondolkodás nélkül fenytést szabott volna ki rájuk. Malfoy azonban bármit megtehetett nála. Piton, mint a Mardekár-ház feje, nyíltan kivételezett saját diákjaival.

Ezen az órán egy új bájital, a zsugorító főzet elkészítését tanulták. Malfoy Harry és Ron szomszédságában állította fel az üstjét, így a hozzávalókat ugyanazon az asztalon készítették elő.

– Tanár úr – szólt Malfoy –, a karom miatt nem tudom felaprítani magamnak a százszorszépgyökeret...

– Weasley, aprítsd fel Malfoy gyökerét – vetette oda Piton.

Ron elvörösödött.

– Semmi baja a karodnak – sziszegte. Malfoy kajánul vigyorgott.

– Hallottad, mit mondott a tanár úr. Gyerünk, Weasley, láss hozzá!

Ron felkapta a kését, és durván aprítani kezdte a gyökeret.

– Tanár úr – nyafogta Malfoy –, Weasley tönkreteszi a százszorszépgyökeremet.

Piton odalépett az asztalukhoz, és kampós orra fölött a gyökérkupacra nézett. Szája rosszindulatú mosolyra húzódott hosszú, zsíros, fekete haja árnyékában.

– Cserélje ki a gyökereit Malfoyéval, Weasley.

– De tanár úr... !

Ron bő negyedórát áldozott rá, hogy takaros kis kockákra vágja a gyökereit.

– Gyerünk – sziszegte fenyegetően Piton.

Ron kelletlenül odatolta Malfoynak saját, mintaszerűen felaprított gyökereit, majd újból a kezébe vette a kést.

– Tanár úr, az aszú fűgét se tudom egyedül meghámozni – nyafogta leplezetlen kajánsággal Malfoy.

– Potter, hámozd meg Malfoy aszú fűgéjét – szólt Piton, felöltve külön Harry számára tartogatott undorodó arckifejezését.

Miközben Ron a Malfoytól örökölt gyökérroncsokat igyekezett úgyahogy megmenteni, Harry a kezébe vette Malfoy aszú fűgéjét, és gyorsan meghámozta. Azután szótlanul visszalökte a gyümölcsöt Malfoy elé. A mardekáros fiú elégedetten elvigyorodott.

– Találkoztatok mostanában Hagrid barátotokkal? – kérdezte fojtott hangon.

– Semmi közöd hozzá – vetette oda Ron, fel se pillantva a gyökérszeletelésből.

– Félek, nem sokáig lesz már az iskola tanára – folytatta gúnyos sajnálkozással Malfoy. – Apám eléggé felháborodott a balesetem miatt...

– Ha sokat dumálsz, megmutatom, milyen egy igazi baleset – sziszegte Ron.

– ...panaszt is tett a felügyelő-bizottságnál. És persze a Mágiaügyi Minisztériumban is. Tudjátok, apám elég befolyásos ember. És hát egy ilyen maradandó sérülés... – Malfoy színpadiasan sóhajtott. – Ki tudja, rendbe jön-e valaha is a karom?

– Szóval ezért játszod meg a szenvedőt – mordult fel Harry. Annyira remegett a keze a dühtől, hogy véletlenül lefejezte az egyik döglött hernyót. – Azt akarod, hogy kirúgják Hagridot!

– Hát igen... – Malfoy suttogóra fogta a hangját. – De más előnyei is vannak a dolognak. Weasley, szeleteld fel a hernyóimat...

Ezalatt Neville, aki néhány üsttel odébb dolgozott, szorult helyzetbe került. Számára rémálom volt minden bájitalóra. Enyhén szólva gyenge volt ebből a tantárgyból, s ügyetlenségét még csak fokozta, hogy halálosan rettegett Pitontól. Ezúttal sem volt valami sikeres: az üstjében rotyogó lé nem élénkzöld volt, mint a többiek főzete, hanem...

– Ez narancssárga, Longbottom – állapította meg Piton. Merített egy kanállal Neville főzetéből, magasról visszacsorgatta az üstbe, hogy mindenki

láthassa. – Narancssárga. Hogy lehet valakinek ennyire nehéz a felfogása? Ha jól emlékszem, világosan megmondtam, hogy csak egy patkánylépet kell belefőzni, és piócaléből sem kell bele több néhány cseppnél. Mivel lehet téged rábírní, hogy megérts valamit, Longbottom?

Neville fűlig elvörösödött, és remegett, mint a nyárfalevél. Nem sok hiányzott hozzá, hogy elsírja magát.

– Tanár úr, kérem – szólalt meg Hermione –, szívesen segíték Neville-nek helyrehozni...

– Nem vagyok kíváncsi a dicsekvésére, Granger – vágott a szavába Piton, mire Hermione ugyanolyan vörös lett, mint Neville. – Longbottom, az óra végén kipróbáljuk a főzetet a varangyodon. Talán ahhoz ragaszkodsz annyira, hogy a kedvéért összeszedd magad.

Azzal Piton faképnél hagyta a holtra vált Neville-t.

– Segíts! – nyöszörögte a fiú Hermionéra pillantva.

– Hallottad az újságot, Harry? – kérdezte Seamus Finnigan, mikor Harryék asztalához lépett, hogy kölcsönkérje a rézmérleget. – A Reggeli Próféta szerint valaki látta Sirius Blacket.

– Hol? – kérdezte kórusban Harry és Ron. Az asztal túloldalán álló Malfoy a fűlét hegyezte.

– Nem messze innen – felelte izgatottan Seamus. – Egy mugli nő találkozott vele. Persze azok nem tudnak semmit. Azt hiszik, hogy Black egyszerű bűnöző. A nő rögtön felhívta a rendőrségi számot, de mire a minisztérium emberei odaértek, Black már rég felszívódott.

– Nem messze innen... – ismételte elgondolkozva Ron, majd a hallgatózó Malfoyra tévedt a pillantása. – Mi van, Malfoy? Aprítsam fel valamidet?

Malfoy eleresztette a fűle mellett a megjegyzést. Áthajolt az asztal fölött, s szemében gonosz fény csillant.

– Egyedűl akarod elkapni Blacket, Potter?

– Igen, persze – hagyta rá gűnyosan Harry. Malfoy alattomosan elmosolyodott.

– Én a te helyedben már rég a nyomába eredtem volna – szűlt csevegő hangon. – Nem játszanám itt a suliban a jó kis fiút...

– Mit dumálsz itt össze, Malfoy? – reccsent rá Ron.

– Talán nem tudod, Potter? – suttogta Malfoy, s fakó szeme összeszűkűlt.

– Mit?

Malfoy elvigyorodott.

– Nem akarod vásárra vinni a bőröd? – mondta. – Inkább a dementorokra bízod a dolgot, mi? Pedig én a helyedben bosszút állnék. Magam kapnám el Blacket.

– Mi a, fenéről beszélsz? – csattant fel dühösen Harry, de mielőtt Malfoy válaszolhatott volna, Piton a csoporthoz fordult:

– Úgy látom, mindenki végzett a hozzávalók bekeverésével. Az itálnak még néhány percig főnie kell, addig rakjatok rendet az asztalokon. Utána megnézzük, mit alkotott Longbottom...

Crak és Monstro nyíltan kinevették a verejtékező Neville-t, aki még mindig lázasan kavarta üstje tartalmát. Hermione mindannyiszor súgott neki, ha Piton hátat fordított. Harry és Ron elpakolták a hozzávalók maradékait, majd a sarokban álló kőmedencéhez léptek, hogy elmossák merőkanalaikat.

– Miről beszélt Malfoy? – suttogta Harry, miközben bedugta kezét a vízköpő szörny szájából ömlő jéghideg vízsugarba. – Miért kellene bosszút állnom Blacken? Semmit nem tett ellenem – legalábbis eddig.

– Össze-vissza beszél – legyintett Ron. – Ki akarja provokálni, hogy valami meggondolatlanságot csinálj...

Néhány perccel az óra vége előtt Piton odalépett Neville-hez, aki az üstje mellett gubbasztott.

– Mindenki jöjjön ide! – harsogta, s fekete szeme gúnyosan megcsillant. – Lássuk, milyen sorsra jut Longbottom varangya. Ha az üstben tényleg zsugorító főzet van, akkor ebihal lesz belőle. Ha viszont a gazdája elrontott valamit, amiben nem kételkedem, akkor a varangy távozik az élők sorából.

A griffendélek aggódva pislogtak, a mardekárosok ellenben izgatottan várták a fejleményeket. Piton a bal kezére ültette Trevort, a varangyot, majd kivett egy kiskanálra valót Neville – immár zöld – főzetéből, és lecsorgatott néhány cseppet Trevor torkán.

Egy másodpercig néma csend volt, csak Trevor brekegett egyet. Azután halk pukkanás hallatszott, és Piton tenyerén ott ficáinkolt Trevor, az ebihal.

A griffendélek lelkesen tapsoltak. Piton bosszús képpel elővett egy üvegcsét talárja zsebéből, és tartalmát Trevorra cseppentette, aki erre nyomban visszanyerte eredeti méretét.

– Öt pont a Griffendéltől – szólt Piton, s ezzel elérte, hogy a griffendélek arcáról lefagyjon a mosoly. – Megmondtam, hogy ne segítsen neki, Granger. Az órának vége.

Harry, Ron és Hermione libasorban baktattak fel a bejárat csarnokba vezető lépcsőn. Harry még mindig Malfoy szavain töprengett, Ron viszont Piton eljárását kommentálta.

– Pontlevonást adni azért, mert Neville főzete működött! Miért nem hazudtál neki, Hermione? Le kellett volna tagadnod, hogy segítettél neki.

Hermione nem válaszolt. Ron hátrafordult. – Hová tűnt?

Harry is hátranézett. A lépcső tetején álltak, sorban haladtak el mellettük ebédelni igyekvő társaik.

– De hát itt jött mögöttünk! – dünnyögte Ron.

Malfoy közeledett feléjük, Crak és Monstro kíséretében. Kihívóan rávigyorgott Harryre, aztán továbbállt.

– Ott van Hermione – mondta Harry.

A lány zihálva szaladt felfelé a lépcsőn, egyik kezében a táskáját szorongatta, a másikkal épp betömködött valamit a talárja alá.

– Ezt meg hogy csináltad? – álmélkodott Ron.

– Mit? – kérdezett vissza Hermione.

– Egy ideig mögöttünk jöttél, aztán egyszerre megint a lépcső aljánál voltál.

– Tessék? – Hermione kissé zavartnak tűnt. – Oh... vissza kellett mennem valamiért. Jaj, ne...

Hermione táskáján felszakadt egy varrás. Harry nem csodálkozott rajta – a lány vagy tucatnyi vastag könyvet cipelt benne.

– Miért hordasz magaddal ennyi könyvet? – kérdezte Ron.

– Tudod, hogy rengeteg órára járok – felelte zihálva Hermione. – Megfognád ezeket egy percre?

– De hát... – Ron szemügyre vette a könyveket, amiket a lány a kezébe adott. – Ilyen óráid ma nincsenek. Délután csak sötét varázslatok kivédésre megyünk.

– Aha – hagyta rá Hermione, de azért az összes könyvet visszazsúfolta a táskába. – Remélem, jó kaja van ebédre. Mindjárt éhen halok – tette hozzá, azzal elsietett a nagyterem irányába.

– Az az érzésem, hogy Hermione titkol előlünk valamit... – csóválta fejét Ron.

Ebéd után a griffendélek összegyűltek a tanév első sötét varázslatok kivédése órájára. Lupin professzor még nem volt a teremben, leültek hát, előkészítették a könyveket, a pennát és a pergament, s beszélgetéssel múltatták az időt. Kisvártatva aztán befutott Lupin, halvány mosollyal üdvözölte a diákokat, és letette kopott aktatáskáját a tanári asztalra. Megszokott folt hátán folt talárját viselte, de arcának most egészségesebb színe volt – úgy tűnt, jót tett neki a rendszeres étkezés.

– Szervusztok! Kérem, rakjátok el a könyveiteket. A mai órán gyakorlati feladatokat végzünk. Csak a varázspálcátokra lesz szükségetek.

Ez a hír kellemes meglepetésként érte az osztályt. A sötét varázslatok kivédése tantárgyból még sosem volt gyakorlati órájuk – leszámítva azt az egyet, amikor a régi tanár rájuk szabadított egy kalitkára való tündérmanót.

– Helyes – folytatta Lupin, mikor látta, hogy mindenki végzett az elpakolással. – És most gyertek velem!

Mindenki érdeklődve várta, mi fog kisülni ebből. Kikászálódtak a padokból, és követték Lupint, aki a kihalt folyosóra vezette őket. Mikor befordultak az első sarkon, összetalálkoztak Hóborccal. A kopogószellem fejfelé lebegett egy ajtó előtt, és azon fáradozott, hogy rágógumival eltömítse a kulcslyukat. Mikor Lupin professzor a közelébe ért, meglengette görbe ujjú lábát, és gúnyos dalra fakadt:

– Lompos-lompos Lúú-pin – nyekeregte –, lompos-lompos Lúú-pin, lompos-lompos Lúú-pin...

Hóborc köztudottan szabad szájú és szemtelen volt, de a tanárokkal szemben többnyire fékezte magát. Mindenki Lupinra nézett, hogy lássák, mit szól a dologhoz. A professzor azonban még csak el se komorodott.

– A helyedben kisedném azt a rágógumit a kulcslyukból, Hóborc – szólt barátságos mosollyal. – Különben Frics úr nem tudja kivenni a seprűjét.

Fricsről, a Roxfort mogorva gondnokáról tudnivaló volt, hogy esküdt ellenségének tekint minden diákot – és mellesleg Hóborcot is. A kopogószellem Lupin szavaira válaszul számárfület mutatott, és kiöltötte a nyelvét.

A professzor fejcsóválva sóhajtott, és előhúzta varázspálcáját.

– Ez egy hasznos kis bűbáj – szólt hátra a válla fölött diákjainak. – Jól figyeljetek.

Azzal felemelte a pálcát, Hóborc felé suhintott vele, s közben így szólt:

– Exluhops!

A rágógumi abban a minutumban kiröppent a kulcslyukból, és eltűnt Hóborc bal orrlyukában. A szellem bukfencet vetett, és szitkozódva kereket oldott.

– Szuper volt, tanár úr! – ámuldozott Dean Thomas.

– Köszönöm, Dean – biccentett Lupin, és eltette pálcáját. – Indulhatunk?

A diákok növekvő tisztelettel néztek a toprongyos Lupinra. A professzor végigvezette őket egy újabb folyosón, majd megállt a tanári szoba ajtaja előtt.

– Fáradjatok be! – szólt, és kinyitotta előttük az ajtót.

Az osztály libasorban bevonult a hosszúkás, fatáblákkal burkolt falú helyiségbe. A tanári berendezését alkotó szedett-vedett székek most mind üresen álltak – egy mély fotel kivételével, amelyben Piton professzor üldögélt. A bűbájtantanár az érkezők felé fordult, szeme gyanúsán csillogott, s szája körül rosszindulatú mosoly bujkált.

– Ne csukd be az ajtót, Lupin – szólt, mikor a diákok nyomában Lupin professzor is belépett a helyiségbe. – Ezt inkább nem nézem végig.

Azzal felállt, és suhogó fekete talárjában elvonult a diákok mellett. Az ajtóban azonban megállt, és hátrafordult.

– Talán még nem figyelmeztettek rá, de ebben az osztályban van Neville Longbottom. A helyedben semmilyen feladatot nem bíznék rá – hacsak nincs ott Granger kisasszony, hogy súgjon neki.

Neville megsemmisülten lehorgasztotta a fejét. Harry dühös pillantást vetett Pitonra – szóval már az sem elég neki, hogy a saját óráján piszkálhatja Neville-t, más tanárok előtt is le akarja járatni.

Lupin professzor felvonta a szemöldökét.

– Pedig én épp Neville-t szeretném megkérni, hogy segítsen nekem a szemléltetésben – mondta. – Biztos vagyok benne, hogy nagyon ügyes lesz.

Neville arca rózsaszínből lángvörösre váltott. Piton elhúzta a száját, majd válasz helyett sarkon fordult, és becsapta maga mögött az ajtót,

– Akkor hát lássuk – szólt Lupin, s egy intéssel a helyiség túlsó vége felé invitálta a diákokat. Ott nem volt más, csak egy régi szekrény, amiben a tanárok a váltás talárjukat tartották. Mikor Lupin professzor odaállt mellé, a szekrény hirtelen rázkódni kezdett.

– Aggodalomra semmi ok – szólt higgadtan Lupin, látva, hogy néhány diák félősen hátrálni kezd – csak egy mumus van benne.

Az osztály nagy része azon a véleményen volt, hogy ez igenis ok az aggodalomra. Neville holtra váltan pislogott a professzorra, Seamus Finnigan pedig a szekrényajtó zörgő gombjára meredt.

– A mumusok a sötét, zárt helyeket kedvelik – magyarázta Lupin. – Előszeretettel rejtőznek el szekrényekben és ágyak alatt, de olyannal is találkoztam már, amelyik egy állóórába vette be magát. A mi példányunk tegnap költözött be ide. A tanárkollégák kérésére megkímélték, így most gyakorolhatunk rajta.

– Az első kérdés, amire választ keresünk: mi is a mumus valójában?

Hermione azonnal jelentkezett.

– Alakváltó lidérc – hadarta. – Ha találkozik valakivel, azt a külsőt veszi fel, amivel a legjobban rá tud ijeszteni.

– Magam sem foglalhattam volna össze jobban – dicsérte meg Lupin, mire Hermione büszkén kihúzta magát. – A szekrény mélyén lapuló mumus tehát még nem öltött alakot. Előbb ki kell találnia, mivel rémiszthet meg minket. Senki nem tudja, hogyan fest egy mumus, amikor egyedül van – de ha kiengedem, nyomban azzá válik majd, amitől vagy akitől a legjobban rettegünk.

Neville nyöszörögni kezdett a félelemtől, de Lupin nem törődött vele.

– Ez viszont az jelenti – folytatta –, hogy van egy nagy előnyünk a mumussal szemben. Sejtetd, hogy mi az, Harry?

Harry kimondottan zavarónak találta, hogy Hermione égnek emelt karral nyújtózkodik mellette, de azért megpróbálkozott a válasszal.

– Öh... talán az, hogy sokan vagyunk, és a mumus nem tudja majd, milyen alakot öltjön?

– Pontosan – bólintott Lupin, mire Hermione csalódottan leeresztette a kezét. – Ha mumussal van dolgunk, jobban tesszük, ha többedmagunkkal szállunk szembe vele. Akkor ugyanis megzavarodik. Mivé váljon? Lefejezett holttestté vagy húsevő csigává? Egyszer tanúja voltam egy esetnek, mikor a mumus elkövette azt a hibát, hogy egyszerre két embert akart megrémiszteni. A végén fejetlen csigává változott. Mondanom se kell, hogy minden volt, csak félelmetes nem.

– Az alkalmazandó bűbáj egyszerű, de elvégzése komoly összpontosítást igényel. Tudnivaló, hogy a mumust egyvalamivel lehet elpusztítani, és az a nevetés. Rá kell vennünk tehát, hogy olyan alakot öltjön, amit nevetségesnek találunk.

– Először pálca nélkül gyakoroljuk a varázsigét. Kérem, mondjátok utánam: Comikulissimus!

– Comikulissimus! – ismételték a diákok.

– Helyes – bólintott Lupin. – Kitűnő. De most jön csak a neheze. A varázsszó ugyanis önmagában nem elég. És itt lépsz be te a képbe, Neville.

A szekrény újra megremegett, bár közel sem olyan hevesen, mint Neville. Szegény fiú úgy indult el a professzor felé, mintha a vesztőhelyre menne.

– Először is – fordult hozzá Lupin –, mi az a dolog, amitől a legjobban félsz a világon?

Neville-nek mozgott a szája, de nem jött ki hang a torkán.

– Ne haragudj, de ezt nem értettem – mosolygott Lupin. Neville kétségbeesetten körülnézett, mintha segítségért könyörögne, azután alig hallhatóan ezt suttogetta: – Piton professzor.

Szinte mindenki kuncogni kezdett. Még Neville is megeresztett egy szégyellős vigyort. Lupin azonban elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Piton professzor... hmmm... Neville, ha jól tudom, te a nagymamádnál laksz.

– Öh... igen – felelte feszengve Neville. – De... azt se szeretném, ha a mumus úgy nézne ki, mint ő.

– Nem, nem, félreértettél. – Most már Lupin is mosolygott. – Meg tudnád mondani nekünk, milyen ruhát szokott hordani a nagymamád?

Neville meglepődött a kérdésen, de engedelmesen felelt rá:

– Hát... mindig ugyanazt a süveget hordja. Elég magas, és egy kitömött keselyű van a tetején. Hosszú ruhát szokott viselni... általában zöldet. És néha egy rókaprémet a nyakában.

– Táskája nincs? – kérdezte Lupin.

– De, egy nagy piros – felelte Neville.

– Helyes – bólintott Lupin. – Most pedig képzeld magad elé a nagymamád öltözékét... Sikerült?

– Igen – felelte Neville. Kíváncsisága lassan felülkerekedett félelmén.

– A mumus, mikor kijön a szekrényből és meglát téged, Piton professzor alakját fogja ölteni – magyarázta Lupin. – Akkor te emeld fel a pálcádat – így –, mondd ki a varázsigét, s azután koncentrálj erősen a nagymamád ruháira. Ha minden jól megy, Mumus-Piton professzor kénytelen lesz keselyűvel díszített süveget és zöld ruhát ölteni, piros táskával kiegészítve.

Az osztály harsogó nevetéssel jutalmazta az abszurd képzetet. A szekrény vészesen rázkódott.

– Ha Neville-nek sikerül a varázslat, a mumus sorban megpróbálkozik valamennyiünkkel – folytatta Lupin. – Arra kérlek benneteket, gondolkozzatok el, hogy mi az, amitől a legjobban féltek, s hogy mivel lehetne azt nevetségessé tenni...

A teremben csend lett. Harry összeráncolta a homlokát... Vajon ő mitől retteg legjobban a világon?

Az első gondolata Voldemort volt – az ereje teljében levő Voldemort. Mielőtt azonban elkezdhetne volna tervezgetni a Mumus-Voldemort eltorzítását, egy iszonyú kép tolakodott be az agyába...

Egy oszlásnak indult, zöldesen csillogó kéz és egy fekete köpeny... egy láthatatlan szájból feltörő elnyújtott, hörgő hang... s aztán a torokszorító, szívbe markoló hideg...

Harry megborzongott, azután lopva körülnézett, hogy észrevette-e valaki. A legtöbb társa behunyta a szemét. Ron valamiféle lábakról motyogott, amiket le kell vágni. Harry sejtette, hogy mire gondol – Ron rettegett a pókoktól.

– Mindenki felkészült? – kérdezte Lupin.

Harry összerezzent ijedtében. Nem, ő egyáltalán nem készült fel. Hogy lehetne egy dementort nevetségessé tenni? Nem akart azonban több időt kérni, mert a többiek mind bólogattak, és elkezdték feltúrni talárjuk ujját.

– Mi most távolabb húzódunk, Neville – szólt Lupin. – Átadjuk neked a terepet. Ha végeztél, én majd szólítom a következőt... Gyertek, húzódjunk hátrébb, hogy ne zavarjuk Neville-t...

A diákok a falhoz hátráltak, s Neville egyedül maradt a szekrény előtt. Sápadt volt, és egy kiesit remegett a kezében a pálca, de nem futamodott meg.

– Háromig számolok, Neville – mondta Lupin, és pálcájával megcélozta a szekrényajtó zárját. – Egy... kettő... három, most!

A varázspálca hegyéből sistergő szikracsomó röppent a zár felé. A szekrény feltárult, és kilépett belőle Piton professzor a maga kampós orrú, fenyegető valójában.

Neville felemelt pálcával, némán hápogva hátrálni kezdett. Piton villogó szemmel meredt rá, és lassan elindult felé.

– C-c-comikulissimus! – visította Neville.

Ostorcsattanás-szerű hang hallatszott, és a következő pillanatban Piton ott állt hosszú, csipkeszegélyes ruhában, kezében egy cseresznyepiros női táskával. A fején díszelgő csúcsos süveg tetején molyrágta keselyű trónolt.

A terem visszhangzott a nevetéstől, a mumus tanácstalanul megállt, s Lupin professzor elkiáltotta magát:

– Parvati! Te jössz!

Parvati eltökélt arccal előrelépett, magára vonva Piton figyelmét. Újabb csattanás hallatszott, s a professzor helyén egy vérfoltos, bepólyált múmia tűnt fel. Nehézkes, merev léptekkel elindult Parvati felé, két karja lassan felemelkedett...

– Comikulissimus! – kiáltotta Parvati.

A múmia lábáról letekeredett a pólya, a szörnyalak megbotlott benne, hasra esett, és elgurult a feje.

– Seamus! – harsogta Lupin.

A fiú egy ugrással Parvati előtt termett. Csatt! A múmia eltűnt, s helyette beesett, zöldes arcú, földig érő, fekete hajú nőalak jelent meg – egy

sikítószellem. Hatalmasra tátotta a száját, s a termet földöntúli hang töltötte be – hosszú, panaszos sikoly, amitől a jelenlévők összes haja az égnek állt...

– Comikulissimus! – ordította Seamus.

A sikítószellem rekedten felnyögött, és a torkához kapta a kezét – elment a hangja.

Csatt! A kísértet farkát kergető patkánnyá változott, abból – esett! – tekergő-vonagló csörgőkígyó lett, abból pedig – csatt! – egy csupasz, véres szemgolyó.

– Megzavarodott! – kiáltotta Lupin. – Ez jó jel! Dean!

Dean előresietett.

Csatt! A szemgolyó helyét egy levágott kéz vette át, ami nyomban a tenyerére fordult, és rák módjára mászni kezdett.

– Comikulissimus! – rikkantotta Dean. A kéz belenyúlt egy egérfogóba.
– Kitűnő! Te jössz, Ron! Ron elindult a kéz felé. Csatt!

Többen felsikoltottak. Két méter magas, szőrös óriáspók közeledett Ron felé, csáprágóját fenyegetően csattogtatva. Harry egy pillanatig azt hitte, hogy Ront megbénította a félelem. Azután...

– Comikulissimus! – bődült fel Ron, s a póknak azon nyomban eltűnt az összes lába. Már csak gurulni tudott, Lavender Brown sikoltva ugrott félre az útjából, s a csonka szörnyeteg végül Harry lába előtt kötött ki. Harry felemelte a pálcáját...

– Itt vagyok! – kiáltotta hittelen Lupin professzor, és előresietett.

Csatt!

A lábait vesztett pók köddé vált. Egy másodpercig úgy tűnt, mintha a mumus felszívódott volna, azután egy sápadt fényű, lebegő gömb jelent meg Lupin előtt a levegőben. A professzor hanyagul felemelte a pálcáját, és kimondta a varázsszót.

– Comikulissimus!

Csatt!

– Gyerünk, Neville, végezz vele! – rendelkezett Lupin, miután a mumus csótány képében a padlóra pottyant. Csatt! Piton visszatért, de Neville most már nem ijedt meg tőle.

– Comikulissimus! – kiáltotta, s amint Piton felöltötte a nagymamajelmezt, nagyot kacagott. A mumus abban a szempillantásban felrobbant, ezer apró füstgolyóvá vált, és szertefoszlott.

Az osztály lelkes tapsban tört ki.

– Gyönyörű! – örvendezett Lupin. – Mintaszerűen csináltad, Neville. Mind nagyon ügyesek voltatok. Lássuk csak... öt-öt pontot kap a Griffendél mindenki után, aki kiállt a mumus ellen – Neville-nek tíz jár, mert duplán dolgozott – Harry és Hermione ugyancsak öt-öt pontot kapnak.

– De hisz én nem csináltam semmit – jegyezte meg Harry.

– Te és Hermione az óra elején helyesen válaszoltatok a kérdéseimre – felelte könnyeden Lupin. – Mindenkinek köszönöm az órai munkát. Házi feladat: olvassátok el a mumusokról szóló fejezetet, és foglaljátok össze írásban... mondjuk hétfőre. A mai órának vége.

Az osztály lelkesen zsibongva elhagyta a tanárit. Csak Harry jókedve nem volt felhőtlen. Lupin professzor szándékosan közbelépett, amikor magára vonta volna a mumus figyelmét. De vajon miért? Talán mert látta őt összeesni a vonaton, és ezt a gyengeség jeleként fogta fel? Attól félt, hogy ő, Harry megint elájul?

A többieknek látszólag nem tűnt fel a dolog.

– Láttátok, hogy elintéztem azt a sikítószellemet? – lelkesedett Seamus.

– És én a levágott kezét! – dicsekedett Dean, saját csuklóját markolva.

– A süveges Piton volt a legjobb!

– Meg a mília!

– Csak azt nem értem, miért fél Lupin professzor a kristálygömböktől – tűnődött Lavender.

– Ez volt eddig a legjobb sötét varázslatok kivédése óránk – jelentette ki Ron, miközben a tanterem felé baktattak, ahol a táskáikat hagyták.

– Lupin nagyon jó tanár – szólt elismerően Hermioné. – Csak azt sajnálom, hogy én nem állhattam ki a mumus ellen.

– Neked milyen alakban jelent volna meg? – kérdezte vigyorogva Ron.

– Fogadnék, hogy mint egy dolgozat, amire tízből csak kilenc pontot kaptál!

Nyolcadik fejezet

A Kövér Dáma

Nem kellett hozzá sok idő, és a sötét varázslatok kivédése a legtöbb roxfortos diák kedvenc tantárgya lett. Csak Draco Malfoy és mardekáros társai köszörülték továbbra is a nyelvüket Lupin professzoron.

– Nézzétek meg, hogy néz ki! – jegyezte meg fojtott hangon Malfoy, valahányszor megpillantotta a tanárt a folyosón. – A régi házimanóknak is jobb ruhái voltak.

A többi diák azonban már rég nem törődött Lupin elnyűtt talárjával. A professzor további órái épp olyan izgalmasnak bizonyultak, mint az első. A mumusok után a rőtsipkásokról esett szó, ezek a csúf, kicsi, koboldszerű lények olyan helyeken ólálkodnak, ahol valaha vérontás történt. Vártömlöcökben és elhagyott csatamezők gödreiben leselkednek az arra tévedőkre, hogy jól elagyabugyalják őket. A rőtsipkások után a kappák következtek. A pikkelyes majmokra emlékeztető undok víziszörnyek abban lelték örömeiket, ha úszóhártyás kezükkel jól megszorongathatták a gyanútlan fürdőzők nagy lábujját.

Harry azt kívánta, bár minden órát annyira élvezne, mint a sötét varázslatok kivédését. A legrosszabb a bájitaltan volt. Piton az utóbbi időben különösen bekeményített, s azt sem volt nehéz kitalálni, hogy miért. Az iskolát szélteben-hosszában bejárta a történet, hogy a mumus Piton alakját vette fel, s hogy Neville belebújtatta őt a nagymamája ruhába. Piton

valahogy nem találta viccesnek az esetet. Már Lupin professzor nevének említésére is vészjóslóan villogni kezdett a szeme, és még a szokásosnál is igazságtalanabban bánt Neville-lel.

Harry egyre elviselhetetlenebbnek érezte a fülledt toronyszobában zajló jóslástanórákat is. Nyomasztották a kusza ábrák és ködös szimbólumok, ráadásul Trelawney professzor labdányi szemei mindig megteltek könnyel, valahányszor rá, Harryre nézett. Nem tehetett róla, irtózott Trelawneytól, pedig az osztályból többen is mély tisztelettel, sőt hódolattal tekintettek a tanárnőre. Egyre többször fordult elő, hogy Parvati Patil és Lavender Brown ebédidőben felkeresték a toronyszobát, s ilyenkor mindig roppant titokzatos arccal tértek vissza. Emellett szokásukká vált, hogy Harryt fojtott hangon szólítsák meg, mintha egy haldoklóhoz beszélnének.

Senki nem élvezte a legendás lények gondozását, ami az eseménydús első óra után a másik végletbe csapott át. Hagrid elvesztette az önbizalmát, s most hétről hétre a világ talán legunalmasabb állatai, a futóférgek gondozását gyakoroltatta diákjaival.

– Kinek jut eszébe egyáltalán gondozni ezeket? – mérgelődött Ron, miután újabb órát töltöttek azzal, hogy felaprított salátaleveleket tuszkoltak le a futóférgek nyálkás torkán.

Október elejétől kezdve azonban Harrynek olyan elfoglaltsága akadt, ami bőven kárpótolta az élvezhetetlen tanórákért. Közeledett a kviddicsévad kezdete, s Oliver Wood, a griffendélek csapatkapitánya csütörtökre szezonnyitó taktikai értekezletet hívott össze.

A kviddicscsapatot hét játékos alkotta: a három hajtó, akiknek az volt a feladatuk, hogy gólt szerezzenek (azaz átdobják a futball labdaforma piros kvaffot a pálya végében tizenöt méter magasan elhelyezett karikák egyikén). A két terelő, akik masszív ütőikkel igyekeztek távol tartani csapattársaiktól a gurkónak nevezett harcias fekete labdákat, az őrző, aki a kapus szerepét töltötte be, és végül a fogó, akire a legnehezebb feladat hárult valamennyi játékos közül: el kellett kapnia egy diónyi méretű, szárnyas golyócskát, az aranycíkeszt. Ha ez sikerült neki, a csapata plusz százötven pontot kapott, s a mérkőzés nyomban véget ért.

Oliver Wood fel-alá járkált az alkonyi homályba borult kviddicspálya fűtetlen öltözőjében. A természetes tizenhét éves fiú most kezdte hetedik, vagyis utolsó roxfordi tanévét, mikor megszólította hat csapattársát, hangjában komor elszántság csendült.

– Ez az utolsó esélyünk, hogy megnyerjük a kviddicskupát – mondta. – Nekem legalábbis ez az utolsó, mert az év végén elmegyek. A Griffendél hét

éve nem volt bajnok. Tény, hogy az elmúlt két évben minden összeesküdött ellenünk – előbb az a sérülés, aztán tavaly lefűjták az egész bajnokságot... – Wood nyelt egyet. Még mindig összeszorult a torka az emléktől. – De az is tény, hogy a miénk messze a legjobb csapat az egész iskolában – folytatta, öklével a tenyerét bokszolva s a régi megszállott fénnel a szemében.

– Van három feltartóztathatatlan hajtónk.

Wood sorban rámutatott Alicia Spinnetre, Angelina Johnsonra és Katie Bellre.

– Van két kijátszhatatlan terelőnk.

– Jaj, ne, Oliver, mindjárt elpirulunk – szabadkozott tettetett zavarral a Fred-George kórus.

– És van egy fogónk, aki eddig minden meccset megnyert nekünk! – harsogta Wood, és dühödt büszkeséggel meredt Harryre. – Plusz itt vagyok én – tette hozzá, csak úgy melleleg.

– Te is baromi jó vagy, Oliver – szólt George.

– Betonkemény őrző – bólogatott Fred.

– Kétség sem fér hozzá – folytatta Wood, belemelegedve a szónoklásba –, hogy az elmúlt két évben a mi nevünknek kellett volna felkerülnie a kviddicskupára. Mióta Harry beszállt a csapatba, a zsebünkben érzem a bajnoki címet. Eddig mégsem sikerült megszereznünk, s ha idén sem győzünk, akkor az utolsó esélyünk is elúszott...

Wood olyan elkeseredetten mondta ezt, hogy még Fred és George is együtt érzően nézett rá.

– Ez az év a miénk – jelentette ki Fred.

– Megmutatjuk nekik, Oliver! – fogadkozott Angelina. – Sikerülni fog! – erősítette meg Harry.

A csapat minden tagja elszánt lelkesedéssel vetette bele magát a heti három alkalommal tartott alapozó edzésekbe. Az idő mind hidegebbre fordult, s a napok is egyre rövidültek, de nem volt annyi sár, olyan jeges szél vagy eső, ami elhomályosíthatta volna a Harry lelki szemei előtt lebegő kviddicskupa ezüstös csillogását.

Egyik este, mikor edzés után átfázva, dermedt tagokkal, de elégedetten belépett a Griffendél-toronyba, a klubhelyiségben izgatott, lármás sokaságot talált.

– Mi történt? – kérdezte Ront és Hermionét, akik a kandalló melletti karosszékekben üldögéltek, és a csillagászatórára elkészítendő csillagtérképen dolgoztak.

– Az első roxmortsi hétvége – felelte Ron, és az ütött-kopott hirdetőtáblán lógó pergamenlap felé bökött. – Október végén lesz, Halloweenkor.

– Szuper – derült fel Fred, aki Harry nyomában mászott be a portrélyukon – el kell mennem Zonkóhoz, kifogytam a bűzpatronokból.

Harry lelombozódva huppant le a Ron melletti székre. Hermione megértően nézett rá.

– Biztos, hogy legközelebb már te is jöhetsz, Harry – szólt vigasztalóan. – Előbb-utóbb elfogják Blacket, hiszen már látták is valahol.

– Blacknek van annyi esze, hogy ne próbálkozzon Roxmortsban – vélekedett Ron. – Kérdezd meg McGalagonyt, hogy nem jöhetsz-e mégis velünk. Ki tudja, mikor jutunk ki legközelebb...

– Ron! – ripakodott rá Hermione. – Harrynek az iskolában kell maradnia!

– Ő lenne az egyetlen harmadikos, aki nem jöhet velünk – makacskodott Ron. – Kérdezd meg McGalagonyt, Harry, az nem kerül semmibe.

– Igen, azt hiszem, megkérdezem – bólintott elszántan Harry.

Hermione már nyitotta a száját, hogy tovább vitatkozzon a fiúkkal, de ekkor Csámpás ugrott fel az ölébe, egy jókora döglött pókkal a szájában.

– Muszáj végignéznünk, amikor megeszi? – fintorgott Ron.

– Ügyes vagy, kiscicám – gügyögte Hermione. – Egészen egyedül fogtad?

Csámpás lassan rágcsálni kezdte a pókot, s közben szemtelenül bámult Ronra.

– Csak maradjon ott, ahol szem előtt van! – dohogott Ron, miközben újra nekilátott a csillagtérkép-szerkesztésnek. – Makesz itt alszik a táskámban.

Harry nagyot ásított. Legszívesebben ágyba bújt volna, de még neki is el kellett készítenie a saját csillagtérképét. Maga mellé húzta hát táskáját, pergament, tintát és tollat vett elő, s kelletlenül munkához látott.

– Ha akarod, lemásolhatod az enyémet – ajánlotta fel Ron, azzal cikornyás farkat kanyarított az utolsó csillag köré, és Harry elé tolta a térképet.

Hermione, aki mélyen elítélte a leckemásolást, rosszalló pillantást vetett a fiúkra, de nem szólt. Csámpás még mindig meredten nézte Ront, csak bozontos farka hegye ingott jobbra-balra. Azután egyszer csak elrugaszkodott, és támadásba lendült.

– HÉ! – rivallt rá Ron, miután a macska az összes karmát belemélyesztette a táskájába, és eszelősen szaggatni kezdte a szövetet. – TÚNJ EL INNEN, TE RUSNYA DÖG!

Megpróbálta elrántani a táskát Csámpás elől, de a megvadult macska nem hagyta magát lerázni.

– Ne bánts, Ron! – sikította Hermione.

Most már mindenki őket nézte, Ron körbe-körbelóbálta a táskát a rajta csimpaszkodó Csámpással együtt – mígnem Makes egyszer csak kirepült a táskából...

– FOGJÁTOK MEG A MACSKÁT! – bömbölte Ron, látva, hogy Csámpás kiszabadítja karmait a táska maradványaiból, átugrik az asztalon, és patkánya nyomába ered.

George Weasley rávetette magát Csámpásra, de elvétette, Makes átiramodott vagy húsz pár láb között, és beiskolt egy antik komód alá. Csámpás lefékezett a bútor előtt, behajlította görbe lábait, és mellső mancsával dühödten kapkodni kezdett a komód alatti részbe.

Ron és Hermione fej-fej mellett rohantak oda, Hermione a derekánál fogva felkapta Csámpást, Ron pedig hasra vetette magát, és némi kotorászás után a farkánál fogva előhúzta Makeszt.

– Nézd meg, hogy néz ki! – tajtékzott, és megleengette a patkányt Hermione orra előtt. – Csupa csont és bőr! Megmondtam, hogy tartsd távol tőle a macskádat!

– Csámpás nem tudja, hogy rosszat csinál! – vágott vissza Hermione. – Minden macska kergeti a patkányokat!

Ron megpróbálta visszatömködni a zsebébe a hevesen tiltakozó Makeszt.

– Ez nem egy normális macska! – dühöngött. – Értette, amikor mondtam, hogy Makes a táskában van!

– Ugyan már, Ron – legyintett mérgesen Hermione. – Csámpás megérezte Makes szagát, ennyi az egész...

– A macskád direkt kinézte magának Makeszt! – kiabálta Ron, mit sem törődve a körülöttük állókkal, akik közül többen kuncogni kezdtek. – Vedd tudomásul, hogy Makes volt itt előbb, és ő ráadásul beteg is!

Azzal dühösen átcsoörtetett a klubhelyiségen, és eltűnt a fiúk hálósobáikhoz vezető lépcsőn.

Ron még másnap is neheztelt Hermionéra. Egész gyógynövénytanórán alig szólt a lányhoz, pedig Harry, Hermione és ő ugyanazon a fürgebabon

dolgoztak. Leszedegették a növény kövér, rózsaszínű hüvelyterméseit, és egy fatálba fejtették a fényes babszemeket...

– Hogy van Makesz? – próbálkozott Hermione.

– Reszketve kuksol az ágyam alatt – felelte ingerülten Ron, s olyan ügyetlenül hajított egy marék babot a tál felé, hogy a fele szétgurult az üvegházban.

– Óvatosan, Weasley, óvatosan! – kiáltotta Bimba professzor, miután a babszemek a szemük láttára szárba szökkenek.

A következő órájuk átváltoztatástan volt. Harry eltökélte magában, hogy óra után megpróbál engedélyt szerezni McGalagonytól a roxmorti kimenőre, s amíg az osztály sorban állt a tanterem előtt, igyekezett kitalálni néhány nyomós érvet. Töprengéséből a sor elejéről hallatszó panaszos hangok zökkentették ki.

Lavender Brown a tenyerébe temette az arcát. Parvati átölelte őt, s valamit magyarázott Seamus Finnigannek és Dean Thomasnak, akik homlokráncolva hallgatták.

– Mi a baj, Lavender? – kérdezte aggódva Hermione, mikor Harry, Ron és ő elérték a kis csoportot.

– Reggel levelet kapott otthonról – súgta Parvati. – Gombócot, a kisnyulát megölte egy róka.

– Oh – sajnálkozott Hermione. – Szegény Lavender.

– Megelőzhettem volna! – zokogta Lavender. – Tudjátok, hányadika van?

– Öh...

– Október tizenhatodika! „A dolog, amitől rettegsz, október tizenhatodikán következik be!” Emlékeztek? Igaza volt. Igaza volt!

Mostanra az egész osztály Lavender köré gyűlt. Seamus komoran csóválta a fejét. Hermione rövid habozás után megkérdezte:

– Te... tényleg attól rettegtél, hogy egy róka megöli a nyuladat?

– Azt nem gondoltam, hogy róka végez szegénnyel – felelte Lavender, és könnyes szemmel Hermionéra pillantott. – De igenis félttem, hogy meghal.

– Hát persze – bólintott Hermione. Kis szünetet tartott, azután...

– Gombóc öreg nyúl volt?

– Nem – hüppögött Lavender. – Még egészen kicsi volt!

Parvati még szorosabban átölelte barátnőjét.

– Akkor miért féltél tőle, hogy meghal? – kérdezte Hermione.

Parvati döbbenten meredt rá.

– Nézzük logikusan a dolgot – fordult a többiekhez Hermione. – Gombóc nem is ma halt meg. Csak ma érkezett meg a szomorú hír. – Lavender hangosan felzokogott. – És Lavender nem rettegetett a dologtól, hisz látjátok, mennyire megdöbbenett, ami történt.

– Ne is figyelj Hermionéra, Lavender! – szólt közbe Ron. – Tudjuk, hogy hidegen hagyják mások állatai.

McGalagony professzor ekkor kinyitotta a tantermet – szerencsére, mert úgy tűnt, hogy Hermione és Ron mindjárt egymásnak ugranak. Odabent Harry két oldalán ültek le, és egész óra alatt nem szóltak egymáshoz.

Harry még akkor sem tudta, milyen érvekkel álljon elő McGalagonynak, mikor megszólalt az óra végét jelző csengő. A tanárnő azonban maga hozta fel a Roxmorts-témát.

– Egy pillanat! – emelte fel a kezét, mikor a diákok mozgolódni kezdtek. – Mivel mindannyian az én házamhoz tartoznak, nekem kell leadniuk a roxmorti engedélyező nyilatkozatot. Akitől nem kapom meg Halloweenig, az nem mehet le a faluba, úgyhogy igyekezzenek észben tartani a dolgot!

Neville feltette a kezét.

– Tanárnő, én... azt hiszem, elvesztettem...

– A nagyanyja közvetlenül nekem küldte el, Longbottom – felelte McGalagony. – Gondolom, biztosabb megoldásnak tartotta... Nos, ennyit akartam mondani. Most már elmehetnek.

– Menj, beszélj vele – súgta Harrynek Ron. – De Harry... – kezdte Hermione.

– Menj már! – vágott a szavába Ron.

Harry megvárta, amíg a többiek mind elhagyták a termet. Akkor félszegen elindult a tanári asztal felé.

– Tessék, Potter.

Harry nagy levegőt vett.

– Tanárnő, a nagynéném és a nagybátyám... öhm... elfelejtették aláírni az engedélyemet.

McGalagony felpillantott rá szögletes szemüvege fölött, de nem szólt.

– És hát... arra gondoltam, hogy... hogy nem lehetne-e... szóval, hogy nem mehetnék-e le mégis Roxmortsba.

McGalagony leszegte a fejét, és rendezgetni kezdte a jegyzeteit.

– Sajnálom, Potter, de nem – felelte. – Hallotta, mit mondtam. Ha nincs engedély, nincs kimenő. Ez a szabály.

Harry egy futó pillantást vetett Ronra, aki biztatóan bólogatott.

– De... tanárnő – próbálkozott tovább –, a nagynénémék... hiszen tudja, hogy muglik... nem értik az ilyen roxforti dolgokat. Ha a tanárnő engedélyezné...

– De nem engedélyezem! – vágta rá McGalagony, azzal felállt, és bedugta papírjait az asztalfiókba. – Az az előírás, hogy az engedélyt csak a szülő vagy a gondviselő írhatja alá. – Újra Harryre nézett, s arcán különös kifejezés jelent meg. Talán sajnálat? – Akármilyen is a személyes véleményem, nem tehetek semmit – szögezte le a professzornő nyomatékosan. – Most pedig jobb lesz, ha elindul, mert még elkésik a következő óráról.

Nem volt mit tenni. Ron mindenféle barátságtalanjelzővel illette McGalagony professzort (Hermione nem kis felháborodására), Hermione pedig felvette az „így van ez rendjén” arckifejezést (amivel viszont ő bosszantotta fel Ront). A tetejébe Harrynek végig kellett hallgatnia, amint társai lelkesen tervezgették, mi mindent fognak csinálni Roxmortsban.

– Azért a lakomáról nem maradsz le – mondta vigasztalásul Ron. – A halloweeni lakoma mindig szuper.

– Az... – dűnnyögte mélabúsan Harry. – Szuper.

A mindenszentek előestéjén tartandó halloweeni vacsora valóban ínycsiklandónak ígérkezett, de Harry úgy vélte, minden fogás százszor jobban esne neki egy Roxmortsban eltöltött nap után. A többiek semmi olyat nem tudtak mondani neki, amitől jobb kedvre derült volna. Dean Thomas, aki ügyesen bánt a pennával, felajánlotta, hogy aláírja Vernon bácsi nevében az engedélyt. Mivel azonban Harry már elmondta McGalagonynak az igazságot, ez nem volt járható út. Ron kényszermegoldásként felvetette, hogy használják a láthatatlanná tévő köpönyeget, de Hermione nyomban emlékeztette rá, mit mondott Dumbledore a dementorok képességeiről. A legkevésbé Percy „vigasztaló” szavai érték el a céljukat.

– Hidd el nekem, Harry, nem olyan nagy szám az a Roxmorts – mondta nagy komolyan. – Nem is értem, miért csapnak akkor a hűhót körülötte. Elismerem, az édességbolt nem rossz, de Zonko Csodabazára például kimondottan veszélyes hely. Ja, és a Szellemzárlást is érdemes megnézni, de ezektől eltekintve tényleg nem maradsz le semmiről.

Halloween napján Harry időben felkelt, együtt reggelizett a többiekkel, s mindent megtett, hogy titkolja elhatalmasodó rosszkedvét.

– Majd hozunk neked sok-sok finomságot a Mézesfalásból – ígérte Hermione, szánakozó pillantást vetve barátjára.

– Igen, mindenből hozunk – bólogatott Ron, aki Harry kedvéért még Hermionéval is hajlandó volt fegyverszünetet kötni.

– Ne aggódjatok miattam, túl fogom élni – szólt könnyednek szánt hangon Harry. – Majd a lakomán találkozunk. Érezzétek jól magatokat.

Kikísérte barátait a bejáratú csarnokba, ahol Frics várta a Roxmortsba indulókat. A gondnok a tölgyfaajtó mellett állt, minden diákot, aki odalépett hozzá, sötét gyanakvással végigmért, majd kipipálta a nevét egy hosszú listán.

– Te itt maradsz, Potter? – kiáltott hátra Malfoy, aki Crak és Monstro előtt állt a sorban. – Félsz elmenni a dementorok mellett?

Harry válasza sem méltatta, sarkon fordult, és magányosan elindult felfelé a márványlépcsőn. Végigment a kihalt folyosókon, s végül megérkezett a Griffendél-torony bejáratához.

A Kövér Dáma éppen szunyókált.

– Jelszó? – kérdezte felriadva.

– Fortuna major.

A portrélyuk feltárult, s Harry bemászott a klubhelyiségbe. Az tele volt zibongó első-és másodévesekkel, de itt-ott üldögélt egy-egy idősebb diák is – ők nyilván már eleget jártak Roxmortsban ahhoz, hogy ráunjanak.

– Harry! Harry! Szia, Harry!

A lelkes üdvözlés egy Colin Creevey nevű másodéves fiútól érkezett. Colin rajongott Harryért, és soha nem mulasztotta el az alkalmat, hogy megszólítsa.

– Te nem mentél le Roxmortsba, Harry? Miért nem? Figyelj... – Colin a barátai felé mutatott. – Gyere, ülj le hozzánk, ha van kedved.

– Öh... kösz, Colin, de inkább majd máskor. – Harrynek semmi kedve nem volt hozzá, hogy Colin összes barátja megbámulja a sebhelyet a homlokán. – Át kell mennem a könyvtárba. Van egy kis tanulnivalóm.

Ezek után nem tehetett mást, mint hogy sarkon fordult, és újra kimászott a portrélyukon.

– Ezért kellett felébresztened? – szólt utána mogorván a Kövér Dáma.

Harry lehangoltan elindult a könyvtárba, de félúton meggondolta magát, cseppet sem fűlött a foga a tanuláshoz. Elindult hát visszafelé, de néhány lépés után szembetalálkozott Friccsel. A gondnok nyilván végzett a roxmortsi kimenősök ellenőrzésével.

– Te meg mit keresel itt? – mordult rá Harryre.

– Semmit – felelte őszintén Harry.

– Semmit! – fortyant fel Frics, és állkapcsa megremegett mérgében. – Higgyem is el, mi? Miért nem mentél le Roxmortsba bűzpatront, böffentőport meg parittyás férget vásárolni a többi pimasz kölyökkel együtt?

Harry szótlanul megvonta a vállát.

– Na gyerünk, indulj vissza a házad klubhelyiségébe! – recsegte Frics, és gyanakvó pillantással nézett Harry után, amíg a fiú el nem tűnt a szeme elől.

Harry azonban nem tért vissza a Griffendél-toronyba. Felment egy melléklépcsőn, megfordult a fejében, hogy esetleg meglátogatja Hedviget a bagolyházban, s épp egy újabb folyosón baktatott, amikor az egyik helyiségből kiszólt valaki:

– Harry?

Harry hátrafordult, és megpillantotta a dolgozószobája ajtajában álló Lupin professzort. A tanár körülnézett a folyosón.

– Mit keresel itt? – kérdezte, egészen más hangnemben, mint korábban Frics. – Hol van Ron és Hermione?

– Roxmortsban – felelte színlelt közönnyel Harry.

– Aha – bólintott Lupin, majd egy pillanatra némán fürkészte Harry arcát. – Nincs kedved bejönni? Épp most érkezett meg a kákalag, amit a következő órákra rendeltem.

– A micsoda?

Harry belépett a szobába és körülnézett. A sarokban egy nagy akváriumot pillantott meg. Zöld, hegyes szarvú, ronda lény úszkált benne. A kis szörny az akvárium falának nyomta pofáját, vadul fintorgott, és fenyegetően nyújtogatta hosszú, vékony ujjait.

Lupin tűnődve szemlélte a kákalagot.

– Vízidémon – magyarázta. – A kappák után nem hiszem, hogy nehéz dolgunk lesz vele. A törékenységet kell kihasználni. Abnormálisan hosszú ujjai vannak, látod? Szorongatni jól tud velük, de könnyen eltörnek.

A kákalag rájuk villantotta zöld fogait, azután beúszott az akvárium sarkában burjánzó vízinövények közé.

– Kérsz egy teát? – kérdezte Lupin a vízforraló kanna után kutatva. – Épp főzni akartam.

– Köszönöm – felelte félszegen Harry.

Lupin megkocogtatta pálcájával a kannát, mire az nyomban gőzölni kezdett.

– Ül le – mondta Lupin, és egy poros bádogdoboz után nyúlt. – Sajnos csak zacskós teám van, de gondolom, amúgy is elegend van a csupaszteafüüből.

Harry csodálkozva nézett a tanárra. Lupin hamiskásan hunyorgott.

– Honnan tudja? – kérdezte Harry.

– McGalagony professzor mesélt a dologról – felelte Lupin, s egy csorba bögrét nyújtott Harry felé. – De nem félsz, ugye?

– Nem – rázta a fejét Harry.

Felmerült benne, hogy beszámol Lupinnak a Magnolia közben látott kutyáról, de aztán meggondolta magát. Lupin már a múltkor azt hitte, hogy nem tud megbirkózni a mumussal – nem akarta, hogy a professzor ezek után még gyávának is tartsa őt.

Gondolatai bizonyára az arcára is kiültek, mert Lupin megkérdezte:

– Aggaszt valami, Harry?

– Nem – hazudta Harry. Ivott egy kortyot a teájából, és az öklét rázó kákalagra nézett. – De igen – szólt hirtelen, és letette a bögrét az asztalra. – Azon az órán, amikor a mumussal harcoltunk...

– Igen? – bólintott lassan Lupin.

– Miért nem hagyta, hogy én is kiálljak ellene?

Lupin felvonta a szemöldökét.

– Azt hittem, ez magától értetődik – felelte.

Harryt meghökkentette a válasz, arra számított, hogy Lupin le fogja tagadni a dolgot.

– Miért? – kérdezte újra.

– Nos... – Lupin a homlokát ráncolta. – Feltételeztem, hogy a mumus veled szemben Voldemort alakját ölténé magára.

Harry csodálkozva meredt a tanárra. A válasz is megdöbbenetete, de még inkább az, hogy Lupin kimondta a rettegett nevet. Dumbledore professzoron kívül Harry még soha senkivel nem találkozott, aki ki merte ejteni a száján Voldemort nevét.

– Ezek szerint tévedtem – folytatta Lupin Harry arcát fürkészve. – Mindenesetre nem tartottam jó ötletnek, hogy Voldemort nagyúr megjelenjen a tanári szobában. Attól tartottam, hogy mindenki pánikba esne.

– Először tényleg Voldemortra gondoltam – ismerte be Harry. – De azután... azután eszembe jutottak azok a dementorok.

– Vagy úgy – bólintott töprengő arccal Lupin. – Nos, ez... ez igazán elismerésre méltó. – Harry csodálkozása láttán Lupin halványan elmosolyodott. – Ez azt jelenti, hogy amitől legjobban félsz – az maga a félelem. Ez igen bölcs dolog, Harry.

Harry nem tudta, mit mondjon erre, inkább ivott még egy korty teát.

– Szóval azt hitted, nem tartalak elég ügyesnek ahhoz, hogy legyőzd a mumust? – tapintott a lényegre Lupin.

– Hát igen – bólintott megkönnyebbülten Harry. – Tudja, tanár úr, a dementorok...

Szavait kopogtatás szakította félbe. – Tessék – szólt Lupin.

Kinyílt az ajtó, és Piton lépett be a szobába. Egy talpas serleget tartott a kezében, amiből lenge füst szállt fel.

Mikor meglátta Harryt, megtorpant, s fekete szeme összeszűkült.

– Ah, Perselus – fogadta mosolyogva Lupin. – Nagyon köszönöm. Tedd csak le valahova.

Piton az asztalra helyezte a füstölgő serleget, s közben végig Lupint és Harryt méregette.

– Megmutattam Harrynek a kákalagomat – mesélte csevegő hangon Lupin, és az akváriumra mutatott.

Piton egy pillantásra se méltatta a vízidémont. – Csodás – szólt. – Ne hagyj kihűlni, Lupin. – Azonnal megiszom.

– Egy egész kondérral főztem – folytatta Piton. – Hátha nem elég ennyi.

– Igen, lehet, hogy holnap is megiszom egy serleggel. Nagyon köszönöm, Perselus.

– Nincs mit – felelte Piton. A szemében megcsillanó fény gyanakvást ébresztett Harryben. A professzor az ajtóig hátrált, és kiment a szobából.

Harry kíváncsian nézegette a serleget. Lupin elmosolyodott.

– Piton professzor volt olyan kedves, és főzött nekem egy bájitalt – mesélte. – Nem mozgok túl otthonosan a boszorkányműhelyemben, ráadásul ez egy különösen bonyolult főzet. Kezébe vette a serleget, és beleszagolt.

– Kár, hogy a cukortól elveszti a hatását – tette hozzá, majd beleszűröskölt az italba, és megborzongott.

– Miért... – kezdte tétován Harry.

Lupin a szemébe nézett, és megválaszolta a befejezetlen kérdést.

– Az utóbbi időben kissé rossz a közérzetem. Ez a bájital az egyetlen hatékony orvosság számomra. Még szerencse, hogy kollégák vagyunk Perselusszal. Nem sok varázsló tudja elkészíteni ezt a főzetet.

Lupin újra belekortyolt az italba. Harry heves készletét érzett, hogy kiüsse a serleget a tanár kezéből.

– Piton professzor járatos a fekete mágiában – szólt hirtelen ötlettel.

– Valóban? – kérdezte szórakozottan Lupin, és újra a szájához emelte a serleget.

– Sokan úgy gondolják... – Harry habozott, majd elszántan folytatta – ...sokan úgy gondolják, hogy Piton professzor bármire képes lenne, csak hogy ő taníthassa a sötét varázslatok kivédését.

Lupin kiitta az ital maradékát, és elfintorodott.

– Szörnyű íze van – mondta. – Nos, Harry, ideje folytatnom a munkát. A lakomán találkozunk.

– Igen – bólintott Harry, és letette bögréjét. Az üres serleg még mindig füstölgött.

– Tessék – mondta Ron. – Énnyi fért el a zsebünkben. Rikító színes papírokba csomagolt édességek zápora hullott Harry ölébe. Már alkonyodott, mikor Ron és Hermione visszatértek. Bemásztak a klubhelyiségbe, s az élményektől felvillanyozva, kipirult arccal lehuppantak Harry mellé.

– Köszönöm – szólt Harry, és kezébe vett egy csomag borsbogyót. – Milyen volt Roxmortsban? Mit láttatok?

A lelkes beszámoló tanúsága szerint – mindent. Elmentek gőzölgő vajsört inni a Három Seprűbe, jártak a varázsló-felszereléseket kínáló Dervish és Durranban, Zonko Csodabazárában és ki tudja még hány helyen.

– Na és a postahivatal, Harry! Vagy kétszáz bagoly ül a polcokon, és mindegyiken színkód jelzi, hogy milyen gyorsan szállítja a leveleket!

– A Mézesfalásba most érkezett egy újfajta karamella. Ingyen lehetett megkóstolni. Neked is hoztunk egy darabkát...

– A Három Seprűben láttunk valakit, aki szerintünk egy emberevő óriás volt. Ott mindenféle népek megfordulnak...

– Sajnos a vajsörből nem tudtunk hozni. Nagyon finom, és egy pillanat alatt átmelegszel tőle...

– És te mit csináltál? – kérdezte Hermione. – Tudtál egy kiesit tanulni?

– Nem – felelte Harry. – Lupin főzött nekem egy teát a dolgozószobájában. Azután bejött Piton...

Harry elmesélte a füstölgő serleg történetét. Ron eltátotta a száját döbbenetében.

– És Lupin képes volt meginni? – hüledezett. – Elment az esze?

Hermione az órájára nézett.

– Gyertek, induljunk. Öt pere múlva kezdődik a díszvacsora...

Gyorsan kimásztak a portrélyukon, s lefelé menet tovább beszélgettek Pitonról

– De hogyha tényleg... – Hermione lehalkította hangját, és lopva körülnézett –, szóval hogyha tényleg meg akarta mérgezni Lupint, akkor miért Harry előtt csinálta?

– Jó kérdés – bólintott Harry.

Átvágtak a bejárati csarnokon, és beléptek a nagyterembe, ami a hagyományoknak megfelelően ünnepi díszben pompázott. Tökhéjlámpások

százai világítottak szerte a teremben, az asztalok fölött élő denevérek röpködtek, a viharfelhős mennyezet alatt pedig lángoló narancsszín szerpentinszalagok úsztak lustán, mint holmi tüzes vízisiklók.

A lakoma fenséges volt, még Ron és Hermione is kétszer vettek mindenkől, pedig ők már a faluban degeszre tömték magukat édességekkel. Harry egész idő alatt a tanári asztal felé pislogott. Lupin vidámnak és egészségesnek tűnt, élénk beszélgetésbe mélyedt a kis Flitwick professzorral, a bájítantanárral. Harry tekintete Pitonra vándorolt. Csak képzelődött, vagy a bájítantanár tényleg feltűnő gyakorisággal sandított Lupin felé?

A díszvacsora záróaktusa a roxfordi kísértetek fellépése volt. A szellemek kibukkantak a falakból meg az asztalokból, és érdekes alakzatokba rendeződve lebegtek, nagy sikert aratott Félig Fej Nélküli Nick, a Griffendél-torony kísértete, aki pantomim formájában előadta saját részleges lefejezésének történetét.

A vidám este minden bűját elfeledtette Harryvel. Még az sem tudta elrontani a kedvét, hogy Malfoy a nagyteremből kivonuló diákok tömegén át odakiáltotta neki:

– A dementorok üdvözlétüket küldik, Harry!

Harry, Ron és Hermione a szokásos úton elindultak a Griffendél-torony felé. A Kövér Dáma portréjához vezető folyosón azonban tanácstalanul álldogáló diákok tömege fogadta őket.

– Miért nem mennek be? – csodálkozott Ron.

Harry lábujjhegyre állva pislogott a folyosó vége felé. Csak annyit látott, hogy a portréjuk zárva van.

– Utat kérek – csendült fel Percy fontoskodó hangja. – Mi ez a csödület? Az nem lehet, hogy mind elfelejtettétek a jelszót... Szabad lesz? Iskolaelső vagyok...

A diákok hirtelen elnémultak – előbb az elől állók, aztán a dermedt csönd végigsöpört az egész folyosón. Végül Percy hangját hallották:

– Valaki szóljon Dumbledore professzornak. Gyorsan. Most már mindenki a portré felé meresztgette a szemét. – Mi történt? – kérdezte Ginny, aki most ért csak fel a lépcsőn.

Néhány másodperc múlva feltűnt Dumbledore. A griffendélek tisztelettel utat nyitottak neki, s ő bő talárjában átvágott a tömegen. Harry, Ron és Hermione közelebb furakodtak, hogy lássák, mi történik.

– Te jó ég! – sikkantott fel Hermione, és elkapta Harry karját.

A Kövér Dáma eltűnt a festményből, s a földön mindenfelé vászondarabok heverték – valaki brutálisan szétszabdalta a képet.

Dumbledore gyors pillantással felmérte a helyzetet, majd nyomában érkező kollégái, McGalagony, Lupin és Piton felé fordult.

– Meg kell keresnünk a Kövér Dámát – jelentette ki. – McGalagony professzor! Kérem, szóbon Frics úrnak, hogy lásson hozzá a kastély átkutatásához. A Kövér Dáma bármelyik festményben ott lehet.

– Nem fog örülni, ha megtalálják! – vihogta egy hang.

Hóborc volt az, a kopogószellem. Ott lebegett a diákok feje fölött, és sugárzott a boldogságtól – mint mindig, ha a mások bajában gyönyörködhetett.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte higgadtan Dumbledore, mire Hóborc vigyora kissé elhalványult. Dumbledore-ral nem mert gúnyolódni, de behízelt hangja épp olyan idegesítő volt, mint a vihogása.

– Szégyelli magát, igazgatóságos uram. Elszaladt szégyenében, Láttam a negyedik emeleti tájképen, ott bujkált a fák között, és szívszaggatóan sírt – mondta vidáman Hóborc, majd a látszat kedvéért hozzátette: – Szegénykém...

– Megmondta, kitette ezt? – kérdezte halkan Dumbledore.

– Meg bizony, főprofesszor úr – susogta Hóborc, olyan hangon, mintha egy bombát dajkálna a karjában. – A Dáma nem akarta beengedni, attól dühödött így fel. – Hóborc kétrét hajolt, és a lába közül vigyorgott Dumbledore-ra. – Hirtelenharagú fickó az a Sirius Black...

Kilencedik fejezet **Zordó és zivatar**

A griffendélesek Dumbledore professzor utasítására visszatértek a nagyterembe. Tíz perccel később csatlakoztak hozzájuk a Hugarbug, a Hollóhát és a Mardekár házak tanulói is, akik semmit nem értettek az egészből.

– Jómagam és a tanáraitok átkutatjuk a kastélyt – jelentette be Dumbledore, miután McGalagony és Flitwick professzor gondosan bezárták a nagyterem minden ajtaját. – A saját biztonságotok érdekében itt kell töltenetek az éjszakát. A prefektusok őrt állnak az ajtóknál, s a távollétemben az iskolaelsők utasításait kell követnetek... Ha bármi történik, azonnal tudni akarok róla – fordult Percyhez, aki láthatóan roppant büszke volt fontos beosztására. – Üzenjetelek valamelyik kísértettel.

Dumbledore indulni készült, de az ajtóban visszafordult.

– Majd' elfelejtettem... Ezekre szükségetek lesz. Hanyagul intett varázspálcájával, mire a hosszú asztalok mind a fal mellé repültek. Egy újabb

pálcasuhintásra piros hálózások százai tűntek fel a padlón.

– Aludjatok jól – búcsúzott Dumbledore.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, nyomban izgatott zsivaj tört ki a teremben, a griffendélek beszámoltak társaiknak a történekről.

– Mindenki bújjon bele a hálózásába! – harsogta Percy. – Tíz pere múlva takarodó!

– Gyertek – intett Ron Harrynek és Hermionénak, mindhárman fogtak egy-egy hálózást, és félrevonultak a terem sarkába.

– Szerintetek Black még mindig a kastélyban van? – kérdezte félősen Hermione.

– Úgy tűnik, Dumbledore nem tartja kizártnak – felelte Ron.

Ruhástól belebújtak a hálózásokba, és felkönyökölve folytatták a beszélgetést.

– Még szerencse, hogy épp ma próbálkozott – mondta Hermione. – Pont azon a napon, amikor egy lélek se volt a toronyban.

– Aki szökésben van, nem nézi a naptárat – vont vállat Ron. – Biztos fogalma sem volt arról, hogy ma Halloween van. Különben vacsora közben rontott volna ránk.

Hermione megborzongott.

Körülöttük mindenkit ugyanaz a kérdés foglalkoztatott: Hogyan jutott be Black az iskolába?

– Talán ért a hoppanáláshoz – mondta egy hollóhátas fiú. – Tudjátok, csak úgy fel tud bukkanni valahol.

– Szerintem álruhában jött be – vélekedett egy ötödéves hugrabugos.

– Akár be is repülhetett – vetette fel Dean Thomas.

– Ez nem lehet igaz...! – csóválta mérgesen a fejét Hermione. – Én vagyok itt az egyetlen, aki olvasta a Roxfort történetét?

– Valószínűleg – felelte Ron. – Miért?

– A kastélyt nem csupán falak védik – magyarázta Hermione. – Mindenféle átkot és bűbájt szórtak rá, kimondottan az illetéktelenek távol tartására. Idebent nem lehet csak úgy hoppanálni és dehoppanálni. És szeretném látni azt az álruhát, ami a dementorokat megtéveszti. Ott állnak a park összes bejáratánál. Azt is látták volna, ha Black berepül. Frics pedig ismer minden titkos alagutat – biztos azokat is őrzik...

– Takarodó! – kiáltotta Percy. – Mostantól egy pisszenést se halljak!

A következő pillanatban az összes gyertya kialudt. Nem maradt más fényforrás a teremben, csak a néhány ezüstösen derengő kísértet és az elvarázsolt mennyezet, amelyen – a kinti ég mintájára – csillagok ragyogtak.

Ez a látvány és a termet betöltő suttogás azt az érzést keltette Harryben, mintha egy mezőn feküdne, ahol lágyan susog a szél.

Óránként egyszer egy-egy tanár is megjelent, ellenőrizni, hogy minden rendben van-e. Hajnali három körül, mikor a legtöbb diák már aludt, Dumbledore lépett a terembe. Harry követte őt a tekintetével. Az igazgató körülnézett Percy után, aki a hálósákok között járőrözve beszélgetőkre vadászott. Épp Harry, Ron és Hermione felé közeledett – akik gyorsan úgy tettek, mintha aludnának –, mikor Dumbledore odalépett hozzá.

– Sikerült a nyomára bukkanni, professzor úr? – kérdezte suttogva Percy.

– Nem. Itt minden rendben?

– A legnagyobb rendben, professzor úr.

– Helyes. Most már nincs értelme felébreszteni őket. Találtam egy ideiglenes őrt a griffendélek portrélyukához. Reggel visszaköltözhetnek.

– A Kövér Dáma előkerült már?

– Argyllshire térképében rejtőzik, a második emeleten. Nem volt hajlandó jelszó nélkül beengedni Blacket, erre az rátámadott. Egyelőre sokkos állapotban van. Ha majd megnyugszik, restauráltatom Friccsel.

Harry fülét ajtónyikorgás és közeledő lépések zaja ütötte meg.

– Igazgató úr?

Piton volt az. Harry most még jobban hegyezte a fülét.

– Gondosan átkutattuk a harmadik emeletet. Ott nyoma sincs. Fricc a pincét járta be, de ő se talált semmit.

– A csillagvizsgáló torony? Trelawney professzor szobája? A bagolyház?

– Mindenholt jártunk...

– Akkor hát ennyi volt. Őszintén szólva, magam sem hittem, hogy Black a kastélyban maradt.

– Nincs valamiféle elképzelése, hogy miként juthatott be, igazgató úr? – kérdezte Piton.

Harry kissé megemelte a fejét, hogy a másik füle is szabaddá váljon.

– Rengeteg van, Perselus, de egyik hihetlenebb, mint a másik.

Harry résnyire nyitotta a szemét, és a beszélgetőkre nézett. Dumbledore háttal állt neki, jól látta viszont Percy arcát és Pitonét, aki ingerültnek tűnt.

– Igazgató úr, emlékszik még, mit mondtam mielőtt... szóval... a tanév kezdete előtt? – Piton szinte mozdulatlan ajkakkal beszélt, mintha ki akarná zárni Percyt a társalgásból.

– Emlékszem, Perselus – felelte Dumbledore, inkább figyelmeztetően, mint nyájasan.

– Egyértelmű, hogy Black csak belső segítséggel juthatott be ide. Szóval tettem a kétségeimet, amikor felvette...

– Kizártnak tartom, hogy az iskolából bárki is segített bejutni Blacknek – jelentette ki nyomatékosan Dumbledore. Hangsúlyából kiderült, hogy a témát ezzel lezártak tekintik. – Le kell mennem a dementorokhoz. Megígértem nekik, hogy beszámolok a kutatás eredményéről.

– Ők nem akartak segíteni a keresésben? – kérdezte Percy.

– Dehogynem akartak – felelte hűvösen Dumbledore. – De amíg én vagyok itt az igazgató, addig egyetlen dementor sem lépi át ennek a kastélynak a küszöbét.

Percy kissé meghökkentette a válasz. Dumbledore sarkon fordult, és halk, de sietős léptekkel elhagyta a nagytermet. Piton néhány másodpercig sötétben nézett utána, azután ő is távozott.

Harry rápillantott barátaira. Nyitott szemük megcsillant az elvarázsolt mennyezet derengő fényében.

– Ez meg mi a fene volt? – suttogta Ron.

A következő néhány napban Sirius Black nevétől volt hangos az iskola. Sorban születtek a légből kapott elméletek arról, hogyan sikerült bejutnia a kastélyba. Hannah Abbott, az egyik hugrabugos lány a következő gyógynövénytanórán mindenkit arról próbált meggyőzni, hogy Black virágzó bokor képében lopakodott be.

A Kövér Hölgy szétszabdalt festménye lekerült a falról, hogy átadja helyét Sir Cadogannek és hájas pónilovának. Az új örportré azonban nem igazán vált be, Sir Cadogan mindig mindenkivel párbajozni akart, s ha nem volt épp harcos kedvében, nevetségesen bonyolult jelszavakat talált ki, amelyeket napjában legalább kétszer lecserélt.

– Ez komplett bolond! – panaszkodott Seamus Finnigan Percynek. – Nem kereshetnénk valaki mást?

– Egyik kép se akarta vállalni a munkát – felelte Percy. – Félnek, hogy ugyanarra a sorsra jutnak, mint a Kövér Dáma. Csak Sir Cadoganban volt elég bátorság.

Harryt azonban a harcias lovag zavarta a legkevésbé. A történetek óta mindenki őt Egyelte. A tanárok különböző ürügyekkel elkísérték a folyosón, Percy Weasley pedig – bizonyára édesanyja utasítására – úgy ügetett a nyomában, mint egy nagyzási hóbortban szenvedő házőrző kutya. És

mindennek a tetejébe McGalagony professzor a szobájába rendelte őt, méghozzá olyan komor arccal, hogy Harry azt hitte, meghalt valaki.

– Nincs értelme tovább titkolni a dolgot maga elől – fogott bele a mondókájába a tanárnő. – Tudom, hogy rettenetes, amit most mondani fogok, de Sirius Black...

– Tudom, hogy meg akar ölni – bólintott fáradtan Harry. – Hallottam, amikor Ron édesapja elmesélte a feleségének. Mr. Weasley a Mágiaügyi Minisztériumban dolgozik.

McGalagony néhány pillanatig elképedve meredt Harryre.

– Vagy úgy – szólalt meg végül. – Nos, akkor bizonyára megérti, miért nem tartom jó ötletnek, hogy részt vegyen az esti kviddicsedzéseken. A pályán, ahol csak a csapattársai vannak maga körül, koránt sincs biztonságban...

– Most szombaton lesz az első meccsünk! – fakadt ki Harry. – Edzenem kell, tanárnő!

McGalagony elgondolkozva nézett rá. Harry tudta, hogy a professzornak nem közömbös a kviddicscsapat sorsa, elvégre maga McGalagony ajánlotta be őt fogónak. Visszafojtott lélegzettel várta hát a tanárnő döntését.

– Hmm... – McGalagony felállt, és kinézett az ablakon. A kviddicspályából csak elmosódott folt látszott az esőben. – Mi tagadás, én lennék a legboldogabb, ha végre megnyernénk azt a kupát... De azért... azért nyugodtabb lennék, ha egy tanár is ott lenne magukkal. Megkérem Madam Hooch-ot, hogy felügyelje az edzéseiket.

A szombati mérkőzés közeledtével az idő egyre rosszabbra fordult, de Harry és társai nem törődtek vele, összeszorított foggal edzettek Madam Hooch felügyelete alatt. A meccs előtti utolsó edzésen aztán Oliver Wood kellemetlen hírral szolgált a csapatnak.

– Nem a Mardekárral játszunk! – jelentette be dühösen. – Flint az előbb szólt nekem. Helyettük a Hugarbug áll ki ellenünk.

– De miért? – kérdezte a hattagú kórus.

– Az az ürügy, hogy megsérült a fogójuk karja – felelte fogcsikorgatva Wood. – De egyértelmű, hogy mi a valódi ok: nem akarnak ilyen időben játszani. Rontaná az esélyeiket...

Egész nap erős szél fúj, és esett az eső, s Wood szavaiba távoli mennydörgés robaja vegyült.

– Malfoy karjának nincs semmi baja! – mérgelődött Harry. – Csak szimulál!

– Persze, de nem tudjuk bizonyítani – csóválta a fejét keserűen Wood. – Az edzéseken arra készültünk, hogy a Mardekárral fogunk játszani. A hugrabugosoknak egészen más a stílusuk. Új csapatkapitányuk van, aki egyben fogó is: Cedric Diggory...

Angelina, Alicia és Katie kuncogni kezdtek. – Mi van? – ráncolta a homlokát Wood.

– Ő az a magas, jóképű srác, igaz? – kérdezte Angelina.

– Erős és szófiakar – tette hozzá Katie, amire aztán megint vihogni kezdtek.

– Azért olyan szófukar, mert egy értelmes szót se tud kinyögni – legyintett türelmetlenül Fred. – Nem értem, mit vagy úgy oda, Oliver. A Hugrabug nem ellenfél. A legutóbb, ínikor velük játszottunk, Harry öt perc alatt elkapta a cikeszt.

– De most egészen mások a körülmények! – kiabálta kidülledt szemmel Wood. – Diggory nagyon erős csapatot állított össze! Ő maga kitűnő fogó! Tudtam, hogy így fogtok reagálni! Nem lazíthatunk! Koncentrálnunk kell! A Mardekár csapdát állított nekünk! Győznünk kell!

– Nyugi, Oliver! – csitította kissé riadtan Fred. – Komolyan vesszük a Hugrabugot. De tényleg.

A meccs előtti napon a szél viharos erejűvé fokozódott, s csak úgy ömlött az eső. A folyosókon és a tantermekben olyan sötét volt, hogy meg kellett kétszerezni a fáklyák és lámpások számát. A Mardekár csapatának tagjai valóban kárörvendően vigyorogtak – Malfoyjal az élen.

– Oh, bárcsak jobban lenne a karom – sóhajtozott, miközben odakint tombolt az ítéletidő.

Harrynek egész nap csak az előttük álló mérkőzés járt a fejében. Oliver Wood minden szünetben odarohant hozzá, hogy újabb és újabb instrukciókat adjon neki. A harmadik alkalommal különösen hosszan szónokolt, s Harry egyszer csak azon kapta magát, hogy máris tíz percet késett a sötét varázslatok kivédése óráról. Hanyatt-homlok rohanni kezdett, de Wood azért még utána kiáltotta:

– Diggory nagyon jól kanyarodik! Bukfencsel nem tudod kicselezni!

Harry becsúszva fékezett a sötét varázslatok kivédése tanterem előtt, zihálva kinyitotta az ajtót, és belépett.

– Elnézést kérek, Lupin professzor, de...

A tanári asztal mellől azonban nem Lupin pillantott fel rá – hanem Piton.

– Az óra tíz perccel ezelőtt kezdődött, Potter, úgyhogy ez tíz pontjába kerül a Griffendélnek. Ül le. Harry azonban nem mozdult.

– Hol van Lupin professzor? – kérdezte.

– Gyengélkedik – felelte torz mosollyal Piton. – Ha jól emlékszem, azt mondtam, ül le.

Harry nem mozdult.

– Mi baja van?

Piton fekete szeme megvillant.

– Semmi komoly – felelte, s arckifejezése elárulta, hogy szívesebben számolna be az ellenkezőjéről. – További öt pont a Griffendéltől, és ha még egyszer szólnom kell, ötven lesz.

Harry kelletlenül a helyére ballagott, és leült. Piton körbehordozta pillantását az osztályon.

– Ahogy már mondtam, mielőtt Potter félbeszakított, Lupin professzor nem vezet feljegyzést a tárgyalt témákról...

– Tanár úr, vettük a mumusokat, a rőtsipkásokat, a kappákat és a kákalagokat – hadarta Hermione. – Most akartuk elkezdni a...

– Fogja be a száját, Granger! – vágott a szavába Piton. – Nem felvilágosítást kértem, csupán utaltam Lupin professzor szervezetlen munkastílusára.

– Ő eddig messze a legjobb sötét varázslatok kivédése tanárunk – jelentette ki merészen Dean Thomas, s az osztályon egyetértő moraj futott végig. Piton szeme villámokat szórt.

– Elég alacsony a mércétek. Nem mondhatnám, hogy Lupin túlterhel benneteket – a rőtsipkás és a kácalag első osztályosoknak való tananyag. A mai téma...

Harry látta, hogy Piton a tankönyv utolsó fejezeteihez lapoz, amelyekről biztosan tudhatta, hogy még nem kerültek sorra.

– ...a vérfarkas – döntött Piton.

– De tanár úr, még nem tartunk a vérfarkasoknál – vetette ellen Hermione, aki láthatóan képtelen volt fékezni magát. – Most a bicegócok következnek.

– Granger kisasszony... – szólt vészjósló nyugalommal Piton. – Ha nem tévedek, ezt az órát én tartom, nem maga. Ezért most mindenki lapozzon a háromszázkilencvennegyedik oldalra. – Még egyszer végignézett az osztályon. – Azt mondtam, most! Mindenki!

A griffendélesek sötét pillantásokat váltottak, és sértődött moraj közepette kinyitották a könyveiket.

– Ki tudja megmondani nekem, hogyan különböztetjük meg a vérfarkast a közönséges farkastól? – kérdezte Piton.

Mindenki némán és mozdulatlanul ült, kivéve Hermionét, aki, mint mindig, nyomban feltette a kezét.

– Nos? – nézett körül Piton, ügyet sem vetve Hermionéra. – Csak nem azt akarjátok mondani, hogy Lupin professzor nem tanította meg nektek az alapvető különbséget a vérfarkas és...

– De hisz megmondtuk, hogy még nem tartunk a vérfarkasnál – méltatlankodott Parvati.

– Csend legyen! – förmedt rá Piton. – Nem hittem volna, hogy valaha találkozni fogok olyan harmadikosokkal, akik nem ismernének fel egy egyszerű vérfarkast. Feltétlenül tájékoztatni fogom Dumbledore professzort a lemaradásotokról.

– Tanár úr, kérem – szólalt meg Hermione, aki mindeddig kitartóan jelentkezett –, a vérfarkas számos külső jegyében különbözik a közönséges farkastól. A vérfarkas pofája...

– Másodszor szólal meg anélkül, hogy szólítottam volna – torkolta le Piton. – Az okoskodása öt pontba kerül a Griffendélnek.

Hermione elvörösödött, és könnyes szemmel meredt maga elé. Piton népszerűtlenségét jelezte, hogy a griffendélek mind dühösen meredtek rá, pedig aligha volt köztük olyan, aki ne nevezte volna már legalább egyszer okoskodónak Hermionét. Ron heti rendszerességgel tette meg ezt, most mégis felcsattant:

– Kérdezett valamit, és Hermione tudja a választ! Minek kérdez, ha nem érdekli a felelet?

Mindenki érezte, hogy ezzel túl messzire ment. Piton lassan elindult felé, s az osztály dermedt csöndben várta a fejleményeket.

– Ezért büntetőfeladatot kapsz, Weasley. – Piton egészen közel hajolt Ron arcához. – És ha még egyszer megjegyzést mersz tenni a tanítási módszereimre, ígérem, hogy nagyon megbánod!

Az óra hátralevő részében az osztály meg se nyikkant. Némán jegyzetelték a tankönyv vérfarkasokról szóló fejezetét, miközben Piton fel-alá járkált közöttük, s a Lupin professzorral végzett munkájukat elemezte.

– Elég gyenge magyarázat... ez tévedés, a kappa Mongóliában őshonos... Lupin professzor erre tízből nyolc pontot adott? Tőlem hármat se kapnál rá...

Kicsöngetés után Piton visszatartotta őket.

– Mindenki írjon egy tanulmányt a vérfarkas felismeréséről és elpusztításáról. A terjedelem két tekercs pergamen. Hétfő reggel várom a

dolgozatokat. Ideje, hogy valaki kézbe vegye ezt az osztályt. Weasley, te maradj itt, meg kell beszélünk a büntetőfeladatodat.

Harry és Hermione az osztállyal együtt elhagyták a termet. A többiek, amint hallótávolságon kívül tudták Pitont, kórusban szidni kezdték a professzort.

– Piton eddig egyik sötét varázslatok kivédése tanárunkat sem kritizálta ennyit, akármennyire is fájt a foga az állásra – csóválta a fejét Harry. – Mi haja van Lupinnal? Ennyire berágott volna a mumus miatt?

– Nem tudom – felelte elgondolkozva Hermione. – De remélem, hogy Lupin gyorsan meggyógyul... Ron öt perccel később csatlakozott hozzájuk.

– Tudjátok, mit talált ki nekem az a ... ? – (Itt egy olyan szót használt, amit Hermione még ilyen körülmények között sem tartott helyénvalónak.) – Ki kell sikálnom az ágytálakat a gyengélkedőn. Varázslat nélkül! – Ron remegett a dühtől. – Bárcsak Black Piton szobájában bújt volna el! Elintézhette volna őt helyettünk!

Másnap Harry már kora hajnalban felébredt – olyan korán, hogy még sötét volt odakint. Egy pillanatig azt hitte, a szél zúgása verte fel, azután hűvös fuvallatot érzett a tarkóján, mire gyorsan felült – Hóborc, a kopogószellem ott lebegett mellette, és teljes erőből belefűjt a fülébe.

– Ez most mire volt jó? – dühöngött Harry.

Hóborc kidagasztotta a képét, fűjt még egy utolsót, azután vihogva kihátrált a szobából.

Harry kitapogatta az ébresztőórát, és ránézett. Fél öt volt. Hóborcot átkozva a másik oldalára fordult, megpróbált újra elaludni, de a mennydörgés, az üvöltő szél és a Tiltott Rengeteg fáinak távoli recsegése nem hagyta nyugodni. Eszébe jutott, hogy néhány óra múlva a kviddicspályán a saját bőrén tapasztalja meg majd a szél erejét. Ettől teljesen kiment a szeméből az álom, kimászott hát az ágyból, felöltözött, és Nimbusz Kétezresével a kezében kiosont a hálóteremből.

Mikor kinyitotta az ajtót, valami puha súrolta a lábát. Lehajolt, és még éppen sikerült elkapnia a belopódzó Csámpás bozontos farkát.

– Látom már, hogy Ronnak igaza volt – suttogta rosszállóan. – Tele van a kastély egerekkel. Menj, azokra vadássz. Na, sicc! – tette hozzá, és lábával a csigalépcső felé terelgette Csámpást. – Hagyd békén Makeszt!

A klubhelyiségbe még jobban behallatszott a vihar zaja. Attól nem kellett tartani, hogy a meccs elmarad – kviddicsmérkőzéseket nem fűjtak le olyan apróságok miatt, mint egy felhőszakadás. Nem is ez aggasztotta Harryt. Wood megmutatta neki Cedric Diggoryt a folyosón, az ötödéves Diggory

jóval magasabb és erősebb volt nála. Bár a fogók többsége a könnyű és fürgé játékosok közül került ki, viharos időben előnyt jelenthetett Diggory testalkata – a nagyobb természetűeket ugyanis kevésbé dobálta a szél.

Harry letelepedett a kandalló előtti karosszékbe, és várta a pirkadatot, csak néha állt fel, hogy visszafordítsa a fiúk lépcsője felé sündörgő Csámpást. Mikor aztán úgy tűnt, hogy végre eljött a reggeli ideje, kimászott a portrélyukon.

– Vívj meg velem, bitang! – kiáltott rá Sir Cadogan.

– Szállj le rólam... – ásított Harry.

Egy nagy tányér zabkása kissé magához térítette, s mire hozzálátott a pirítóshoz, a csapat többi tagja is megérkezett a nagyterembe.

– Kemény meccsünk lesz – morogta Wood, akinek egy falat se ment le a torkán.

– Ne aggódj már, Oliver – mondta Alicia. – Egy kis eső meg se kottyán nekünk.

Ám ami rájuk várt, több volt egy kis esőnél. Mint mindig, az iskola ezúttal is egy emberként vonult ki a lelátókra. A diákok talárjai csak úgy csattogtak a szélben, kifordult esernyőiknek sem vették semmi hasznát. Harry már az öltöző bejárata felé közeledett, amikor megpillantotta Malfoyt, Crakot, és Monstrót. A három fiú hahotázva mutogatott felé egy hatalmas esernyő alól.

A csapat tagjai felöltötték skarlátvörös sporttalárjukat, és türelmesen várták Wood szokásos buzdító beszédét. Arra azonban hiába vártak. Wood többször is nekiveselkedett, de nem jött ki hang a torkán. Végül nyelt egyet, reménytelenül megrázta a fejét, és elindult az ajtó felé.

Olyan erősen fújt a szél, hogy a pályára menet lépten-nyomon megtántorodtak. A közönség üdvívalgását – ha volt ilyen. – elnyomta a szakadatlan mennydörgés. Harry alig látott valamit esőverte szemüvegén keresztül. Hogy a ménkübe fogja így elkapni a cikeszt?

A kanárisárga taláros hugrabugosok a másik irányból vonultak be a pályára. Mikor összetalálkoztak, a két csapatkapitány kezet rázott, Diggory rámosolygott Woodra, Wood ellenben olyan képet vágott, mintha szájjára lenne, s csupán biccentett egyet. Harry leolvasta Madam Hooch szájáról a „Felszálláshoz készülj!” utasítást. Hangos cuppanással kiszabadította lábát a sárból, és átvetette Nimbusz Kétezrese fölé. Madam Hooch a szájába vette sípját – éles, távolinak tűnő hang harsant fel –, s a játékosok elrugaszkodtak a földtől.

Harry gyorsan emelkedett, de Nimbusza újra meg újra megingott a szélben. Erősen megmarkolta a seprű nyelét, és vizes szemüvegén átpislogva irányba fordult.

Öt perc elég volt hozzá, hogy bőrig ázzon. A csapattársait is alig látta, nemhogy a parányi cikeszt. Fel-alá röpködött a pálya hosszában, de azon kívül, hogy néha elsuhant mellette egy-egy piros vagy sárga folt, fogalma sem volt róla, mi történik körülötte. Az üvöltő szélben nem hallotta a kommentátor hangját, s a lelátókon szorongó tömegből is csak a köpenyek és esernyők erdejét látta. A gurkók két ízben is majdnem lelökték a seprűnyélről, csuromvizes szemüvegében nem vette észre, hogy közelednek.

Lassan az időérzékét is elvesztette, s egyre inkább neheze esett irányban tartani a Nimbuszt. Az ég lassan elsötétedett, mintha korai alkonyat borult volna a tájra. Kétszer is előfordult, hogy kis híján összeütközött egy másik játékosal, de egyik alkalommal sem tudta megállapítani, hogy griffendéles vagy hugarbugos volt-e az illető. Addigra mindenki úgy átázott, s olyan hevesen zuhogott az eső, hogy szinte képtelenség volt megkülönböztetni a sárga talárt a pirostól...

Az első villámmal egy időben megszólalt Madam Hooch sípja, Harry inkább csak sejtette, mint látta Wood hívogató integetését. A griffendélesek leereszkedtek, és sorban belecsobbantak a sárba.

– Időt kértem! – harsogta Wood. – Gyertek...!

A csapat tagjai összebújtak a pálya szélén álló nagy esernyő alatt. Harry levette a szemüvegét, és gyorsan megtörölgette a talárjával.

– Mennyi az állás? – kérdezte.

– Ötven ponttal vezetünk – felelte Wood –, de ha nem kapod el a cikeszt, még éjszaka is itt fogunk ázni.

– Ebben a szemüvegben esélyem sincs – rázta a fejét Harry.

Ekkor Hermione bukkant fel a háta mögött, a lány arca csak úgy sugárzott az örömtől a fejére borított köpeny alatt.

– Van egy ötletem, Harry! Add, ide gyorsan a szemüveged!

Harry nem ellenkezett, s Hermione a csapattagok kíváncsi pillantásaitól kísérvé megkocogtatta varázspálcájával a szemüveget.

– Leperex! – mondta, majd Harryhez fordult. – Tessék. Mostantól taszítja a vizet.

Wood kis híján Hermione nyakába borult.

– Zseniális! – kiáltott utána rekedten, de a lány már el is tűnt a nézők tömegében. – Gyerünk, fiúk – lányok, a miénk a pálya!

Hermione varázslata valóban bevált. Harry még mindig reszketett a hidegtől csuromvizes talárjában, de legalább már látott, és ez visszaadta az önbizalmát. Ide-oda cikázott a viharos szélben, a cikesz után kutatva, ügyesen kitért egy támadó gurkó elől, kikerülte Diggoryt, aki az ellenkező irányba suhant...

Ismét megdördült az ég, s rögtön utána kétágú villám szelte át a horizontot. A helyzet kezdett valóban veszélyessé válni. El kellett kapnia a cikeszt, méghozzá minél hamarabb...

Hátraarcot csinált, hogy visszatérjen a pálya közepe fölé, de ekkor egy újabb villám fényénél Harry megpillantott valamit, ami nyomban elfeledtette vele a játékot. Ott, ahol a lelátó legfelső, üres sora a szürke éggel találkozott, egy hatalmas, lompos szőrű, fekete kutya sziluettje rajzolódott ki.

Harry zsibbadt keze megcsúszott a seprűnyélen, s a Nimbusz egy-két métert süllyedt. Harry kirázta ázott fűrtjeit a szeméből, és újra a lelátóra nézett. A kutya már nem volt ott.

– Harry! – harsant Wood kiáltása a griffendéles gólkarika felől. – Harry, mögötted!

Harry a fejét kapkodva körülnézett. Cedric Diggory száguldva közeledett felé a pálya túlsó végéből, s kettejük között félúton egy apró, aranyszínű folt csillant meg az esőcseppek között...

Harry egy szempillantás alatt ráhasalt a Nimbusz Kétezres nyelére, és már suhant is a cikesz felé. Közben kiabálva biztatta seprűjét:

– Húzz bele! Gyorsabban!

Ekkor azonban valami egészen furcsa dolog történt. Az egész stadionra hátborzongató csönd ereszkedett. A szél, bár ugyanúgy fújt, mint addig, elfelejtett zúgni. Olyan volt, mintha valaki lecsavarta volna a világ nagy hangerő-szabályozóját, vagy mintha ő, Harry egyik pillanatról a másikra megsiketült volna...

Azután egyszerre végigsöpört rajta a szörnyű emlékű, mindent átjáró hideg – s ezzel egy időben észrevette, hogy valami mozog odalent...

Gondolkodás nélkül levette a szemét a cikeszről, és a mélybe pillantott.

Lent a pályán vagy száz dementor állt, s láthatatlan szemükkel mind őrá meredtek. Harry úgy érezte, mintha jeges víztömeg kúszna fel a mellkasában. Azután újra meghallotta a hangot... valaki sikoltozott, jajveszékelt a fejében... egy nő...

– Harryt ne, Harryt ne, könyörgök, csak őt ne!

– Állj félre, te ostoba... Eredj innen...

– Ne bántsd Harryt, könyörgök, inkább engem ölj meg...

Tejfehér, zsibbasztó köd kavargott Harry fejében... Mit csinál? Repül? Segítenie kell a nőnek... meg fog halni... meg fogják gyilkolni...

Csak zuhant és zuhant a jéghideg ködben.

– Ne bántsd Harryt! Kegyelmezz... könyörgök, kegyelmezz...

Éles kacaj harsant, a nő felsikoltott – azután elsötétült Harry előtt a világ.

– Még szerencse, hogy puhára esett.

– Lefogadtam volna, hogy meghalt.

– De még csak a szemüvege se tört el.

Harry hallotta a suttogó hangokat, de nem tudta mire vélni őket. Fogalma sem volt, hogy hol van, és hogyan került oda, vagy hogy mit csinált, mielőtt odakerült. Csak annyit tudott, hogy minden porcikája fáj, mintha agyba-főbe verték volna.

– Életemben nem rémültem meg ennyire.

Rémület... rettegés... fekete csuklyás alakok... hideg... sikoly...

Harry hirtelen kinyitotta a szemét. A gyengélkedőn feküdt, s ágyát körülvették tetőtől talpig sáros csapattársai. Ron és Hermione is ott álltak közöttük – olyan külsővel, mintha akkor másztak volna ki egy úszómedencéből.

– Harry! – szólította meg Fred, aki falfehérnek tűnt az arcát borító sárréteg alatt. – Hogy vagy?

Harry úgy érezte, mintha gyorscsévézésre kapcsolták volna az emlékezetét. A villám... a Zordó... a cikesz... és a dementorok...

– Mi történt velem? – kérdezte, s látogatói döbbenetére hirtelen felült az ágyban.

– Leestél – felelte Fred. – Legalább... nem is tudom... legalább tizenöt métert zuhantál.

– Azt hittük, szörnyethaltál – hüppögte Alicia, aki egész testében remegett.

Hermione halk, nyöszörgésszerű hangot hallatott, és vérvörös szemmel nézett Harryre.

– De hát a meccs... – dadogta Harry. – Mi történt? Újrajátsszuk?

Senki nem válaszolt. Harry úgy érezte, mintha súlyos kő gördülne a mellkasára.

– Csak nem... veszítettünk?

– Diggory elkapta a cikeszt – felelte George. – Közvetlenül azután, hogy leestél. Nem vette észre a balesetet. Mikor hátranézett, és meglátott téged a

földön, rögtön szünetet kért. Azt akarta, hogy játsszuk újra a meccset. De hiába, tiszta győzelem volt... még Wood is elismeri.

– Ő hol van? – kérdezte Harry. Most tűnt csak fel neki, hogy Wood nincs ott a többiekkel.

– Még mindig a zuhanyozóban – válaszolta Fred. – Biztos megpróbálja vízbe fojtani magát.

Harry a térdére hajtotta a fejét, és belemarkolt a hajába. Fred megragadta a vállát, és keményen megrázta.

– Ugyan már, Harry, most először hibáztad el a cikeszt!

– A legjobbaknak se sikerül mindig – tette hozzá George.

– Még semmi sincs veszve – érvelt Fred. – Száz ponttal veszítettünk, igaz? Ha a Hugarbug kikap a Hollóháttól, és a Mardekár...

– A Hugarbugnak legalább kétszáz ponttal kell veszítenie – jelentette ki George.

– De ha legyőzik a Hollóhátat...

– Az ki van zárva, a Hollóhát nagyon jó. De ha a Mardekár kikap a Hugarbugtól...

– Minden a pontarányon múlik. Ha bármelyik száz ponttal nyer...

Harry szótlánul feküdt az ágyban. Kikapnak... Életében először elveszített egy kviddicsmeccset.

Tíz perc elteltével belépett Madam Pomfrey, és kiharcolta a kviddicscsapat tagjait a kórteremből.

– Majd még jövünk – búcsúzott Fred. – Ne emészd magad, Harry, akkor is te vagy az évtized legjobb fogója.

A csapat sárcsikot húzva kicuppogott az ajtón. Madam Pomfrey rosszalló pillantással nézett utánuk. Ron és Hermione odaléptek Harry ágyához.

– Dumbledore nagyon kiakadt – szólt remegő hangon Hermione. – Még sosem láttam ilyen dühösnek. Miközben zuhantál, berohant a pályára, és rád szegezte a pálcáját. Erre te mintha lelassultál volna esés közben. Aztán a dementorok felé suhintott, és valami ezüstös izét lőtt ki rájuk. Rögtön eltűntek a stadionból... Dumbledore-t nagyon feldühítette, hogy bejöttek az iskola területére, még kiabált is velük...

– Aztán rávarázsolt téged egy hordágyra – vette át a szót Ron –, és a hordágy felrepült veled a kastélyba. Mindenki azt hitte, hogy...

Ron hangja elcsuklott, de Harry észre se vette. Egyre csak a dementorok jártak a fejében... és a sikoltozó nő. Mikor felpillantott Ronra és Hermionéra,

azok olyan aggódó arcot vágtak, hogy úgy érezte, gyorsan kérdeznie kell valami értelmeset.

– Elhozta valaki a Nimbuszomat?

Ron és Hermione gyors pillantást váltottak. – Öh...

– Mi van? Nézett rájuk Harry.

– Tudod... miután leestél róla, elragadta a szél – mondta habozva Hermione.

– És?

– És nekiment... jaj, Harry, úgy sajnálom... nekiment a fúriafűznek.

Harry gyomra görcsbe rándult. A park közepén magányosan álló fúriafűz híres volt az agresszivitásáról.

– És? – kérdezte Harry, előre rettegve a választól.

– Hát, tudod, milyen a fúriafűz – csóválta a fejét Ron. – Nem nagyon szereti, ha nekimennek.

– Flitwick professzor hozta be, mielőtt magadhoz tértél – szólt elhaló hangon Hermione, és felemelt egy szatyrot a földről.

A szatyorból egy ripityára törött farúd tucatnyi darabja és egy megtépázott vesszőköteg került elő – Harry hűséges, hősi halált halt seprűjének földi maradványai.

Tizedik fejezet **A Tekergők Térképe**

Madam Pomfrey ragaszkodott hozzá, hogy Harry az egész hétvégét a gyengélkedőn töltsen. Harry beletörődött az ítéletbe, azt viszont nem engedte meg, hogy a javasasszony kidobja a Nimbusz Kétezres roncsait. Tisztában volt vele, hogy a seprű javíthatatlan, s hogy semmi értelme őrizgetni a maradványait, de hiába: úgy érezte, mintha az egyik legjobb barátját veszítette volna el.

Rengeteg látogatója, volt, s mindenki vigasztalni próbálta. Hagrid küldött neki egy csokor, kis sárga káposztára hasonlatos fülbemászóvirágot, Ginny Weasley pirulva átnyújtott neki egy maga készítette üdvözlőlapot, ami fűlsértően mondta a magáét, amíg Harry ártalmatlanná nem tette a rá helyezett gyümölcsöstállal, aztán vasárnap délelőtt a kviddicscsapat is újra befutott – Wooddal együtt, aki síri hangon biztosította Harryt, hogy cseppet sem hibáztatja őt a törtétekért, Ron és Hermione pedig reggeltől estig vele őrizték az ágyat. Harryt azonban egyik látogatójának sem sikerült felvidítania – ugyanis csak a feléről tudtak annak, ami a fiú lelkét nyomta.

A Zordót Harry senkinek, még Ronnak és Hermionénak se említette, tudta, hogy Ron megrémülne, Hermione pedig csak bosszankodna rajta. Tagadhatatlan volt azonban, hogy a Zordó immár másodszor jelent meg neki, s mindkét látomás után kis híján életét veszítette. Először majdnem elütötte a Kóbor Grimbusz, most pedig lezuhant a tizenöt méter magasan repülő seprűről. Vajon a Zordó addig fogja kísértetni őt, amíg egyszer tényleg meghal? Vagy élete végéig attól kell majd rettegnie, hogy mikor tűnik fel újra a szörnyeteg?

Aztán meg ott voltak a dementorok. Mardosó szégyenkezés fogta el, valahányszor eszébe jutottak. Mindenki rettenetes alakoknak tartotta az Azkaban őreit, de azért senki nem ájult el minden alkalommal, ha meglátta őket... és senkinek a fejében nem visszhangoztak halott szüleinek utolsó szavai.

Harry ugyanis most már rájött, hogy ki a láthatatlan, jajveszékelő nő. A gyengélkedőben töltött két magányos éjszakán, amíg álmatlanul meredt a holdfény csíkozta mennyezetre, újra és újra felcsendültek a fejében a szívszorító szavak. Mikor megcsapta őt a dementorok szele, édesanyja életének utolsó perceit hallotta: anyja elkeseredett próbálkozását, hogy megmentse őt, Harryt, Voldemort nagyúrtól, és a gyilkos kacajt, amit Voldemort hallatott, mielőtt megölte az asszonyt... Harry néha elbóbiskolt, s álmában karmos, oszlásnak indult kezeket látott – csak hogy felriadva újból felderengjen emlékeiben halálra szánt édesanyja hangja.

Hétfő reggel Harry szinte menekülve távozott a gyengélkedőről, örült, hogy újra elmerülhet az iskola zajos forgatagában, ahol kénytelen volt más dolgokra figyelni – sajnos többek között Draco Malfoy gúnyolódására is. Malfoy magán kívül volt a gyönyörűségtől hogy tanúja lehetett a Griffendél vereségének. Végre levette a kötést a karjáról, s „gyógyulása” örömeire lelkesen eljátszotta, hogyan esett le Harry a seprűjéről. A következő bájitaltanórán addig utánozta a járőröző dementorokat, amíg Ron a képébe nem vágott egy friss, nyálkás krokodilszívet. Piton ötven mínuszponttal jutalmazta a telitalálatot.

– Ha a mai sötét varázslatok kivédése órát is Piton tartja, kidobom a taccsot – szólott sötéten Ron, miközben ebéd után barátaival Lupin professzor tanterme felé baktattak. – Nézd meg, ki van bent, Hermione.

Hermione belesett a terem ajtaján. – Minden rendben!

Lupin professzor visszatért a katedrára. A vak is láthatta, hogy tényleg beteg volt, feslett talárja még jobban lötyögött rajta, mint azelőtt, s szeme alatt sötét karikák húzódtak. Mindazonáltal jókedvűen mosolygott diákjaira,

akik az óra elején egymás szavába vágva panasztak el neki, mit művelt velük Piton.

– Ő csak helyettesített, nem volt joga házi feladatot adni nekünk!

– Gőzünk sincs a vérfarkasokról...

– ...kétékeres házi dolgozat!

– Nem mondtátok Piton professzornak, hogy még nem vettük a vérfarkasokat? – kérdezte homlokráncolva Lupin.

Erre újból kitört a hangzavar.

– De igen, de azt mondta, le vagyunk maradva – ...nem is érdekelte... – ...kétékeres házi dolgozat!

Lupin professzor mosolyogva nézte a felháborodott arcokat.

– Nyugodjatok meg. Beszélek Piton professzorral. Nem kell megírnotok azt a dolgozatot.

– Jaj, neee! – nyafogott Hermione. – Én már megírtam!

Ezek után az osztály minden tagja nagyon élvezte az órát. Lupin professzor egy üvegdobozt mutatott nekik, amiben egy féllábú bicegóc ücsörgött. A parányi lény úgy festett, mintha füstgomolyagokból rakták volna össze, s valójában ártalmatlan teremtménynek tűnt.

– A bicegóc, avagy lápi lidérc, a mocsárba csalja az utazókat – magyarázta Lupin. – A kis lámpással, amit a kezében láttok, tévútra vezet a vándort, s ha az követi a fényt, akkor.

A bicegóc háborzongató, cuppanós hangot hallatott.

Kicsöngetés után mindenki szedelőzködni kezdett. A többiekkel együtt Harry is elindult az ajtó felé, de...

– Várj egy percet, Harry – szólt utána Lupin. – Szeretnék beszélni veled.

Harry engedelmesen megállt. Lupin egy kendőt terített a bicegóc dobozára.

– Hallottam, mi történt a meccsen – szólt, miközben sorban elhelyezte könyveit az aktatáskájában. – Szörnyű, ami a seprűddel történt. Meg lehet javítani?

– Nem – felelte Harry. – A fűzfa ripityára törte.

Lupin együttérzően sóhajtott.

– A fűzfaágat abban az évben ültették, amikor én elsős voltam. Sokáig azt játszottuk, hogy ki meri megfogni a törzsét. De aztán egy Davey Gudgeon nevű fiúnak a fa majdnem kiverte a szemét, és akkor megtiltották, hogy a közelébe menjünk. Egy seprűnek ma már semmi esélye ellene.

– Azt is hallotta, hogy bejöttek a dementorok? – kérdezte óvatosan Harry.

Lupin ránézett.

– Igen, hallottam. Dumbledore professzor olyan mérges volt, mint talán még soha. A dementorok egy ideje zúgolódnak... Nem tetszik nekik, hogy Dumbledore kitiltotta őket az iskolából... Miattuk estél le a seprűről, igaz?

– Igen – bólintott Harry. Kicsit habozott, azután kitört belőle a kérdés: – De amiért? Miért vannak ilyen hatással rám? Talán...

– Ennek semmi köze a gyengeséghez – vágott a szavába Lupin, mintha olvasott volna a gondolataiban. – A dementorok azért gyakorolnak rád erősebb hatást, mint másokra, mert másoknak nincsenek olyan borzalmas emlékeik, mint neked.

Bágyadt téli napsugár sütött he a terembe, fényében megcsillantak Lupin ősz hajszálai fiatal arca felett.

– A dementorok a legvisszataszítóbb lények közé tartoznak, akiket valaha a hátán hordott a föld. Amerre járnak, kiszívják a levegőből a békét, a reményt és a boldogságot. Még a muglik is megérik a jelenlétüket, pedig számukra láthatatlanok. Ha túl közel mész egy dementorhoz, kiszippant belőled minden kellemes érzést, minden boldog emléket. A dementor, ha megteheti, addig élösködik rajtad, amíg olyanná nem válsz, mint ő maga: lelketlenné és gonosszá. Kiszipolyoz, s végül nem marad benned más, csak a legszörnyűbb emlékeid. A te legszörnyűbb emléked pedig bárkit letaszítana a seprűjéről. Nincs hát miért szégyenkezned.

– Valahányszor a közelembe jönnek – Harry elszorult torokkal meredt maga elé –, azt hallom, ahogy Voldemort megöli az édesanyámat.

Lupin keze elindult a levegőben, mintha meg akarná ragadni Harry vállát – de a mozdulat félbemaradt. Egy pillanatig mindketten hallgattak, azután...

– Miért kellett bejönniük a pályára? – csattant fel keserűen Harry.

– Megéheztek – felelte tárgyilagosan Lupin, és bekattintotta aktatáskája zárját. – Dumbledore nem engedi be őket az iskolába, így hát nem jutnak táplálékhoz... A stadionban összegyűlt tömeg túl nagy csábítást jelentett számukra. Az a nagy izgalom... a sok heves érzés... nekik ez olyan, mint másnak egy ünnepi lakoma.

– Azkaban borzalmas hely lehet – dünnyögte Harry.

Lupin komoran bólintott.

– Maga az erőd egy kis szigeten van, messze kint a tengeren. A rabok azonban akkor sem tudnának megszökni, ha nem állnák falak és hullámok az útjukat, a saját fejükbe vannak bezárva, hisz egyetlen derűs gondolatuk sincs. A többségük néhány hét alatt megőrül.

– Sirius Black mégis megszökött – mondta elgondolkozva Harry. – Kitört a bűvkörükből...

Az aktatáska lecsúszott az asztalról, Lupin gyorsan lehajolt, és elkapta.

– Igen – szólt felegyenesedve. – Black bizonyára rájött, hogyan lehet legyőzni őket. Nem hittem volna, hogy ez lehetséges. A dementorok állítólag a varázserőt is kiszívják az emberből...

– De hát a tanár úrnak is sikerült elkergetnie azt a dementort a vonaton – kapta fel a fejét Harry.

– Igen, vannak bizonyos önvédelmi varázslatok – bólintott Lupin. – De az a dementor egyedül volt. Minél többen vannak, annál nehezebb a védekezés.

– Milyen védővarázslat hat ellenük? – kérdezte mohón Harry. – Megtanítja nekem?

– Nem mondhatnám, hogy túl jól értek a dementorok távol tartásához, Harry. Épp ellenkezőleg...

– De ha a dementorok a következő meccsen is megjelennek, védekezniem kell ellenük...

Harry eltökélt arccal nézett Lupinra. A professzor néhány pillanatig habozott, majd így szólt:

– Nos... nem bánom. Megpróbálok segíteni neked. De csak a karácsonyi szünet után láthatunk hozzá. Az ünnepekig be vagyok táblázva. Sajnos elég rossz időpontot választottam a betegeskedésre.

Lupin dementorelles tanfolyamának ígérete, a remény, hogy talán soha többet nem kell hallania édesanyja sikolyait, és az a tény, hogy a Hollóhát lesöpörte a pályáról a Hugrbugot a november végi meccsükön – nos, mindez sokat javított Harry kedélyállapotán. A Griffendélnek még mindig volt esélye a kviddicskupa elnyerésért, bár több mérkőzést nem veszíthettek el. Wood visszanyerte mániákus lelkesedését, s minden addiginál keményebb edzéseket tartott a csapatnak a december elejére is áthúzódó cudar, nedves időben. Harry többé színét se látta dementornak az iskola területén, Dumbledore haragja látszólag meggyőzte a csuklyásokat, hogy jobb, ha a parkon kívül maradnak.

Két héttel a téli szünet kezdete előtt az ég egyik napról a másikra vakító, opálos fehér színt öltött, és reggelre csillogó dér lepte be a park felázott fűvét. A kastélyban egy csapásra karácsonyi hangulat támadt. Flitwick professzor, a bűbájtan tanár terme egyszerre megtelt apró lámpákkal, amelyekről kiderült, hogy igazi, röpködő tündérek. A diákok lelkesen tervezgették, mi mindent fognak csinálni a téli szünetben. Ron és Hermione úgy döntöttek, hogy a

Roxfortban maradnak. Ron kijelentette, hogy nem bír ki két hetet enyhén szólva nagyképű bátyjával, Percyvel, Hermione pedig a rengeteg tanulnivalóra hivatkozott, de Harry nem dőlt be a meséiknek, tudta, hogy barátai nem akarják egyedül hagyni őt, s ezért nagyon hálás volt nekik.

Harry kivételével mindenki örült a hírnek, hogy az iskolavezetés a szünet előtti utolsó hétvégére újabb roxmortsi kirándulást engedélyezett.

– Ott megvehetjük az összes karácsonyi ajándékot! – lelkesedett Hermione. – Anya és apa el fognak ájulni, ha kapnak egy csomag mentolos fogselyemcukrot a Mézesfalásból!

Harry jobb híján beletörődött, hogy megint ő lesz az egyetlen harmadikos, aki otthon marad, kölcsönkérte Woodtól A seprűk világa című könyvét, és elhatározta, hogy a szombati napot a különböző márkák tanulmányozásával fogja tölteni. Balesete óta az egyik iskolai seprűt használta az edzéseken, az ősrégi Meteor azonban nagyon lassú volt, ráadásul rángatott. Mindenképp be kellett szereznie egy új seprűt magának.

Szombaton reggeli után Harry elbúcsúzott köpenybe és sálba burkolódzott barátaitól, azután elindult felfelé a márványlépcsőn, hogy visszatérjen a Griffendél-toronyba. A kastély csendes és kihalt volt, s az ablakokon túl szállingózó hópelyhek kivételével közel s távol semmi sem mozgott.

– Pszt! Harry!

Harry hátrafordult a harmadik emeleti folyosón. Egy púpos, félszemű boszorka szobra mögül Fred és George pislogtak rá.

– Mit csináltok itt? – csodálkozott Harry. – Hogyhogy nem vagytok Roxmortsban?

– Egy kis előkarácsonyt jöttünk tartani neked – felelte kacsintva Fred. – Menjünk be oda...

A szobortól balra nyíló üres tanterem felé mutatott. Harry követte az ikreket a terembe. George csendben becsukta az ajtót, majd csillogó szemmel Harryhez fordult.

– Előkarácsonyi ajándékot kapsz tőlünk – szólt.

Fred benyúlt talárja belső zsebébe, ünnepélyes mozdulattal előhúzott egy nagy, megsárgult pergamentekercset, majd széthajtva letette azt az egyik padra. A lap teljesen üres volt. Harry kérdő tekintettel nézett az ikrekre – arra gyanakodott, hogy megint valami tréfán törik a fejüket.

– Ez meg mi?

– Ez, Harry, a sikerünk titka – jelentette ki George, és nagy büszkén megveregette a lapot.

– Fájó szívvel válunk meg tőle – tette hozzá Fred –, de beláttuk, hogy neked nagyobb szükséged van rá, mint nekünk.

– Különben is, már kívülről tudjuk – mondta George. – Rád hagyományozzuk. Mi most már nélküle is elboldogulunk.

– Mit kezdjek egy ócska pergamenlappal? – értetlenkedett Harry.

– Még hogy ócska pergamenlap! – Fred olyan fájdalmas grimaszt vágott, mintha Harry a legszentebb érzelmeibe tiport volna bele. – Magyarázd el, George!

– Nos... elsőéves korunkban... mikor még mit sem sejtő, ártatlan gyermekek voltunk...

Harry horkantva felnevetett. Nem igazán tudta elképzelni, hogy Fred és George valaha is ártatlanok voltak.

– ...mindenesetre ártatlanabbak voltunk, mint most... szóval elsőéves korunkban egyszer volt egy kis összezörrenésünk Friccsel.

– Eldobtunk egy trágyagránátot a folyosón, és ez valamiért zavarta őt...

– Ezért becipelt minket a szobájába, és elkezdte a szokásos fenyegetőzést...

– ...büntetőfeladat...

– ...kizsigelés...

– ...mi pedig egészen véletlenül észrevettük, hogy a kartotékszekrény egyik fiókján ez áll: Különösen veszélyes elkobzott tárgyak.

– Csak azt ne mondjátok, hogy... – vigyorodott el Harry.

– Te mit csináltál volna a helyünkben? – vont a vállát

Fred. – George eldobott még egy trágyagránátot, hogy elterelje Frics figyelmét, én meg kihúztam a fiókot, és ezt találtam benne.

– Nem volt olyan nagy ügy – legyintett George. – Szerintem Frics nem is tudta, hogyan működik. Persze biztos gyanította, mi az, különben nem kobozta volna el.

– És ti tudjátok, hogyan működik?

– De még mennyire – vigyorgott Fred. – Ettől a kis gyönyörűségtől többet tanultunk, mint az összes tanártól együtt véve.

– Most már tényleg kíváncsi vagyok – csóválta fejét Harry, és a gyűrött pergamenlapra nézett.

– Nagyon helyes – kuncogott Fred.

Elővette a varázspálcáját, megérintette vele a pergament, és így szólt:

– Esküszöm, hogy, rosszban sántikálok.

Abból a pontból, ahol George pálcája hozzáért a pergamenlaphoz, hajszálvékony tintapatakok sokasága tűnt fel, s futott szét minden irányba. A

vonalkák pókhálószerűen szétterjedtek a lapon, itt-ott egybefutottak, máshol keresztezték egymást, s végül az egész pergament megtöltötték kusza vonalakkal. Ezzel egy időben a lap tetején nagy, cirkalmas, zöld betűk rajzolódtak ki:

A Bűbájos Bajkeverők Kelléktára büszkén prezentálja Holdsáp,
Tapmancs, Féregfark és Ágas urak művét:
A TEKERGŐK TÉRKÉPE

A pergamenlap, mint neve is mutatta, egy térkép volt – méghozzá a Roxfort-kastély és – birtok térképe. Azonban nem ez tette igazán különlegessé, hanem a rajzon mozgó apró tintapötty-alakok, melyek mindegyikéhez egy hangyányi betűkkel írt név tartozott. Harry ámulattal hajolt a térkép fölé. A bal felső sarokban mozgó feliratos pötty azt jelezte, hogy Dumbledore professzor fel-alá sétál az irodájában, Mrs. Norris, a gondnok macskája a második emeleten járőrözött, Hóborc, a kopogószellem pedig épp a trófeateremben ugrabugrált. Ahogy Harry az ismerős folyosókat fürkészte, még valami a szemébe ötlött.

A térképen egy sor olyanjárat is fel volt tüntetve, amelyeknek a létezéséről nem is tudott.

– Ezek Roxmortsba vezetnek – magyarázta Fred, s ujjával az egyik vonalra bökött. – Összesen hét ilyen alagút van. Frics erről a négyről tud... de szinte biztos, hogy ezeket csak mi ismerjük. Az, amelyik a negyedik emeleti tükör mögül indul, kiesik. Sokáig azt használtuk, de tavaly télen beomlott. Ezen pedig szerintem még soha senki nem ment végig, mert a bejárata a fúriafüz tövében van... Viszont ez itt, ez egyenesen a Mézesfalás pincéjébe vezet. Ezerszer végigmentünk már rajta. És amint látod, itt indul, közvetlenül az ajtó mellett – a bejárat a félszemű banya púpja.

George megsimogatta a térképet.

– Holdsáp, Tapmancs, Féregfark és Ágas urak – szólt elérzékenyülten. – Örökké hálásak leszünk nektek. George ünnepélyesen rábólintott.

– Négy nemes férfiú, a csínytevők újabb nemzedékeinek önzetlen pártfogói.

– Ez minden – vigyorodott el Fred. – Ja, és még valami: használat után ne felejtsd el kikapcsolni a térképet... – Különben bárki megnézheti – tette hozzá George.

– Csak üss rá a pálcáddal, mondd, hogy „Csíny letudva!”, és a térkép nyomban eltűnik.

– Használd egészséggel, ifjú Harry – szólt Fred, Percy fellengzős stílusát utánozva. – Aztán nehogy jót halljunk felőled!

– Találkozunk a Mézesfalásban – búcsúzott George. Azzal az ikrek vigyorogva elsiettek.

Harry tétován nézegette a titokzatos térképet. Mrs. Norris tintapöttye befordult balra, és megállt, hogy megszagoljon valamit a földön. Ha Frics tényleg nem tud a járatról... És így nem is kellene elhaladnia a dementorok mellett...

Ahogy azonban ott állt, és egyre növekvő izgalommal a térképre meredt, egy mondat ötlött fel az agyában, amit egykor Mr. Weasley szájából hallott:

Ne bízz meg semmiben, ami gondolkodik, de nem látni, hogy hol tartja az eszét.

Mr. Weasley intelme pontosan az olyan veszélyes mágikus holmikra vonatkozott, mint ez a térkép... Bűbajos Bajkeverők Kelléktára... Másfelől viszont, morfondírozott Harry, ő csak egy roxmortsi kiruccanás erejéig próbálná ki a térképet, nem lopni akar, vagy rátámadni valakire... különben is, Fred és George évekig használták, mégsem történt velük semmi szörnyűség...

Harry végigfuttatta ujját a Mézesfalásba vezető titkos alagút vonalán.

A következő pillanatban, mintha parancsra cselekedne, összecsavarta a térképet, elrejtette a talárjában, és a terem ajtajához lépett. Kilesett a folyosóra, s mivel az néptelennek tűnt, kilépett a teremből, és beosont a félszemű boszorka szobra mögé.

Most mit kell tennie? Elővette a térképet, és meglepődve látta, hogy azon egy újabb tintapötty jelent meg, „Harry Potter” felirattal. A pötty-alak a harmadik emeleti folyosó közepe táján állt, pontosan ott, ahol ő maga. Harry alaposabban szemügyre vette pötty-alteregóját. Az mintha a boszorkány szobrát ütögette volna egy miniatűr varázspálcával. Harry gyorsan elővette saját pálcáját, és megkocogtatta vele a szobrot. Semmi nem történt. Újra a térképre nézett. A pötty-Harry mellett parányi szövegbuborék tűnt fel. Egyetlen szó állt benne: Dissendium.

– Dissendium! – suttogta Harry, s újra rákoppintott a szoborra.

Abban a szempillantásban megnyílt a boszorkány púpja. Épp csak akkora rés támadt rajta, amekkorán egy sovány ember befér. Harry még egyszer ellenőrizte, hogy nem közeledik-e valaki a folyosón, aztán eltette a térképet, és fejjel előre bemászott a nyíláson.

Jó ideig lefelé siklott egy köcsúszdának tűnő hosszú vályúban, majd egy huppanással megállt, s akkor már hideg, nedves földet érzett a tenyere alatt.

Felállt és körbefordult, de semmit sem látott a koromsötétben.

– Lumos! – motyogta, mire pálcája hegyén apró láng gyulladt ki. Most már látta, hogy egy szűk, földbe vájt alagútba került. Előhúzta a térképet, és megérintette a pálcájával. – Csíny letudva – mondta.

A pergamenről nyomban eltűntek a vonalak és a pöttyök. Harry gondosan összehajtotta, talárja zsebébe rejtette, és az izgalomtól szaporán dobogó szívvel elindult a sötét járatban.

Az alagút olyan kanyargós volt, mintha egy óriási üregi nyúl vájta volna magának. Harry botladozva bár, mégis szapora léptekkel haladt benne, pislákoló pálcájával világítva meg az utat. A járat végtelenül hosszúnak tűnt, de Harry előtt ott lebegett a Mézesfalás képe, s ez erőt adott neki.

Úgy érezte, már vagy egy órája gyalogol, amikor az alagút végre emelkedni kezdett. Harry összeszedte maradék erejét, s még jobban megszorozta lépteit.

Újabb tíz perc elteltével egy ódon kőlépcsőhöz ért, amelynek teteje a sötétbe veszett. Óvatos, nesztelen léptekkel elindult felfelé a megsüllyedt, ferde fokokon. Száz lépcsőfok, kétszáz lépcsőfok... már nem is számolta, csak arra figyelt, hogy ne csapjon zajt... s akkor egyszerre csak valami keménybe ütközött a feje.

Az akadály egy csapóajtónak tűnt. Harry fájós fejét dörzsölgetve fülelt. Mivel odafönt csend volt, résnyire felnyitotta a csapóajtót, és kilesett alóla.

Az ajtó egy faládákkal és dobozokkal teli pincébe nyílt. Harry felmászott az utolsó lépcsőfokokon, majd csendesen lehajtotta maga után a csapóajtót. Az olyan tökéletesen belesimult a poros fapadló deszkái közé, hogy jóformán lehetetlen volt észrevenni. Harry lábujjhegyen elindult a pincéből kivezető falépcső felé. Most már jól kivehető hangokat hallott, többek között csilingelést és egy nyíló, majd csukódó ajtó zaját.

Harry tétozva megállt, s eltöprengett, hogy mitévő legyen. Ekkor azonban egy sokkal közelebbi zár kattánása ütötte meg a fülét, valaki kinyitotta a pinceajtót.

– Egy doboz gumicsigát is felhozhat, drágám – csendült egy női hang.
– Lassan az is elfogy.

A falépcső tettjén két láb jelent meg. Harry besurrant egy terjedelmes láda mögé, s megvárta, amíg a léptek elhaladnak mellette. Hallotta, hogy a lábak tulajdonosa a szemközti falnál matat. Ilyen lehetősége nemigen lesz több...

Előbújt rejtekhelyéről, és zajtalanul felosont a lépcsőn. Hátranézve egy előregörnyedő férfi széles hátát és kopasz fejét pillantotta meg. Végül elérte a

pinceajtót, s mikor kioldalazott rajta, a Mézesfalás pultja mögött találta magát. Gyorsan lehúzódt, elindult jobb felé, majd néhány lépés után felegyenesedett.

A Mézesfalás zsúfolva volt roxfortosokkal, így senkinek nem tűnt fel hirtelen felbukkanása. Harry körülnézett, és nyomban felkuncogott magában, elképzelte, milyen arcot vágna a malacképű Dudley, ha látná, hova került gyűlölt unokatestvére.

Az üzlet hosszú polcain a világ legínycsiklandozóbb nyalánkságai sorakoztak: kövér, krémes nugátok, csillogó, rózsaszín kókuszjégkrém kockák, nagy, mézszínű karamelltömbök és százféle csokoládé, csinos oszlopokba tornyozva. Egy nagy hordó színültig tele volt Bogoly Berti féle Mindenízű Drazséval, egy másik pedig Bűvös Bizserével, azzal a levitációs pezsgőcukorral, amiről Ron mesélt. Külön polcot foglaltak el a „speciális effektus” édességek: Drubli Legjobb Fúvógumija (amiből búzavirágkék gömbök áradtak, melyek napokig nem pukkadtak ki), a furcsa, cérnaszerű mentolos fogselyemcukor, a parányi, fekete borsbogyó („Garantáltan tüzes lehelet!”), a Mirelit Egér („Vacog és cincog tőle a fogad!), a varangy alakú mentolkrémes minyon („Élethűen ugrál a gyomrodban!), a karcsú cukorpennák és a robbanócukorkák.

Harry épp átfurakodott egy csapatnyi hatodikos között, mikor megpillantotta Ront és Hermionét. Barátai a „Különleges ízek” feliratú polc előtt álltak, s a vérízű nyalókákat nézegették. Harry odalopózott mögéjük.

– Fúj, nem, Harry nem örülne ennek – fanyalgott Hermione. – Szerintem ezt csak a vámpírok szeretik.

– Na és ehhez mit szólsz? – vigyorgott Ron, s egy üveg Csótánycsokrot dugott Hermione orra alá.

– Ennek se örülne – szólt közbe Harry.

Ron kis híján elejtette az üveget.

– Harry! – sikkantotta Hermione. – Te hogy kerülsz ide!? Hogy tudtál... és merre...

– Tyűha! – álmélkodott Ron. – Te megtanultál hoppanálni!

– Dehogyan tanultam! – nevetett Harry, majd fojtott hangon, hogy a hatodikosok ne hallják, elmesélte, hogyan kapta meg Fredtől és George-tól a Tekergők Térképét.

– Nekem bezzeg soha nem adták kölcsön! – háborgott Ron. – Pedig én a testvérük vagyok!

– Miért, azt hiszed, Harry meg akarja tartani!? – Hermione olyan arcot vágott, mintha még az ötletet is nevetségesnek tartaná. – Természetesen

odaadja McGalagony professzornak. Igaz, Harry?

– Dehogy adom! – vágta rá Harry.

– Te lány! Neked elment az eszed! – méltatlankodott Ron. – Lemondani egy ilyen kincsről!?

– Ha leadom McGalagonynak, meg kell mondanom neki, honnan szereztem. S persze Frics is megtudná, hogy Fred és George tőle lopták.

– De hát gondolj Sirius Blackre! – makacskodott Hermione. – Lehet, hogy egy olyan úton jár be a kastélyba, ami rajta van a térképen! Meg kell mutatnunk a tanároknak!

– Ezeken az alagutakon nem juthatott be – vetette ellen Harry. – A térképen hét titkos járat van feltüntetve. Fred és George azt mondták, Frics négyet már felfedezett. A maradék három közül az egyik beomlott, a másiktól pedig a fúriafüz alatt kell kimászni, úgyhogy az se jöhet szóba. A harmadik, amelyiken jöttem... annak itt van a bejárata a pincében, de nem lehet észrevenni, csak ha tudja az ember, hol keresse...

Harry elbizonytalanodott. Mi van, ha Black régebből ismeri az alagutat? Ron azonban jelentőségteljesen megköszönte a torkát, és az édességbolt ajtaján függő pergamenlapra mutatott.

A MÁGIAÜGYI MINISZTERIUM HIRDETMÉNYE

Felhívjuk a lakosság és a látogatók figyelmét, hogy Roxmorts község utcáin minden nap napnyugta után dementorok teljesítenek járőrszolgálatot. Az intézkedés Roxmorts lakóinak biztonságát szolgálja, és Sirius Black elfogásáig marad érvényben. A fenti okból mindenkinek azt tanácsoljuk, hogy igyekezzen napnyugta előtt végezni a bevásárlással.

Boldog karácsonyt!

– Na látjátok! – súgta barátainak Ron. – Kötve hiszem, hogy Black betör a Mézesfalásba, miközben Roxmorts utcáin nyüzsögnek a dementorok. Mellesleg, Hermione, a tulaj és a felesége meghallanák, ha éjjel bejönne ide valaki. Itt laknak közvetlenül a bolt fölött.

– Jó, de... de... – Hermione újabb érveken törte a fejét. – Harrynek akkor se lett volna szabad engedély nélkül lejönnie Roxmortsba! Ha észreveszik, nagyon megjárhatja. És most nappal van. Mi lesz, ha Sirius Black épp ma lopózik be a faluba? Épp most?

– Akkor is csodálnám, ha kiszúrná Harryt. – Ron az ablak felé bökött a fejével. Odakint nagy, sűrű pelyhekben esett a hó. – Nemsokára karácsony van, Hermione. Harry is megérdemel egy kis kikapcsolódást.

Hermione az ajkába harapott, és roppant aggódó arcot vágott.

– Beárulsz a tanároknak? – vigyorgott Harry.

– Jaj, dehogyis... De komolyan, Harry, nem kellene...

– Láttad már a Bűvös Bizserét? – Ron karon ragadta Harryt, és magával vonszolta a Bizserék hordójához. – Hát a gumicsigákat? És a Sav-a-júj cukrot? Hétéves koromban Fred megkínált eggyel, és a cukor lyukat égetett a nyelvemen. Emlékszem, anya a seprűnyéllel náspángolta el Fredet... – Ron révedezve nézte a Sav-a-júj cukros dobozt. – Mit gondoltok, Fred bekapna egy szemet a Csótánycsokorból, ha azt mondanám neki, hogy földimogyoró?

Néhány perccel később, miután Ron és Hermione kifizették édességeiket, mindhárman elhagyták a Mézesfalást, és útnak indultak a hófürgetegben.

Roxmorts úgy festett, mint egy életre kelt karácsonyi képeslap. A zsúpfedelű házikókra és kis üzletekre friss hótakaró borult, minden ajtót magyalkoszorú díszített, s a fák ágain elvarázsolt gyertyák világítottak.

Harry megborzongott, barátaival ellentétben ő nem hozta magával a téli köpönyegét. A süvítő szélben fejüket leszegve baktattak végig a falu főutcáján, Ron és Hermione fülig beburkolóztak sálukba, és a szelet túlkiabálva sorolták a nevezetességeket.

– Az ott a postahivatal...

– Arra van Zonko Csodabazára...

– Felmehetnénk a Szellemszálláshoz...

– Jobb ötletem van – mondta vacogva Ron. – Igyunk egy forró vajsöröt a Három Seprűben!

Harry, aki addigra csontig fagyott, kapva kapott az ötleten. Átvágtak hát az utca túloldalára, s hamarosan megérkeztek a kis fogadóhoz.

Odabent tömeg, zsivaj, izzasztó meleg és sűrű füst fogadta őket. A csinos arcú, dúskeblű kocsmárosné épp egy csoport nagyhangú táltost szolgált ki a bárpultnál.

– Ő Madam Rosmerta – magyarázta Ron. – Majd én megrendelem az italainkat – tette hozzá, kissé elpirulva.

Harry és Hermione továbbindultak a kocsmá füstbe burkolózó mélye felé. Az ablak és a kandalló mellett álló karácsonyfa között találtak is egy szabad asztalt. Ron öt perc múlva bukkant fel, kezében három kupa, gőzölgő vajsörrel.

– Boldog karácsonyt! – emelte fel vidáman a saját kupáját.

Harry kortyolni kezdte a meleg italt. Soha életében nem ivott még ehhez fogható finomságot. Ráadásul a vajsör egy szempillantás alatt a lábujja

hegyétől a feje búbjáig átmelegítette.

Ekkor hűvös légvonat csapott az arcába. A Három Seprű ajtaja ismét kinyílt. Harry a kupa pereme fölött a bejárat felé pislogott – s nyomban félrenyelt.

A kinti hóförgetegből McGalagony alakja bontakozott ki. Nyomában Flitwick professzor lépett a kocsmába, őt pedig Hagrid követte, aki élénk beszélgetésbe merült egy neonzöld keménykalapot és hajszálcsíkos köpenyt viselő, pocakos férfival. Ez utóbbiban Harry nyomban felismerte Cornelius Caramel mágiaügyi minisztert.

Ron és Hermione gondolkodás nélkül rávetették magukat Harryre, és letuszkolták őt az asztal alá. Harry vajsörtől csöpögő arccal szorongatta kiürült kupáját, s búvóhelyéről figyelte a négy pár láb mozgását. A három tanár és Caramel a bárpulthoz léptek, majd kisvártatva elindultak – egyenesen feléjük.

Valahol Harry feje fölött Hermione ezt suttogta:

– Mobiliarbus!

A mellettük álló karácsonyfa néhány centire a levegőbe emelkedett, és elindult balra. Mikor az asztaluk elé ért, halk puffanással lezuttyant, eltakarva őket a közeledők szeme elől. Harry kilesett a fa alsó ágai között, s látta, hogy az övékkel szomszédos asztal mellett megmozdulnak a székek. Azután halk nyögéseket és sóhajokat hallott – a tanárok és a miniszter leültek.

Kisvártatva két türkizkék, túsarkú cipőbe bújtatott láb lépett a szomszéd asztalhoz, és Harry egy nő hangját hallotta: – Egy kis pohár violalikőr...

– Én kérem – szólt McGalagony.

– Két liter forralt mézbor...

– Ide nekem, Rosmerta! – hallatszott Hagrid hangja.

– Meggyszörp és szódavíz jéggel és ernyővel...

– Mmmm! – Flitwick professzor sóvárogva cuppogott. – Ezek szerint a ribizlirum az öné, miniszter úr.

– Köszönöm, Rosmerta kedves – fuvolázta Caramel. – Mindig nagy öröm számomra, ha láthatom magácskát. Meghívhatjuk egy italra? Üljön le hozzánk, ha van ideje... – Köszönöm, miniszter úr.

A türkizkék túsarkak eltipegtek, majd nemsokára visszatértek. Harry szíve a torkában dobogott. Gondolhatott volna rá, hogy a tanároknak is ez a szünet előtti utolsó hétvégéjük. Vajon meddig fognak ott ülni? Neki még valahogy be is kell lopóznia a Mézesfalásba, ha még napnyugta előtt vissza akar érni az iskolába... Hermione lába nyugtalanul toporogni kezdett mellette.

– No és mi szél hozta ide mifelénk, miniszter úr? – csendült Madam Rosmerta hangja.

Caramel pocakja kissé jobbra, majd balra fordult, jelezve, hogy a miniszter körülnézett – talán meg akart bizonyosodni róla, hogy senki nem hallja őket.

– Mi más, mint Sirius Black – felelte fojtott hangon. – Felteszem, kegyed is hallott róla, mi történt Halloweenkor az iskolában.

– Hallottam pletykálni ezt-azt – ismerte be Madam Rosmerta.

– Szétkürtölted az egész kocsmban, Hagrid? – bosszankodott McGalagony.

– Ön szerint Black még mindig a környéken bujkál, miniszter úr? – suttogta Madam Rosmerta. – Biztos vagyok benne – felelte komoran Caramel.

– Tudja, hogy a dementorok már kétszer is razziát tartottak a kocsmban? – panaszkolta Madam Rosmerta, nénei szemrehányással a hangjában. – Elriasztják a vendégeimet. Nem tesz jót az üzletnek, hogy itt ögyelegnek, miniszter úr.

– Én se kedvelem őket, Rosmerta kedves – felelte feszengve Caramel. – De sajnós szükség van rájuk... Éppen most találkoztam néhányval. Roppant dühösek Dumbledore-ra – a professzor nem engedi be őket az iskola területére.

– Még szép, hogy nem – méltatlankodott McGalagony. – Hogy tudnánk tanítani, ha azok a szörnyetegek ott keringenének a gyerekek körül?

– Egyetérték! – sipította a kis Flitwick professzor, kurta lábát lóbálva.

– Akárhogy is, óvatosnak kell lennünk – szögezte le Caramel. – A dementorok megvédenek minket valakitől, aki még náluk is gonoszabb... Valamennyien tudjuk, hogy Black mi mindenre képes...

– Én még mindig alig tudom elhinni róla – jegyezte meg tünődve Madam Rosmerta. – Sirius Black volt az utolsó, akiről feltételeztem volna, hogy képes átállni a sötét oldalra... Ismertem, amikor még roxfortos diák volt. Ha valaki akkor azt mondja nekem, hogy gonosztevő lesz belőle, biztos nem adtam volna több mézbort az illetőnek.

– És magácska még a felét se tudja, Rosmerta – morogta Caramel. – A legszörnyűbb tetteről még ma is csak kevesen tudnak.

– A legszörnyűbb tetteről?! – Madam Rosmerta hangjában élénk kíváncsiság csendült. – Úgy érti, szörnyűbb dolgot is csinált, mint hogy megölte azt a sok szerencsétlen embert?

– Pontosan úgy értem – felelte sötéten Caramel.

– Nem tudom elhinni. Mi lehet szörnyűbb egy ilyen gyilkosságnál?
– Azt mondta, emlékszik még rá diákkorából – szolt McGalagony. – Arra is emlékszik, hogy ki volt a legjobb barátja?

– Hogyne emlékeznék! – nevetett Rosmerta. – Hisz mintha össze lettek volna nőve. Hányszor ültek itt nálam... Istenem, mennyit nevettünk. Az volt csak a páratlan páros! Sirius Black és James Potter!

Harry kupája koppanva landolt a padlón. Ron figyelmeztetően belerúgott barátjába.

– Pontosan – folytatta McGalagony. – Black és Potter. A kis csapat két főkolomposa. Meg kell hagyni, mindkettő nagyon értelmes gyerek volt – kivételesen értelmesek. De hogy a Roxfortba azóta se járt két akkora csibész, mint ők, az is biztos.

– Na várjunk csak – kuncogott Hagrid. – Fred és George Weasley azért felvehetik velük a versenyt.

– Black és Potter olyanok voltak, mint egy testvérpár! – cincogta Flitwick professzor. – Elválaszthatatlanok!

– Hát persze – szolt Caramel. – Potter az összes barátja közül Blackben bízott meg a legjobban, s ez azután sem változott, hogy kikerültek az iskolából. Mikor James feleségül vette Lilyt, Black volt a násznagy, és később ő lett Harry keresztapja is. Ezt persze sosem mondtuk el Harrynek. Képzeltetik, mennyire felkavarná őt, ha megtudná.

– Azért, mert Black átállt Tudjaki oldalára? – suttogta Madam Rosmerta.

– Rosszabbat is tett annál, kedvesen... – Caramel még jobban lehalkította a hangját, s szinte motyogva folytatta. – Potterék ugyanis annak idején tudomást szereztek róla, hogy Tudjukki feni rájuk a fogát. Dumbledore-nak, aki minden erejével harcolt Tudjukki ellen, megbízható kémek jelentették a dolgot, s ő azonnal figyelmeztette Jameset és Lilyt. Azt tanácsolta nekik, hogy rejtőzzenek el. No persze, Tudjukki elől nem volt olyan könnyű elbújni. Dumbledore úgy vélte, hogy a Fidelius bűbájt kell alkalmazniuk.

– Az hogyan működik? – kérdezte Madam Rosmerta a kíváncsiságtól remegő hangon.

Flitwick professzor megköszönte a torkát.

– A Fidelius roppant bonyolult bűbáj – cincogta. – Az a lényege, hogy egy titkot mágikus úton elrejtünk egy emberi lélek mélyén. Az információ sehol máshol nem lelhető fel, csak a ki

választott személy, a titokgazda lelkében, így nem is juthat illetéktelenek tudomására – hacsak a titokgazda önszántából ki nem szolgáltatja. Tudjukki

akár százszor is tűvé tehetné volna a falat, ahol Lily és James rejtőztek, mégse bukkant volna rájuk. Akkor se látta volna meg őket, ha ott áll a szobájuk közepén!

– Ezek szerint Black volt Potterék titokgazdája? – suttogta Madam Rosmerta.

– Természetesen – vette át a szót McGalagony. – James Potter biztosította Dumbledore-t, hogy Black inkább meghalna, semmint hogy beszéljen. Azt mondta, Black maga is el akar rejtőzni... Dumbledore-nak mégsem tetszett a dolog. Emlékszem, még azt is felajánlotta Potteréknek, hogy ő maga lesz a titokgazdájuk.

– Black már akkor gyanús volt neki? – hüledezett Madam Rosmerta.

– Biztos volt benne, hogy valaki, aki közel áll Potterékhez, folyamatosan tájékoztatja Tudjukkit a hollétükről – felelte McGalagony. – Mi több, egy ideje gyanította, hogy van köztünk egy áruló, aki információkat szolgáltat ki a sötét nagyrúknak.

– James Potter ennek ellenére ragaszkodott Blackhez?

– Igen – sóhajtott Caramel. – És alig egy héttel azután, hogy elvégezték a Fidelius bűbájt...

– Black elárulta őket? – sikkantott fel Madam Rosmerta.

– Úgy van. Megunta a kettős ügynök szerepét, s arra készült, hogy nyíltan Tudjukki mellé áll. Feltehetőleg Potterék halálának percében akart színt vallani. Azonban, mint tudjuk, a nagyrú alaposan megjárta a kis Harry Potterrel. Minden hatalmát elvesztette, s menekülnie kellett. Black roppant kínos helyzetbe került, alighogy végre kiállt a mestere mellett, az elbukott. Nem tehetett mást, ő is menekült...

– Az aljas köpönyegforgató! – fakadt ki Hagrid, olyan hangosan, hogy a fél kocsma feléjük fordult.

– Csss! Csendesebben! – figyelmeztette McGalagony.

– Még találkoztam is vele! – háborgott Hagrid. – Én mentettem ki Harryt James és Lily házából, miután meghaltak. Alighogy kihoztam a szegény, sebes homlokú kis árvát a romok közül, megjelent Sirius Black a repülő motorbiciklijén. Eszembe se jutott megkérdezni, hogy mit keres ott. Azt se tudtam, hogy ő volt Lily és James titokgazdája. Gondoltam, hallotta a hírt, és odasietett segíteni. Fehér volt, mint a fal, és csak úgy remegett. És tudják, mit csináltam?

VIGASZTALTAM A GYILKOS ÁRULÓT!

– Halkabban, Hagrid! – szólt rá McGalagony.

– Honnan tudhattam volna, hogy nem Lilyt és Jameset sajnálja? Tudjukki miatt volt annyira oda! Azt mondja nekem: „Hagrid, bízd rám, Harryt. Én vagyok a keresztapja, majd én vigyázok rá...” Hah! De én parancsot kaptam Dumbledore-tól, hát mondtam Blacknek, hogy nem, Dumbledore azt mondta, Harrynek a nagynénjéékhez kell kerülnie. Black erősködött, hogy így meg úgy, de aztán végül beletörődött. Nekem adta a motorját, hogy azon vigyem el Harryt. „Nekem már nem kell” – mondta.

– Már akkor feltűnhetett volna, hogy valami nem stimmel. Miért adta nekem a kedvenc motorját? Miért nem kellett már neki? Mert túl feltűnő járgány volt, azért! Tudta, hogy el kell húznia a csíkot, mielőtt a minisztériumban észbe kapnak, és keresni kezdik!

– De mi lett volna, ha rábízom Harryt, eh? Biztos beledobta volna szegényt a tengerbe. A legjobb barátja fiát! Hiába, ha egy varázsló átáll a sötét oldalra, attól fogva nem ismer se istent, se embert...

Hagrid befejezte monológiáját, s a társaság elgondolkozott a hallottakon. Végül Madam Rosmerta törte meg a csendet.

– De nem sikerült kereket oldania – jegyezte meg némi elégtétellel. – A minisztérium emberei már másnap megtalálták.

– Bár úgy lett volna – morogta keserűen Caramel. – De nem mi találtuk meg, hanem a kis Peter Pettigrew – Potterék másik barátja. Semmi kétség, eszét vette a gyász, s mivel tudta, hogy Black volt a Potter család titokgazdája, a nyomába eredt.

– Pettigrew, Pettigrew... – töprengett Madam Rosmerta. – Az a kis kövér fiú, aki folyton ott loholt mögöttük a Roxfortban?

– Hösként tisztelte Blacket és Pottert – mondta McGalagony. – Nem volt olyan tehetséges, mint ők, s én sokszor túl szigorú voltam vele. Gondolhatják, ma már... ma már mennyire bánom. – McGalagony hangja úgy csengett, mintha hirtelen benáthásodott volna.

– Ne eméssze magát, Minerva – vigasztalta Caramel. – Pettigrew hösként halt meg. A szemtanúk – néhány mugli, akiknek persze később kitöröltük az emlékeit – elmesélték, hogyan szorította sarokba Blacket. Sírva rákiáltott: „Lily és James...! Sirius! Hogy tehetted ezt!?” Aztán a pálcája után kapott, de Black gyorsabb volt nála. Az átká apró darabokra szaggatta Pettigrew-t.

McGalagony professzor kifújta az orrát.

– Ostoba fiú... – szólt rekedten. – Mit képzelt... sosem tudott párbajozni... Miért nem bízta a minisztériumra...

– Bizonyisten, ha én kapom el Blacket, nem vesződtem volna a varázspálcával – füstölgött Hagrid. – Pusztá kézzel ütöttem volna agyon...

– Nem tudod, mit beszélsz, Hagrid – mordult fel Caramel. – A sarokba szorított Blackkel szembeír csak a Varázsbűn-üldözési Kommandó profi pálcatorőinek lett volna esélyük. Én abban az időben a mágikus katasztrófák ügyosztályán dolgoztam, úgyhogy az elsők között siettem a helyszínre. Életem végéig kísérteni fog az a látvány. Az utca közepén olyan mély kráter tátongott, hogy az alja a csatornát érte. Körös-körül holttestek heverték, és zengett az utca a muglik sikoltozásától. Black meg csak állt és nevetett – s a lába előtt ott hevert mindaz, ami Pettigrew-ból megmaradt... egy véres talár és néhány... néhány darabka...

Caramel hirtelen elhallgatott, s a hangokból ítélve öt ember egyszerre fújta ki az orrát.

– Ennyi a történet, Rosmerta – folytatta kissé rekedten Caramel. – Blacket elvezette a Varázsbűn-üldözési Járőrszolgálat húsz embere, Pettigrew pedig megkapta a Bűbáj-rend arany fokozatát – ami talán enyhítette szegény édesanyja fájdalmát. Black Azkabanba került.

Madam Rosmerta mélyet sóhajtott.

– Igaz, hogy Black megőrült, miniszter úr?

– Bár az mondhatnám, hogy igen – felelte Caramel. – Biztos, hogy Tudjukki kudarca kezdetben megzavarta az elméjét. Az az öncélú kegyetlenség, ahogy Pettigrew-val és azokkal a mugli járókelőkkel bánt... épeszű ember nem tesz ilyet. A legutóbbi azkabani szemlém alkalmával viszont megint találkoztam vele. Tudják, Azkabanban a legtöbb fegyenc csak gubbaszt a sötétben, és maga elé mered, vagy legfeljebb motyog magában. Black viszont normálisan viselkedett. Értelmesen beszélt hozzám. Kimondottan nyugtalanító volt. Úgy tűnt, mintha csupán unatkozna. Elkérte az újságomat, azt mondta, meg akarja fejteni a keresztretjtvényt... Megdöbbentő volt látni, hogy mennyire hidegen hagyja a dementorok jelenléte. Pedig ő volt az egyik legszigorúbban őrzött rab. Éjjel-nappal dementorok álltak a cellája előtt.

– És mit gondol, vajon miért szökött meg a börtönből? – kérdezte Madam Rosmerta. – Jesszusom, miniszter úr, csak nem azért, hogy újra összeálljon Tudjakivel?

– Nos, bizonyára ez is szerepel a tervei között – felelte kitérően Caramel – De merem remélni, hogy nem lesz rá alkalma. A magányos és elszigetelt

Tudjukki nem jelent túl nagy veszélyt... de ha a legodaadóbb csatlósa visszatérne hozzá... még rágondolni is szörnyű, milyen gyorsan új erőre kapna.

Finom koppanás hallatszott. Valaki letette a poharát az asztalra.

– Nos, Cornelius – szólt McGalagony –, ha maga az igazgató úrral vacsorázik, akkor mi jobb, ha most visszatérünk a kastélyba.

Az asztal körül sorakozó lábak mozgolódni kezdtek. Harry köpenyszegélyeket pillantott meg, Madam Rosmerta csillogó tűsarkai pedig visszatértek a bárpult mögé. Hamarosan kinyílt a Három Seprű ajtaja, s a tanárokat elnyelte a kavargó hó.

– Harry?

Ron és Hermione arca tűnt fel az asztal alatt. Mindketten a döbbenettől némán meredtek Harryre.

Tizenegyedik fejezet **A Tűzvillám**

Harry később nem is emlékezett rá, hogyan jutott be a Mézesfalás pincéjébe, s onnan az alagútba. A kocsmában hallott beszélgetés járt visszafelé a fejében, s mire észbe kapott, már újra a kastélyban volt.

Miért nem beszélt neki soha senki minderről? Dumbledore, Hagrid, Mr. Weasley, Cornelius Caramel – miért titkolták előle, hogy a szüleinek azért kellett meghalniuk, mert a legjobb barátjuk elárulta őket?

Ron és Hermione egész vacsora alatt aggódó pillantásokat vetettek rá. Nem hozhatták szóba a hallottakat, mert Percy ott ült a közelükben. Mikor aztán felmentek a Griffendél-toronyba, ott találták Fredet és George-ot, akik a téli szünet örömeire fél tucat trágyagránátot robbantottak fel a zsúfolt klubhelyiségben. Harry el akarta kerülni, hogy be kelljen számolnia az ikreknek roxmorti kirándulásáról, ezért egyenesen a csigalépcső felé vette az irányt. Felment az üres hálóterembe, és az éjjeliszekrényéhez lépett. Addig kotorászott benne, amíg meg nem találta a bőrkötésű fotóalbumot, amit két éve Hagridtól kapott, s amely tele volt a szüleiről készült varázsfényképekkel. Leült az ágyra, összehúzta maga körül a függönyt, és lapozgatni kezdett az albumban.

Egy esküvői képnél aztán megállt. A fotóról az apja integetett rá, rakoncátlan fekete haja, amit Harry is örökölt, tincsenként más és másfelé meredt. A képen kart karba öltve állt az édesanyjával, s mindkettőjük arca sugárzott a boldogságtól.

De volt ott egy harmadik alak is... A násznagy. Harrynek eddig soha nem akadt meg rajta a tekintete.

Magától biztosan nem jött volna rá, hogy ugyanazt az embert látja, akinek a fotója az újságban megjelent. Ez a Black jóképű és mosolygós volt, nem beesett arcú és viaszsapadt. Vajon már akkor is Voldemortnak dolgozott, mikor a kép készült? Vajon már akkor is a mellette álló két ember halálát kívánta? És vajon sejtette-e, hogy tizenkét évet fog Azkabanban tölteni, tizenkét évet, ami a felismerhetetlenségig elcsúfítja?

De rá nincsenek hatással a dementorok, gondolta Harry, miközben a csinos, nevető arcra meredt. Ő nem halja az anyára halálsikolyát, valahányszor a közelébe mennek...

Harry becsapta az albumot, és visszadugta az éjjeliszekrénybe. Azután kibújt a talárjából, levette a szemüvegét, még egyszer ellenőrizte, hogy jól be van-e húzva az ágy függönye, majd bebújt a takaró alá.

Ekkor kinyílt a hálóterem ajtaja

– Harry? – hallatszott Ron tétova hangja.

Harry úgy tett, mintha aludna. Mikor az ajtó újra becsukódott, a hátára fordult, és tágra nyílt szemmel az ágy mennyezetére meredt.

Egy addig ismeretlen érzés járta át a lelkét: a határtalan, emésztő gyűlölet. Olyan élesen látta maga előtt Black nevető arcát, mintha valaki az albumból az ágy mennyezetére másolta volna a fényképet. Aztán egy képsor pergett le a szemei előtt, Sirius Blacket látta, amint egy átokkal ezer apró darabra szaggatja Peter Pettigrew-t (aki képzeletében Neville Longbottomra hasonlított). S bár még sosem hallotta Black hangját, szinte hallotta, ahogy a varázsló izgatottan suttogja: Megtörtént, uram ... Potterék rám bízta a titkukat... És akkor egy éles kacaj harsant, ugyanaz a nevetés, amit mindig hallott, ha a dementorok a közelébe mentek...

– Borzalmasan nézel ki.

Harry csak pirkadatkor tudott elaludni, s mikor felébredt, a hálóterem már üres volt. Felöltözött, és lement a csigalépcsőn a klubhelyiségbe. Ott csak két embert talált: Ront, aki egy mentolos varangyot evett, s a hasát dörzsölgette, és Hermionét, aki a helybőséget kihasználva három asztalt rakott tele a könyveivel.

– Hol vannak a többiek? – csodálkozott Harry.

– Elutaztak! – felelte Ron, s gyanakvó pillantást vetett barátjára. – Ha nem tudnád, elkezdődött a téli szünet. Mellesleg mindjárt dél van. Most akartam felmenni, hogy felébresszelek.

Harry lehuppant a kandalló előtti karosszékbe, és kinézett az ablakon. Még mindig esett a hó. Csámpás úgy nyúlt el a lábánál, mint egy vörös csörgeszőnyeg.

– Tényleg elég rosszul nézel ki – jegyezte meg aggódó arccal Hermione.

– Pedig jól vagyok.

– Figyelj, Harry... – Hermione gyors pillantást váltott Ronnal. – Tudom, hogy nagyon felkavart, amit tegnap hallottunk. De ez nem ok arra, hogy butaságot csinálj.

– Milyen butaságot?

– Mondjuk, hogy elkezded keresni Blacket – felelte élesen Ron.

Harry hallgatott. Le merte volna fogadni, hogy barátai előre begyakorolták ezt a beszélgetést.

– Ugye nem akarod megkeresni? – kérdezte Hermione.

– Black nem ér annyit, hogy meghalj miatta – tette hozzá Ron.

Harry szomorúan nézett a barátaira. Semmit nem értenek, gondolta.

– Tudjátok, mit látok és hallok, valahányszor egy dementor a közelemben jön?

Ron és Hermione a fejüket rázták.

– Hallom, ahogy az anyám sikoltozik és könyörög Voldemortnak. Ha nektek kellene ilyen végighallgatnotok, ti se felejtétek el egyhamar. És ha megtudnátok, hogy egy olyan ember, akit a szüleitek a barátjuknak hittek, elárulta őket és rájuk uszította Voldemortot...

– Akkor sem tehetsz semmit! – csattant fel Hermione. – A dementorok majd elfogják Blacket, és visszaviszik Azkabanba, ahová való!

– Hallottátok, mit mondott Caramel. Blackre nincs olyan hatással Azkaban, mint a többi emberre. Neki ez nem büntetés.

– Mire akarsz kilyukadni? – kérdezte nyugtalanul Ron. – Talán... talán meg akarod ölni Blacket?

– Miket beszélsz!? – kiáltott fel rémülten Hermione. – Harry senkit nem akar megölni! Ugye, Harry?

Harry nem válaszolt. Fogalma sem volt, hogy mit akar tenni. Egy dolgot azonban biztosan tudott: nem ülhet ölbe tett kézzel, amíg Black szabadon garázdálkodik.

– Malfoy tudja – szólalt meg hirtelen. – Emlékeztek, mit mondott nekem bájitaltanórán? Én a helyedben bosszút állnék. Magam kapnám el Blacket.

– Malfoy tanácsát akarod megfogadni a miénk helyett!? – fakadt ki Ron. – Tudod, mit küldtek el Pettigrew anyjának, miután Black végzett a fiával? Apa elmesélte nekem – a Bűbáj-rend arany fokozatát és Pettigrew ujját egy dobozban. Az volt a legnagyobb darab, ami egyben maradt belőle. Black dühöngő örült, Harry. Nagyon veszélyes...

Harry azonban nem figyelt rá.

– Az apja mondhatta el Malfoynak – folytatta makacsul. – Az öreg Malfoy Voldemort bizalmasa volt...

– Muszáj kimondanod a nevét!? – vágott közbe dühösen Ron.

– ...nyilván azt is tudta, hogy Black is Voldemortnak dolgozik...

– És Malfoy repesne az örömtől, ha Black téged is miszlikbe tépne, mint Pettigrew-t! Fogd már fel, Harry! Malfoy azt akarja, hogy megölesd magad, s lehetőleg még a Griffendél-Mardekár meccs előtt!

– Könyörgök, Harry – rimánkodott könnyes szemmel Hermione. – Könyörgök, térj észhez! Borzalmas, amit Black csinált, de ne kockáztasd miatta az életedet... Azzal neki teszel szívességet... Pontosan azt szeretné, ha a nyomába erednél. A szüleid sem akarnák, hogy bajod essen! Nem akarnák, hogy keresni kezd Blacket!

– Sosem fogom megtudni, mit akarnának – felelte szárazon Harry –, mert Black jóvoltából meghaltak, mielőtt beszélhettem volna velük.

A klubhelyiségre csend borult. Csámpás lustán nyújtózkodott egyet, és a karmait próbálgatta. Ron zsebe reszketni kezdett.

– Figyelj – szólt végül megenyhülve Ron –, téli szünet van! Mindjárt itt a karácsony! Gyertek, menjünk le, látogassuk meg Hagridot. Nem is tudom, mikor voltunk nála utoljára.

– Nem! – vágta rá Hermione. – Harry nem hagyhatja el a kastélyt...

– Helyes, menjünk. – Harry kihúzta magát a székben. – Legalább megkérdezhetem tőle, miért nem említette Blacket, amikor a szüleimről mesélt.

Ron szemmel láthatóan nem arra vágyott, hogy tovább taglalják a Sirius Black-témát.

– Vagy esetleg sakkozzunk – javasolta gyorsan. – De köpkövezhetünk is. Percy hagyott itt egy zacskóval...

– Nem, menjünk csak le Hagridhoz – döntött Harry.

Felmentek hát a hálósobába a köpenyeikért, azután kimásztak a portrélyukon („Kard ki kard, ti gyáva, korcs ebek!”), végigmentek a néptelen folyosókon, és a tölgyfaajtón át elhagyták a kastélyt.

Óvatos léptekkel legyalogoltak a lankán, ösvényt taposva a szikrázó mély porhóba. Zoknijuk és köpenyük széle átázott és nyomban meg is fagyott. A Tiltott Rengeteg, amely felé közeledtek, úgy festett, mintha elvarázsolták volna, minden fája ezüstösen csillogott. Hagrid erdőszéli kunyhója cukormázas minyonra emlékeztetett.

Ron kopogtatott, de odabentről nem érkezett válasz.

– Lehet, hogy nincs is itthon? – kérdezte dideregve Hermione.

Ron az ajtóra tapasztotta a fülét.

– Fura zajt hallok – mondta. – Hallgassátok csak... Ez nem Agyar?

Harry és Hermione is hallgatóztak. A kunyhóból halk, dohogó hang szűrődött ki.

– Be kéne menni megnézni, mi az – nyugtalankodott Ron. – Hagrid! – kiáltott be Harry, és dörömbölni kezdett az ajtón. – Hagrid, itthon vagy?

Súlyos léptek zaja hallatszott, aztán kinyílt az ajtó. Hagrid állt előttük, kivörösödött, duzzadt szemekkel. Börmellényén fekete foltokat áztattak könnyei.

– Hát hallottátok! – zokogta a vadőr, és Harry nyakába vetette magát.

Mivel Hagrid körülbelül kétszer annyit nyomott, mint egy átlagos ember, ez nem volt tréfadolog. Ron és Hermione gyorsan a roskadozó Harry segítségére siettek, kétfelől Hagrid hóna alá nyúltak, és visszakisérték az óriást a kunyhóba. Hagrid hagyta, hogy egy székhez vezessék, leroskadt rá,

és az asztalra könyökölve folytatta a zokogást. Áradó könnyei végigcsorogtak az arcán, és eltűntek bozontos szakállában.

– Mi a baj? – kérdezte rémülten Hermione.

Harry egy hivatalos levélnek tűnő pergament pillantott meg az asztalon.

– Ez mi, Hagrid?

A vadőr erre még keservesebb sírásra váltott, de azért vendégei felé lökte a levelet. Harry felemelte, és hangosan olvasni kezdte:

Tisztelt Hagrid úr!

Az iskola tanulóját megtámadó hippogriff ügyének vizsgálata tárgyában ezúton értesítjük hogy elfogadtuk Dumbledore professzor biztosítékait arra vonatkozólag, hogy önt semmiféle felelősség nem terheli a sajnálatos incidenssel kapcsolatban.

– De hisz ez jó hír, Hagrid! – nevetett Ron, és vállon veregette a vadőrt. Hagrid azonban csak zokogott, s intett Harrynek, hogy olvassa tovább a levelet.

A hippogriff felelősségének kérdését ezzel szemben továbbra sem tekintjük tisztázottnak. Ezért úgy határoztunk, hogy helyt adunk Lucius Malfoy úr hivatalosan benyújtott panaszának, s az ügyet átutaljuk a Veszélyes Lények Likvidálását Jóváhagyó Bizottság hatáskörébe. A bizottsági meghallgatásra április 20-án kerül sor. Kérjük hogy a fenti napon hippogriffjével együtt jelenjen meg a bizottság londoni üléstermében. A hippogriff addig kipányvázva és elkülönítve tartandó.

Kollegiális tisztelettel...

A levelet az iskolai felügyelő-bizottság tagjainak aláírása zárta.

– Hm – csóválta a fejét Ron. – De hát azt mondtad, hogy Csikócsőr nem rossz hippogriff. Biztos látják majd rajta, hogy...

– Ti nem tudjátok, milyen szörnyetegek ülnek a Veszélyes Lények Bizottságában! – kesergett Hagrid, és megtörölte arcát az inge ujjában. – Pikkelnék az érdekes állatokra!

Ekkor valami megdobbant a hátuk mögött. Harry, Ron és Hermione a zaj irányába kapták a fejüket, s döbbeneten látták, hogy Csikócsőr ott fekszik a sarokban. A hippogriff békésen eszegetett valamit, ami egy vértócsa közepén hevert a padlón.

– Nem hagyhattam ott szegényt megkötözve a hóban – szipogott Hagrid.
– Magányosan! Karácsony idején!

Harry, Ron és Hermione egymásra néztek. Volt alkalmuk megtanulni, hogy Hagrid általában olyan lényeket nevez érdekes állatoknak, amelyekre mások a borzalmas szörnyeteg kifejezést használnák. Másfelől Csikócsőr éppenséggel nem tűnt vérengző fenevadnak, sőt, Hagrid többi kedvencéhez képest egyenesen jámbor állat volt.

Hermione leült Hagrid mellé, és a vadőr karjára tette a kezét.

– Ha ügyes védőbeszéddel készülsz a meghallgatásra – mondta –, biztosan meg tudod győzni a bizottságot, hogy Csikócsőr ártalmatlan.

– Mondhatok nekik, amit akarok! – siránkozott Hagrid. – Azok a likvidálási gazemberek Lucius Malfoy markában vannak! Félnék tőle! Ha rajtuk múlik, akkor Csikócsőrt...

Hagrid végighúzta hüvelykujját a torka előtt, aztán újra felzokogott, és ráborult az asztalra.

– Dumbledore nem tud segíteni? – kérdezte Harry.

– Máris többet tett, mint amit elvárhattam – hüppögött Hagrid. – Pedig van épp elég baja nélkülem is. A dementorokkal meg Sirius Blackkel...

Ron és Hermione nyugtalan pillantást vetettek Harryre, attól tartottak, hogy mindjárt leteremti Hagridot, amiért az nem említette neki Black előéletét. Harryt azonban nem vitte rá a lélek, hogy szemrehányással illesse amúgy is elkeseredett barátjukat.

– Nem adhatod fel, Hagrid – szólalt meg Harry. – Hermionénak igaza van: az a lényeg, hogy jó védőbeszédet tarts. Ha akarod, mi is tanúskodunk...

– Valahol olvastam egy hasonló ügyről, aminek a végén a hippogriffet felmentették – mondta Hermione. – Majd utánanézek, pontosan hogyan is zajlott a dolog.

Hagrid azonban nem nyugodott meg, sőt egyre keservesebben zokogott. Harry és Hermione segélykérően néztek Ronra.

– Öh... Csináljak egy teát? – kérdezte tétován Ron.

Harry értetlenül meredt rá.

– Anyám mindig teát főz, ha valaki kiborul – motyogta vállvonogatva Ron.

Végül hosszas gyözködés után, mikor már egy bögre gőzölgő tea állt előtte, Hagrid kifújta az orrát egy lepedő méretű zsebkendőbe, és így szólt:

– Igazatok van. Össze kell szednem magam...

Agyar, a vadkanfogó kutya kimászott az asztal alól, és gazdája térdére hajtotta a fejét.

– Rám jár a rúd mostanában – dörmögte szomorúan Hagrid. Közben egyik kezével Agyarat simogatta, a másikkal megtörölte arcát. – Senki nem szereti az óráimat, most meg aggódhatok Csikócsőr miatt...

– Mi szeretjük az óráidat! – hazudta gondolkodás nélkül Hermione.

– Igen, szuper órákat tartasz! – tódította Ron. – Tényleg, hogy vannak a futóférgek?

– Megdöglöttek saláta-túladagolásban – felelte csüggedten Hagrid.

– Jaj, de kár! – sajnálkozott Ron vigyorra görbülő szájjal.

– És a dementoroktól is kiráz a hideg – panaszkolta Hagrid. – El kell mennem mellettük, valahányszor le akarok ugrani a Három Seprűbe. Mindig Azkabant juttatják eszembe...

Elhallgatott, és belekortyolt a teájába. Harry, Ron és Hermione lélegzetviasszafojtva vártak. Hagrid még soha nem beszélt nekik Azkabanban tett látogatásáról. Rövid hallgatás után Hermione bátortalanul megkérdezte:

– Nagyon rossz volt ott, Hagrid?

– El se tudjátok képzelni – felelte csendesen a vadőr. – Azt hittem, beleőrülök. Csupa szörnyű emlékjárt a fejemben... az a nap, amikor kicsaptak a Roxfortból... amikor apám meghalt... amikor meg kellett válnom Norberttől...

Hagrid szeme újra megtelt könnyel. Norbert egy sárkánybébi volt, amit az óriás egykor kártyán nyert a kocsmában.

– Egy idő után azt is elfelejtet, hogy ki vagy. És úgy érzed, semmi értelme az életednek. Azt kívántam, bárcsak meghalnék álmomban... Aztán mikor kiengedtek, olyan volt, mintha újjászülettem volna. Sorban visszatért az összes szép emlékem... Boldog voltam, mint még soha. Persze a dementorok nem örültek, hogy elmegyek.

– De hisz ártatlan voltál – értetlenkedett Hermione. Hagrid sötéten felnevetett.

– Azt hiszed, foglalkoznak vele? Őket csak az érdekli, hogy mindig legyen ott nekik pár száz ember, akikből kiszívhatják az örömet. Tesznek rá, hogy ki ártatlan és ki bűnös.

Hagrid a bögréjébe meredt, aztán csendesen folytatta:

– Arra is gondoltam, hogy elengedem Csikócsőrt... Megpróbálom elkergetni innen. De hát hogyan lehet egy hippogriffnek elmagyarázni, hogy bujdosnia kell? Meg aztán... félek is megszegni a törvényt. – Hagrid a barátaira nézett, s szeméből ismét kicsordultak a könnyek. – Nem akarok visszamenni Azkabanba...

A Hagridnál tett látogatás nem volt éppenséggel vidámnak mondható, de megtette azt a hatást, amit Ron és Hermione elvártak tőle. Harry, bár nem felejtette el Blacket, immár nem törhette naphosszat a bosszún a fejét, hisz segítenie kellett Hagridnak, hogy lehetőleg helytálljon a Veszélyes Lények Likvidálását Jóváhagyó Bizottság előtt. Ő, Ron és Hermione másnap délelőtt kikeresték a könyvtárban az összes olyan könyvet, ami használhatónak tűnt Csikócsőr védelmének előkészítésében. Miután felhordták szerzeményeiket az üres klubhelyiségbe, elhelyezkedtek a kandalló előtt, és hozzáláttak a munkához. Sorban végigböngészték a megvadult bestiák híres pereit taglaló ásatag köteteket, s csak akkor szóltak egymáshoz, ha valamelyikük egy-egy érdekes adatra bukkant.

– Itt van egy eset... 1722-ben történt... de sajnos elítélték a hippogriffet – fúj, nézzétek, mit csináltak vele...

– Ez jól hangzik. 1296-ban egy mantikór megtámadott valakit, és mégis futni hagyták... ja, de csak azért, mert senki nem mert a közelébe menni...

Amíg Harryék a kutatómunkával voltak elfoglalva, a kastély többi részében megkezdődtek a karácsonyi előkészületek. Mindenütt helyükre kerültek a szokásos díszek – jóllehet alig néhány diák maradt az iskolában, hogy gyönyörködjön bennük. Hosszú magyal-és fagyöngyfüzérek tűntek fel a folyosók falán, a lovagi páncélokban hangulatos fény gyúlt, a nagyteremben pedig felállították a szokásos tizenkét, arany csillagokkal díszített karácsonyfát. Szentestére aztán az egész épületet olyan ínycsiklandó illat töltötte be, hogy még Makesz is kidugta a fejét Ron zsebéből, s reménykedve beleszimatolt a levegőbe.

Karácsony reggelén Harry arra ébredt, hogy Ron párnákkal dobálja őt.

– Hahó! Ajándékbontás!

Harry felvette szemüvegét, és a félhomályban az ágy lába felé pislogott. Ott egy kisebb kupac csomag várta őt. Ron ekkor már javában szaggatta a csomagolópapírt saját ajándékairól.

– Anyától az idén is pulóvert kaptam... Jaj, ne, megint gesztenyebarna!... Nézd meg, te is kaptál-e tőle valamit.

Harry is kapott. Mrs. Weasley küldött neki egy Griffendél oroszlánnal díszített piros pulóvert, egy tucat finom házi gyümölcskosárkát, némi karácsonyi süteményt és egy doboz diós ropogóst. Miután Harry megszemlélte mindezen nyalánkságokat, egy hosszú, vékony csomagon akadt meg a tekintete.

– Az mi? – nyújtogatta a nyakát Ron, kezében egy pár frissen kicsomagolt gesztenyebarna zoknival.

– Nem t'om...

Harry feltépte a csomagot – és elakadt a lélegzete. A papírból egy gyönyörű, polírozott nyelű seprű gördült a lepedőre. Ron eldobta a zoknit, és leugrott az ágyáról, hogy közelebbről megnézze.

– Ezt nem hiszem el... – nyögte rekedten.

Az ajándék egy Tűzvillám volt – annak az álomseprűnek a testvére, amihez Harry naponta elzarándokolt az Abszol úton. Felemelte a remekmívű sporteszközt, s mikor érezte, hogy az vibrálni kezd, elengedte – a seprű tovább lebegett a levegőben, épp olyan magasságban, hogy gazdája kényelmesen ráülhessen. Harry lassan végigjáratta rajta a tekintetét, a nyél végére festett arany számtól egészen a farkat alkotó tökéletesen sima, áramvonalas nyírfavesszőkig.

– Ki küldte ezt neked? – kérdezte suttogva Ron. – Nézd meg, van-e a csomagban levél. Ron széthajtotta a Tűzvillám csomagolópapírját. – Nincs! Te jó ég, ki költött rád ennyi pénzt?

– Nem Dursleyék, az biztos – csóválta a fejét Harry.

Ron többször is körüljárta a Tűzvillámot. Szinte felfalta a tekintetével.

– Lefogadom, hogy Dumbledore-tól kaptad – jelentette ki. – A láthatatlanná tévő köpenyt is névtelenül küldte...

– Az más, az az apámé volt – vetette ellen Harry. – Dumbledore csak megőrizte nekem. Ő nem költene rám több száz galleont. Nem vásárolhat ilyen drága dolgokat a diákoknak.

– De hát épp ezért titkolja, hogy tőle van! – erősködött Ron. – Így nem mondhatják a Malfoy-féle tetűk, hogy kivételez veled. Tényleg, Harry... – Ron harsányan felkacagott. – Malfoy! Mi lesz, ha meglát téged ezen! El fog kékülni a dühtől! Ez egy világszínvonalú seprű!

– Nem tudom elhinni – motyogta Harry, végighúzva kezét a Tűzvillám nyelén. – Ki küldhette?

Ron lehuppant Harry ágyára, és a térdét csapkodva nevetett Malfoy várható elképedésén.

– Tudom már – mondta a szemét törölgetve. – Tudom, hogy ki vehette neked: Lupin!

Most Harryn volt a nevetés sora.

– Mi? Lupin? Ha ennyi pénze lenne, nem járna ilyen szakadt talárban.

– Lupin kedvel téged – szögezte le Ron. – Nem volt Roxfortban, amikor a Nimbuszod tönkrement, de biztos hallott a dologról, és elhatározta, hogy elmegy az Abszol útra, venni neked egy ilyen...

– Mi az, hogy nem volt Roxfortban? – kérdezte Harry. – De hisz a meccs idején beteg volt.

– A gyengélkedőn nem láttam – mondta Ron. – Jártam ott, mert Piton parancsára ki kellett sikálnom az ágytálakat. Nem emlékszel?

Harry összeráncolta a homlokát.

– Szerintem Lupinnak nincs pénze ilyesmire – ismételte. – Ti meg min nevettek?

Hermione lépett be az ajtón. Hálóköntöst viselt, s a kezében tartotta Csámpást, aki feltűnően mogorva volt – talán a nyakára kötött díszes szalag miatt.

– Nehogy behozd ide! – rémüldözött Ron, kapkodva kiásta Makeszt az ágya mélyéből, és beletömökdte pizsamája zsebébe.

Hermione azonban nem figyelt rá, letette Csámpást Seamus üres ágyára, és megbabonázva meredt a Tűzvillámra. – Nahát! Ezt meg ki küldte neked?

– Fogalmam sincs – felelte Harry. – Nem volt levél a csomagban.

A két fiú nagy csodálkozására Hermione a hír hallatán nem vágott se meglepett, se izgatott arcot. Épp ellenkezőleg: elkomorodott, és az ajkába harapott.

– Neked meg mi bajod? – kérdezte megütközve Ron.

– Nem is tudom – csóválta a fejét Hermione. – Ez azért elég furcsa. Végül is ez egy elég jó seprű, nem?

Ron méltatlankodva felnyögött.

– Ez a világ legjobb seprűje, Hermione. – Akkor biztos nagyon drága volt...

– Szerintem többbe került, mint a mardekárosok összes seprűje együttvéve – bólogatott lelkesen Ron.

– Ki lehet az, aki egy ilyen drága dolgot küld Harrynek – folytatta az okfejtést Hermione –, és még csak el se árulja a nevét?

– Kit érdekel? – legyintett türelmetlenül Ron. – Harry, megengeded majd, hogy kipróbáljam?

– Szerintem egyelőre senki ne repüljön ezzel a seprűvel – szólt szigorúan Hermione.

Harry és Ron megütközve néztek rá.

– Akkor mit csináljon vele Harry? – fintorgott Ron. – Söpörje fel a folyosót?

Mielőtt azonban Hermione válaszolhatott volna, Csámpás elrugaszkodott Seamus ágyáról, és Ron mellkasának ugrott.

– VIDD – KI – INNEN – A MACSKÁDAT! – bömbölte Ron.

Abban a szempillantásban, hogy a macska karmai elérték a pizsamát, Makesz kiugrott a zsebből, és gazdája vállára iramodott. Ron elkapta a patkány farkát, és Csámpás felé rúgott, de elvétette – helyette Harry utazóládáját találta el. Ennek az lett a következménye, hogy a láda felborult, Ron pedig fél lábon ugrált, és üvöltött a fájdalomtól.

Csámpás egyszerre megdermedt, és felborzolta a szőrét. A szobát éles hang töltötte be, a zsebgyanuszkóp kiesett Vernon bácsi régi zoknijából, és villogva-sípolva pörgött a padlón.

– Erről teljesen megfeledkeztem! – Harry lehajolt, és felemelte a gyanuszkópot. – Ezt a zoknit csak végszükség esetén veszem fel...

A gyanuszkóp tovább pörgött a tenyerén. Csámpás fújtatva-sziszegve meredt rá.

– Tüntesd már el innen ezt a vadállatot! – zihálta Ron, s leroskadtt Harry ágya szélére, hogy megdörzsölje fájós lábujjait. – Te meg hallgattasd el azt az izét! – tette hozzá Harrynek címezve.

Hermione felkapta macskáját, és sértődötten kivonult vele. Csámpás még az ajtóból is gonoszul meresztgette Ronra sárga szemét.

Harry visszadugta a gyanuszkópot a zokniba, azt pedig a ládába. Ezután már csak Ron fájdalmas és dühös motyogása törte meg a csendet. Makesz ott gubbasztott gazdája tenyerén. Harry rég nem látta a patkányt, hisz az az utóbbi időben mindig Ron zsebében rejtőzött, s most döbbenetn állapította meg, hogy a hajdan oly jól táplált Makesz csontsoványra fogyott, s helyenként mintha a szőre is kihullott volna.

– Elég rossz bőrben van – jegyezte meg Harry.

– A stressz miatt! – siránkozott Ron. – Nem lenne semmi baja, ha az az ostoba szörgolyó békén hagyná!

Harry azonban nem felejtette el, mit mondott a Mágikus Menázséria tulajdonosa a közönséges patkányok rövid életéről. Makeszen tehát valószínűleg a végelgyengülés jelei mutatkoztak – hacsak nem rendelkezett mindaddig titkolt mágikus képességekkel. S bár Ron korábban gyakran elpanaszolta, hogy patkánya lusta és teljességgel használhatatlan, Harry biztosra vette, hogy barátját nagyon megviselné Makesz halála.

Nem mondhatni, hogy karácsonyi hangulatban telt volna a délelőtt a Griffendél klubhelyiségében. Hermione végül bezárta Csámpást a hálósobájába, de halálosan megsértődött Ronra, amiért az meg akarta rúgni a macskát, Ron pedig még mindig füstölgött magában Csámpás legújabb akciója miatt. Harry egy idő után feladta a próbálkozást, hogy összebékítse barátait, helyette levitte a Tűzvillámot a klubhelyiségbe, és minden figyelmét

a seprű tanulmányozásának szentelte. Hermionét azonban mintha ez is bosszantotta volna. Nem tett megjegyzést a dologra, de ugyanolyan sötét pillantásokkal méregette a Tűzvillámot, mint Ront – mintha a seprű is nekitámadt volna a macskájának.

Ilyen hangulatban telt a délelőtt. Mikor végre eljött az ebéd ideje, mogorván leballagtak a nagyterembe. A hosszú asztalok ezen a napon ismét a fal mellé kerültek, s csak egyetlen, tizenkét személyre terített asztal állt középen. Dumbledore, McGalagony, Piton, Bimba és Flitwick professzorok már elfoglalták a helyüket, csakúgy mint Frics, a gondnok, aki szokásos barna köpenyét ez alkalomból egy régi, penészfoltos frakkra cserélte. Harryéken kívül még három diák volt jelen: két megszeppent elsős és egy mogorva, ötödéves mardekáros.

– Boldog karácsonyt! – szólt Dumbledore, mikor Harry, Ron és Hermione az asztalhoz léptek. – Mivel ilyen kevesen vagyunk, felesleges a nagy asztalokat használni. Üljetek le közénk!

Harry, Ron és Hermione helyet foglaltak az asztal végén.

– Pukkantsunk! – indítványozta lelkesen Dumbledore, és Piton felé nyújtotta egy ezüst színű pukkantós bonbon végét. Piton kelletlenül meghúzta. A pukkantó puska lövésszerű durranással kinyílt, s egy kitömött keselyűvel díszített hosszú, hegyes varázslósüveg került elő belőle.

Harrynek és Ronnak rögtön eszébe jutott a mumus, s lopva egymásra vigyorogtak. Piton dühösen elhúzta a száját, és Dumbledore elé lökte a süveget. Az igazgató habozás nélkül felcserélte rá saját fejfedőjét, majd sugárzó arccal körülnézett.

– Jó étvágyat!

Harry épp sült krumplit szedett magának, amikor ismét kinyílt a nagyterem ajtaja, és belépett Trelawney professzor. Úgy siklott az ünnepi asztal felé, mintha kerekeken gurítanák. Az ünnep tiszteletére flitteres, zöld estélyi ruhát öltött, amiben úgy festett, mint egy ormótlan, csillogó szitakötő.

– Sybill! – köszöntötte felállva Dumbledore. – Milyen kellemes meglepetés!

– A kristálygömb titkait fürkésztem, igazgató úr – susogta Trelawney, a tőle telhető legfátyolosabb hangon –, és nagy ámulatomra megpillantottam benne önmagam, amint felállok magányos asztalom mellől, és csatlakozom önökhöz. Ki vagyok én, hogy szembe merjek szegülni a sors óhajával? Nyomban lesiettem hát a toronyból... Kérem, bocsássanak meg a késésért.

– Szóra sem érdemes – felelte vidáman hunyorogva Dumbledore. – Hívok egy széket kegyednek.

És valóban, csak intett egyet a pálcájával, s máris odarepült egy szék – néhány másodpercig forgott a levegőben, mintha habozna, majd puffanva leesett Piton és McGalagony közé. Trelawney professzor azonban nem ült le rá: hatalmas szemével az asztalnál ülőkre meredt, majd halkán felsikkantott.

– Nem maradhatok itt, igazgató úr! Ha leülök, tizenhárman leszünk!

Köztudomású, hogy ha tizenhárman étkeznek együtt, aki elsőnek áll fel, elsőként hal meg!

– Vállaljuk a kockázatot, Sybill – legyintett türelmetlenül McGalagony.

– Üljön le, ha nem akarja jéghidegen enni a pulykát.

Trelawney professzor habozott. Végül rászánta magát, és helyet foglalt, de közben behunyta szemét és összeszorította ajkait, mintha arra számítana, hogy menten belecsap a ménkü az asztalba. McGalagony professzor fogott egy merőkanalat, és a legközelebbi tál felé nyúlt vele.

– Pacalt, Sybill?

Trelawney eleresztette a füle mellett a kérdést. Kinyitotta a szemét, még egyszer körülnézett, majd megkérdezte:

– Hol van a kedves Lupin professzor?

– Szegény barátunk sajnos újfent gyengélkedik – felelte Dumbledore, és udvariasan intett az asztalnál ülőknek, hogy szolgálják ki magukat. – Igazán kár, hogy épp karácsonykor esett ágynak.

– De maga ezt biztosan előre tudta, Sybill – vonta fel a szemöldökét McGalagony.

Trelawney jeges pillantást vetett kolléganőjére.

– Természetesen tudtam, Minerva – felelte halkán. – A mindentudás azonban nem arra való, hogy hancegjenek vele. Hogy ne nyugtalanítsam a környezetemben élőket, gyakran úgy teszek, mintha nem élvezném a Benső Szem csodáját.

– Meggyőző magyarázat – felelte csípősen McGalagony.

– Ha épp tudni akarja, Minerva – folytatta Trelawney, akinek érdekes módon egyszerre cseppet sem volt fátyolos a hangja –, azt is tudom, hogy Lupin professzor már nem sokáig lesz köztünk. Ha nem tévedek, ő maga is tisztában van vele, hogy fogytán az ideje. A szó szoros értelmében megfutamodott, amikor felajánlottam, hogy jósolok neki a kristálygömbből...

– Azt aztán nem is csodálom – jegyezte meg szárazon McGalagony.

– Kétlem, hogy Lupint közvetlen veszély fenyegetné – szólt közbe Dumbledore derűs, de kissé emelt hangon, jelezve, hogy megelégedte McGalagony és Trelawney szóváltását. – Ugye, megfőzte neki a bájitalt, Perselus?

– Igen – felelte kurtán Piton.

– Helyes – bólintott Dumbledore. – Ez esetben egykettőre erőre fog kapni... Derek, megkóstoltad már a kolbászt? Érdekes, mert nagyon finom.

Derek, az egyik elsős fiú fülig elpirult a nagy megtiszteltetéstől, hogy Dumbledore a nevén szólította, és remegő kézzel átvette az igazgatótól a kolbászos tálcát.

A lakoma még két órán át tartott, s ez idő alatt Trelawney professzor többé-kevésbé normálisan viselkedett. Mikor azonban Harry és Ron degeszre tömött pocakkal, pukkantós süveggel a fejükön felálltak az asztaltól, a jósnő rémülten felsikoltott.

– Szerencsétlenek! Melyikötök emelkedett fel előbb a székből?

– Nem t'om – felelte Ron, és aggódó pillantást vetett Harryre.

– Nem hinném, hogy számítana – jegyezte meg McGalagony –, hacsak nem ólálkodik egy baltás gyilkos a bejárat csarnokában.

Ezen még Ron is elnevette magát. Trelawney sértődött hallgatásba burkolózott.

– Te nem jössz? – fordult Hermionéhoz Harry.

– Nem – motyogta a lány. – Még beszélnem kell McGalagony professzorral.

– Biztos engedélyt akar kérni, hogy még több órára járhasson – szólta ásítva Ron, miközben Harryvel átvágtak a bejárat csarnokon (ahol egy fia baltás gyilkos sem ólálkodott).

A portrélyukat őrző Sir Cadogan épp karácsonyi dínomdánomon vett részt néhány szerzetes és a Roxfort több hajdani igazgatójának társaságában. A közeledők láttán felcsapta sisakrostélyát, és a magasba emelt egy kancsó mézsört.

– Boldog... hikk! ... karácsonyt! Jelszó?

– Galád kutya – felelte Ron.

– Szintúgy néked is, jó lovag! – harsogta Sir Cadogan, s a festmény felcsapódott.

Harry első útja a hálóterembe vezetett. Felnyalábolta a

Tűzvillámot meg a Hermionétól kapott seprűkarbantartó készletet, majd kincseivel együtt visszatért a klubhelyiségbe. Feltett szándéka volt, hogy keres valami javítgatnivalót a seprűn, de hiába: nem akadt azon egyetlen szál metszeni való görbe vesszőcske sem, és csillogó-villogó nyelét sem volt érdemes tovább polírozni. Jobb híján tehát Ron és ő csak ültek, és némán gyönyörködtek a seprűben.

Váratlanul kinyílt a portrélyuk, és bemászott rajta Hermione – McGalagony professzor kíséretében. Bár McGalagony a házuk vezető tanára volt, Harry csak egyszer látta őt a Griffendél-toronyban, s akkor a professzor igen szomorú hírt hozott. Ron és ő kezükben a Tűzvillámmal McGalagonyra meredtek. Hermione megkerülte őket, leült, és beledugta az orrát a legelső könyvbe, ami a kezébe akadt.

McGalagony érdeklődve nézte a seprűt.

– Szóval ez volna az – szólt csevegő hangon, és közelebb lépett a kandallóhoz. – Granger kisasszony épp az imént tájékoztattott róla, hogy kapott egy új seprűt, Potter.

Harry és Ron Hermionéra néztek. A lánynak csak a homloka látszott ki a könyv mögül (amit fejével lefelé tartott), de az is elvörösödött.

– Szabad? – kérdezte McGalagony. Választ sem várva kivette a fiúk kezéből a Tűzvillámot, és figyelmesen végignézett rajta, a nyelétől a vesszőnyaláb végéig. – Hmm. És nem volt mellette levél? Egy üdvözlőkártya se? Semmiféle üzenet?

– Nem – felelte Harry.

– Értem... – bólogatott McGalagony. – Nos, attól tartok, magamhoz kell vennem a seprűt, Potter. Harry felpattant a székről.

– Mi-micsoda? Miért?

– Ellenőriznünk kell, hogy nincs-e rajta átok – felelte McGalagony. – Bár ez nem az én szakterületem, felteszem, hogy Madam Hooch és Flitwick professzor szétszedik, és tüzetesen megvizsgálják minden alkotórészét...

– Szétszedik? – hüledezett Ron. Úgy nézett McGalagonyra, mintha a tanárnő közveszélyes őrült lenne.

– Néhány hét alatt végeznek vele – folytatta McGalagony. – Amint biztosak lehetünk benne, hogy rontásmentes, nyomban visszakapja, Potter.

– Ennek a seprűnek semmi baja! – bizonygatta Harry a felindultságtól remegő hangon. – Higgye el, tanárnő...

– Arról csak úgy győződhetne meg, ha kipróbálná – rázta a fejét McGalagony. – Márpedig nem repülhet vele, amíg meg nem bizonyosodunk róla, hogy nem manipulálták. Azonnal tájékoztatom, amint megtudunk valamit. Azzal a professzor sarkon fordult, és az elkobzott seprűt a hóna alá csapva kimászott a portrélyukon. Harry csak állt, kezében a magasfényű nyélápoló pasztával, és megkövülten bámult utána. Ron viszont nyomban Hermionéra támadt.

– Mért kellett neked rögtön McGalagonyhoz rohanni, mi!? Hermione az asztalra dobta a könyvet. Arca még mindig égett a szégyentől, de felállt és

elszántan farkasszemet nézett Ronnal.

– Mert úgy gondolom – és McGalagony professzor is egyetért velem –, hogy a seprűt valószínűleg Sirius Black küldte!

Tizenkettedik fejezet

A patrónus

Harry nem kételkedett Hermione jó szándékában, ennek ellenére haragudott a lányra. Néhány röpke óráig a világ legjobb seprűjét mondhatta a magáénak, de Hermione árulkodása miatt most már abban se lehetett biztos, hogy valaha viszontlátja a Tűzvillámot. Meggyőződése volt, hogy a seprűnek semmi baja – de vajon milyen állapotban lesz a százféle átokkimutató vizsgálat után?

Ron is dühös volt Hermionéra. Szétszedni egy vadonatúj Tűzvillámot – ez az ő szemében felért egy emberiségellenes bűntettel. Hermione viszont cseppnyi megbánást sem mutatott, sőt kerülni kezdte a klubhelyiséget. Harry és Ron feltételezték, hogy a könyvtárba menekült, és meg sem próbálták visszacsábítani. Ezek után egyenesen megkönnyebbültek, mikor január elején visszatértek a többiek, és a Griffendél-toronyban újra felpozdult az élet.

A szünet utolsó napjának estéjén Wood odalépett Harryhez.

– Jól telt a karácsony? – kérdezte, majd válaszra sem várva leült, és fojtott hangon folytatta: – A szünetben volt időm végiggondolni a dolgokat, Harry. Aggasztó, ami a múltkori meccsen történt. Ha a dementorok legközelebb is megjelennek... Úgy értem, nem engedhetjük meg magunknak, hogy... szóval... – Wood zavartan elhallgatott.

– Mindent elkövetek, hogy ez még egyszer ne forduljon elő – sietett a válasszal Harry. – Lupin professzor megígérte, hogy megtanít védekezni a dementorokkal szemben. Ha igaz, már a héten elkezdjük a gyakorlást. Azt mondta, karácsony után ráér.

Wood arca felderült.

– Akkor jó. Nem szívesen mondanék le rólad, Harry. Jut eszembe, rendeltél magadnak új seprűt? – Nem – felelte Harry.

– Micsoda? Akkor sürgősen intézkedj. A Hollóhát elleni meccsen nem repülhetsz azon az ócska Meteoron!

– Kapott egy Tűzvillámot karácsonyra – szólt közbe Ron.

– Egy Tűzvillámot? Ne! Komolyan? Egy... egy igazi Tűzvillámot?

– Ne éld bele magad, Oliver – legyintett csüggedten Harry. – Már nincs meg. Elkobozták.

Azzal beszámolt a seprű méltatlan sorsáról.

– Átkokat keresnek? De hát ki átkozta volna meg?

– Sirius Black – felelte fásultan Harry. – Állítólag el akar tenni láb alól. McGalagony gyanítja, hogy ő küldte nekem a seprűt.

Woodot látszólag sokkal jobban izgatta a seprű sorsa, mint az a tény, hogy egy hírhedt gyilkos a fogójátékosa életére tör.

– De hát Black nem vásárolhatott neked egy Tűzvillámot! – tárta szét a karját. – Hiszen bujkálnia kell! A fél ország őt keresi! Nem sétálhat be csak úgy a Kviddics a javából boltba seprűt venni!

– Tudom – felelte vállvonogatva Harry. – McGalagony mégis ragaszkodik hozzá, hogy szétszedjék... Wood elsápadt.

– Majd én beszélek vele – ígérte. – Rám hallgatni fog... Egy Tűzvillám... egy igazi Tűzvillám a mi csapatunkban... McGalagony is azt akarja, hogy megnyerjük a bajnokságot... Én majd észhez térítem... Egy Tűzvillám...

Másnap elkezdődött a tanítás. Eleinte senkinek nem fűlött hozzá a foga, hogy a fagyos januári reggelen két órát a szabadég alatt töltsön, de aztán kiderült, hogy Hagrid tűzgyíkokkal zsúfolt tábortűzet készített elő a számukra. Az óra szokatlanul kellemesen telt: nem volt más dolguk, mint rözsét gyűjteni a tűz táplálására, és figyelni, hogyan mászkálnak a tűzimádó gyíkok fel és alá az izzó ágakon. A szünet utáni első jóslástan óra annál kevésbé volt szórakoztató. Trelawney professzor belekezdett az új témakörbe, a tenyérjóslásba, s nem mulasztotta el már az óra elején közölni Harryvel, hogy az övénél rövidebb életvonalat még soha nem látott.

Harry alig várta az első sötét varázslatok kivédése óráát. A Wooddal folytatott beszélgetés után eltökélte, hogy a lehető legsürgősebben elkezdi az anti-dementor tanfolyamot.

– Á, igen – bólintott Lupin, mikor Harry emlékeztette az ígéretére. – Lássuk csak... mit szólsz a csütörtök este nyolc órához? A mágiatörténet-terem, azt hiszem, elég tágas... Még ki kell találnom, hogyan csináljuk a dolgot... Például... hogy min fogunk gyakorolni? Igazi dementort nem hozhatunk be a kastélyba...

– Még mindig nincs valami jó színben – jegyezte meg Ron, mikor már a folyosón baktattak Harryvel. – Szerinted mi baja van?

Valaki gúnyosan ciccentett a hátuk mögött. Hermione volt az, a lány egy lovagi páncél tövében guggolt, és azon fáradozott, hogy becsukja könyvekkel degeszre tömött táskáját.

– Te meg mit ciccegsz itt nekünk? – mérgelődött Ron.

– Semmit – felelte lekezelően a lány, és a hátára vetette táskáját.

– De igen, ciccegtél! – erősködött Ron. – Megkérdeztem, mi baja lehet Lupinnak, erre te...

– De hiszen egyértelmű – felelte Hermione vérlázítóan tudálékos arccal.

– Ha nem akarod megmondani, tartsd meg magadnak – mordult rá Ron.

– Meg is tartom – biccentett Hermione, azzal gőgösen elvonult.

Ron mérgesen nézett utána.

– Fogalma sincs – legyintett végül. – Az egész arra megy ki, hogy újra szóba álljunk vele.

Csütörtök este nyolc órakor Harry kimászott a portrélyukon, és elindult a mágiatörténet tanterem felé. Azt sötéten és üresen találta. Egy pálcasuhintással meggyújtotta a lámpákat, és várt. Öt perccel később fel is tűnt Lupin professzor, karjában egy jókora ládával, amit sietve lerakott Binns professzor asztalára.

– Az meg mi? – érdeklődött Harry.

– Egy új mumus – felelte Lupin. – Kedd óta az egész kastélyt átkutattam, és a végén rábukkantam erre a példányra Frics úr irattartó szekrényében. Ennél jobb dementorutánczatot nem találunk. A mumus, ha meglát téged, nyomban dementorrá változik, így aztán gyakorolhatunk rajta. Mikor nem használjuk, az irodámban tárolom majd, az íróasztalom aljában jó helye lesz.

– Rendben – bólintott Harry. Igyekezett leplezni izgalmát, s úgy tenni, mintha roppant elégedett lenne, hogy Lupin ilyen jó dementor pótléket szerzett neki.

– Nos... – Lupin előhúzta pálcáját, és intett Harrynek, hogy ő is vegye elő az övét. – A varázslat, amivel megismertetlek, a mágia magasiskolája – messze meghaladja a Rendes Bűbajos Fokozat szintjét. A neve: patrónus-bűbáj.

– És hogy működik? – kérdezte lámpalázasan Harry.

– Ha tökéletesen végzik el – magyarázta Lupin –, megidéz egy patrónust. A patrónus egyfajta dementorűző védőszellem, ami pajzsként működik közted és a dementor között.

Harry egy pillanatig elképzelte magát, amint elbújik egy Hagrid méretű, furkósbottal felszerelt alak mögött. Lupin professzor közben folytatta:

– A patrónus valójában egy pozitív erőter, magába foglalja mindazt, amivel a dementor táplálkozik – a reményt, a boldogságot, az életkedvet –, viszont nem képes elcsüggedni, mint a hús-vér emberek, így a dementor nem árthat neki. Azonban hangsúlyoznom kell, Harry: a patrónus-bűbáj nagyon nehéz. Még a diplomás varázslók közül se mindenki boldogul vele.

– Hogy néz ki egy patrónus? – kérdezte Harry.
– Attól függ, ki idézi meg. Minden varázslónak megvan a maga patrónusa.

– És hogyan kell előhívni?

– Egy varázsigével, ami azonban csak akkor hat, ha nagyon erősen összpontosítasz egy felhőtlenül boldog emlékre, miközben kimondod.

Harry eltöprengett, hogy mi lehetne az a boldog emlék. A Dursleyékkal töltött évek eseményei közül természetesen egy se jöhetett szóba. Végül azt a pillanatot választotta, amikor először repült seprűnyélen.

– Megvan – bólintott, s igyekezett minél pontosabban felidézni a bizsergető, boldog izgalmat, amit akkor érzett.

– A varázsigé így szól... – Lupin megköszöri a torkát. – Expecto patronum!

– Expecto patronum – ismételte motyogva Harry. – Expecto patronum.

– Erősen koncentrálj a boldog emlékedre?

– Öh... igen – Harry gondolatban gyorsan visszakanyarodott az első seprűlovagláshoz. – Expecto patrono... nem, patronum... bocsánat... expecto patronum, expecto patronum...

Pálcája hegyéből kicsiny, ezüstös, gázfelhő tört elő.

– Láta, tanár úr? – lelkesült fel Harry. – Történt valami!

– Remek – mosolygott Lupin. – Kipróbálsz egy dementoron is?

– Igen – felelte elszántan Harry. Jó erősen megmarkolta varázspálcáját, és beállt az üres tanterem közepébe. Igyekezett a repülésre összpontosítani, de most valami más is befurakodott az agyába... pillanatokon belül újra hallani fogja édesanyja hangját... de most nem gondolhat erre, mert akkor tényleg hallani fogja, és azt nem akarja... vagy mégis?

Lupin felhajtotta a fadoboz tetejét.

A ládából egy dementor emelkedett ki. Kámzsa mögé rejtett arcát Harry felé fordította, s ahogy felegyenesedett, nyálkásan csillogó, fekélyes kezével összehúzta testén a köpönyeget. A teremben a lámpák pislákolni kezdtek, majd kialudtak. A dementor kilépett a ládából, zajtalanul Harry felé siklott, s közben hosszan, hörögve beszívta a levegőt. Harryt megcsapta a dermesztő hideg...

– Expecto patronum! – kiáltotta. – Expecto patronum! Expecto...

A tanterem és a dementor képet azonban elnyelte a sűrű, tejfehér köd... Harry ismét érezte, hogy zuhan, s édesanyja sikolyai olyan hangosan csengtek a fejében, mint még soha...

– Harryt ne, Harryt ne, könyörgök, csak őt ne!

– Állj félre... Állj félre, ostoba...

– Harry!

Harry felriadt kábulatából. Hanyatt feküdt a tanterem padlóján, s körülötte újra égtek a lámpák. Meg sem kellett kérdeznie, mi történt.

– Sajnálom – motyogta. Ahogy felült, homlokáról hideg verejtékcseppek csordultak a szemüvege mögé. – Jobban vagy? – kérdezte Lupin.

– Igen... – Harry megkapaszkodott a legközelebbi padban, és nagy nehezen feltápászkodott.

Lupin egy csokibékát nyújtott felé.

– Tessék, edd meg ezt, mielőtt újra megpróbáljuk. Valami ilyesmire számítottam. Őszintén szólva csodálkoztam volna, ha rögtön elsőre sikerül.

– Egyre rosszabbul viselem – csóválta a fejét Harry, miközben leharapta a csokibéka fejét. – Ilyen hangosan még soha nem hallottam... És Voldemort is beszélt...

Lupin a szokásosnál is sápadtabb volt.

– Harry, hidd el, megértem, ha nem akarod folytatni...

– De akarom! – jelentette ki eltökélten Harry, és a szájába tömte a csokibéka maradékát. – Folytatnom kell. Mi lesz, ha a dementorok a Hollóhát elleni meccsünkön is megjelennek?

Nem eshetek le megint a seprűről! Ha veszítünk, a Griffendél búcsút mondhat a kviddicskupának!

– Ahogy gondolod – hagyta rá Lupin. – Talán választanod kellene egy másik, egy igazán boldog emléket, amire összpontosíthatsz... Ez az első nem tűnt elég erősnek...

Harry a homlokát ráncolva töprengett. Az előző tanév végén a Griffendél megnyerte a házak versenyét – azon a napon nagyon boldog volt. Újból megmarkolta hát a varázspálcát, és elfoglalta helyét a terem közepén.

– Mehet? – kérdezte Lupin.

– Mehet – felelte Harry. Igyekezett felidézni a győzelmi mámort, s megfélekedezni arról, hogy mi vár rá a következő pillanatban.

– Most! – szólt Lupin, és kinyitotta a lábát.

A terem ismét sötétbe borult, és Harryt megcsapta a dermesztő hideg. A dementor hörögve beszívta a levegőt, rothadó kezével Harry után nyúlt, és...

– Expecto patronum! – kiabálta Harry. – Expecto patronum! Expecto pat...

A fehér köd eltompította érzékeit... hatalmas, elmosódott alakok mozogtak körülötte... azután felcsendült egy új hang, egy rémülten kiabáló

férfi hangja...

– Lily, fogd Harryt, és menekülj! Ő az! Fuss! Menekülj! Majd én feltartóztatom...

Botorkáló léptek zaja – kicsapódó ajtó – egy rövid, éles kacaj...

– Harry! Harry... térj magadhoz...

Harry érezte, hogy valaki pofozgatja az arcát. Ezúttal egy egész percbe telt, mire megértette, hogy miért hever a tanterem poros padlóján.

– Az apámat hallottam – suttogta elcsukló hangon. – Életemben most először hallottam a hangját. Szembeszállt Voldemorttal, hogy anyámnak legyen ideje elmenekülni...

Egyszerre rádöbbsent, hogy az arcán lecsorduló verejtékbe könnycseppek vegyülnek. Lehajtotta a fejét, és talárja ujjával megtörölte az arcát, de közben úgy tett, mintha csak a cipőjét kötné be.

– Jameset hallottad? – kérdezte kissé rekedten Lupin. Harry felpillantott.

– Igen... Miért? De hisz a tanár úr nem ismerte az apámat. Lupin habozott.

– Nos – felelte végül –, ami azt illeti, ismertem. Barátok voltunk itt, a Roxfortban. Figyelj, Harry – szerintem ennyi elég volt mára. Ez egy nagyon nehéz varázslat... Jobb lett volna bele se kezdeni...

Harry gyorsan felállt.

– Nem! – ellenkezett. – Még egyszer meg akarom próbálni! Biztos rosszul választottam meg az emléket... egy pillanat...

Lázasan kutatni kezdett az agyában egy igazán, de igazán boldog emlék után... amiből egy nagy és erős patrónus születhet...

Az a perc, amikor megtudta, hogy varázsló, és hogy ősztől a Dursley-ház helyett a Roxfort lesz az otthona! Ha valamikor, hát akkor igazán boldog volt...

Újból a láda felé fordult, s minden más gondolatát félretéve arra a érzésre összpontosított, ami abban a csodálatos pillanatban eltöltötte.

– Készen állsz? – nézett rá Lupin, akinek lerítt az arcáról, hogy jobb meggyőződése ellenére cselekszik. – Erősen koncentrálsz? Figyelj... Most!

Harmadszor is kinyitotta a ládát, s abból ezúttal is egy dementor emelkedett ki. A terem elsötétült, szétáradt benne a lélekbe markoló hideg...

– EXPECTO PATRONUM! – ordította Harry. – EXPECTO PATRONUM! EXPECTO PATRONUM!

Fejében újra felhangzottak a sikolyok – de ezúttal úgy, mintha egy rosszul behangolt rádióból szólnának: halkabban, hangosabban, majd megint halkabban... És még mindig látta a dementort... az megállt... ekkor hirtelen

kirobbant valami a pálcája végéből, s hatalmas, ezüstszürke árnyékfalként lebegve megállt közte és a dementor között. Harry érezte, hogy még áll, de mintha vízzé váltak volna a csontjai... fogalma sem volt, meddig bír még talpon maradni...

– Comikulissimus! – kiáltotta Lupin, és a dementor elé ugrott.

Csattanás hallatszott, s a ködös patrónus a dementorral együtt semmivé foszlott. Harry leroskadt egy padra, remegett a lába, s olyan kimerült volt, mintha kilométereket futott volna. Szeme sarkából látta, hogy Lupin pálcájával visszaparancsolja a mumust a ládába: az ismét sápadt fényű gömbbé vált a professzor előtt.

– Kitűnő! – szólt Lupin, és odalépett Harryhez. – Pompásan csináltad! Ezt nevezem ígéretes kezdetnek!

– Megpróbálhatom még egyszer? Csak egyszer, utoljára.

Lupin azonban most már hajthatatlan volt.

– Ma már nem – rázta a fejét. – Ennyi bőven elég volt egy alkalomra. Tessék...

Azzal Harry kezébe nyomott egy jókora tábla Mézesfalás-béli csokoládét.

– Edd meg az egészet, különben Madam Pomfrey kitekeri a nyakam. A jövő héten folytatjuk. Maradhat a csütörtök este?

– Persze – bólintott Harry. Beleharapott a csokoládéba, és elmélázva nézte, hogyan oltogatja Lupin a lámpákat a teremben. Aztán valami szöveget ütött a fejében.

– Lupin professzor – szólalt meg. – Ha ismerte az apámat, akkor Sirius Blacket is ismernie kellett.

Lupin megpördült a tengelye körül.

– Ezt meg miből gondolod? – kérdezte élesen.

– Semmiből... Csak hát tudom, hogy ők is barátok voltak a Roxfortban...

Lupin kissé megenyhült.

– Igen, ismertem – válaszolta kelletlenül. – Legalábbis azt hittem, hogy ismerem. Későre jár, Harry, ideje lefeküdnöd.

Harry kilépett a teremből, és elindult a folyosón, majd miután befordult az első sarkon, keresett magának egy lovagi páncélt, és behúzódott mögé. Leült, hogy befejezze a csokoládéját, és végiggondolja a történeteket. Mindenekelőtt sajnálta, hogy szóba hozta Blacket – Lupin számára láthatóan kínos volt a téma. Aztán gondolatai a szülei felé vándoroltak...

Hiába ette tele magát csokoládéval, még mindig furcsán üresnek és elcsigázottnak érezte magát. A kínok kínját állta ki, valahányszor

felcsendültek a fejében a rémült kiáltások, és mégis: valahol mélyen szomjazta édesanyja és édesapja hangját. Tudta azonban, hogy amíg egy cseppet is vágyik ezekre a hátborzongató találkozásokra, esélye sincs rá, hogy sikerüljön egy épkézláb patrónust megidéznie.

– Anyáék meghaltak – győzködte magát. – Meghaltak, és hiába hallgatod a hangjuk emlékét, attól nem fognak feltámadni. Ha meg akarod nyerni a kviddicskupát, össze kell szedned magad.

Azzal felállt, szájába tömte a maradék csokoládét, és elindult a Griffendél-torony felé.

A hét végén lejátsozták a Hollóhát-Mardekár meccset. A Mardekár csekély pontkülönbséggel bár, de győzött. Wood úgy vélte, hogy ezzel javultak a Griffendél esélyei (ha nekik is sikerül megverni a Hollóhátat, a második helyre kapaszkodnak fel), és heti ötre növelte a csapatedzések számát. Harrynek emellett ott volt a csütörtökönkénti gyakorlás Lupinnal – ami hat kviddicsedzésnél is jobban kimerítette –, így csak heti egy estéje maradt arra, hogy elkészítse a házi feladatait. Mindezek ellenére távolról sem tűnt olyan hajszoltnak, mint Hermione, akin immár egyértelműen megmutatkoztak a túlterheltség jelei. A lány kivétel nélkül minden este ott ült a klubhelyiség sarkában, könyvkupacok, számmisztikátáblázatok, rúnaszótárak, szorgalmas muglikat ábrázoló képek és sűrűn teleírt jegyzetlapok között. Sokszor órákig nem szólt senkihez, és jaj volt annak, aki zavarni merte.

– El se tudom képzelni, hogyan csinálja – dörmögte Ron egyik este, mikor Harryvel a klubhelyiségben ültek. Harry a kimutathatatlan mérgekről szóló dolgozattal szenvedett, amit Piton másnapra kért tőlük. Most felpillantott a pergamenről, és egy ingatag könyvtorony felé nézett, ami mögött vélhetően ott gubbasztott Hermione.

– Mit hogyan csinál? – kérdezett vissza.

– Hogyan tud eljáráni az összes órájára! Ma reggel véletlenül hallottam, amikor Vector professzorral, a számmisztikatanárral beszélt. A tegnapi órát emlegették, pedig azon Hermione nem lehetett ott, hiszen velünk együtt volt a legendás lények gondozásán! Ráadásul Ernie McMillan azt állítja, hogy Hermione egyszer sem hiányzott mugliismeretről. Pedig a mugliismeret szinte mindig egybeesik a jóslástanórával, és Hermione azon is mindig ott van!

Harry nem tehette meg, hogy Hermione lehetetlen órarendjének titkán töprengjen, mert be kellett fejeznie a dolgozatát. Azonban alighogy ismét a pergamen fölé hajolt, Wood lépett oda hozzá.

– Rossz hírem van, Harry. Most jövök McGalagonytól. Beszéltem vele a Tűzvillámról, és hát... eléggé kiakadt. Azt vágta a fejemhez, hogy nekem fontosabb a kviddicskupa, mint a te életed. Pedig csak annyit mondtam, hogy ha már elkaptad a cikeszt, akkor felőlem akár le is dobhat téged a seprű.

Wood döbbsen csóválta a fejét.

– Ha hallottad volna, hogyan ordított velem... mintha valami szörnyűséget mondtam volna. Aztán megkérdeztem, hogy meddig akarja még magánál tartani a Tűzvillámot...

Wood megrovó képet vágott, és utánozta McGalagony szigorú hangját.

– „Ameddig szükséges, Wood”... Szerintem jobb lesz, ha beszerzel egy másik seprűt, Harry. A seprűk világa hátuljában van egy megrendelőlap... Vethetnél egy Nimbusz Kétezeregyest. Malfoynak is olyan van.

– Ami Malfoynak tetszik, abból én nem kérek – jelentette ki sötéten Harry.

A januári fogcsikorgató hideg február elején sem enyhült. A Hollóhát elleni mérkőzés napja vészesen közeledett, de Harry még mindig nem rendelt új seprűt magának. Az átváltoztatástán-órák után menetrendszerűen odament McGalagony professzorhoz, és megkérdezte tőle, hogy visszakaphatja-e már a Tűzvillámot. Ron ilyenkor mindig ott toporgott mögötte, Hermione viszont szemlesütve kisietett a teremből.

A tizenkettedik ilyen alkalommal McGalagony már meg se várta a kérdést.

– Nem, Potter, még nem kaphatja vissza – rázta a fejét. – A szokásos átkokon már végimentünk, de Flitwick professzor szerint meglehet, hogy a seprűben a robogó rontás lappang. Szólni fogok, ha végeztünk a vizsgálattal. Nagyon kérem, hogy addig ne szekírozson engem.

Mindennek a tetejébe Harry az anti-dementor varázslat begyakorlásával sem haladt úgy, ahogy szeretett volna. Odáig ugyan eljutott, hogy most már minden alkalommal sikerült megidéznie az elmosódott, ezüstszerű árnyékot, de ez a patrónus nem volt elég erős hozzá, hogy elkergesse a mumus-dementort. Csupán lebegett, mint egy ködfelhő, s azt is csak akkor tette, ha Harry erejét megfeszítve koncentrált rá. Harry önmagát vádolta a kudarcért, amit azzal indokolt, hogy titkon újra hallani szeretné szülei hangját.

– Túl sokat vársz magadtól – mondta fejcsóválva Lupin a negyedik anti-dementor edzésük alkalmával – Egy tizenhárom éves varázslótól már egy elmosódott patrónus is hatalmas teljesítmény. Most már soha nem ájulsz el, és ez nagy szó.

– Arra számítottam, hogy a patrónus... megtámadja a dementorokat, vagy ilyesmi – felelte kedveszegetten Harry. – Hogy eltünteti őket...

– Egy igazi patrónus valóban azt teszi – bólintott Lupin. – De te így is nagyon sokat fejlődöttél rövid idő alatt. Ha a dementorok a következő kviddicsmeccsen is megjelennek, kordában tudod tartani őket, amíg leszállsz a földre.

– De hiszen azt mondta – vetette ellen Harry –, hogy nehezebb elbánni velük, ha sokan vannak.

– Bízom a képességeidben, fiam – mosolygott Lupin. – Tessék, megérdemelsz egy kis jutalmat. Nem hinném, hogy kóstoltál már ilyet. A Három Seprűből való...

Lupin két palackot vett elő a táskájából.

– Vajsör! – örvendezett Harry. – Nagyon szeretem!

Lupin felvonta a szemöldökét. Harry rádöbbsent, hogy elszólta magát.

– Oh... Ron és Hermione hoztak nekem egy kis kóstolót Roxmortsból – füllentette.

– Vagy úgy. – Lupin még mindig gyanakodva nézett Harryre. – Hát akkor... ígyunk a Griffendél győzelmére a Hollóhát ellen! Persze nekem mint tanárnak, pártatlannak kell lennem... – tette hozzá gyorsan.

Egy darabig csendben iszogatták a vajsörüket. Végül Harrynek eszébe jutott valami, amit már egy ideje meg akart kérdezni Lupintól.

– Mi van a dementorok csuklyája alatt?

Lupin elgondolkodva leeresztette a vajsörös üveget.

– Hmm... nos, azok, akik ezt pontosan tudják, már nem mondhatják el nekünk. Tudod, a dementor csak akkor veszi le a csuklyáját, mikor a legvégső, legszörnyűbb fegyveréhez folyamodik.

– Az micsoda?

– Úgy hívják: a dementor csókja – felelte keserű mosollyal Lupin. – A dementorok azon végzik el ezt a műveletet, akit egyszer és mindenkorra ártalmatlanná akarnak tenni.

Harry kis híján kiköpte a vajsört.

– Micsoda? Megölik...?

– Nem, nem ölik meg – felelte Lupin. – Sokkal szörnyűbb dolgot tesznek vele. Kiszippantják a lelkét. Amíg az agy és a szív működik, addig az ember lélek nélkül is életben marad. Épp csak nincs többé öntudata, nincs emlékezete, nincs... semmije. Csupán működik, mint egy gép. A lelke pedig örökre eltűnik a semmiben.

Lupin belekortyolt a vajsörbe, majd folytatta:

– Ez a sors vár Sirius Blackre is. Benne volt a mai Reggeli Prófétában. A minisztérium engedélyt adott a dementoroknak, hogy elvégezzék a csókot, ha rátalálnak Blackre.

Harry egy percig szóhoz sem jutott, annyira megdöbbenett a gondolat, hogy egy embernek kiszippanthatják a lelkét. Azután eszébe jutott, hogy kiről is van szó.

– Black megérdemli – szólt komoran.

– Úgy gondolod? – kérdezte csendesen Lupin. – Tényleg úgy gondolod, hogy szabad illet tenni egy emberrel?

– Igen – jelentette ki makacsul Harry. – Bizonyos... bizonyos bűnökért...

Szívesen elmondta volna Lupinnak, amit a Három Seprűben Blackről és aljas árulásáról hallott. Ehhez azonban meg kellett volna említenie az illegális roxmorti kirándulást is – attól pedig Lupin egész biztosan nem lett volna elragadtatva. Így hát inkább kihörpintette a vajsör maradékát, megköszönte Lupinnak a csemegét, és csendben távozott,

Lupin szavai mélyen felkavarták, s félig-meddig azt kívánta, bár meg se kérdezte volna, mi van a dementorok csuklyája alatt. A Griffendél-torony felé menet megpróbálta elképzelni, milyen érzés lehet, ha az embernek kiszívják a lelkét. Annyira belemerült sötét fantáziálásába, hogy észre sem vette a lépcsőn szembe jövő McGalagonyt, és egyenesen belerohant a tanárnőbe.

– Nézzen az orra elé, Potter!

– Bocsánat, tanárnő...

– Egyébként épp a Griffendél-toronyból jövök. Magát kerestem. Nos, tessék... Kívül-belül átvizsgáltuk, és a jelek szerint minden rendben van vele. Úgy tűnik, van egy roppant bőkezű barátja, Potter...

Harrynek leesett az álla. McGalagony visszahozta neki a Tűzvillámot – méghozzá tökéletes épségben.

– Visszakapom? – hitetlenkedett Harry. – Komolyan?

– Komolyan – bólintott McGalagony, s csodák csodájára elmosolyodott. – Jó lesz, ha repül vele néhány próbakört még a szombati meccs előtt. És még valami – igyekezzen megnyerni azt a meccset. Ellenkező esetben ez lesz sorozatban a nyolcadik év, amikor nem sikerül első helyen végeznünk a bajnokságban – ahogy arra Piton professzor volt szíves felhívni a figyelmemet a minap...

Harry a boldogságtól megrészegeülten indult el kincsével a Griffendél-torony felé. Az egyik folyosón összetalálkozott Ronnal, aki fülig érő szájjal sietett elébe.

– Megkaptad? Szuper! Figyelj, még mindig megengeded, hogy kipróbáljam? Mondjuk, holnap?

– Persze, bármikor – felelte örömittasan Harry. – Tudod, mit? Béküljünk ki Hermionével. Végül is jót akart...

– Egye fene – egyezett bele Ron. – A klubhelyiségben van. A változatosság kedvéért tanul...

A portréjukhoz vezető folyosóra érve megpillantották Neville Longbottomot. A fiú Sir Cadogan képe előtt állt, és rimánkodott a lovagnak, aki feltehetőleg nem akarta beengedni.

– Leírtam az összeset – bizonygatta Neville könnyes szemmel –, de valahol elvesztettem a papírt!

– Dajkamese! – harsogta Sír Cadogan, majd a közeledő Harryhez és Ronhoz fordult: – Az ég küldött, nemes ifjak! Verjétek vasra e hitvány latort! Nem áttallaná betolni pimasz ábrázatát féltve őrzött termeinkbe!

– Fogd be a szád – mordult a lovagra Ron, mikor Harryvel Neville mellé értek.

– Nincs meg a jelszó-listám – panaszkolta Neville. – Lediktáltattam a lovaggal, hogy milyen jelszavakat fog ezen a héten használni, mert folyton cserélgeti őket. De nem tudom, hova tettem a papírt!

– Mordizomadta – vetette oda Harry.

Sír Cadogan csalódott képet vágott, s kénytelen-kelletlen utat engedett nekik. A fiúk bemásztak a portréjukon, s a klubhelyiségbe lépve nyomban minden fej feléjük fordult. Egy szempillantás múlva az összes griffendéles Harry körül tolongott.

– Hol szerezted, Harry?

– Repülhetek vele egy kört?

– Kipróbáltad már, Harry?

– A hollóhátasoknak esélyük sem lesz a Jólsep-R 7-eseikkel!

– Megengeded, hogy megfogjam, Harry?

Tíz perccel később, miután mindenki kigyönyörködte magát a Tűzvillámban, a tömeg szétszéledt, és Harry meg Ron végre megkereshették tekintetükkel Hermionét – az egyetlen embert a helyiségben, aki nem rohant oda hozzájuk. A lány egy könyv fölé hajolt, és gondosan kerülte a két fiú pillantását. Csak akkor nézett fel rájuk, mikor azok odaléptek az asztalához.

Harry büszkén felemelte a Tűzvillámot.

– Visszakaptam – szólt széles vigyorral.

– Látod, Hermione? – tárta szét a karját Ron. – Nem volt semmi baja!

– De lehetett volna! – replikázott a lány. – Harry most legalább nyugodt lélekkel használhatja.

– Ez igaz – hagyta rá Harry. – De most jobb lesz, ha felviszem...

– Majd én! – ajánlkozott lelkesen Ron. – Úgyis be kell adnom Makesznak a délcegítőt.

Azzal átvette Harrytól a Tűzvillámot, és olyan óvatosan, mintha üvegből volna, elindult vele a fiúk lépcsője felé.

– Leülhetek? – fordult Hermionéhez Harry.

– Persze – felelte a lány, és lepakolta a jegyzeteit az egyik székről.

Harry végignézett a zsúfolt asztalon. A hosszú számmisztika-dolgozaton még meg se száradt a tinta, mellette ott feküdt a még hosszabb mugliismeret-dolgozat („Fejtsd ki, hogy miért van szükségük a mugliknak villamos áramra!”), amellet pedig a rúnafordítás, amin Hermione épp dolgozott.

– Hogy bírsz egyszerre ennyi mindent csinálni? – kérdezte Harry.

– Hát... csak szorgalom kérdése – felelte Hermione. Így, közelről nézve jól látszott, milyen nyúzott az arca – már-már Lupinéra emlékeztetett.

– Miért nem adsz le egy-két tantárgyat? – csóválta a fejét Harry.

Hermione épp a rúnaszótárat próbálta kibányászni egy könyvrakás alól, de a kérdés hallatán megbotránkozva felkapta a fejét.

– Még csak az kellene! – méltatlankodott.

– A számmisztika borzalmas lehet – fintorgott Harry, kezébe véve egy igen bonyolultnak tűnő táblázatot.

– Dehogyan, csodálatos tudomány! – bizonygatta nagy komolyan Hermione. – A kedvenc tantárgyam! Egyszerűen...

Hogy pontosan mitől olyan csodálatos a számmisztika, az sajnos már nem derült ki, mert ebben a pillanatban artikulátlan bömbölés ütötte meg a fülüket. A hang valahonnan a fiúk hálótermei felől zúdult lefelé. A klubhelyiségben egyszerre néma csönd lett, mindenki várakozva meredt a lépcsőre. Közeledő, sebes léptek zaja hallatszott – azután megjelent Ron, kezében egy használt lepedővel. Odacsörtetett Hermione asztalához, és hadonászni kezdett a gyűrött vászonnal a lány arca előtt.

– TESSÉK! – üvöltötte tajtékzó dühvel. – NÉZD MEG!

– Mi törté...

– MAKESZ! NÉZD MEG! MAKESZ!

Hermione döbbszerűen arccal hátrahúzódott a székében. Harry homlokát ráncolva nézte a lepedőt. Azt egy piros folt szennyezte be. Egy folt, ami nem lehetett más, csak... – VÉR! – ordított bele a dermedt csöndbe Ron. – MAKESZ ELTŰNT! ÉS TUDOD, MIT TALÁLTAM A PADLÓN?

– Nem – motyogta megszeppenve Hermione.

Ron rádobott valamit a lány rúnafordítására. Harry és Hermione az asztal fölé hajoltak. A titokzatos, szögletes szimbólumokkal telerajzolt pergamenlapon egy kis csomó hosszú, vörös macskaszőr hevert.

Tizenharmadik fejezet **Griffendél kontra Hollóhát**

Minden jel arra mutatott, hogy Ron és Hermione barátságának örökre befellegzett. Olyan megátalkodott dühvel fújtak egymásra, hogy Harry jószérével semmi esélyt nem látott a békülésre.

Ron azt vetette Hermione szemérc, hogy a lány nem vette komolyan Csámpás korábbi merényleteit, és nem tette meg a szükséges óvintézkedéseket Makes védelmében, a tetejébe még a történetek után is volt képe ártatlannak beállítani a macskáját, és azt mondani neki, Ronnak, hogy keresse tovább Makeszt a többi fiú ágya alatt. Hermione ezzel szemben makacsul ismételte, hogy Ronnak nincs bizonyítéka Csámpás ellen, hogy a vörös szőrcsomó talán már karácsony óta ott hevert, és hogy Ron azóta acsarog a macskára, mióta az ráugrott a Mágikus Menazsériában.

Harry a maga részéről meg volt győződve róla, hogy Csámpás tényleg felfalta Makeszt. Mikor ezt közölte Hermionéval, és felsorolta a macska bűnösségére utaló körülményeket, a lány őrá is megsértődött.

– Persze, állj csak ki Ron mellett! – kiabálta. – Nem is számítottam másra! Előbb a Tűzvillám, most Makes, mindenről én tehetek, mi? Hagyj engem békén, Harry, épp elég bajom van nélküled is!

Ront tényleg nagyon megviselte Makes elvesztése.

– Ugyan már, hisz folyton panaszkodtál, hogy semmire nem lehet használni – próbálta vigasztalni az öccsét Fred. – Már réges-rég csak vegetált. Ha úgy vesszük, jobb is volt neki így. Hamm, és kész. Szerintem nem is érzett semmit. – Fred! – csattant fel méltatlankodva Hermione.

– Makes mást se csinált, csak evett és aludt – tette hozzá George. – Te magad mondtad.

– Egyszer megharapta Monstrót! – vette védelmébe néhai kedvencét Ron. – Emlékszel, Harry?

– Igen, ez igaz – bólintott Harry.

Fred nem tudott elfojtani egy vigyort.

– Az volt Makes karrierjének fénypontja – jelentette ki gúnyos ünnepélyességgel. – A heg Monstro ujján örök időig őrzi majd dicső

emlékét. Ugyan már, Ron, mire jó ez a siránkozás? Menj le Roxmortsba, és vegyél magadnak egy másik patkányt.

Utolsó próbálkozás gyanánt Harry felajánlotta Ronnak, hogy ha elkíséri őt a szombati meccs előtti utolsó csapatedzésre, utána kipróbálhatja a Tűzvillámot. Ettől Ron egy percre tényleg megfélekezett Makeszről („Persze, hogy lemegyek! Majd megpróbálhatok gólt is dobni róla?”), így hát együtt indultak el a kviddicspálya felé.

Madam Hooch, aki továbbra is minden edzésüket végigülte, éppen annyira el volt ragadtatva a Tűzvillámtól, mint bárki más. Felszállás előtt kezébe vette a seprűt, és rögtönzött sportszerismereti kiselőadással tisztelte meg a Griffendél csapatát.

– Nézzétek, milyen tökéletes a súlyelosztása! Ha a Nimbusz sorozatnak van gyengéje, akkor az az enyhe farnehézség – számos példánynál megfigyelhető, hogy pár év után lógatni kezdi a farkát. A nyelet is tökéletesítették, egy leheletnyivel karcsúbb, mint a Jólsep-R-eké, inkább a régi Ezüst Nyilakra emlékeztet – azok kiváló seprűk voltak, nagy kár, hogy leálltak a gyártásukkal. Én magam is egy Ezüst Nyílon tanultam meg repülni...

És ez így ment tovább hosszú percekig. Végül Wood udvariasan közbeszólt:

– Elnézést, tanárnő. Megtenné, hogy visszaadja Harrynek a seprűjét? Tudja, edzenünk kellene...

– Oh... persze, persze – kapott észbe Madam Hooch. – Tessék, Potter. Mi majd Weasleyvel leülünk ott oldalt.

Ron és a tanárnő levonultak a pályáról, a játékosok pedig Wood köré gyűltek, hogy meghallgassák a kapitány utolsó instrukcióit a másnapi meccs előtt.

– Harry, ma tudtam meg, hogy a hollóhátasok fogója mégis Cho Chang lesz. Ő egy negyedikes lány, és elég ügyes... Reméltem, hogy nem vállalja a meccset, mert volt egy elég komoly sérülése... – Wood egy fintorral érzékeltette Cho Chang gyógyulása miatt érzett csalódottságát. – Másrészt viszont neki egy Kométa Kettő-Hatvanasa van, ami egy ócska hajítófa a Tűzvillámhoz képest. – Tiszteletteljes pillantást vetett Harry seprűjére, majd tapsolt egyet. – És most gyerünk, hölgyeim és uraim, munkára!

Végre eljött a várva várt pillanat: Harry a lába közé kapta új seprűjét, és elrúgta magát a földtől.

Álmodni se merte, hogy ilyen csodálatos lesz. A Tűzvillám pöccintésre fordult, mintha nem is a kéz, hanem a gondolatok irányították volna. Olyan

iszonyatos sebességgel suhant végig a pálya hossza mentén, hogy körös-körül minden zöldesszürke foltta olvadt össze. Harry leírt vele egy nyaktörően éles, száznyolcvan fokos kanyart – Alicia Spinnet fel is sikoltott a rémülettől –, majd bemutatott egy tökéletesen kiszámított zuhanórepülést, lábujja a pálya fűvét súrolta, mielőtt újra felemelkedett öt, tíz, tizenöt méter magasra...

– Harry! – kiáltotta Wood. – Kiengedem a cikeszt!

Harry vízszintesbe fordult, és versenyt repült egy gurkóval a karikás póznák felé. Könnyedén maga mögé utasította a nehéz golyót. Ekkor meglátta a cikeszt – az épp akkor röppent ki Wood háta mögül –, s tíz másodpere múlva a markában vergődött a szárnyas aranylabdácska.

A csapat üdvrivalgással fogadta a mutatványt, s Harry ismét szabadon engedte a cikeszt. Adott neki egy pere egerutat, majd csapattársai között szlalomozva a keresésére indult. Hamarosan meg is pillantotta – a kis golyó ott lebegett Katie Bell térde mellett. Harry leírt egy könnyed bukfencet a lány körül, és újra elkapta a cikeszt.

Ennél sikeresebb edzésük még sose volt. A Tűzvillám jelenléte az egész csapatot felvillanyozta, hibátlanul hajtották végre a legnehezebb figurákat is, s mikor végül leszálltak a pálya fűvére, Wood egyetlen kritikus megjegyzést sem tett rájuk. Pedig ez – amint arra George Weasley nyomban felhívta a figyelmet – még sohasem fordult elő.

– Semmi sem állíthat meg minket holnap! – lelkesedett Wood. – Hacsak... Mondd, Harry, kiküszöbölted a dementorproblémát?

– Igen – felelte bizonytalanul Harry, és vérszegény patrónusára gondolt.

– A dementorok nem zavarnak be többet, Oliver – jelentette ki szilárd meggyőződéssel Fred. – Dumbledore leállította őket.

– Kívánom, hogy igazad legyen – bólintott Wood. – Köszönöm, fiúk-lányok, szép munka volt. Menjünk vissza a toronyba, és mindenki rendesen aludja ki magát.

– Én még maradok egy kicsit – fordult Woodhoz Harry. – Ron ki akarja próbálni a Tűzvillámot.

A többiek elmentek átöltözni, Harry pedig elindult barátja felé. Ron átugrott a pályát a lelátóktól elválasztó korláton, és elébe sietett. Madam Hooch a nagy örökösben elszunyókált.

– Tessék, repülj vele! – nyújtotta át Harry a Tűzvillámot.

Ron átszellemült arccal a térde közé szorította a seprűt, és megcélozta vele az alkonyi homályba burkolózó eget. Harry a pálya szélén sétálgatva figyelte röptét.

Már sötét este volt, mikor Madam Hooch felriadt álmából. Jól leteremtette Harryt és Ront, amiért nem ébresztették fel őt, és azonnali hatállyal visszaparancsolta a fiúkat a kastélyba. Harry a vállára vette a Tűzvillámot, és Ron oldalán kísért a sötét stadionból. Útközben egymást túllicítva dicsérték a Tűzvillám kifogástalan kormányozhatóságát, felülmúlhatatlan gyorsulását és hihetetlen kanyarodóképességét. Félúton járhattak a pálya és a kastély között, amikor Harry halra pillantott, és meglátott valamit, amitől egy pillanatra a szívverése is elállt: a sötétségből egy világító szempár meredt rá.

Harry megtorpant, mintha falnak ütközött volna.

– Mi a baj? – nézett rá Ron.

Harry a szempár felé mutatott. Ron elővette a pálcáját.

– Lumos!

A pálca hegyén kigyúló lángocska fényében egy fa körvonalai rajzolódtak ki. Az ágak között ott gubbasztott Csámpás.

– Sicc innen! – kiáltott rá Ron, azzal felkapott egy kavicsot a fűből. Mielőtt azonban elhajíthatta volna, a macska suhintott egyet hosszú, vörös farkával, és eliszkolt.

– Látod? – háborgott Ron. – Még mindig engedi szabadon kószálni ezt a fenevadat. Most, hogy jóllakott Makeesszal, biztos néhány madarat is lenyel, desszert gyanánt...

Harry nem kommentálta a dolgot, csak megkönnyebbülten felsóhajtott, egy percig biztos volt benne, hogy a sötétből a Zordó mered rá. Továbbindultak Ronnal a kastély felé. Harry szégyellte, hogy annyira megijedt, és nem szólt Ronhoz – de nem is nézett se jobbra, se balra, amíg be nem értek a fényesen kivilágított bejárati csarnokba.

Másnap reggel Harry együtt ment le reggelizni szobatársaival, akik a jelek szerint egyöntetűen úgy vélték, hogy a Tűzvillám díszkíséretet érdemel. A nagyteremben minden szem a seprűre szegeződött, s útjukat izgatott moraj kísérte. Harry jóleső elégtétellel látta, hogy a Mardekár kviddicscsapatának tagjai a döbbenettől tátogva merednek rá.

– Láttad Malfoy arcát? – kérdezte kaján örömmel Ron. – Nem hisz a szemének! Micsoda látvány!

Wood is élvezettel fürdött a Tűzvillám dicsőségének fényében.

– Tegyük le ide, Harry – mondta, és az asztal közepére fektette a seprűt, gondosan ügyelve arra, hogy a felirata is jól látható legyen. Hamarosan kezdtek is odaszállingózni a kíváncsi hugarbugosok és hollóhátasok. Cedric Diggory gratulált Harrynek, hogy ilyen kiváló seprűt sikerült szereznie

tönkrement Nimbusza helyett, Percy hollóhátas barátnője, Penelope Clearwater pedig megkérdezte, hogy a kezébe veheti-e a Tűzvillámot.

– Nana, Penelope, csak semmi csalás! – szólt rá tréfásan Percy. – Penelope és én fogadást kötöttünk – magyarázta a csapatnak. – Tíz galleont tettünk fel a meccsre!

Penelope letette a Tűzvillámot, köszönetet mondott Harrynek, és visszament a Hollóhát asztalához.

– Mindenképp győznötök kell – súgta oda Harrynek Percy. – Nincs tíz galleonom. Igen, Penny, megyek már! – Azzal elsietett, hogy megfelezzon a lánnyal egy piritóst.

– Gondolod, hogy elbírsz ezzel a seprűvel, Potter? – nyekeregte egy ismerős hang.

Draco Malfoy lépett az asztalukhoz, Crak és Monstro kíséretében.

– Igen, azt hiszem – felelte higgadtan Harry.

– Egy csomó extrája van, mi? – Malfoy szemében gonosz fény csillant.

– Kár, hogy ejtőernyőt nem szereltek rá – mi lesz, ha meglátsz egy dementort?

Crak és Monstro heherészték.

– A te seprűdről pedig egy harmadik kéz hiányzik – vágott vissza Harry.

– Ami elkapja helyetted a cikeszt.

A griffendéles csapat hahotába tört ki. Malfoy dühösen összehúzta szemét, és sarkon fordult. Mikor újra leült a helyére, mardekáros csapattársai izgatottan odahajoltak hozzá, bizonyára arról faggatták, hogy Harry új seprűje valóban egy igazi Tűzvillám-e.

Háromnegyed tizenegyor a griffendéles játékosok elindultak átöltözni. Derült, hűvös idő volt, s szinte állt a levegő, ezúttal tökéletes látási viszonyokra számíthattak, nem úgy, mint a Hugarbug elleni találkozón. Harry lámpalázás volt, de lassan úrrá lett rajta az a fajta kellemes izgatottság is, amit csak a kviddicsmeccsek előtt érzett. A távoli zsivaj elárulta, hogy az egész iskola felkerekedett, és útra kelt a lelátók felé. Harry levette fekete iskolai talárját, és bedugta varázspálcáját a póló alá, amire a kviddicstalárt készült felhúzni. Ezzel együtt remélte, hogy nem lesz szüksége a pálcára. Erről eszébe jutott Lupin professzor. Vajon ő is ott ül-e a nézők között?

– Tudjátok, mi a helyzet – szólt Wood, mikor mindannyian végeztek az átöltözéssel. – Ha ezt a meccset elveszítjük, a kupának lóttek. Nem kérek mást, csak annyit, hogy repüljeteK úgy, ahogy tegnap. Akkor nem lehet baj.

A kivonuló csapatot a közönség mennydörgésszerű üdvölgéssel fogadta. A kék taláros hollóhátasok már ott álltak a pálya közepén. Fogójuk,

Cho Chang, volt az egyetlen lány a csapatban. Egy fejjel alacsonyabb volt Harrynél – akinek lámpaláza ellenére is feltűnt, hogy ellenfele kivételesen csinos. Mikor a kapitányaik mögött felsorakozó csapatok szembefordultak egymással, Cho rámosolygott Harryre, és a fiú olyan rándulást érzett a gyomrában, aminek semmi köze nem volt a lámpaláz szokásos tüneteinek.

– Wood, Davies, fogjatok kezét – utasította őket a meccset vezető Madam Hooch. A két kapitány engedelmeskedett.

– Felszálláshoz készülj! Sípszóra indul a mérkőzés... Három... kettő... egy...

Harry elrugaszkodott a földről, s a Tűzvillám minden más seprűt megelőzve a magasba röppent. Harry körbepötyögte a stadiont, és kutatni kezdett a cikosz után. Közben fél füllel hallgatta a Weasley-ikrek barátja, Lee Jordan kommentárját.

– És ezzel elkezdődött a mai találkozó, amelynek legnagyobb szenzációja a Griffendél színeiben repülő Harry Potter Tűzvillámja. A seprűk világában megjelent cikk szerint a nemzeti válogatottak is Tűzvillámokat használnak majd az idei világajnokságon...

– Jordan, arról is hallhatnánk valamit, ami a meccsen történik? – vágott a szavába McGalagony professzor.

– Hogyne, tanárnő, csak egy kis háttér-információt próbálok adni. A Tűzvillám szériatartozéka az automata fékezőrendszer és a...

– Jordan!

– Jó, jó... a Griffendélnél van a labda, Katie Bell közeledik vele a karikák felé...

Harry elsuhant Katie mellett, és körülnézett, ekkor vette észre, hogy Cho Chang szorosan a nyomában repül. A lány kétségkívül remekül bánt a seprűvel – újra meg újra keresztezte Harry útját, irányváltásokra kényszerítve őt.

– Mutasd meg neki, hogyan gyorsul a Villám! – rikkantotta Fred, miközben elhúzott Harry mellett, hogy utolérjen egy gurkót, ami Alicia felé tartott.

Miközben megkerülték a Hollóhát póznáit, Harry begyorsított, s Cho valóban lemaradt mögötte. Néhány másodperccel később, alighogy Katie a griffendéles szurkolótábor nagy örömeire bedobta a mérkőzés első gólját, Harry megpillantotta a cikosz – a szárnyas labdácska a korlát mellett lebegett, közvetlenül a föld fölött.

Harry előredöntötte seprűjét, Cho látta, mire készül, és szélesebben a nyomába eredt. Harry egyre jobban begyorsított, s minden porcikája

bizsergett az izgalomtól, a zuhanórepülés volt a specialitása. Már csak három méterre volt a cikesztől...

Ekkor felbukkant a semmiből egy gurkó, ami az egyik hollóhátas terelő jóvoltából repült felé. Harry az utolsó pillanatban félrerántotta a Tűzvillámot – de mire újból irányba állt, a cikesznek nyoma veszett.

A griffendéles szurkolókórus csalódottan óh-zott, az ellentábor viszont megtapsolta a Hollóhát szemfüles terelőjét. George Weasley azzal állt bosszút, hogy a másik gurkót a terelő felé pofozta, s az csak úgy tudott kitérni a támadás elől, hogy seprűstől fejjel lefelé fordult.

– A Griffendél nyolcvan-nullára vezet, és milyen gyönyörűen repül az a Tűzvillám! Potter tényleg mindent kihoz abból a seprűből. Micsoda kanyar! Chang Kométája a nyomába se ér. A hosszú egyenes röpszakaszokon megfigyelhetjük a Tűzvillám tökéletes iránytartását...

– JORDAN! MAGÁT LEFIZETTÉK, HOGY A TŰZVILLÁMOT REKLÁMOZZA!? A MECCSEL FOGLALKOZZON!

A Hollóhát lassan magára talált, gyors egymásutánban három gólt szereztek, így a Griffendél előnye ötven pontra csökkent. Harry tisztában volt vele, hogy ha Chónak most sikerül elkapnia a cikeszt, a Hollóhát megnyeri a meccset. Alacsonyabbra ereszkedett hát – közben kis híján összeütközött az egyik hollóhátas hajtóval –, és lázasan fürkészte a pályát. A távolban megcsillant egy aranyszínű pont és két apró szárny – a cikesz a Griffendél egyik póznája körül röpködött.

Harry a labdácskára szegezte a szemét, és begyorsította a Tűzvillámot – a következő pillanatban azonban beröppent elé Cho, és elállta az útját.

– HARRY, NE JÁTSZD MEG ITT AZ ÚRIEMBERT! – üvöltötte Wood, miután Harry kitért, hogy elkerülje az ütközést. – LÖKD LE A SEPRŰJÉRŐL, HA AZ UTADBA ÁLL!

Harry visszafordult, és Chóra nézett. A lány vigyorgott, a cikesz pedig ismét eltűnt. Harry a magasba rántotta a Tűzvillámot, és egy szempillantás múlva már hat méterrel a többi játékos fölött lebegett. A szeme sarkából látta, hogy Cho követi... Egyértelmű volt, hogy a lány következetesen akadályozásra játszik, ő maga nem is keresi a cikeszt. Nos, rendben, gondolta Harry, ha így döntött, viselje is a következményeit...

Újabb zuhanásba kezdett, és Cho, abban a hitben, hogy a cikesz felé indul, a nyomába szegődött. Harry félúton hirtelen felrántotta a seprű nyelét, a lány viszont tovább suhant a föld felé. Ekkor Harry harmadszor is megpillantotta a cikeszt – a labdácska ott csillogott magasan a Hollóhát térfele fölött.

Harry gyorsított, s Cho néhány méterrel lemaradva ugyanígy tett. Másodpercről másodpercre nőtt közöttük a távolság, de ekkor...

– Oh! – sikoltott fel Cho, és a mélybe mutatott.

Harry megzavarodva lenézett.

A pálya fűvéről három dementor, három magas, fekete, csuklyás dementor meredt rá.

Harry gondolkodás nélkül cselekedett. Fél kezével benyúlt a pólója nyakán, kirántott a pálcáját, és elordította magát:

– Expecto patronum!

A pálca végéből hatalmas, ezüstszürke felhő robbant ki. Harry a zsigereiben érezte, hogy a patrónus a dementorok felé suhan, de nem nézett hátra, hogy megbizonyosodjon róla. Elméje csodálatos módon tiszta maradt, s látta, hogy hamarosan célba ér. Kinyújtotta a varázspalcát markoló kezét, és a következő pillanatban már az ujjai között érezte a ficánkoló, szárnyas labdácskát.

Madam Hooch belefűjt sípjába. Harry hátraarcot csinált a levegőben, s látta, hogy hat piros folt közeledik felé. Meglepődni se volt ideje, s máris ott lógott a nyakában összes csapattársa – kis híján lerántották őt a seprűjéről. Odalent a lelátókon a griffendéles szurkolótábor örvongve ünnepelte a győzelmet.

– Elkaptad! Elkaptad! – ordította újra meg újra Wood. Alicia, Angelina és Katie cuppanós csókokat nyomtak Harry arcára, Fred pedig olyan erővel szorította magához, hogy Harry úgy érezte, menten leszakad a feje. Az örömtől megrészegült csapat végül nagy nehezen leereszkedett a földre. Közben Ron vezetésével betódult a pályára egy csapatnyi Griffendél-drukker, s szoros gyűrűbe fogta a seprűjéről lekaszálódó Harryt.

– Győzelem! – harsogta Ron, és a magasba rántotta Harry karját. – Győzelem! Győzelem!

– Szép volt, Harry – lelkesedett Percy. – Tíz galleont nyertem! Bocsánat, meg kell keresnem Penelope-ot... – Szuper voltál, Harry! – rikkantotta Seamus Finnigan.

– Azt a kutya-fáját! – bömbölte Hagrid az odagyűlt griffendélesek feje fölött.

– Ez patrónus volt a javából – csendült egy hang Harry háta mögött.

Harry megfordult, és tekintete találkozott Lupin professzoréval. A tanár arca ámulattal vegyes elégedettséget tükrözött.

– Meg se éreztem a dementorokat! – újságolta boldogan Harry. – Meg se szédültem tőlük!

– Nos, ennek az lehet az oka, hogy... szóval, hogy nem is dementorok voltak. Gyere csak...

Azzal Lupin kivezette Harryt a gratulálók gyűrűjéből, és a pálya széle felé mutatott.

– Alaposan ráijesztettél Malfoyra...

Harry szeme elkerekedett. Malfoy, Crak, Monstro és Marcus Flint, a mardekárosok csapatkapitánya egymás hegyén-hátán heverték a fűben, és kapkodva próbáltak kikecmeregni hosszú, fekete, kámzsás köpenyeikből. Úgy tűnt, mintha Malfoy Monstro nyakában ült volna. A rakás mellett ott állt McGalagony professzor, arca csak úgy lángolt a dühtől.

– Undorító, aljas trükk! – kiabálta. – Gyáva, alantas szabotázs a Griffendél fogója ellen! Büntetőfeladat mind a négyüknek, és ötven pont levonás a Mardekártól! Erről Dumbledore professzor is értesülni fog, arra mérget vehetnek! Tessék, már jön is!

Ennél gyönyörűbben semmi nem koronázhatta volna meg a Griffendél győzelmét. Ron, miután nagy nehezen átverekedte magát a tömegen, és csatlakozott Harryhez, kétrét görnyedt a nevetéstől Malfoy láttán, aki még mindig nem tudta lehámozni magáról Monstróval közös köpönyegüket.

– Gyere, Harry! – kiáltott oda George a tömegből. – Bulizunk! Irány a klubhelyiség!

– Megyek – bólintott sugárzó arccal Harry, és piros taláros csapattársai nyomában elindult a kastély felé.

A griffendélek úgy érezték magukat, mintha máris a zsebükben lenne a kviddicskupa. Kora délutántól késő éjszakáig ünnepeltek. Fred és George közben egy-két órára eltűntek, majd jó pár üveg vajsörrel, tökpezsgővel és több szatyor mézesfalásos csemegével tértek vissza.

– De jó! – sikkantott fel Angelina Johnson, mikor George mentolos varangyokat kezdett szórni a tömegbe. – Hogyan szereztétek?

– Holdsáp, Féregfark, Tapmancs és Ágas segítségével – súgta oda Harrynek Fred.

Csak egyvalaki nem vett részt az ünneplésben. Hermione felháborító módon ott gubbasztott a sarokban, és kitartóan meredt a Brit muglik társasági és magánélete című vaskos könyv lapjaira. Harry otthagya Fredet és George-ot, akik elkezdtek üres vajsörös üvegekkel zsonglörködni, és odalépett a lány asztalához.

– Lejöttél egyáltalán a meccsre? – kérdezte.

Hermione nem nézett fel a könyvből.

– Persze, hogy lementem – felelte elcsukló hangon. – Örülök, hogy győztünk, remekül játszottál, de hétfőre el kell olvasnom ezt a könyvet.

– Ugyan már, Hermione, gyere, és egyél velünk valamit. – Harry hátrapillantott a válla fölött, rémülté, hogy Ron a győzelem örömeire hajlandó lesz elásni a csatabárdot.

– Nem mehetek, Harry, még négyszázhuszonkét oldal van hátra! – felelté kissé hisztérikus hangon Hermione, majd ő is Ron felé pillantott. – Különbén is... ő biztos nem örülne, ha odamennék.

Ron, mintha csak hallotta volna, ezt a pillanatot választotta ki arra, hogy fennhangon megjegyezze:

– Ha Makesz nem falták volna, fel, most ő is ehetne pár légybonbont. Az volt a kedvenc csemegéje...

Hermione hangosan felzokogott, s mielőtt Harry szóhoz juthatott volna, könyvét magához ölelve elrohant a lányok lépcsője felé.

– Nem bírsz leszállni róla? – szólt oda Ronnak rosszállóan Harry.

– Nem – felelte kurtán Ron. – Ha legalább látnám rajta, hogy megbánta. De nem, Hermione képtelén elismerni, hogy ő is tévedhet. Úgy csinál, mintha Makesz nyaralni ment volna.

A griffendélesek bulijának végül McGalagony vétett végét.

A tanárnő hajnali egy órakor megjelent kockás hálóköntösében, és mindenkit ágyba parancsolt. Harry és Ron még a hálóterem felé menet is a meccset elemezték. Végül Harry kimerülten leroskadott az ágyára, gondosan összehúzta a függönyt, hogy ne zavarja a holdfény, azután ledőlt, és szinte azonnal elaludt...

Roppant különös álma volt. Vállán a Tűzvillámmal egy erdőben gyalogolt, és egy ezüst színű valamit követett. A fénylő alak cikcakkban haladt előtte, s csak egy-egy pillanatra tűnt fél a lombos fák között. Ő mindenáron utol akarta érni, ezért megszorította lépteit, de ahogy ő gyorsított, úgy gyorsított az is, amit üldözött. Mikor aztán futásnak eredt, szapora patadobogást hallott. Végül már lélekszakadva rohant, s a paták is vágattak előtte. Azután egyszerre kiért egy tisztásra, és...

– ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁH! NEEEEEEEEEEEEEEEEEE!

Harry olyan hirtelen riadt fel, mintha megpofozták volna. Megzavarodva tapogatózott a vaksötétben a függöny után. Léptek zaját hallotta, majd a szoba túlsó végében felcsendült Seamus Finnigan hangja:

– Mi a fene van?

Becsapódott egy ajtó – bizonyára a hálóteremé. Harry végre megtalálta a függönyszárnyak közötti rést, és kinézett. Abban a pillanatban kigyulladt

Dean Thomas lámpája.

Ron az ágya közepén ült, és a leszakadt függönyt markolta. Arca halálos rémületet tükrözött.

– Black! Sirius Black! Egy késsel!

– Micsoda?

– Itt volt! Most, az előbb! Szétvágta a függönyt! Arra ébredtem fél!

– Álmodtad, Ron – rázta a fejét Dean.

– Nézd még a függönyt! Mondom, hogy itt volt!

Mindannyian kiugrottak az ágyból, Harry érte el elsőként az ajtót, és a többiekkel a nyomában lerohant a klubhelyiségbe. Mögöttük sorban nyíltak az ajtók, és álmos hangok szóltak utánuk.

– Ki kiabált?

– Mit csináltok?

A partiról maradt szeméttel teledobált kandallóban már kialudtak a lángok, de a parázs halvány fényénél is látszott, hogy a klubhelyiség üres.

– Biztos, hogy nem álmodtad, Ron?

– Hányszor mondtam még, hogy láttam! Mit zajongtok még?

– Rátok is vonatkozik, amit McGalagony mondott!

Néhány lány botladozott lefelé a lépcsőn, ásítózva, sebtében felhúzott hálóköntösben. A fiúk közül is követték páran Harryéket.

– Szuper! – örvendezett Fred Weasley. – Folytatjuk a bulit?

Ekkor Percy is megjelent a lépcsőn.

– Mindenki menjen vissza a szobájába! – parancsolta, s beszéd közben a pizsamájára tűzte frissen kifényesített jelvényét.

– Percy... – hebegte a félelemtől kábán Ron. – Sirius Black! Bejött a hálótermünkbe! Késsel a kezében! Ő ébresztett fel!

A klubhelyiségben egy csapásra néma csend lett.

– Badarság! – vágta rá Percy, de ő is megzavarodott kissé.

– Túl sok édességet ettél, Ron... Rosszat álmodtál. – Hidd el, hogy...

– Ami sok, az sok!

McGalagony professzor visszatért. Bemászott a portrélyukon, becsapta maga mögött a festményt, és villogó szemmel körülnézett.

– Nagyon örülök, hogy a Griffendél megnyerte a mérkőzést, de amit csinálnak, az már nevetséges! Percy, magától azért több józanságot vártam!

Percy sértődötten kihúzta magát.

– Természetesen nem adtam engedélyt erre, tanárnő! Épp azért jöttem le, hogy visszaküldjek mindenkit az ágyába. Ron öcsémnek lidérces álma volt...

– NEM ÁLMODTAM! – tajtékozott Ron. – TANÁRNŐ, ARRA ÉBREDTEM, HOGY SIRIUS BLACK OTT ÁLL FÖLÖTTEM, KÉSSSEL A KEZÉBEN!

McGalagony professzor döbbenten meredt rá.

– Ne beszéljen badarságokat, Weasley. Hogyan juthatott volna be Black a portrélyukon?

– Kérdezze meg! – erősködött Ron, és Sir Cadogan képének hátuljára mutatott. – Kérdezze meg őt, hogy látta-e... McGalagony vetett még egy gyanakvó pillantást Ronra, azután a portrélyukhoz lépett, és kimászott rajta. A klubhelyiségben mindenki lélegzetvisszafojtva fülelt.

– Sir Cadogan, beengedett az utóbbi időben egy férfit a Griffendél-toronyba?

– Be én, ó, tisztos matróna! – rikkantotta Sir Cadogan. Egy pillanatig a portré mindkét oldalán döbbent csend volt. – Úgy értsem... tényleg járt itt egy férfi? – hebegte McGalagony. – De hát... de hát a jelszó!

– Minden jelszót tudott! – felelte büszkén a lovag. – Meg volt neki a hét összes jelszava, kegyes hölgyem! Egy darab pergamenről olvasta fel őket!

McGalagony professzor visszamászott a klubhelyiségbe, és falfehér arccal megállt a dermedt diákok előtt.

– Ki volt az – szólalt meg dühtől remegő hangon –, ki volt az a köztöznivaló bolond, aki leírta az összes e heti jelszót, és aztán elhányta a papírt?

A szavait követő néma csendet halk, rémült nyöszörgés törte meg. Azután a szőrpapucsos lábától a feje búbjáig reszkető Neville Longbottom lassan felemelte a kezét.

Tizennegyedik fejezet

Piton sérelme

Aznap éjjel senki nem aludt a Griffendél-torony lakói közül. Tudták, hogy a tanárok megint átkutatják a kastélyt, és éberen virrasztottak a klubhelyiségben, várva a híreket. Már pirkadt, amikor McGalagony végre visszatért, és közölte velük, hogy Black ismét kerekelt oldott.

Másnap a diákok kastélyszerte szigorított biztonsági intézkedéseket tapasztaltak. Flitwick professzor kiképezte rá a tölgyfaajtót, hogy felismerje Sirius Blacket. Frics egész nap fel-alá szaladgált a folyosókon, és a falak repedéseitől az egérlyukakig mindent bedeszkázott. Sir Cadogant érdemei elismerése nélkül felmentették tisztségéből, és festményével együtt

visszaköltöztették a kihalt hetedik emeleti lépcsőfordulóba. A Kövér Dáma, aki időközben teljes restauráláson esett át, újra elfoglalta őrhelyét. Rettegése azonban még mindig nem múlt el, és csak azzal a feltétellel volt hajlandó visszatérni állásába, ha őt magát is őrzi valaki. Szerződtek hát a védelmére néhány tagbaszakadt biztonsági trolit, akik fel-alá cammogtak a folyosón, mordulásokkal beszélgettek, és időtöltés gyanánt a furkósbotjaikat méricskéltek.

A harmadik emeleten járva Harrynek szemet szűrt, hogy a félszemű boszorka szobrát nem őrzik, és nem is kerítették el. Úgy tűnt, Fred és George nem alaptalanul állították, hogy rajtuk kívül senki nem tud a szoborból kiinduló titkos alagútról.

– Szerinted szólnunk kellene róla valakinek? – kérte ki Ron véleményét Harry.

– Már tisztáztuk, hogy Black nem azt az utat használja – legyintett Ron. – Különben be kellett volna törnie a Mézesfalásba, arról pedig hallottunk volna.

Harry örült, hogy Ron így vélekedik. Ha a félszemű boszorka púpját is bedeszkázzák, soha többet nem juthatott volna el Roxmortsba.

Ron egy csapásra híres ember lett. Roxforti pályafutása során most először fordult elő, hogy diáktársai többet foglalkoztak vele, mint Harryvel – és le sem tagadhatta, hogy roppantul élvezzi a reflektorfényt. Bár még nem heverte ki teljesen a rémisztő éjszakai incidenst, készségesen beszámolt a történekekről minden érdeklődőnek.

– ...Szóval aludtam, és egyszer csak olyan hangot hallottam, mint amikor elszakad valami. Először persze azt hittem, hogy csak álmodom, de akkor megcsapta az arcom a huzat. Erre felébredtem, és látom, hogy le van szakadva az ágyam függőnye. Átfordultam a másik oldalamra... és ott állt fölöttem. Olyan volt, mint egy csontváz... hosszú, csimbókos haj, és a kezében egy iszonyú nagy kés. Legalább harminc centis volt a pengéje... Rám nézett, én meg őrá, és akkor elkezdtem ordítani, ő meg elmenekült.

– De miért? – fordult Harryhez Ron, miután másodikos lányokból álló hallgatósága szétszéledt. – Miért menekült el?

Harry ugyanezt kérdezte magától. A merénylet, miután eltévesztette az ágyat, miért nem hallgattatta el Ront, és ment tovább hozzá, Harryhez? Black, aki tizenkét évvel korábban gátlástalanul legyilkolt egy csomó ártatlan embert, megijedt volna öt fegyvertelen gyerektől, akik közül négy ráadásul aludt?

– Talán rádöbbsent, hogy nehéz lesz kijutnia a kastélyból, miután felverted az egész házat a kiabálásoddal – szolt töprengve Harry. – Mindenkit meg kellett volna ölnie, hogy eljusson a portrélyukig... odakint meg a tanárok várták volna...

Neville-re alaposan rájárt a rúd. A felbőszült McGalagony örökre eltiltotta őt a roxmortsi kirándulásoktól, büntetőfeladatot szabott ki rá, és kihirdette, hogy senki nem árulhatja el Nevillenek a Griffendél-torony jelszavát. Szegény Nevillenek ezután minden áldott este ott kellett ácsorognia a barátságtalan trollok között, arra várva, hogy valaki beengedje a portrélyukon. Ezek a büntetések azonban mind eltörpültek amellet, amit a nagyanyja tartogatott neki. Két nappal Black éjszakai látogatása után kézbesítették Nevillenek a legszörnyűbb küldeményt, amit roxfordos diák reggeli közben kaphatott – egy Rivallót.

Az iskolai baglyok csapata szokás szerint beröppent a nagyterem ablakán, meghozva az aznapi postát. Nevillenek torkán akadt a falat, mikor egy jókora gyöngybagoly leszállt elé, csőrében egy tűzpiros borítékkal. Harry és Ron, akik vele szemben ültek, azonnal felismerték a Rivallót – az előző tanévben Ron is kapott egyet az édesanyjától.

– Gyorsan ess túl rajta, Neville – tanácsolta Ron.

Nevillenek nem kellett kétszer mondani. Messze eltartotta magától a levelet, mintha bomba volna benne, és a mardekárosok harsány kacagásától kísérve kiiskolt a teremből. A Rivalló a bejárat csarnokban indult be, de a nagyteremben ülők is tisztán hallották Neville nagyanyjának a normális hangerő százszorosával zengő szemrehányásait unokája felé, aki, úgymond, szégyent hozott az egész családra.

Harry együttérzéssel gondolt szegény Neville-re, s a nagy sajnálkozásban észre sem vette, hogy ő maga is kapott egy levelet. Csak akkor zökkent ki mélézéséből, mikor Hedvig jó erősen belecsípett a csuklójába.

– Au!... Oh... köszönöm, Hedvig.

A bagoly hozzálátott, hogy elfogyassza Neville gazdátlaná vált kukoricapehely-adagját, Harry pedig feltépte a borítékot. Az egy rövid levelet rejtett.

Kedves Harry és Ron!

Nem volna kedvetek meginni velem egy teát este hat óra tájban? Felmegyek értetek a kastélyba. VÁRJATOK MEG A BEJÁRATI

CSARNOKBAN, MERT FELÜGYELET NÉLKÜL NEM HAGYHATJÁTOK EL A KASTÉLYT.

Ölel Benneteket:

Hagrid

– Biztos kíváncsi a sztorira Blackkel – vélekedett Ron.

Így hát Harry és Ron hat órákor kimásztak a portrélyukon, futva elhaladtak a biztonsági trollok mellett, és a bejárat csarnok felé vették az irányt.

A vadőr már várta őket.

– Itt vagyok, Hagrid – szólt köszönés helyett Ron. – A szombat éjszakai kalandomra vagy kíváncsi, igaz?

– Arról már eleget hallottam – felelte Hagrid (Ron nem kis csalódására), és kitessékelte a fiúkat a tölgyfaajtón.

Az első dolog, amit Hagrid kunyhójába lépve megpillantottak, Csikócsőr volt. A hippogriff behúzott szárnnal, békésen hevert Hagrid takaróján, és egy nagy tálca döglött menyétet lakmározott. Harry borzadva elfordította a fejét. A következő dolog, ami a szemébe ötlött, a ruhásszekrény ajtaján lógó hatalmas méretű, kibolyhosodott barna öltöny s a hozzá tartozó hátborzongatóan csúnya sárga-narancsszín mintás nyakkendő volt.

– Minek neked az a ruha, Hagrid?

– Pénteken tárgyalja Csikócsőr ügyét a Veszélyes Lények Likvidálását Jóváhagyó Bizottság – magyarázta a vadőr. – Fel kell utaznunk Londonba. Már lefoglaltam két ágyat a Kóbor Grimbuszon...

Harry elszégyellte magát. Teljesen megfélekezett Csikócsőr közelgő tárgyalásáról, Ron arc kifejezése arról árulkodott, hogy ő is. Ezenkívül azt is elfelejtették, hogy segítséget ígértek Hagridnak a védelem előkészítésében. Mióta azonban a Tűzvillám megérkezett, egyszer sem jutott eszükbe a hippogriff.

Hagrid teát töltött, és megkínálta a fiúkat saját készítésű molnárkával. Azok elfogadták a teát, de a süteményből nem kértek, túlságosan is jól ismerték Hagrid konyhaművészetét.

A vadőr szokatlanul komoly arccal ült le közéjük.

– Meg kell beszélnem veletek valamit – mondta.

– Mit?

– Hermione dolgát.

– Mi van vele? – kérdezte Ron.

– Ki van készülve, az van. Karácsony óta egy csomószor járt itt lenn nálam. Egyedül érzi magát. Az elsősök a Tűzvillám miatt nem állnak szóba vele, ti meg azért, mert a macskája.

– Felfalta Makeszt! – vetette közbe ingerülten Ron.

– ...mert a macskája úgy viselkedik, mint bármelyik normális macska – fejezte be makacsul Hagrid. – Sokat sírt itt nekem szegény. Nehéz idők járnak rá. Nagyobb volt a szeme, mint a szája. Reggeltől estig csak tanul... Jut eszembe, arra azért szakított időt, hogy segítsen nekem... nagyon jó dolgokat talált... azt hiszem, Csikócsőrnek lesz esélye rá, hogy felmentsék...

– Hagrid, tudjuk, hogy nekünk is segítenünk kellett volna – motyogta büntudatosan Harry. – Ne haragudj...

– Nem erről beszélek – legyintett Hagrid. – Épp elég bajod volt neked enélkül is. Láttam, hogy nap mint nap kviddicsedzésre jársz – de azt nem hittem volna, hogy egy seprű vagy egy patkány fontosabb nektek, mint a barátotok. Csak ennyit akartam mondani.

Harry és Ron lesütötték a szemüket.

– Hermione nagyon megijedt, mikor Black megtámadott téged, Ron. Rendes lány az, jólelkű teremtés, ti meg szóba se álltok vele...

– Ha lemondana a macskájáról, megbocsátanék neki! – csattant fel Ron. – De még mindig védi azt a vérengző fenevadat! Ártatlan báránynak állítja be!

– Hát igen, az ember egy kiesit elfogult, ha a kedvenceiről van szó – jegyezte meg bölcsen Hagrid. A háta mögött Csikócsőr menyétcsontokat köpködött a párnára.

Az este további részében erről kényes témáról többet nem esett szó. A Griffendél megnövekedett esélyeiről beszélgettek a kviddicskupa elnyerésére. Kilenc óra tájban aztán Hagrid visszakísérte a fiúkat a kastélyba.

Mikor Harry és Ron beléptek a klubhelyiségbe, rögtön feltűnt nekik a nagy tolongás a faliújság előtt.

– A hét végén lemehetünk Roxmortsba! – újságolta Ron, miután ágaskodva kibetűzte az új hirdetményt. – Mi a véleményed? – tette hozzá fojtott hangon.

– Hát... Frics nem barikádozta el a Mézesfalásba vezető alagutat – felelte Harry, miközben leültek az egyik asztal mellé.

– Harry! – csendült egy hang a jobb fülében. Harry összerezzent. A szomszéd asztalnál ülő Hermione rést nyitott a könyvbátyán, ami mögött rejtőzött.

– Harry, ha megint lemész Roxmortsba... szólni fogok McGalagony professzornak a térképről.

– Beszél valaki, vagy csak a szél fütyül? – fintorgott Ron, tüntetően hátat fordítva a lánynak.

– Ron, nem engedheted meg, hogy veled menjen! Azok után, hogy Sirius Black majdnem megölt téged! Komolyan mondom, szólni fogok...

– Szóval azt akarod, hogy kicsapják Harryt! – acsargott Ron. – Már csak ez hiányzik az éves programodból?

Hermione válasza nyitotta a száját, de ekkor halk nyávogással felugrott az ölébe Csámpás. Hermione rémült pillantást vetett Ron dühtől eltorzult arcára, aztán felnyalábolta a macskáját, és elsietett vele a lányok lépcsője felé.

– Nos, mit szólnsz hozzá? – folytatta a témát Ron, említésre sem méltatva Hermione fenyegetését. – Figyelj, a múltkor szinte semmit nem láttál a faluból. Még Zonko Csodabazárában se voltál!

Harry körbepillantott, hogy nem hallja-e őket valaki – például Hermione.

– Nem bánom – felelte végül. – De ezúttal magammal viszem a láthatatlanná tévő köpenyt.

Szombat reggel Harry berakta táskájába a bűvös köpönyeget, zsebre dugta a Tekergők Térképét, majd a többiekkel együtt lement reggelizni. Hermione gyanakodva méregette őt az asztal túloldaláról, de Harry végig kerülte a lány pillantását, s mikor a többiek elindultak a tölgyfaajtó felé, úgy intézte, hogy Hermione lássa őt felmenni a márványlépcsőn.

– Jó mulatást! – kiáltott oda Ronnak. – Este találkozunk!

Ron vigyorogva kacsintott rá.

Harry egyenesen a harmadik emeleti folyosó felé vette az irányt. Már útközben előhúzta zsebéből a Tekergők Térképét, s mikor megérkezett a félszemű boszorka szobrához, nyomban leguggolt, és kiterítette a térdén a pergamenlapot. Azon egy másik pötty közeledett az ő pöttye felé. Szemét meresztgetve elolvasta a hozzá tartozó bolhabetűs névtáblácskát: Neville Longbottom.

Gyorsan elővette a varázspálcáját. – Dissendium! – morogta, és bedobta a táskáját a szoborba. Mielőtt azonban ő maga is bemászhatott volna a nyíláson, Neville befordult a sarkon.

– Harry! El is felejtettem, hogy te se mehetsz le Roxmortsba!

Harry gyorsan hátat fordított a szobornak, és sebtében zsebre dugta a térképet.

– Szia, Neville. Mit tervezel mára?

– Semmit – felelte vállvonogatva Neville. – Nincs kedved robbantósdit játszani?

– Nem... most nincs... Épp a könyvtárba készültem. Be kell fejeznem azt a vámpíros dolgozatot Lupinnak.

– Veled megyek! – kapott az ötleten Neville. – Azt még én se írtam meg!

– Öh... várj csak, most jut eszembe, már tegnap este befejeztem.

Neville ettől csak még jobban fellelkesült.

– De jó, akkor segíthetsz nekem! Nem értem azt a dolgot a fokhagymával. Szerinted meg kell etetni velük, vagy csak...

Neville elharapta a mondatot, és ijedten pislogott át Harry válla fölé.

Piton közeledett feléjük. Neville riadtan bemenekült Harry háta mögé. A bájitaltantanár megállt előttük, és gyanakvó tekintettel méregette őket.

– Ti meg mit kerestek itt? – kérdezte. – Elég furcsa helyet választottatok a találkozásra.

Harry aggódva figyelte Pitont. A tanár tekintete a közeli ajtókra, azokról pedig a félszemű boszorkára siklott.

– Nem volt találkozonk – motyogta Harry. – Épp csak... találkoztunk.

– Csakugyan? – vonta fel a szemöldökét Piton. – Te feltűnően sokszor bukkansz fel váratlan helyeken, Potter, és általában nem véletlenül... Azt ajánlom, mindketten induljatok vissza a Griffendél-toronyba. Ott van a helyetek.

Harry és Neville szótlanul sarkon fordultak. A folyosó végére érve Harry még egyszer hátranézett. Piton a félszemű boszorka fejét tapogatta.

A Kövér Dáma portréjánál Harrynek végre sikerült leráznia Neville-t. Beengedte a fiút a portrélyukon, majd hirtelen kijelentette, hogy a könyvtárban felejtette a vámpíros dolgozatát, és kereket oldott. Mikor látótávolságon kívül tudta a biztonsági trollokat, megállt, és újra elővette a Tekergők Térképét.

A térkép szerint a harmadik emeleti folyosó immár üres volt, a „Perselus Piton” névvel jelölt pötty visszatért dolgozószobájába.

Harry visszasietett a szoborhoz, kinyitotta a boszorka púpját, és bemászott a nyíláson. Táskája a köcsúszda aljában várt rá. Gyorsan kikapcsolta a térképet, és futva elindult a föld alatti alagútban.

Nem sokkal később Harry a láthatatlanná tévő köpönyeg védelmében kilépett a Mézesfalás ajtaján, és megbökte Ron hátát.

– Itt vagyok – suttogta.

– Mi tartott ilyen sokáig? – sziszegte Ron.

– Piton megpróbált bekavarni... Elindultak a falu főutcáján.

– Hol vagy? – morogta újra meg újra Ron. – Itt vagy még?

Olyan fura érzés...

Először a postahivatalt látogatták meg. Ron úgy tett, mintha baglyot akarna küldeni Bill bátyjának Egyiptomba, és hosszasan tanulmányozta a díjszabási táblázatot, hogy Harrynek legyen ideje alaposan körülnézni. A helyiségben legalább háromszáz huhogó madár zsúfolódott össze. A gyűjtemény a baglyok teljes szín-és méretskáláját felvonultatta, a nagy teljesítményű óriásoktól egészen a verébforma apróságokig („Csak helybeni kézbesítésre”).

A posta után Zonko Csodabazára következett. A boltban rengetegen voltak, s Harrynek igencsak oda kellett figyelnie, hogy ne lépjen rá senkinek a lábára. A Csodabazárban kínált tréfák és trükkök némelyike még Fred és George legvadabb ötleteit is felülmúlta. Harry választott magának egy-két dolgot, majd suttogva leadta a rendelést Ronnak, és néhány aranypénzt csempészett barátja tenyerébe. Mire kiléptek a boltból, erszényük jelentős súlyvesztést szenvedett, zsebeikben viszont alig fért el a sok trágyagránát, cukor és békanyálkás szappan. Ezenkívül egy-egy orr-rágó teáscsészével is meglepték magukat.

Derűs, kellemesen szellős idő volt, úgy döntöttek hát, hogy nem ülnek be a Három Seprűbe, hanem felsétálnak megnézni a Szellemzárlást, Nagy-Britannia legsúfoltabb kísértettanyáját. A nevezetes épület magányosan állt egy dombtetőn, magasan a falu házai fölött, bedeszkázott ablakaival és elvadult kertjével fényes nappal is meglehetősen rémisztő látványt nyújtott.

– Még a roxfordi kísértetek is elkerülik – mesélte Ron, miközben a kerítésre könyökölve a házat nézegették. – Megkérdeztem Félig Fej Nélküli Nicket... azt mondta, úgy hírlik, hogy elég vad népség lakja. Még nappal se lehet bemenni.

Fred és George persze megpróbáltak, de az összes bejáratot zárvarázslatok védik...

Harry alaposan megizzadt a hegymászásban, épp azt latolgatta, hogy néhány percre leveszi a köpönyeget, amikor váratlanul emberi hangok ütötték meg a fülüket. Valaki közeledett a házhoz a domb túloldali lejtője felől. Kisvártatva az is kiderült, hogy ki: Malfoy volt az, és elmaradhatatlan csatlósai, a Crak-Monstro páros. Mint mindig, most is Malfoy beszélt:

– ...talán már holnap megjön a bagoly apámtól. El kellett mennie a meghallgatásra, hogy beszámoljon a sérüléséről... Biztos elmondta, hogy három hónapig mozdítani se bírtam a karomat...

Crak és Monstro bután heherésztek.

– Bár hallhattam volna, hogyan mentegeti a kedvencét az a féleszű behemót... „Kérem szépen, tessék elhinni, nem bánt az senkit se!”... De majd rádöbben, hogy a hippogriffjének befellegzett...

Malfoy most észrevette Ront, sápadt arcán alattomos vigyor terült szét.

– Mit keresel itt, Weasley? – kérdezte, majd a düledező házra pillantott.
– Szívesen laknál itt, mi? Lehetne végre saját szobád. Azt mondják, ti otthon mind egy szobában alusztok. Tényleg így van?

Harry hátulról megmarkolta Ron taláriját, nehogy barátja rávesse magát Malfoyra.

– Bízd csak rám – súgta oda Ronnak.

Bűn lett volna kihagyni egy ilyen remek alkalmat. Harry zajtalanul Malfoyék mögé lopózott, és felvett egy jó nagy marék sarat az ösvényről.

– Épp Hagrid barátodról beszélgettünk – folytatta Malfoy. – Próbáltuk kitalálni, mit mondhatott a Veszélyes Lények Likvidálását Jóváhagyó Bizottság előtt. Szerinted sírni fog, amikor majd levágják a hippogriffje...

PLACCS!

Malfoy feje előrebukott a tarkóját ért találattól, szőke hajából sáros lé csöpögött.

– Mi a f...?

Ronnak meg kellett kapaszkodnia a kerítésben, úgy szédelgett a nevetéstől. Malfoy, Crak és Monstro riadtan pislogva forgatták a fejüket, Malfoy bőszen törölgette sárcsimbókos haját

– Mi volt ez? Ki dobott meg?

– Vigyázni kell, sok a kísértet errefelé – jegyezte meg csevegő hangon Ron.

Crak és Monstro reszketni kezdtek. Kísértetek ellen nem sokra mentek dudorodó izmaikkal. Malfoy dühösen pásztázta a környéket.

Harry időközben felfedezett egy kátyút, amiben valami különösen bűdös, zöld mocsok tenyészett.

PLOTTY!

Ezúttal Crak és Monstro kapták a javát. Monstro körbe-körbe ugrándozott, és a sarat törölgette a szeméből.

– Onnan jött! – kiáltott fel Malfoy, s arcát törölgetve egy Harrytől két méterre eső pont felé meredt.

Crak zombi módjára kitarta a karját, és a mondott irányba szaladt. Harry mögé került, felkapott egy ágat, és nekidobta a hátának. Aztán a néma nevetéstől görnyedezve figyelte, hogyan pördül meg Crak a levegőben, és

meresztgeti a szemét támadója után. Mivel Ron volt az egyetlen lehetséges gyanúsított, Crak nagy böszén elindult felé. Harry habozás nélkül elgáncsolta, Crak megbotlott, és ormótlan lábával rálépett Harry köpenyének szegélyére. Harry érezte a rántást – s egy szempillantás múlva a köpeny lecsúszott az arcáról.

Malfoy egy másodpercig farkasszemet nézett vele.

– OOAAAH! – ordította Harry fejére mutogatva. Azután hátraarcot csinált, és hanyatt-homlok lerohant a domboldalon, nyomában Crakkal és Monstróval.

Harry visszahúzta arcára a köpenyt, de a bakit nem tudta meg nem történtté tenni. Ron tehetetlenül pislogott arra a pontra, ahol barátja feje eltűnt.

– Indulj, Harry! Ha elterjed, hogy mit látott Malfoy... Jobb lesz, ha sürgősen visszamész a kastélyba...

– Odafele találkozunk – felelte Harry, és már szaladt is lefelé a Roxmortsba vezető ösvényen.

Vajon mert-e hinni a szemének Malfoy? Vajon fog-e hinni valaki Malfoynak? A láthatatlanná tévő köpenyről senki nem tudott... Dumbledore kivételével. Harry gyomra görcsbe rándult – ha Malfoy szétkürtöli a dolgot, az igazgató rögtön kitalálja majd, mi történt.

Be a Mézesfalásba, le a lépcsőn, végig a pincén, a csapóajtón át le az alagútba – ott Harry gyorsan kibújt a köpenyből, a hóna alá gyűrte, aztán nekiiramodott, és rohant, ahogy a lába bírta... Malfoy előbb fog visszaérni... Mennyi időbe telhet, amíg talál egy tanárt?

Veszettül szúrt az oldala, de nem lassított, amíg el nem érte a csúszdát. Ott eszébe jutott, hogy jobb lesz, ha a láthatatlanná tévő köpenyt az alagútban hagyja: ha no adj' isten lefülelik, az csak terhelő bizonyíték lenne. Elrejtette hát a köpenyt egy sötét sarokban, aztán mászni kezdett felfelé a meredek csúszdán. Nem tudott olyan gyorsan haladni, mint szeretett volna, mert izzadó tenyere újra és újra megcsúszott a sima kövön. Végre aztán elérte a boszorka púpját, rákoppintott a pálcájával, elhadarta a varázsigét, és kikecmergett a nyíláson. A púp nyomban bezárult mögötte. Alighogy kiugrott a szobor mögül, szapora léptek zaja ütötte meg a fülét.

Piton közeledett felé. Fekete talárja úgy lobogott a nagy sietségben, mint egy halálmadár verdeső szárnya.

– Lám csak – sziszegte, és megállt Harry előtt.

Piton hangjában diadalittas káröröm csendült. Harry igyekezett ártatlan képet vágni, s gyorsan zsebre dugta sáros kezét. Verejtékező arcát azonban

nem tudta elrejteni.

– Na gyerünk, Potter.

Elindultak lefelé a lépcsőn, menet közben Harry igyekezett tisztára törölni a kezét talárjában. Lementek a földszintre, s onnan egy másik lépcsőn tovább a pincébe, Piton dolgozószobája felé.

Az elmúlt évek során Harry egyetlenegyszer járt csak Piton szobájában, s akkor sem önszántából. Időközben Piton újabb darabokkal gazdagította hátborzongató preparátumgyűjteményét. A különböző nyálkás szörnyeket rejtő üvegpalackok kísértetiesen csillogtak a tűz fényében, nagyban hozzájárulva a helyiség nyomasztó hangulatához.

– Ül le! – parancsolta Piton.

Harry engedelmeskedett. Piton maga állva maradt.

– Draco Malfoy néhány perce igen különös történetet mesélt el nekem.

Harry nem felelt.

– Fent járt a Szellemszállásnál – folytatta Piton –, és összetalálkozott Ron Weasleyvel, aki látszólag egyedül volt.

Harry konokul hallgatott.

– Malfoy azt állítja, hogy miközben Weasleyvel beszélgetett, valaki tarkón dobta őt egy marék sárral. Szerinted hogyan történhetett ez?

Harry meglepetést színlelt.

– Nem tudom, tanár úr.

Piton tekintete belefűrődött Harryébe. A feladat ugyanaz volt, mint a hippogriffek esetében: Harry igyekezett nem pislogni.

– Azután Malfoynak egy egészen rendkívüli jelenése volt. Tudod, mit látott, Potter?

– Nem – felelte ártatlan kíváncsisággal Harry. – Mit?

– A te fejedet látta... Ott lebegett a fejed a levegőben.

Hosszú csend következett.

– Malfoynak meg kellene vizsgáltatnia magát Madam Pomfreyvel – szólalt meg végül Harry. – Ha repülő fejeket lát...

– Vajon mit keresett a fejed Roxmortsban, Potter? – vágott a szavába Piton. – A fejednek tilos Roxmortsban tartózkodnia. Egyetlen testrészednek sem szabad lemennie a faluba.

– Tudom, tanár úr – bólogatott Harry a tőle telhető legkifejezéstelenebb arccal. – Malfoy bizonyára hallucinált...

– Malfoy nem hallucinált – torkolta le Piton. Előredőlt, s kinyújtott karral rátámaszkodott Harry székének karfájára, úgyhogy arca most alig két

arasznyira volt Harryétől. – Ha a fejed lement Roxmortsba, akkor lement vele a többi részed is.

– Végig a Griffendél-toronyban voltam – bizonygatta Harry. – Ahogy a tanár úr kérte.

– Tanúsítja ezt valaki?

Harry nem válaszolt. Piton vértelen ajkai rémisztő mosolyra húzódtak.

– Szóval így állunk – szólt felegyenesedve. – Az egész Mágiaügyi Minisztérium a nyakát töri, hogy megvédje a híres Harry Pottert Sirius Blacktól. A híres Harry Potter azonban törvényen felül áll. Ő nem foglalkozik ilyen alantas dolgokkal, mint a saját biztonsága. A híres Harry Potter oda megy, ahova épp kedve szottyan, fittyet hányva a következményekre.

Harry hallgatott. Provokálni próbál, gondolta, mert nincs bizonyítéka ellenem. De belőlem nem szed ki semmit.

– Megdöbbenő, hogy mennyire hasonlítasz az apádra – folytatta villogó szemmel Piton. – Ő is pontosan ilyen arrogáns volt. Azt hitte, mindnyájunknál kiválóbb, csak mert volt némi érzéke a kviddicshez. Beképzelten, pöffeszkedve járta a folyosókat a barátai és a csodálói gyűrűjében... Kísérteties a hasonlóság köztetek.

– Az apám nem volt beképzelt – fakadt ki Harry. – És én sem vagyok az. Piton sovány arca gyűlölködő fintorba torzult.

– Az apád is semmibe vette a szabályokat – ütötte tovább a vasat. – A szabályok csak az egyszerű halandókra érvényesek, a kviddicskupa-győztesekre nem. Olyan felfuvalkodott volt, mint...

– FOGJA BE A SZÁJÁT!

Harry felpattant a székből. Olyan iszonyú indulat kerítette hatalmába, amihez foghatót utoljára akkor érzett, mikor elrohant a Privet Drive-ról.

– Mit mondtál, Potter?

– Azt mondtam, hogy hallgasson, és ne sértegesse az apámat! – kiabálta Harry. – Tudom, mi zavarja magát! Az, hogy az apám megmentette az életét! Dumbledore elmondta nekem! Ha az apám nem lett volna, maga már nem élne!

Piton fakó arca olyan szint őlött, mint a megsavanyodott tej.

– És azt is elmondta az igazgató – suttogta –, hogy milyen körülmények között mentette meg apád az életemet? Vagy a kellemetlen részletektől megkímélte a drágalátos Harry Potter törékeny lelkét?

Harry az ajkába harapott. Nem tudta, hogyan történt a dolog, de irtózott tőle, hogy ezt beismerje. Nem is volt rá szükség, mert Piton rögtön kitalálta.

– Nem szeretném, ha téves elképzeléseid lennének az apádról, Potter – sziszegte jéghideg vigyorral. – Azt hitted, dicső és hősie tettét vitt véghez? Mert akkor sajnos ki kell ábrándítsalak. A te szentéletű apád és a hasonszőrű barátai egy roppant szórakoztató tréfát űztek velem, ami az életembe került volna, ha az apádnak az utolsó pillanatban inába nem száll a bátorsága. Semmi hősie nem volt abban, amit csinált. A saját bőrét is mentette vele, nem csak az enyémet. Ha a hecc sikerül, kicsapták volna őt a Roxfortból!

Piton sárgás fogsora kivillant sápadt ajkai közül.

– Ürítsd ki a zsebeidet, Potter! – mordult fel hirtelen.

Harry nem mozdult. A szíve mintha az agya helyén dübörgött volna.

– Ürítsd ki a zsebeidet, vagy most rögtön viszlek az igazgatóhoz! Gyerünk, Potter, egykettő!

Harry a rémülettől zsibbadt tagokkal a zsebébe nyúlt, és elővette a Csodabazárban vásárolt holmikkal teli zacskót. Azután vonakodva előhúzta a Tekergők Térképét is.

Piton először a zacskót vette szemügyre.

– Ezeket Rontól kaptam – sietett a magyarázattal Harry. Remélte, hogy alkalma lesz beszélni Ronnal, mielőtt Piton őt is kikérdezi. – Még a múltkor hozta nekem Roxmortsból.

– Csakugyan? És azóta is magaddal hordod? Milyen megható... És ez micsoda?

Piton kezébe vette a térképet. Harry minden erejével igyekezett szenvtelen arcot vágni.

– Egy darab pergamen – felelte vállvonogatva.

Piton megfordította a lapot, de egy pillanatra se vette le tekintetét Harry arcáról.

– Mi szükséged lenne egy ilyen régi pergamendarabra? – mondta. – Legjobb lesz, ha... elégetjük. Azzal lassan a kandalló felé nyúlt.

– Ne! – rémüldözött Harry.

– Nocsak! – Piton orrcimpája megremegett. – Talán ez is egy becses ajándék Weasley úrtól? Vagy ez – valami más? Esetleg egy láthatatlan tintával írt levél? Vagy útikalauz, ami elárulja, hogyan lehet a dementorokat megkerülve lejutni Roxmortsba?

Harry pislogott egyet. Pitonnak felcsillant a szeme.

– Lássuk csak, lássuk csak... – morogta, azzal kiterítette a térképet az asztalon, és elővette a pálcáját. – Tárd fel titkodat! – szólt, és megérintette a pergament a pálcával.

Nem történt semmi. Harry ökölbe szorította a kezét, hogy ne remegjen.

– Mutatkozz meg! – parancsolta Piton, és ezúttal nagyobb ütött a térképre.

Az fehér és üres maradt. Harry mélyet sóhajtott.

– Én, Perselus Piton, az iskola professzora parancsolom, hogy tárd fel a titkodat!

A pergamenlapon erre kacskaringós betűk tűntek fel, mintha egy láthatatlan kéz írni kezdett volna rá.

Holdsáp úr nagyrabecsüléséről biztosítja Piton professzort, s ezúton kéri, hogy legyen szíves és ne üsse bele azt a csúf görbe orrát a mások dolgába.

Piton arca megrándult. Harry dermedten bámult a szövegre. A térkép azonban nem elégedett meg ennyivel. Az első mondat alatt újabb sorok tűntek fel.

Ágas úr csatlakozik az előtte szólóhoz, hozzátéve, hogy Piton professzor egy gonosz vén trotty.

A dolog roppant szórakoztató lett volna, ha Harry nincs épp ilyen szorult helyzetben. És még nem volt vége...

Tapmancs úr hangot kíván adni afeletti megrökönyödésének, hogy egy ilyen címeres ökör katedrát kaphatott.

Harry behunyta szemét borzalmában. Mire újból kinyitotta, a lapon már ott díszelgett az utolsó üzenet is.

Féregfark úr további sok sikert kíván Piton professzornak, és bátorodik javasolni neki, hogy mossa meg néha a mocskos üstökét.

Harry felkészült a legrosszabbra.

– Hát így állunk – szólalt meg remegő hangon Piton. – Na majd meglátjuk...

Azzal odacsörtetett a kandallóhoz, belenyúlt a párkányon álló egyik edénybe, s egy marék csillogó port szórt a lángok közé.

– Lupin! – kiáltott bele a tűzbe. – Beszédem van veled!

Harry ámulva meredt a kandallóra. A tűzben ember nagyságú, sebesen pörgő felhőörvény tűnt fel, s néhány másodperccel később kilépett a

kandallóból Lupin professzor. Lesöpörte kopott talárjáról a rátapadt hamuszemcséket, majd kollégájához fordult:

– Szólítottál, Perselus? – kérdezte szelíden.

– Igen, Lupin – vágta rá Piton dühtől eltorzult arccal, azzal visszasietett az asztalához. – Kiürítettem Potterrel a zsebeit, és ezt találtam nála.

A pergamenlapra mutatott, melyen még mindig ott csillogtak Holdsáp, Féregfark, Tapmancs és Ágas urak szavai. Lupin arcán furcsa, zárkózott kifejezés jelent meg. – Nos? – sürgette Piton.

Lupin a térképre meredt. Harry lemerte volna fogadni, hogy a professzor fejében egymást kergetik a gondolatok.

– Nos? – ismételte Piton. – Ez a pergamenlap minden kétséget kizáróan a fekete mágia eszközeivel készült. Úgy tudom, hogy ez a te szakterületed, Lupin. Szerinted, hol juthatott hozzá Potter ilyesmihez?

Lupin felemelte a fejét, és egy szemvillanással figyelmeztette Harryt, hogy ne szóljon közbe.

– Fekete mágia? – visszahangozta derűsen. – Ezt komolyan mondd, Perselus? A magam részéről úgy látom, hogy ez egy darab pergamen, ami előszeretettel sértegeti a kíváncsiskodókat. Én inkább gyermetegnek tartom, mint veszélyesnek. Harry biztos egy bazárban vásárolta...

– Igen? – Piton állkapcsa megfeszült a dühtől. – Úgy véled, hogy a bazárok tartanak ilyesmit? Nem tűnik valószínűbbnek, hogy Potter közvetlenül a gyártótól szerezte be a pergament?

Harrynek fogalma se volt, mire céloz Piton, s úgy tűnt, Lupinnak se.

– Mármint Féregfarktól, vagy valamelyik másik úrtól? – kérdezett vissza értetlenül. – Harry, ismered ezeket az embereket?

– Nem – vágta rá Harry.

– Látod, Perselus? – fordult ismét Pitonhoz Lupin. – Minden jel arra mutat, hogy a pergamen Zonko Csodabazárából való...

Erre a végszóra rontott be a szobába Ron. Úgy zihált, mint aki kilométereket vágta, s mikor lefékezett Piton íróasztala előtt, pár másodpercig meg se bírt szólalni.

– Tőlem... kapta... Harry... az összes... holmit – zihálta a mellkasát szorongatva. – Én ... vettem... Zonkónál... még réges... régen.

Lupin tapsolt egyet, és vidáman körülnézett.

– No lám! Minden világos! Ezt el is teszem, Perselus, rendben? – Azzal felkapta és a talárjába süllyesztette a térképet. – Harry, Ron, gyertek velem. Volna egy-két megjegyzésem a vámpírdolgozattal kapcsolatban. Ha megbocsátasz, Perselus...

Harry rá se mert nézni Pitonra, lesütötte a szemét, és kiiskolt a szobából. Ő, Ron és Lupin elindultak a lépcső felé. Amíg fel nem értek a bejárat csarnokba, egyetlen szó sem esett közöttük, ott Harry Lupinhoz fordult.

– Tanár úr, én...

– Felesleges magyarázkodnod – vágott a szavába Lupin. Körülnézett az üres bejárat csarnokban, és fojtott hangon folytatta: – Véletlenül tudom, hogy Frics úr sok-sok évvel ezelőtt elkobozta ezt a térképet... Igen, tudom, hogy ez egy térkép – tette hozzá Harry és Ron megrökönyödését látva. – Nem vagyok kíváncsi rá, hogyan került a birtokotokba. Azt viszont megdöbbenőnek tartom, hogy nem adtátok át a tanáraitoknak. Annál is inkább, mivel személyesen tapasztalhattátok, mi történik, ha egy bizalmas információkat tartalmazó irat illetéktelen kezekbe kerül. Sajnálom, Harry, de nem adhatom vissza neked a térképet.

Harryt ez cseppet sem lepte meg, s különben is abban a pillanatban egészen más kérdések izgatták.

– Miért gondolta Piton, hogy a „gyártótól” kaptam a térképet?

– Mert... – kezdte habozva Lupin – mert a térkép készítői adott esetben szívesen kicsalogatnának téged az iskolából. Roppant jó tréfának tartanák.

– A tanár úr ismeri őket? – ámuldozott Harry.

– Futólag – felelte kurtán Lupin. Olyan komoly arccal nézett Harryre, mint még soha. – Ne számíts rá, hogy legközelebb is kihúzlak a csávéból, Harry. Arra nem tudlak rávenni, hogy komolyan vedd Sirius Blacket, de azt hittem, nagyobb hatással lesz rád az a jelenet, amit a dementorok jóvoltából többször is végighallgattál. A szüleid az életüket adták érted... Nem épp a hála jele, hogy egy zacskóra való bűvészmutatványért kockára teszed azt, amiért ők meghaltak.

Azzal Lupin sarkon fordult, és otthagya a fiúkat. Harry borzalmasan érezte magát – ezerszer rosszabbul, mint Piton szobájában. Lassan elindultak Ronnal a márványlepcsőn. Mikor elhaladtak a félszemű boszorka mellett, Harrynek eszébe jutott a láthatatlanná tévő köpeny, amit az alagútban hagyott – de nem mert lemenni érte.

– Én tehetek az egésről – szólalt meg hirtelen Ron. – Én beszéltelek rá, hogy gyere le a faluba. Lupinnak igaza van: nem lett volna szabad...

Hirtelen elhallgatott. Azon a folyosón, ahol a biztonsági trollok járőröztek, Hermione jött szembe velük. Harrynek elég volt egy pillantást vetnie a lány arcára, és tudta, hogy Hermione már értesült a történekről.

Szíve nagyot dobbant rémületében – vajon beváltotta-e fenyegetését a lány, tényleg kitalált-e McGalagonynak?

– Jöttél megbámulni minket? – mordult fel Ron. – Vagy McGalagonynál voltál árulkodni?

– Egyik sem – felelte remegő hangon Hermione. Kezében egy levelet tartott. – Csak gondoltam, ez rátok is tartozik... A bizottság nem hallgatott Hagridra. Csikócsőrt ki fogják végezni.

Tizenötödik fejezet **A kviddicsdöntő**

– Ez tőle jött – mondta Hermione, és a fiúk felé nyújtotta a levelet.

Harry átvette tőle. A pergamenlap nedves volt, és a ráhullott könnyecsepektől helyenként teljesen elmaszatolódott rajta a tintával írt szöveg.

Kedves Hermione!

Vesztettünk. Megengedték, hogy visszahozzam őt a Roxfortba. A kivégzés időpontját még nem tűzték ki. Csikócsőrnek nagyon tetszik London.

Még egyszer köszönöm a sok segítséget.

– Ez képtelenség – rázta a fejét Harry. – Nem ölhetik meg. Csikócsőr nem dúvad.

– Malfoy apja csikarta ki az ítéletet – mondta a szemét törölgetve Hermione. – A szokásos eszközeivel. Az a sok vén bolond a bizottságban hagyta magát megfélemlíteni. Hagrid persze fellebbezni fog, de mit számít az? Úgysem változtatják meg az ítéletet.

– De meg fogják – jelentette ki eltökélten Ron. – És most nem marad rád az egész munka, Hermione. Segítek neked.

– Oh, Ron!

Hermione Ron nyakába vetette magát, és keserves sírásra fakadt. Ron rémülten pislogott, és sután megveregette a lány feje búbját. Mikor aztán Hermione nagy sokára elengedte, láthatóan megkönnyebbült.

– Hidd el, Ron – szipogta a lány –, nagyon-nagyon sajnálom Makeszt...

– Ugyan, ne emészd magad – legyintett Ron. – Öreg volt már szegény, és hát nem is vettem sok hasznát. Ki tudja, talán most végre kapok egy baglyot anyáéktól.

A Black második látogatása után bevezetett biztonsági intézkedések miatt Harrynek, Ronnak és Hermionénak le kellett mondaniuk arról, hogy esténként meglátogassák Hagridot. Az egyetlen alkalom, amikor beszélhettek a vadőrrel, a legendás lények gondozása óra volt.

Hagridot nagyon megviselte az ítélet.

– Én rontottam el. Csak hebegtem-habogtam. Azok ott ültek velem szemben a fekete talárjaikban, engem meg olyan lámpaláz fogott el, hogy folyton elejtettem a jegyzeteimet, és kiment a fejemből az összes dátum, amit kikerestél nekem, Hermione. Aztán felállt Lucius Malfoy, előadta a mondókáját, és a bizottság pontosan azt csinálta, amit parancsolt nekik...

– Még semmi nincs veszve! – gyözködte nagy böszén Ron. – Fellebbeztünk! Már dolgozunk az ügyön, Hagrid!

A többiekkel együtt a kastély felé sétáltak. Malfoy, aki előttük haladt Crak és Monstro társaságában, újra meg újra hátranézett, és gúnyosan a képükbe nevetett.

– Kár a gőzért, Ron – szólt csüggedten Hagrid, mikor elérték a kastély bejárati lépcsőjét. – Az öreg Malfoy a markában tartja a bizottságot. Most az a fontos, hogy megszépítsem Csikócsőr utolsó napjait. Tartozom neki ennyivel...

Hagrid a zsebkendőjébe temette arcát, sarkon fordult, és elsietett a kunyhója felé.

– Nézzétek, bög a behemót!

Malfoy, Crak és Monstro a tölgyfaajtón túlról hallgatóztak.

– Soha életemben nem láttam ilyen szánalmas alakot – nyekeregte Malfoy. – És még ez nevezi magát tanárnak!

Harry és Ron dühödten elindultak Malfoy felé, de Hermione megelőzte őket, és – CSATT!

Teljes erőből pofon csapta Malfoyt. A fű megtántorodott. Harry, Ron, Crak és Monstro tátott szájjal bámulták a jelenetet. Hermione keze újra a magasba lendült.

– Ne merészd még egyszer azt mondani Hagridra, hogy szánalmas, te gonosz... lelketlen...

– Hermione... – szólt rá tétován Ron, és megpróbálta elkapni a lány kezét.

– Eressz el, Ron!

Hermione előhúzta a varázspálcáját. Malfoy hátrahőkölt. Crak és Monstro tanácstalanul néztek rá, várták az utasítást.

– Gyerünk – morogta Malfoy, és a következő pillanatban mindhárman eltűntek a pincébe vezető lépcsőn.

– Hermione! – hebegte ámuldozva Ron.

– Harry, muszáj legyőznöd ezt az undok férget a kviddicsdöntőn! – fakadt ki indulatosan a lány. – Nem tudnám elviselni, ha a Mardekár nyerne!

Ron még mindig elképedve pislogott Hermionéra.

– Kezdődik a bűbájtan – szólt. – Gyertek, mennünk kell.

A három jó barát sietős léptekkel elindult a márványlépcsőn Flitwick professzor tanterme felé.

– Elkésetek, fiúk! – szólt szemrehányóan a professzor, mikor Harry benyitott a terembe. – No gyertek, szaporán, és elő a pálcákkal. Ma a vidító varázst gyakoroljuk. A többiek már párokat alkottak...

Harry és Ron az egyik hátsó padhoz siettek, és kinyitották a táskájukat. Ron homlokát ráncolva hátrapillantott.

– Hová tűnt Hermione?

Harry is körülnézett. Hermionét sehol nem látta, pedig emlékezett rá, hogy mikor kinyitotta az ajtót, a lány még ott állt mellette.

– Ez fura – csóválta a fejét. – Talán... talán elment vécére vagy valahova.

Hermione azonban később sem érkezett meg.

– Pedig ráfért volna a vidító varázs – jegyezte meg Ron, mikor az osztály nagy vigyorgás közepette elindult a nagyterembe ebédelni – a vidító varázstól valamennyien felettébb derűs hangulatban voltak.

Hermione az ebédnél sem tűnt fel. Mire az almás pitét is elfogyasztották, a vidító varázs hatása már múlófélben volt, s Harryék aggódni kezdtek.

– Remélem, nem Malfoy keze van a dologban – zihálta Ron, miközben felfelé szaladtak a márványlépcsőn.

Elhaladtak a biztonsági trollok mellett, felmondták a Kövér Dámának a jelszót („Tarkabarkaszarka!”), és a portrélyukon át bekecmeregtek a klubhelyiségbe.

Hermione a megszokott asztalánál ült, fejét egy nyitott számmisztikakönyvön nyugtatta, és mélyen aludt. Harry és Ron két oldalról leültek mellé, s Harry szelíden megrázta a vállát.

Hermione felriadt, és rémülten körbepislogott.

– Mi-mi van? – dadogta. – Indulnunk kell? Mi-mi-milyen óránk lesz?

– Jóslástan, de csak húsz perc múlva kezdődik – nyugtatta meg Harry. – Miért nem jöttél bűbájtanra?

– Tessék?... Jaj, ne! Elfelejtettem bűbájtanra menni!

– De hát hogyan felejtethél el? – tárta szét a karját Harry. – Hisz az ajtóban még ott álltál mellettünk!

– Ez nem lehet igaz! – kesergett Hermione. – Nagyon mérges volt Flitwick professzor? Malfoy tehet róla, ő járt a fejemben, azért kevertem össze a dolgokat!

– Idefigyelj, Hermione – szólt Ron, és a vaskos számmisztikakönyvre bökött, amit a lány párna gyanánt használt. – Szerintem kezdesz kikészülni. Túl sokat vállaltál.

– Nem, nem igaz! – ellenkezett Hermione. Sebtében hátrasimította az arcába lógó hajszálakat, és fejét forgatva keresni kezdte a táskáját. – Csak egy kicsit összezavarodtam. Megyek, és bocsánatot kérek Flitwick professzortól... Találkozunk jóslástanon!

Húsz perccel később, mikor Harryék már a Trelawney szobájába vezető létra aljánál álltak, Hermione valóban felbukkant, de még feldúltabb volt, mint annak előtte.

– Miért pont a vidító varázsról kellett lemaradnom? – sopánkodott. – Biztos, hogy kérni fogják a vizsgán! Flitwick professzor nemrég célzott is rá!

Egymás után felmásztak a sötét, füledt levegőjű toronyszobába. A kis asztalok mindegyikén egy-egy fénylő, ködgomolyaggal teli kristálygömb állt. Harry, Ron és Hermione együtt ültek le az egyik rozoga asztal mellé.

Ron körülnézett, hogy nincs-e a közelben Trelawney.

– Arról volt szó, hogy a kristálygömböt csak a tavaszi szünet után vesszük – jegyezte meg halkan.

– Ne panaszkodj – suttogta Harry. – Ez azt jelenti, hogy befejeztük a tenyérjósítást. Már nagyon untam, hogy mindig elsírta magát, ha a kezemre nézett.

– Szerencsés napot mindenkinek! – susogta a jól ismert fátyolos hang, és Trelawney professzor előadta a megszokott, homályból kibontakozós belépőjét. Parvati és Lavender megborzongtak az izgalomtól, arcukat megvilágította a kristálygömb sejtelmes fénye.

Trelawney professzor leült a kandalló előtt álló székbe, és végighordozta tekintetét tanítványain.

– Úgy határoztam – szolt –, hogy a tervezettnél korábban avatlak be benneteket a kristálygömb titkaiba. A sors szándékait fürkészsze tudomásomra jutott, hogy a Gömb áll majd a júniusi vizsgátok középpontjában, s szeretném, ha elég időtök lenne gyakorolni.

Hermione gúnyosan felhorkant.

– Ez nem lehet igaz – szolt félhangosan. – A sors szándékait fürkészsze tudomására jutott... De hisz ő maga dönti el, hogy miből vizsgázunk! Mondhatom, nagy kunszt megjósolni a saját szándékát!

Trelawney arca homályba burkolózott, így nem lehetett megállapítani, hogy csak eleresztette a füle mellett a megjegyzést, vagy nem is hallotta.

– A gömbkémlélés nehéz és összetett tudomány – folytatta álmodozó hangon. – Nem is várom el tőletek, hogy tisztán lássatok, mikor először belepillantotok a Gömb feneketlen mélységeibe. Mindenekelőtt el kell lazítanunk tudatos elménket és testi szemünket...

Ronból kitört a nevetés, s a szájába kellett tömködni az öklét, hogy tompítsa a zajt.

– ...hogy benső szemünk és felettes tudatunk átvehesse az irányítást. Ha minden jól megy, az óra végére néhányan közületek megtapasztalják a látás páratlan élményét.

A diákok az asztalok fölé hajoltak, és megkezdték a gömbkémlélést. Harry elég nevetségesnek érezte, hogy ott ülnek, és hosszasan bámulnak egy üveggolyóbist, s hiába próbálta kiüríteni az agyát, abba minduntalan betolakodtak az olyan zavaró gondolatok, mint például hogy „micsoda marhaság ez”. Az sem segítette a koncentrációban, hogy Ron görcsösen kuncogott mellette, Hermione pedig folyton ciccegett.

– Ti láttok már valamit? – kérdezte Harry negyedórányi néma gömbkémlés után.

– Igen, van egy égésnyom az asztalon – felelte Ron. – Valaki feldöntötte a gyertyáját.

– Csak az időnket pocskoljuk – sziszegte Hermione. – Itt ücsörgünk, ahelyett hogy értelmes dolgokat gyakorolnánk. Ennyi idő alatt megtanulhattam volna a vidító varázst...

Trelawney professzor elvitorlázott mellettük csörgő karpereceiben.

– Ha kéritek – szólt sejtelmes, bűgő hangon –, szívesen segítek értelmezni a Gömbben feltűnő árnyakat.

– Nekem nem kell segítség – súgta barátainak Ron. – Ezt egyedül is tudom értelmezni: ködös éjszakánk lesz.

Harry és Hermione prüszkölve felnevettek. Nyomban minden fej feléjük fordult. Parvati és Lavender felháborodva néztek rájuk.

– Ejnye már! – csattant fel Trelawney. – Összekuszáljátok a jövő rezgéseit!

Azzal odalépett a három jó barát asztalához, és belenézett a kristálygömbjükbe. Harry lemondóan sóhajtott. Tudta, hogy mi következik...

– Itt van valami! – suttogta Trelawney professzor, s olyan mélyen előrehajolt, hogy a gömb tükörképe megjelent hatalmas szemüvege lencséin, – Egy mozgó alak... De mi lehet az?

Harry bármiben lemerte volna fogadni, hogy a dologból megint valami borzalom fog kisülni. És nem is tévedett...

Trelawney váratlanul felkapta a fejét, és borzadva nézett Harryre.

– Szentséges ég – hápogta. – Itt van, tisztábban, mint eddig bármikor... egyre csak nő, és egyenesen feléd tart... a Zor...

– Ez már tényleg túlzás! – fakadt ki türelmét veszítve Hermione. – Ne jöjjön megint azzal a nevetséges Zordóval!

Trelawney professzor a lány felé fordította hatalmas szemeit. Parvati súgott valamit Lavendernek, azután ők is Hermionéra meredtek. Trelawney felállt, s leplezetlen dühvel méregette Hermionét.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, kedvesem, de már az első találkozásunk alkalmával nyilvánvalóvá vált számomra, hogy képtelen leszel elsajátítani a jövőmondás nemes művészetét. Pályafutásom során egyszer sem volt még dolgom ilyen megátalkodottan földhözragadt diákkal.

Egy pillanatig néma csönd volt a toronyszobában. Azután.

– Helyes! – Hermione felpattant, és dühösen beletömködté A jövő zenéjét a táskájába. – Helyes! – ismételte, s a vállára vetette a táskát, kis híján

lelökve Ront a székéről. – Elég volt! Nem jövök soha többet!

Azzal társai nagy megrökönyödésére odacsörtetett a csapóajtóhoz, egy rúgással felnyitotta, és lemászott a létrán.

Beletelt néhány percbe, amíg az osztályban megnyugodtak a kedélyek. Trelawney professzor egy csapásra megfeledkezett a Zordóról. Faképnél hagyta Harryéket, és a felindultságtól zihálva igazgatni kezdte fátyolvékony kendőjét.

– Óóóh! – sipított fel hirtelen Lavender, alaposan ráijesztve a többiekre. – Óóóh, Trelawney professzor, most jut csak eszembe! A tanárnő tudta, hogy Hermione el fog menni! Már az év elején tudta! Emlékszem, azt mondta: „Húsvét táján valaki örökre eltávozik közülünk.”

Trelawney fájdalmas mosollyal bólintott.

– Igen, valóban sejtettem, hogy Granger kisasszony egyszer eltávozik közülünk. De tudod, kedvesem, az ember néha reménykedik benne, hogy talán rosszul értelmezte a Jeleket... A benső szem áldása néha súlyos terhet ró ránk...

Lavender és Parvati mély tisztelettel néztek Trelawneyre, és sietve odébb húzódtak, hogy a tanárnő leülhessen az asztalukhoz.

– Mozgalmas napja van Hermionénak, mi? – suttogta fejcsóválva Ron.

– Az biztos...

Harry belenézett a kristálygömbbe, de a kavargó ködön kívül semmit nem látott benne. Vajon Trelawney tényleg látta a Zordót? Vajon ő, Harry is ismét találkozik majd vele? Most, a kviddicsdöntő közeledtével a legkevésbé sem vágyott egy újabb életveszélyes balesetre...

A húsvéti szünet mindenre jó volt, csak arra nem, hogy kipihenjék magukat. A harmadikosok elképesztő mennyiségű házi feladatot kaptak tanáraiktól Neville Longbottom az idegösszeroppanás szélén állt, s ezzel nem volt egyedül.

– Szép kis szünet! – csapott az asztalra Seamus Finnigan a klubhelyiségben töltött unalmas délutánok egyikén. – Még hónapok vannak hátra a vizsgákig! Nem értem, minek kínoznak minket!

Hermionénak lett volna a legtöbb oka panaszkodni, hiszen ő még a jóslástan nélkül is több órára járt, mint bármelyik évfolyamtársa. Minden este utolsóként ment fel lefeküdni, s reggelente elsőként érkezett a könyvtárba. Ugyanolyan sötét karikák éktelenkedtek a szeme alatt, mint Lupinnak, és naphosszat olyan arccal ült a könyvei fölött, mint aki mindjárt elsírja magát.

Ron teljes egészében magára vállalta Csikócsőr újabb tárgyalásának előkészítését. Ha épp nem házi feladatot írt, akkor A hippogriffek lélektanát,

a Jómadár-e a Tómadár? Adalékok a hippogriffek agresszivitásának vizsgálatához című könyvet vagy valamely másik ezeroldalas tanulmánykötetet böngészte nagy szorgalommal.

Harry a leckeíráson kívül részt vett heti hét kviddicsedzésen és a véget nem érő taktikai megbeszéléseken. A Griffendél-Mardekár meccset a szünet utáni első szombatira írták ki. A Mardekár az összesítésben kétszáz ponttal vezetett, következésképpen a Griffendélnek – ezt Wood legalább százszor elmondta nekik – ennél nagyobb pontkülönbséggel kellett győznie ahhoz, hogy megnyerje a bajnokságot. A siker Harry teljesítményén állt vagy bukott, hiszen a meccs nyomban véget ért, amint valamelyik fogó a markába kaparintotta a százötven pontot érő cikeszt.

– Csak akkor kapd el, ha több mint ötven ponttal vezetünk – ismételte fáradhatatlanul Wood. – Csak ha több mint ötven ponttal vezetünk, különben megnyerjük a meccset, de elveszítjük a bajnokságot. Világos, ugye? Csak akkor kaphatod el, ha...

– FELFOGTAM, OLIVER! – fakadt ki türelmét veszítve Harry.

Az egész Griffendél-ház kviddicslázban égett. Azóta nem sikerült bajnokságot nyerniük, hogy legendás fogójuk, Charlie Weasley (Ron második legidősebb bátyja) kivált a csapatból – annak pedig már nyolc éve volt. Harry mégis biztosra vette, hogy nála jobban senki, még Wood sem áhítja a győzelmet. Ő nem is elsősorban a bajnoki címre vágyott, hanem arra, hogy megalázza Malfoyt. A mardekáros fiúval még soha nem utálták egymást ennyire. Malfoyban mély nyomokat hagyott a roxmortsi sárdobálás, az pedig különösen dühítette, hogy Harry büntetés nélkül megúsza a dolgot. Harry sem felejtette el, mit csinált Malfoy a Hollóhát elleni meccsen, ám elsősorban a Csikócsőr elleni ármánykodást akarta megbosszulni azzal, hogy az iskola színe előtt legyőzi Malfoyt.

A legöregebb roxfortosok sem emlékeztek olyan kviddicsmeccsre, ami annyira felborzolta volna a kedélyeket, mint a küszöbön álló találkozó. A két csapat és a két ház közötti feszültség már a húsvéti szünet utolsó napjaiban a tetőpontjára hágott. A folyosókon rendszeressé váltak a kisebb-nagyobb összezördülések, az egyik incidens után egy negyedikes griffendélest és egy hatodikos mardekárost a gyengélkedőbe kellett kísérni, mert mindkettőjüknek egy-egy póréahagyma nőtt ki a füléből.

Harryt mindenki másnál több atrocitás érte. Nem tudott úgy végigmenni a folyosón, hogy egy-két mardekáros ne próbálta volna elgáncsolni, Crak és Monstro árnyékként követték mindenhová, és lesték, hogy mikor vethetik rá magukat. Wood, aki pontosan az ilyen merényletektől tartott, utasításba adta,

hogy valakinek mindig lennie kell Harry mellett. A feladatra rengeteg lelkes jelentkező akadt, s Harry attól fogva minden óráról elkésett nagyszámú és bőbeszédű testőrsége jóvoltából. Őt magát kevésbé izgatta a saját biztonsága, annál jobban aggódott viszont a Tűzvillámért. Mikor épp nem használta, gondosan bezárta a ládájába, és a szünetekben rendszeresen felszaladt a Griffendél-toronyba, hogy ellenőrizze, megvan-e még.

A mérkőzés előestéjén senki nem nyúlt a tankönyveihez a Griffendél-torony lakói közül. Még Hermione is felhagyott a próbálkozással.

– Nem tudok koncentrálni – panaszkolta.

A klubhelyiség ezúttal tényleg nem volt alkalmas hely a csendes elmélyülésre. Fred és George Weasley úgy próbálták levezetni izgalmukat, hogy még a szokásosnál is vadabban tomboltak. Oliver Wood a sarokban felépített kviddicspályamodell fölé görnyedt, varázspálcájával apró bábukat lökdösött ide-oda, s közben szüntelenül motyogott magában. Angelina, Alicia és Katie jóízűen kacagtak Fred és George tréfáin. Harry kissé félrehúzódva üldögélt Ron és Hermione társaságában. Igyekezett nem gondolni a másnapi megmérettetésre, ugyanis valahányszor eszébe jutott a meccs, úgy érezte, mintha egy zsák macska kergetőzne a gyomrában.

– Minden rendben lesz – nyugtatgatta Hermione, de szavait meghazudtolta holtra vált arca.

– Gondolj a Tűzvillámra – mondta Ron.

– Jó – nyögte Harry, és görcsösen rángatózó gyomrára szorította a kezét.

Csak akkor könnyebbült meg, mikor Wood végre felegyenesedett, és elkurjantotta magát:

– Kviddicscsapat! Takarodó!

Harrynek nyugtalan éjszakája volt. Először azt álmodta, hogy elaludt, és Wood kiabálva fogadta a pályán: „Te meg hol voltál? Neville-t kellett beállítanunk helyetted!” A következő álmában Malfoy és az egész mardekáros csapat sárkányháton érkezett a meccsre. Ő eszelős sebességgel röpködött, hogy kitérjen a lángcsóvák elől, amit Malfoy sárkánya fújt rá, de egyszer csak észrevette, hogy a toronyban felejtette a Tűzvillámot. Erre nyomban zuhanni kezdett – és akkor felriadt.

Beletelt néhány másodpercbe, mire tisztázta magában, hogy a meccs csak másnap lesz, hogy ő maga az ágyában fekszik, és hogy a mardekárosoknak senki nem adott engedélyt sárkányok használatára. Ekkor rájött, hogy nagyon szomjas. Csendben kimászott az ágyból, és elindult, hogy töltsön magának egy serleg vizet az ablak mellett álló ezüstkancsóból.

Odakint a parkban minden csendes és nyugodt volt. A Tiltott Rengeteg lombjai meg se rezzentek, még a fúriafűz is ártalmatlan növénynek tűnt néma mozdulatlanságában. Minden jel arra mutatott, hogy a másnapi meccset szép időben játsszák majd.

Harry letette a serleget, és már indult volna az ágya felé, amikor megakadt a tekintete egy mozgó ponton. A holdfényben ezüstösen csillogó pázsiton egy állat kószált.

Harry odasietett az éjjeliszekrényéhez, felkapta a szemüvegét, és már szaladt is vissza az ablakhoz. Nem lehet a Zordó, gondolta, nem lehet, hogy pont most, a meccs előtt...

Újra kinézett az ablakon. Vagy egy percre kellett meresztgetnie a szemét, mire tekintetével megtalálta az állatot, amely most az erdő közelében kószált. Nem a Zordó volt... valami kisebb... egy macska... Harry örömeiben megmarkolta az ablakpárkányt, mikor felismerte a bozontos farkat. Csak Csámpás volt az...

De tényleg csak Csámpás volt? Harry összehúzta a szemét, és az ablaküvegnek nyomta az orrát. A macska most megállt, de ekkor mintha az erdő szélén mozdult volna meg valami...

A következő pillanatban egy hatalmas, lompos fekete kutya lopakodott ki a fák árnyékából a holdfényben fürdő mezőre. Csámpás csatlakozott hozzá, és együtt ügettek tovább. Harry szeme elkerekedett. – Hogy lehet ez? – gondolta. Ha a kutya az ő halálának ómene, hogy lehet, hogy Csámpás is látja?

– Ron! – szólt hátra fojtott hangon. – Ron! Ébredj!

– Höh?

– Gyere gyorsan, szeretném, ha megnéznél valamit!

– Késő van, Harry – dörmögte álmosan Ron. – Mit akarsz tőlem az éjszaka közepén?

– Odakint van egy... egy...

Harry újra az ablak felé fordult.

Csámpás és a kutya eltűntek. Harry felmászott az ablakpárkányra, hogy a kastélyfal tövébe is lelásson, de az állatok ott se voltak. Mintha a föld nyelte volna el őket...

A háta mögött hangos horkolás jelezte, hogy Ron újra elaludt.

Másnap reggel a nagyteremben dörgő taps fogadta a Griffendél csapatát. Harry boldog vigyorral nyugtázta, hogy a Hollóhát és a Hugarbug asztalánál ülők is kiveszik a részüket a lelkes üdvözlésből. A mardekárosok mellett

elhaladva persze csak barátságtalan sziszegést kaptak. Harry figyelmét nem kerülte el, hogy Malfoy ezen a reggelen a szokásosnál is sápadtabb volt.

Wood egész reggeli alatt evésre biztatta csapattársait, de ő maga hozzá sem nyúlt az ételhez. Végül azonban meg se várta, hogy a többiek jóllakjanak, máris kiharcolta őket a pályára, mondván: idő kell, amíg hozzászoknak az időjárási viszonyokhoz. A csapat kifelé menet is nagy tapsot kapott.

– Hajrá, Harry! – kiáltott oda Cho Chang. Harry érezte, hogy elpirul.

– Remek... gyakorlatilag szélcsend van... a nap elég erősen süt, könnyen elvakíthat, erre figyeljetelek majd oda... a talaj kemény, könnyű lesz a felszállás...

Wood keresztül-kasul bejárta a pályát, a többiek pedig a nyomában loholtak. Végül a távolban kinyílt a kastély tölgyfaajtaja, és diákok kisebb-nagyobb csoportjai indultak el a stadion felé.

– Irány az öltöző! – adta ki az utasítást Wood.

Átöltözés közben nem sok szó esett közöttük. Harry szívesen megtudakolta volna társaitól, hogy az ő gyomrukban is ficáncoló halacszkákká változott-e a reggeli. Erre azonban nem maradt ideje, mert alighogy magára öltötte piros talárját,

Wood már indult is az ajtó felé.

– Gyerünk, emberek. Itt az idő...

Odakint, mint az orkán tombolt a közönség. Háromnegyed részük piros kokárdát viselt, vagy a Griffendél címeroroszlánjával ékesített piros zászlócskát lobogtatott, többen pedig „HAJRÁ, GRIFFENDÉL!”, „TIED A KUPA, OROSZLÁN!” és hasonló feliratú transzparenszeket lengettek. A Mardekár póznái mögött összegyűlt kétszáz fős tábor ellenben egyöntetűen zöldbe öltözött, s zászlóikat ezüst kígyó díszítette. Piton professzor a legelső sorban ült, diákjaihoz hasonlóan zöld talárban, arcán vicsornak is beillő mosollyal.

A kommentátor szerepét ezúttal is Lee Jordan töltötte be.

– És íme a Griffendél csapata! – rikkantotta, mikor Harryék a pályára léptek. – Potter, Bell, Johnson, Spinnett, Weasley, Weasley és Wood. Sokak szerint az utóbbi évek legjobb roxfordi csapata...

Lee hangját elnyomta a mardekáros táborból felzúgó fújolás.

– És itt jön a Mardekár csapata, Marcus Flint vezetésével. A kapitány változtatásokat eszközölt a csapatösszeállításban, s úgy tűnik, a képességek helyett a méretekre helyezte a hangsúlyt.

A mardekáros szurkolók erre is fújolással válaszoltak. Harry azonban egyetértett Lee-vel. Malfoy szinte eltörpült csapattársai mellett – a többiek mind nagydarab gorillák voltak.

– Csapatkapitányok, fogjatok kezet! – szólt Madam Hooch.

Flint és Wood engedelmeskedtek. Olyan erővel szorították meg egymás kezét, mintha az lett volna a feladatuk, hogy morzsolják össze a másik ujjait.

– Felszálláshoz készülj! – harsogta Madam Hooch. – Három... kettő... egy...

A sípszót elnyelte a hatalmas üdvrivalgás, amivel a közönség a levegőbe emelkedő tizennégy seprűt köszöntötte. Harry érezte, hogy fűrtjei hátracsapódnak homlokából, s a repülés mámorától egy csapásra elmúlt minden lámpaláza. Körülnézett – látta, hogy Malfoy követi –, és elindult megkeresni a cikeszt.

– A Griffendél indíthat támadást. Alicia Spinnet sebesen közeledik a Mardekár karikái felé. Szépen csinálod, Alicia! Aj-jaj, nem – Warrington elkapja a kvaffot, és már indul is vele az ellenkező irányba – szép terelőmunka George Weasleytől, Warrington elejti a kvaffot. Ki fogja elkapni?... Johnson! Újra a Griffendélnél a kvaff, gyerünk, Angelina! Szép csellel kikerüli Montague-t – vigyázz, Angelina, az egy gurkó! – ÉS BEDOBJA! TÍZ-NULLA A GRIFFENDÉL JAVÁRA!

Angelina öklével a levegőbe boksolt, és nagy ívben körberapulte a mardekáros póznákat. A piros tenger örömujjongásba tört ki...

– AU!

Marcus Flint egyenesen nekirepült Angelinának, aki kis híján leesett a seprűjéről. A közönség fújolt.

– Elnézést! – szabadkozott Flint. – Nem láttam, hogy ott van.

A következő pillanatban Fred Weasley ütőbotja már koppant is Flint tarkóján. A mardekáros csapatkapitány lefejelte saját seprűjét, és vérző orral egyenesedett fel.

– Na, ez már túlzás! – fakadt ki Madam Hooch, és odaröppent a szabálytalankodókhoz. – Büntetőt dob a Griffendél az indokolatlan támadásért a hajtójuk ellen. Büntetőt dob a Mardekár az ő hajtójuk szándékos megsebesítéséért.

– Hagyjuk ezt, tanárnő! – kiáltott oda Fred, de Madam Hooch már bele is fújt a sípjába, és Alicia indult, hogy elvégezze a büntetőt.

– Gyerünk, Alicia! – harsogta bele Lee a hirtelen támadt csendbe. – IGEN! LÓVÁ TETTE AZ ŐRZŐT! HÚSZ-NULLA A GRIFFENDÉL JAVÁRA!

Harry befordult a Tűzvillámmal, és tekintetével követte a vérző orrú Flintet, aki most a griffendéles póznák felé röppent. Wood ott lebegett a karikák előtt, és összeszorított fogakkal várta a dobást.

– Mint tudjuk, Wood remek őrző – kommentálta az eseményeket Lee, miközben Flint Madam Hooch sípszavára várt. – Kitűnő őrző, Flintnek nem lesz könnyű dolga vele... EZ HIHETETLEN! KIFOGTA!

Harry megkönnyebbülten a magasba emelkedett, de továbbra is nyitva tartotta a fülét, hogy Lee egyetlen szavát se mulassza el. Amíg a Griffendél legalább ötven pontos előnyt nem szerzett, távol kellett tartania Malfoyt a cikesztől...

– A Griffendél szerzi meg a kvaffot, nem, szerel a Mardekár – nem! – újra a Griffendél támadhat. A griffendéles Katie Bellnél van a kvaff, és már suhan is a karikák felé – EZ SZÁNDÉKOS VOLT!

Montague, a mardekárosok hajtója bekanyarodott Katie elé, de a labda helyett a lány fejét kapta el. Katie hátraszaltót csinált a levegőben, s bár nem esett le a seprűről, a kvaffot elejtette.

Madam Hooch ismét megfújta a sípját, majd odarepült Montague-hoz, és dühösen kiabálni kezdett vele. Egy fél perccel később Katie a második büntetőt is értékesítette.

– HARMINC-NULLA! MEGÉRDEMLITEK, GÁTLÁSTALAN, CSALÓ...

– Jordan, ha nem tud pártatlanul kommentálni...

– De hisz csak a tényeket mondom, tanárnő!

Harry torka elszorult az izgalomtól. Meglátta a cikeszt – az ott csillogott az egyik griffendéles pózna tövében – de még nem kaphatta el. Viszont ha Malfoy is észreveszi...

Úgy tett, mintha figyelmesen nézne valamit, megfordította a seprűjét, és elrepült a mardekáros póznák felé. A csel bejött. Malfoy habozás nélkül követte, abban a hitben, hogy Harry a cikeszéért indul...

HUSS!

Az egyik gurkó centiméterekkel Harry jobb füle mellett zúgott el a tagbaszakadt mardekáros terelő, Derrick ütése nyomán. Egy szempillantás múlva...

HUSS!

A másik gurkó Harry könyökét súrolta. Bole, a másik terelő, egyenesen feléje tartott.

Harry jobbra, majd balra nézett: Bole és Derrick felemelt ütővel száguldottak felé.

Az utolsó pillanatban a magasba rántotta a Tűzvillámot, és a két terelő csúnya koppanással összeütközött.

– Hah-haaa! – kiabált diadalmasan Lee Jordan, mikor Bole és Derrick a fejüket fogva szétváltak. – Ez nem jött össze, fiúk! Korábban kell felkelnetek, ha ki akartok fogni egy Tűzvillámon! És ismét a Griffendél támadhat, Johnson szerezte meg a kvaffot – mellette ott repül Flint – szúrd ki a szemét, Angelina! – csak vicceltem, tanárnő, csak vicceltem – jaj, ne – Flint elhalászta a kvaffot, és a Griffendél póznái felé repül vele, gyerünk, Wood, helyezkedj!

Flint azonban ezúttal eredményes volt. A mardekáros tábor ujjongva ünnepelte a gólt, Lee pedig olyan csúnyán káromkodott, hogy McGalagony professzor megpróbálta kivenni a kezéből a mágikus mikrofont.

– Elnézést, tanárnő, elnézést! Többet nem fordul elő... Szóval a Griffendél vezet, harminc-tíz az állás, és náluk a kvaff...

A mérkőzés egyre jobban eldurvult. A mardekárosokat feldühítették a gyors egymásutánban kapott gólok, és immár nem válogattak az eszközökben, ha a kvaff megszerzéséről volt szó. Bole fejbe kólintotta Aliciát az ütőbotjával, és azzal védekezett, hogy gurkónak nézte a lányt. George Weasley bosszúból könyökkel arcul ütötte Bole-t. Madam Hooch mindkét csapatnak büntetőt ítélt, és Wood újabb parádés védést mutatott be. Az eredmény így negyven-tízre módosult.

A cikesznek időközben nyoma veszett. Harry – s a nyomában Malfoy – a magasban körözött, tekintetével a szárnyas aranylabdát kereste, és várta az újabb gólt. Húsz pont kellett még...

Katie jóvoltából hamarosan már csak tíz. Ötven-tíz volt az állás. Fred és George Weasley közrefogták a lányt, hogy megvédjék a mardekárosok esetleges bosszújától. Bole és Derrick kihasználták távollétüket, és mindkét gurkót Wood felé terelték. A fekete labdák gyomorszájon találták a csapatkapitányt, aki a fájdalomtól elvesztette az egyensúlyát, és kis híján lezuhant.

Madam Hooch magánkívül volt.

– Az őrzőt csak akkor támadhatjátok, ha a kvaff a dobómezőn belül van! Büntetőt dob a Griffendél!

Angelina nem hibázott. Hatvan-tíz. Néhány másodperccel később George az egyik gurkó segítségével kiütötte Warrington kezéből a kvaffot, amit Alicia kapásból karikára dobott: hetven-tíz.

A piros kokárdás szurkolók rekedtre kiabálták magukat. A Griffendél immár hatvan ponttal vezetett – már csak a cikeszért járó százötvenre volt

szükségük a kupagyőzelemhez. Harry érezte, hogy több száz szempár szegeződik rá, továbbra is magasan a többiek fölött röpködött, és Malfoy még mindig a nyomában volt...

És akkor meglátta. A cikesz ott lebegett hat méterrel a feje fölött.

Harry az ég felé rántotta seprője nyelvét, és függőlegesen emelkedni kezdett. A fülében füttyült a szél – és akkor egyszerre érezte, hogy a Tűzvillám lelassul...

Rémülten hátranézett, és tekintete találkozott Malfoyéval. A mardekáros fiú fél kézzel a Tűzvillám farkát markolta, és teljes erőből húzta lefelé a seprőt.

– Tee...!

Harryben elég indulat volt ahhoz, hogy lekeverjen egyet Malfoynak, de hiába nyújtózkodott, nem tudta elérni a fiút. Malfoy zihált az erőlködéstől, de azért gonoszul vigyorgott. Elérte, amit akart: a cikesznek újból nyoma veszett.

– Büntető! – sipította Madam Hooch, és odaröppent a Nimbusz Kétezeregyesére visszakászálódó Malfoy mellé. – Büntetőt dob a Griffendél! Ez példátlan!

– ALJAS CSALÓ! – üvöltötte Lee Jordan, és odébb táncolt, hogy McGalagony ne érhesse el a megafonját. – POFÁTLAN, ALAMUSZI, SZE...

McGalagony azonban még csak rá se szólt. Mi több, ő maga is az öklét rázta Malfoy felé, és paprikapiros arccal kiabált. Még a süvege is leesett a fejéről.

Alicia elvégezte a büntetőt, de olyan dühös volt, hogy méterekkel elvétette a dobást. A Griffendél jócskán veszített a lendületéből, a mardekárosokat viszont fellelkesítette Malfoy sikeres szabálytalankodása, és átvették a meccs irányítását.

– A Mardekárnál a kvaff, közelednek a karikák felé – Montague bedobja... – Lee lemondóan nyögött. – Hetven-husz a Griffendél javára.

Harry most olyan szorosan rátapadt Malfoyra, hogy minduntalan összekocant a térdük. Eltökélte, hogy a közelébe se engedi Malfoyt a cikesznek...

– Szállj le rólam, Potter! – dühöngött Malfoy, mikor egy kanyar után ismét szembe találta magát Harryvel.

– A griffendéles Angelina Johnson megszerzi a kvaffot. Gyerünk, Angelina, MINDENT BELE!

Harry körülnézett. Malfoy kivételével a Mardekár összes játékos, még az őrző is Angelina felé indult – hatszoros túlerőben akarták blokkolni a lányt...

Harry megfordította seprűjét, vízszintesen ráfeküdt a nyélre, és gyorsított. Úgy zúgott a mardekárosok felé, mint egy élő ágyúgolyó.

– AAAAAAAH!

A mardekárosok a közeledő Tűzvillám láttán ijedten szétrebbentek, s Angelina zöld utat kapott.

– ÉS BEDOBJA! GÓÓÓL! Nyolcvan-húszra vezet a Griffendél!

Harry centiméterekkel a lelátó előtt fékezett le. Gyorsan hátramenetbe kapcsolt, majd száznyolcvan fokos fordulatot vett.

Amit ekkor látott, attól egy pillanatra a szívverése is elállt. Malfoy diadalittas arccal suhant a föld felé – s odalent, alig egy méterrel a pálya füve fölött megcsillant egy aranyló folt.

Harry megsarkantyúzta a Tűzvillámot, de Malfoy méterekkel vezetett.

Gyerünk! Gyerünk! Gyerünk! – biztatta a seprűjét Harry. A távolság egyre csökkent... Bole egy gurkót küldött Harry felé, de ő a nyélre hasalva kitért a nehéz golyó útjából... már Malfoy derekánál járt... már fej fej mellett haladtak...

Harry mindkét kezével elengedte a seprűnyelet, és előrevetette magát. Félrelökte Malfoy kezét, és... – IGEN!

Két karját a magasba emelve röppent újra az ég felé. Furán csengett a füle, de azon át is hallotta, hogy odalent a közönség eszeveszett tombolásba kezd. Az aranylabda ott vergődött a markában, apró szárnyaival a tenyerét csiklandozva.

Egyszer csak megjelent mellette a könnyáztatta arcú Wood, átölelte a nyakát, és ott zokogott a vállán. Két erőteljes lökés jelezte, hogy Fred és George is megérkeztek, azután felharsant Angelina, Alicia és Katie kórusa: – A miénk a kupa! A miénk a kupa! – Hét test és tizennégy kar fonódott össze egyetlen nagy, boldog ölelésben.

A piros kokárdás szurkolók feltartóztathatatlan hullámokban árasztották el a pályát. A földre ereszkedő játékosok hátán és vállán tenyerek százai csattantak. Harrynek káprázott a szeme, semmit nem látott, csak hallotta a bömbölő z sivajt, és érezte, hogy megannyi idegen test préselődik a testére. Azután a tömeg a többi játékoskal együtt a magasba emelte őt. Most végre körülnézhetett, s nyomban megpillantotta Hagridot, aki tucatnyi piros kokárdával a mellkasán ott ujjongott néhány méterre tőle.

– Megmutattad nekik, Harry! Megmutattad nekik!

Percy, sutba vetve fennkölt modorát, úgy szökdécselt, mint egy ötéves gyerek. McGalagony professzor még Woodnál is hangosabban zokogott, s egy hatalmas griffendéles zászló sarkával törölgette a szemét, valahol messze a tömegben pedig ott nyújtózkodott Ron és Hermione. Egy hang se jött ki a torkukon, csak álltak, és sugárzó arccal nézték, ahogy a diadalittas szurkolók Harryvel és a többiekkel a vállukon odatódulnak a dobogó elé, ahol Dumbledore várta őket a győztesnek járó hatalmas kupával.

Ha ekkor lett volna egy dementor a közelben... Harry átvette a kupát a zokogó Woodtól, s mikor a magasba emelte, arra gondolt, hogy ebben a percben a világ legfényesebb patrónusát is meg tudná idézni.

Tizenhatodik fejezet
Trelawney professzor jóslata

Harry eufórikus hangulata több mint egy hétig tartott. Úgy tűnt, még az időjárás is a győztesekkel ünnepel: a június közeledtével korai kánikula köszöntött be, s a diákoknak semmi máshoz nem volt kedvük, csak sétálgatni a parkban, egy nagy üvegből jégbe hűtött töklevet iszogatni, esetleg lejátszani egy-egy köpkőmeccset, vagy épp nézegetni a tó felszínén lustán lebegő óriáspolipot.

Ezek közül azonban semmit nem tehettek meg. Damoklész kardjaként lebegett a fejük fölött a közelgő vizsgaidőszak, így parkbéli lustálkodás helyett a kastély ódon falai között kuksoltak, és erőnek erejével igyekeztek ellenállni az ablakokon betóduló nyári illatár csalogató kísértésének. Csodák csodájára, néha még Fred és George Weasleyt is magoláson lehetett kapni, tanulniuk kellett az R. B. F. (Rendes Bűbajos Fokozat) vizsgáikra. Percy a Roxfort kínálta legmagasabb szintű vizsgát, a RAVASZ-t (Rémisztően Agyfacsaró Varázstani Szigorlatot) készült letenni. Mivel a Mágiaügyi Minisztériumban szeretett volna álláshoz jutni, színjelessel kellett diplomáznia. A vizsgadrukk ingerlékenysége tette, így súlyos büntetésre számíthatott az, aki esténként a klubhelyiségben hangoskodni merészelt. Volt azonban valaki, aki Percynél is jobban izgult a vizsgák miatt: Hermione.

Harry és Ron abba már beletörődtek, hogy sosem fogják megtudni, miként képes a lány egyszerre több órára járni, mikor azonban meglátták Hermione vizsgabeosztását, nem tudták tovább türtőztetni magukat. A kézzel írott táblázat első oszlopa így festett:

HÉTFŐ

9 óra – Számmisztika

9 óra – Átváltoztatástan

Ebéd

13 óra – Bűbájtan

13 óra – Rúnaismeret

– Hermione – fogott bele óvatosan Ron, felkészülve arra, hogy a lány az első szó után dührohamot kap. – Mondd csak... biztos, hogy így gondoltad ezt a beosztást?

– Mi van? – reccsent rá Hermione, majd kezébe vette a táblázatot, és gyorsan átolvasta. – Igen, persze, pontosan így gondoltam.

– Ha megkérdezem, hogyan akarsz egyszerre két vizsgát letenni, számíthatok a válaszodra? – érdeklődött Harry.

– Nem – hangzott a tömör felelet. – Nem láttatok valahol a számmisztika könyvemet?

– Dehogynem, kölcsönvettem könnyű esti olvasmánynak – morogta maga elé Ron. Hermione kotorászni kezdett a pergamenkupacok között, de ekkor szárnycsattogás ütötte meg a fülüket. Hedvig röppent be a nyitott ablakon, csőrében egy lepecsételt levéllel.

– Hagridtól jött – állapította meg Harry, miközben feltörte a pecsétet. – Azt írja, hogy... hatodikára tűzték ki Csikócsőr újabb tárgyalását.

– Azon a napon lesz az utolsó vizsgánk – jegyezte meg Hermione, és tovább kutatott a könyve után.

– Itt tartják a Roxfortban – folytatta a levél ismertetését Harry. – Leküldenek valakit a minisztériumból... és lejön egy hóhér.

Hermione döbbenten kapta fel a fejét.

– Rögtön egy hóhért is küldenek a tárgyalásra? De hisz ez olyan, mintha már előre döntöttek volna!

– Pontosan olyan – bólintott sötéten Harry.

– Ez nem igazság! – háborgott Ron. – Akkor minek rágtam magam végig azon a sok unalmas könyvön? Ezt nem tehetik!

Harrynek azonban az a szörnyű gyanúja támadt, hogy már Mr. Malfoy meghozta a végső döntést a Veszélyes Lények Likvidálását Jóváhagyó Bizottság nevében. Draco, aki az elvesztett kviddicsdöntő után egy ideig feltűnően visszahúzódó volt, az utóbbi napokban ismét megtalálta a hangját. Kaján megjegyzései mind arról szóltak, hogy elintézettnek tekinti a hippogriff ügyét, és roppant elégedett saját intrikusi teljesítményével. Harry, valahányszor fültanúja volt egy ilyen megnyilvánulásnak, erős kísértést érzett, hogy kövesse Hermione példáját, és képen törölje Malfoyt. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy se ő, se barátai nem kereshették fel Hagridot a kunyhójában, mivel a szigorított biztonsági előírások továbbra is érvényben voltak, s Harry nem mert lemenni a titkos járatban elrejtett láthatatlanná tévő köpenyért.

A vizsgahét kezdetével szokatlan csend borult a kastélyra. Hétfő délben a harmadévesek hamuszínű arccal kullogtak ki az átváltoztatástan-teremből, a folyosón lemondóan beszámoltak egymásnak teljesítményükről, és kórusban panaszkodtak a nehéz vizsgafeladatokra – különösen arra, amelyben vörösfülű ékszeretknőssé kellett változtatniuk egy teáskannát. Hermione mindenkinek az idegeire ment, mikor hangosan sopánkodni kezdett, hogy az

ő ékszerteknősének csak halványpiros volt a füle. A többieknek ennél sokkal súlyosabb gondjaik voltak.

- Az enyémnek kancsócsőr volt a farka helyén...
- Az normális, ha egy teknősnek gőzölög az orra?
- Az enyémnek porcelánból volt a páncélja. Az nagy hiba?

Épp csak annyi idejük volt, hogy sebtében megebédeljenek, és már kezdődött is a bűbájtanvizsga. Flitwick professzor valóban a vidító varázst adta fel. Harry izgalmaiban kicsit eltúlozta a dolgot, és Ron, akin bemutatta tudását, egy órán át nevetőgörcsben fetrengett. Vacsora után a diákok hanyatt-homlok rohantak a klubhelyiségekbe – no nem pihenni, hanem hogy átismételjék a legendás lények gondozását, a bájitalt és az asztronómiát.

Másnap reggel először a legendás lények gondozásából vizsgáztak. Hagrid nem vette valami komolyan a dolgát, látszott, hogy a gondolatai egészen máshol járnak. Bevitt a terembe egy befőttesüvegnyi friss futóférget, és kijelentette, hogy az megy át a vizsgán, akinek a férgé az óra végén is életben lesz. Mivel a futóférgek akkor érezték magukat a legjobban, ha békén hagyták őket, a feladat nem volt valami nehéz, ráadásul Harryéknek végre alkalmuk volt szót váltani Hagriddal.

– Csikócsőr kedélybeteg lett – mondta a vadőr, s közben Harry futóférge fölé hajolt, mintha ellenőrizni akarná annak egészségi állapotát. – Túl sok ideig volt bezárva. De holnapután véget ér a rabsága... vagy így, vagy úgy.

A délutáni bájitaltanvizsga teljes kudarccal végződött. Harry sehogyan se tudta besűríteni az észbontó kompótját, s Piton, miután egy darabig élvezettel figyelte ügyetlenkedését, gyanúsán rövid bejegyzést biggyesztett a füzetébe.

Az asztronómiavizsgát éjfélkor tartották, a kastély legmagasabb tornyában, szerda reggel aztán következett a mágiatörténet, ahol Harry mindent lekörmölt, amit Florean Fortescue a középkori boszorkányüldözésekről mesélt neki. Közben arról álmodozott, hogy bár odavarázsolhatná Fortescue finom csokis-mogyorós jégkrémét a tikkasztóan meleg tanterembe. Szerda délután gyógynövénytanból vizsgáztak a nyitott üvegházakban, a tűző napon. Azután leégett nyakkal visszatértek a klubhelyiségbe a könyveikhez, és azzal vigasztalódtak, hogy huszonnégy óra múlva már túl lesznek az egészen.

Az utolsó előtti vizsgát, a sötét varázslatok kivédését, csütörtök reggelre tűzték ki. Lupin professzor izgalmas feladatot készített elő számukra: végig kellett menniük a parkban felépített akadálypályán, amely egy kákalagot rejtő tavacskából, egy rőtsipkásoktól nyüzsgő aknamezőből, egy bicegocos

mocsárból és egy régi ládából állt. Ez utóbbiban egy mumus várta a vizsgázókat.

– Kitűnő, Harry – bólintott elismerően Lupin, miután Harry vigyorogva kimászott a ládából. – Jelesre vizsgáztál.

Harry jókedvre derült a sikertől, megállt a pálya szélén, hogy megnézzze, hogyan teljesítenek barátai. Ron ügyesen vette az első két akadályt, de a bicegőcnak sikerült becsalogatnia őt az ingóványba, ahonnan derékig sárosan mászott ki. Hermionénak a mumussal gyúlt meg a baja, alig néhány másodperc után sikoltozva kiugrott a ládából.

– Hermione – nézett rá döbbenten Lupin. – Mi a baj?

– M-M-McGalagony professzor – dadogta Hermione, és a ládára mutogatott. – Azt mondta, mindenből megbuktam!

Eltartott vagy öt percre, mire sikerült megnyugtatniuk Hermionét. Végül a lány úgy-ahogy összeszedte magát, és barátaival együtt elindult a kastély felé. Ron még mindig kuncogott Hermione mumusán, de mielőtt összeveszhetek volna, valami más vonta magára a figyelmüket.

A tölgyfaajtóhoz vezető lépcsősor tetején egy hajszálcsíkos köpönyeget viselő, verejtéktől gyöngyöző homlokú férfi állt – Cornelius Caramel. A miniszter gondolataiba mélyedve meredt a park felé, s csak akkor zökkent ki töprengéséből, mikor észrevette Harryt.

– Szervusz, Harry! – köszöntötte a fiút. – Csak nem vizsgázni voltál? De már nincs sok hátra, igaz?

– Nincs – felelte Harry. Ron és Hermione, akik nem ismerték személyesen a minisztert, zavartan tébláboltak a háttérben.

Caramel a tó felé pillantott.

– Gyönyörű napunk van – szólt. – Milyen kár, milyen kár...

Mélyet sóhajtott, majd újból Harry felé fordult.

– Szomorú ügyben járok itt, Harry. A Veszélyes Lények Likvidálását Jóváhagyó Bizottság elítélte egy megvadult hippogriffet, és kellett nekik egy tanú, aki végignézi a kivégzést. Mivel én úgyis Roxmortsba készültem a Black-ügyből kifolyólag, beugrottam a szerepre.

Ron előrelépett.

– Úgy érte, miniszter úr, hogy a fellebbezési eljárás már lezárult? – kérdezte.

Caramel kissé megütközve nézett Ronra.

– Nem, nem, délután még lesz egy tárgyalás – felelte.

– Akkor az is lehet, hogy nem lesz semmiféle kivégzés! – húzta ki magát Ron. – Lehet, hogy a hippogriffet felmentik!

Mielőtt Caramel válaszolhatott volna, két másik varázsló tűnt fel a tölgyfaajtóban: egy reszketeg aggastyán és egy izmos, fekete bajuszos férfi. Harry arra következtetett, hogy a Veszélyes Lények Likvidálását Jóváhagyó Bizottság képviselői állnak előtte, mivel a hajlott korú varázsló Hagrid kunyhója felé hunyorított, és cérnavékony hangon így szólt:

– Istenem, istenem, öreg vagyok én már ehhez... Kettőkor kezdünk, igaz, Caramel?

A bajuszos varázsló a derékszíjához emelte kezét, Harry odanézett, és látta, hogy a férfi széles hüvelykujja végigfut egy fényes bárd éle mentén. Ron már nyitotta a száját, hogy elmondja véleményét, de Hermione figyelmeztetően oldalba bökte, és fejével a tölgyfaajtó felé intett,

– Miért nem hagytál beszélni? – kérdezte szemrehányóan Ron, mikor beléptek a nagyterembe. – Hát nem láttad? Még bárdot is hoztak magukkal! Ez nekik igazságszolgáltatás!?

– Ron, az apád a minisztériumban dolgozik – rázta a fejét Hermione, de látszott, hogy ő is fel van háborodva. – Nem kezdhetsz el szemtelenkedni a főnökével! Ha Hagrid délután összeszedi magát, és elmondja mindazt, amit a szájába rágtunk, nem végezhetik ki Csikócsórt...

Harry azonban tudta, hogy Hermione maga sem hiszi, amit mond. Néhány óra múlva az utolsó vizsgán is túl lesznek – ettől a tudattól rajtuk kívül mindenki megkönnyebbült. Míg a többiek egymás szavába vágva meséltek nyári terveikről,

Harry, Ron és Hermione hallgattak – nekik egyre csak Hagrid és Csikócsór járt az eszükben.

Harrynek és Ronnak a jóslástanvizsga maradt legutoljára, Hermionénak a mugliismeret. Ebéd után együtt indultak el a márványlépcsőn, majd Hermione az első emeleten elvált a fiúktól, akik továbbmentek, egészen fel a hetedikre. Nem egy társuk már ott üldögélt a csapóajtóhoz vezető csigalépcsőn, s többen még most, az utolsó percekben is a tételeket bújták.

– Egyenként hív be minket – tájékoztatta Harryéket Neville, miután azok leültek mellé a lépcsőre. Neville ölében ott feküdt a Jövő zenéje, a gömbkémlélést taglaló fejezetnél fellapozva. – Nektek sikerült akár egyszer is látni valamit a kristálygömbben?

– Nem – felelte velősen Ron, és az órájára nézett. Harry tudta, miért: Ront a vizsgánál sokkal jobban érdekelte Csikócsór közelgő tárgyalása.

A toronyszoba előtt kígyózó sor csigalassúsággal haladt. Ha egy diák végzett, a többiek nyomban kérdezgetni kezdték:

– Mit volt a feladat? Nehéz volt?

Azonban egy vizsgáló sem volt hajlandó felvilágosítást adni.

– Trelawney megjósolta, hogy ha elárulom nektek, mit kérdezett, szörnyű balesetem lesz! – hebegte rémülten Neville, miközben lefelé mászott az ezüstlétrán. Harry és Ron addigra elérték a csigalépcső tetejét.

– Elég átlátszó duma – dohogott Ron. – Kezdem azt hinni, hogy Hermionénak igaza volt. – Itt hüvelykujjával a csapóajtó felé bökött. – Ez a nő profi szélhámos.

– Egyetértek – bólintott Harry, és az órájára nézett. Két óra volt. – Csak ne húzná így az időt.

Kisvártatva megjelent a létrán Parvati. Arca csakúgy sugárzott a büszkeségtől.

– A tanárnő azt mondta, belőlem akár igazi jövőmondó is lehet! – újságolta. – Egy csomó mindent láttam... Na, sok sikert! Azzal le is szaladt a csigalépcsőn, hogy csatlakozzon Lavenderhez.

– Ronald Weasley – bűgött fel a jól ismert, fátyolos hang a fejük felett. Ron fítorogva Harryre pillantott, majd felkapaszkodott a létrán, és eltűnt a csapóajtó mögött. Harry, aki az utolsó volt a sorban, egyedül maradt. Leült a földre, hátát a falnak vetette, és hallgatta az ablaküveget ostromló légy zümmögését. Gondolatai Hagrid kunyhója körül jártak.

Beletelt vagy húsz percbe, mire Ron pipaszárlábai végre megjelentek a létrán. Harry feltápáskodott a földről.

– Na, hogy ment? – érdeklődött.

– Hagyjuk – legyintett Ron. – Semmit nem láttam, úgyhogy kitaláltam mindenféle zagyvaságot. Nem hiszem, hogy bevette...

– Harry Potter! – hallatszott Trelawney hangja.

– Találkozunk a klubhelyiségben – búcsúzott Harry.

A toronyszobában tikkasztó hőség volt. A sötétítőfüggönyök ezúttal is össze voltak húzva, a kandallóban lángolt a tűz, s a levegőben olyan émelyítő füstölőillat terjengett, hogy Harryt elfogta a köhögés, miközben átbatladozott a székek és asztalok között.

Trelawney egy jókora kristálygömbbel felszerelve várta őt.

– Isten hozott, kedvesem – susogta. – Kérlek, pillants bele a Gömbbe... Csak nyugodtan, nem kell sietned... Azután mondd el szépen, hogy mit látsz.

Harry a kristálygömb fölé hajolt, és kimeresztette a szemét. Minden erejével azon volt, hogy mást is lásson benne, mint gomolygó fehér ködöt, de hiába.

– Nos? – unszolta szelíden Trelawney. – Mit láatsz?

Harryt elkábította a fülledt meleg, s kiszáradt torkát kaparta a kandallóból gomolygó illatos füst. Eszébe jutott, mit mesélt Ron, s elhatározta, hogy ő is hazudni fog.

– Hát... látok egy sötét alakot...

– Mire emlékeztet? – suttogta Trelawney. – Gondolkodj ...

Harry eltöprengett, s az első dolog, ami eszébe jutott, Csikócsőr volt.

– Egy hippogriffet látok.

– Remek – duruzsolta Trelawney, és lelkesen jegyzetelni kezdett az ölében fekvő pergamenlapra. – Könnyen lehet, hogy feltárul előtted szegény Hagrid ügyének kimenetele. Nézd meg jobban azt a hippogriffet. Megvan neki... a feje?

– Meg – jelentette ki határozottan Harry.

– Biztos? – ráncolta a homlokát Trelawney. – Nem azt látod, hogy a földön vergődik, és mögötte egy sötét alak bárdot emel a magasba?

– Nem! – vágta rá Harry. Lassan kezdett felfordulni a gyomra.

– Nincs vérpatak? Zokogó Hagrid?

– Nincs! – erősködött Harry. Úgy érezte, elájul, ha még sokáig kell a fullasztó melegben ülnie. – A hippogriff él... és elrepül...

Trelawney lemondóan sóhajtott.

– Köszönöm, kedvesem, ennyi elég... Sajnálom... de látom, hogy igyekeztél...

Harry megkönnyebbülten felállt, fogta a táskáját, és már indult volna a csapóajtó felé, amikor egy éles hang harsant fel a háta mögött:

– Ma este beteljesedik.

Harry megpördült a tengelye körül. Trelawney megfeszült tagokkal, mozdulatlanul ült a székében, szája félig nyitva volt, szeme üvegesen meredt a semmibe.

– Te-tessék? – dadogta Harry.

A jósnő nem felelt, csak a szeme fordult az ég felé, mintha valamiféle merevgörcsroham tört volna rá. Harrynek átfutott az agyán, hogy talán jobb lesz, ha elszalad a gyengélkedőre, és segítséget hív. Ekkor azonban Trelawney újra megszólalt – ugyanazon az éles, rekedtes hangon, mint előtte:

– A Sötét Nagyúr most erőtlen s magányos. Hívei elfordultak tőle. Szolgája tizenkét éve rabságban senyved. Ma este, még éjfél előtt, a szolga kiszabadul, és visszatér urához. Segítségével a Sötét Nagyúr erőre kap, s hatalma rettentőbb lesz, mint valaha. Ma este... éjfél előtt... a szolga... visszatér urához...

Trelawney feje ernyedten előrebukott. Egy pillanatig csend volt, majd a tanárnő nyögött egyet, és felkapta a fejét.

– Oh, bocsáss meg – szólt álmittas hangon. – Tudod, a nagy meleg... Úgy látszik, elbóbiskoltam... Harry még mindig dermedten állt.

– Valami baj van, kedvesem?

– Az előbb... a tanárnő azt mondta, hogy... hogy a Sötét Nagyúr visszanyeri a hatalmát... hogy a szolgálja visszatér hozzá...

Trelawney meglepetten nézett rá.

– A Sötét Nagyúr? Tudodki? Ejnye, kedves fiam, ilyesmivel nem szabad tréfálni... még hogy visszanyeri a hatalmát... – De hát a tanárnő mondta! Hogy a Sötét Nagyúr...

– Úgy látom, te is elaludtál! – vágott a szavába Trelawney. – Álmomban se jutna eszembe ilyen tökéletes képtelenséget jövendőlni!

Harry leereszkedett a létrán, majd lebaktatott a csigalépcsőn. Nem tudta, mire vélje a történeteket. Lehet, hogy kivételesen egy igazi jóslatot hallott Trelawneytől? Vagy a tanárnő ezzel a hatásos mutatvánnyal akarta lezárni a vizsgát?

Trelawney szavai még akkor is a fülében csengtek, mikor elhaladt a biztonsági trollok mellett. Nevető, tréfálkozó diákok jöttek szembe vele a folyosón, mindenki a parkba igyekezett, hogy kiélvezze a régen várt szabadság első óráit. Mire Harry a klubhelyiségbe ért, az már majdnem üres volt, csak Ron és Hermione üldögéltek az egyik sarokban.

– Trelawney professzor – zihálta Harry – azt jóslta nekem...

Barátai felpillantottak rá, s komor arcuk láttán Harry elharapta a mondatot.

– Csikócsört elítélték – szólt megsemmisülten Ron. – Ez az előbb jött Hagridtól.

Az újabb levélen nem voltak könnyfoltok, de írójának annyira remegett a keze, hogy a szöveg szinte olvashatatlan volt.

Teljes kudarc. Az ítéletet napnyugtakor hajtják végre. Nem tehettek semmit. Ne gyertek le. Jobb, ha nem látjátok.

– Igenis lemegyünk – jelentette ki eltökélten Harry. – Nem ülhetünk itt ölbe tett kézzel, amíg ő odalent a hóhérra vár. Ron az ablakhoz lépett, és kibámult a parkba. – Napnyugtakor lesz... – szólt. – Nem engednek ki minket. Főleg téged nem, Harry...

Harry a tenyerébe temette az arcát, s úgy töprengett.

– Ha legalább nálunk lenne a láthatatlanná tévő köpeny... – Miért, hol van? – kérdezte Hermione.

Harry röviden elmesélte, hogyan rejtette el a köpenyt a félszemű boszorka szobra alatti alagútban.

– ... És ha Piton rajtakap, hogy megint a szobornál ólálkodom, akkor nekem végem – fejezte be beszámolóját. Hermione bólintott.

– Ha téged rajtakap... Mit mondtál, hogy kell kinyitni a boszorka púpját?

– Rákoppintasz, és azt mondd: „Dissendium” – felelte vállvonogatva Harry. – De miért...

Hermione nem várta meg a mondat végét. Felpattant, a portrélyukhoz rohant, s mielőtt barátai észbe kaphattak volna, már be is csapódott mögötte a festmény.

– Csak nem akar lemenni érte? – hitetlenkedett Ron. Pedig Hermione pontosan arra készült. Negyedórával később, mikor visszatért, már nála is volt az ezüstösen csillogó köpeny.

– Hermione, az utóbbi időben rád se lehet ismerni – csóválta a fejét Ron. – Felpofozod Malfoyt, kirohansz Trelawney órájáról, és most ez...

Hermione büszkén kihúzta magát.

Mikor eljött a vacsora ideje, Harry a talárja alá rejtette a köpenyt, majd barátaival együtt csatlakozott a nagyterem felé induló sokasághoz. Vacsora után azonban nem tértek vissza a Griffendél-toronyba, helyette észrevétlenül beosontak egy üres földszinti helyiségbe, s ott várakoztak, amíg a bejárati csarnok el nem csendesedett. Miután becsapódott a nagyterem ajtaja az utolsóként távozók mögött, Hermione óvatosan kikukucskált a bejárati csarnokba

– Tiszta a levegő – jelentette suttogva. – Köpenyt fel...

Szorosan össze kellett bújniuk, hogy beférjenek a bűvös köpeny alá. Lábujjhegyen átvágtak a csarnokon, majd kiosontak a tölgyfaajtón, és elindultak a parkon át. A nap már alacsonyan járt, sugarai aranysárgára festették a Tiltott Rengeteg fáinak csúcsát.

Néhány perc gyaloglás után megérkeztek Hagrid kunyhójához, s Harry bekopogott. Beletelt bő egy percbe, mire kinyílt az ajtó. Hagrid sápadtan, reszkető tagokkal állt előttük.

– Csak mi vagyunk – szólt fojtott hangon Harry. – A láthatatlanná tévő köpeny van rajtunk. Engedj be, akkor levesszük.

Hagrid utat engedett nekik.

– De hisz megírtam, hogy ne gyertek le – suttogta szemrehányóan, miközben becsukta mögöttük az ajtót.

Harryék kibújtak a köpeny alól. Hagrid nem zokogott, és nem is vetette a nyakukba magát. Úgy viselkedett, mint akinek fogalma sincs róla, hogy hol van és mihez kezdjen. Kába tehetetlenségében még sajnálatraméltóbb volt, mint ha sírt volna.

– Főzök egy teát – szólt, és remegő kézzel a vízforraló kanna után nyúlt.

– Hol van Csikócsőr, Hagrid? – kérdezte óvatosan Hermione.

– Hát... odakint – felelte a vadőr. Megpróbált tejet tölteni egy kancsóba, de helyette az asztalt árasztotta el. – Kipányváztatni hátul a tőkágyásnál. Gondoltam, hadd lássa még egyszer az erdőt, hadd szívjon friss levegőt, mielőtt...

Hagridnak most már olyan hevesen remegett a keze, hogy elejtette a tejeskancsót, s az ezer darabra tört a padlón.

– Hagyd csak, majd én – szólt Hermione, azzal sietve hozzálátott, hogy eltakarítsa a romokat.

Hagrid leroskadott egy székre, és megtörölte verejtékező homlokát.

– Van egy másik kancsó a szekrényben – motyogta.

Harry Ronra pillantott, aki tanácstalanul nézett vissza rá.

– Nem tudom elhinni, hogy nincs segítség – csóválta a fejét Harry, és leült Hagrid mellé. – Dumbledore biztosan...

– Dumbledore mindent megpróbált – vágott a szavába a vadőr –, de az ítéletet nem másíthatja meg. Hiába mondta el, hogy Csikócsőr ártalmatlan, a bizottság beijedt... Tudjátok, miféle ember Lucius Malfoy... gondolom, megfenyegette őket... Macnair, a hóhér pedig Malfoy régi barátja... de nem fog sokáig szenvedni szegény... és végig ott leszek mellette...

Hagrid nagyot nyelt. Tekintetével kétségbeesetten pásztázta a szobát, mintha abban reménykedne, hogy valamelyik sarokban gyógyírt talál a fájdalmára.

– Dumbledore is lejön. Írt nekem ma reggel. Itt akar lenni velem, amikor... eljön az idő. Dumbledore jó ember. Nagyon jó ember...

Hermione, aki eddig a szekrényben keresgélt, csendesen szipogni kezdett. Mikor a tartalék tejeskancsóval a kezében barátai felé fordult, mind látták rajta, hogy a könnyeivel küszködik.

– Mi is itt maradunk veled – mondta.

Hagrid azonban a fejét rázta.

– Nem, nektek vissza kell mennetek a kastélyba. Nem akarom, hogy végignézzétek. Különben sem lett volna szabad lejönnötök. Ha Caramel és Dumbledore itt találnak benneteket, abból nagy baj lehet.

Hermione szeme elfátyolosodott. Hogy elrejtse Hagrid elől könnyeit, gyorsan elfordult, és folytatta a teakészítést. Mikor azonban a tejesüveggel a kezében a kancsó fölé hajolt, egyszerre felsikoltott.

– Ron! Ez... ez nem lehet igaz! Itt van Makesz!

Ron megütközve meredt rá. – Mit beszélsz?

Hermione az asztalhoz lépett, és megfordította a kancsót, Abból visítás és vad kaparászás hallatszott, majd kipottyant belőle Makesz, a patkány.

– Makesz! – hebegte elképedve Ron. – Hogy kerülsz te ide?

Azzal kezébe vette az állatot, és a fény felé emelte. Makesz szörnyű állapotban volt. Jóformán csontvázzá fogyott, jókora foltokban hiányzott a szőre, és kétségbeesett kapálózásából ítélve az idegei is végképp felmondták a szolgálatot.

– Nyugalom, Makesz – csitította Ron. – Nincs itt a macska. Senki nem akar bántani téged.

Hagrid hirtelen az ablak felé fordult, és felpattant. Máskor pirospozsgás arca egyszerre olyan színt öltött, mint a legfehérebb pergamen.

– Jönnék...

Erre Harry, Ron és Hermione is az ablak felé kapták a fejüket. A kastély bejárati lépcsőjén négy férfi vonult lefelé. A élen haladó Albus Dumbledore ezüst-ősz szakálla megcsillant a lemenő nap fényében. Mögötte Cornelius Caramel haladt, őt pedig az öreg bizottsági tag és Macnair, a hóhér követte.

– Indulnotok kell – szólta Hagrid, aki most újra egész testében remegett.

– Nem találhatnak itt titeket... no, menjetek már...

Ron a zsebébe tuszkolta Makeszt, Hermione pedig felkapta a köpenyt.

– Hátul engedlek ki titeket – mondta Hagrid.

Az ajtón át a hátsó kertbe jutottak. Harry úgy érezte, mintha egy rossz álomba csöppent volna, s ez az érzése csak erősödött, mikor megpillantotta a tökágys kerítéséhez kikötött

Csikócsört. A hippogriff érezte, hogy valami készül, nyugtalanul forgatta a fejét, s karmos lábával a földet kaparta.

– Semmi baj, Csikó – nyugtatgatta Hagrid. – Itt vagyok... – Azután barátaihoz fordult. – Induljatok – szólt. – Menjetek...

Harry, Ron és Hermione azonban nem mozdultak.

– Hagrid, nem hagyhatunk itt...

– Elmondjuk nekik, mi történt valójában...

– Nem ölhetik meg...

– El kell mennetek! – csattant fel Hagrid. – Még csak az hiányzik, hogy titeket is megbüntessenek!

Nem volt mit tenni. Alighogy Harry, Ron és Hermione magukra kanyarították a bűvös köpenyt, már hallották is a kunyhó ajtajához érkező férfiak hangját. Hagrid arra nézett, ahol a gyerekek eltűntek.

– Menjetek – szólt rekedten. – Ne nézzétek végig, és ne is hallgatózzatok...

Azzal sietve elindult a kunyhó felé, hogy ajtót nyisson.

Harry, Ron és Hermione a döbbenettől kábán, botladozva elindultak. Még meg sem kerülték a kunyhót, amikor az ajtó csattanva bezárult a négy férfi mögött.

– Gyertek, siessünk – suttogta Hermione. – Nem akarom hallani...

Elindultak a kastély felé vezető füves emelkedőn. A nap már félig eltűnt a Tiltott Rengeteg fáinak mögött, de nyugaton még rubinpirosra festette az eget az alkonyat.

Ron egyszerre megtorpant.

– Kérlek, Ron, menjünk – rimánkodott Hermione.

– Jó, jó, csak... Makesz... nem akar nyugton maradni...

Ron előregörnyedve igyekezett a zsebében tartani a patkányt, de az teljesen megvadult. Visított, kapálózott, mi több, meg akarta harapni a gazdáját.

– Megőrültél, Makesz? – sziszegte mérgesen Ron. – Én vagyok az!

Mögöttük kinyílt egy ajtó, és férfihangok hallatszottak.

– Könyörgök, Ron, menjünk már, most fogják megölni! – rémüldözött Hermione.

– Megyünk... Makesz, maradj már veszteg!

Végre továbbindultak. Harry, akárcsak Hermione, a legszívesebben befogta volna a fiúlét, hogy semmit ne halljon abból, ami a kunyhó mögött zajlik. Ron pár lépés után megint megállt.

– Nem bírok vele... Makesz, fogd már be a szád, a végén lebukunk miattad...

A patkány torkaszakadtából visított, de a hangja nem tudta elnyomni a Hagrid kertje felől érkező zajokat. Egy darabig úgy tűnt, mintha a négy férfi egymás szavába vágva vitatkozna, azután egy pillanatig csend volt, majd suhintas és tompa puffanás hallatszott.

Hermione megtántorodott.

– Megtették... – suttogta holtra váltan Harry. – Ez nem lehet igaz. Tényleg megtették...

Tizenhetedik fejezet **Patkány, macska és kutya**

Harry, Ron és Hermione a döbbenettől megkövülten álltak a láthatatlanná tévő köpeny rejtekében. A nap utolsó sugarai vérvörös sávot rajzoltak a park fűvére. Azután egyszerre elnyújtott óbégatás hangzott fel a hátuk mögött.

– Ez Hagrid – motyogta Harry. Ösztönösen megfordult, hogy elinduljon a kunyhó felé, de Ron és Hermione elkapták a karját.

– Nem mehetünk vissza – szólt Ron, aki maga is holsápadt volt. – Hagrid még nagyobb bajba kerül, ha kiderül, hogy jártunk nála.

Hermione alig kapott levegőt a döbbenettől.

– Hogy tehettek ilyet? – suttogta rekedten. – Hogy tehettek ilyet?

– Gyertek – mondta Ron, s összeszorította fogait, hogy ne vacogjanak.

Óvatos léptekkel továbbindultak a kastély felé, ügyelve arra, hogy a köpeny mindhármukat eltakarja. Ekkor már rohamosan sötétedett – az egész parkra ráterítette nagy bűvös köpönyegét az alkonyat.

– Nyughass már, Makesz – sziszegte Ron, és a mellkasára szorította a kezét. A patkány vadul kapálózott. Ron újra megállt, hogy visszatuszkolja a zsebébe.

– Mi ütött beléd, bolond patkány? Nyughass... AU! Megharapott!

– Ne kiabálj – szólt rá suttogva Hermione. – Caramel bármelyik percben kijöhet...

– De ha egyszer nem marad nyugton...

Makesz erejét megsokszorozta a rettegés, s Ron egyre nehezebben bírta a markában tartani.

– Csak tudnám, hogy mi baja!

Harry már tudta. A sötétben egy sárgán villogó szempár és a hozzá tartozó szőrös test kúszott feléjük a fűben – Csámpás. Hogy a macska látja

őket, vagy csak Makesz visítását követi, azt nem lehetett tudni, de végeredményben mindegy is volt.

– Csámpás! – szólt fojtott hangon Hermione. – Csámpás, menj innen! Menj innen, nem hallod!?

A macska azonban nem tágított.

– Makesz... NE!

Hiába – a patkány kitornászta magát Ron ujjai között, leugrott a föbe, és futott, ahogy a lába bírta. Csámpás üldözőbe vette, mielőtt Harry és Hermione észbe kaphattak volna, Ron is kiugrott a köpönyeg alól, és eltűnt a sötétben.

– Ron!

Harry és Hermione tanácstalanul egymásra néztek – azután ők is futásnak eredtek. A köpeny zászló módjára lobogott mögöttük. Hallották Ron léptecinek zaját, s még inkább dühös kiáltásait:

– Hagyd békén... Sicc! Makesz, gyere ide! Hangos puffanás hallatszott.

– Megvagy! Tűnj innen, undok vadállat!

Harry és Hermione kis híján keresztülestek barátjukon. Ron hason feküdt a föben, de amit akart, azt elérte: Makesz ismét a zsebében volt. Most már mindkét kezét a ficánkoló púpra szorította.

– Gyere – zihálta Hermione. – Bújj vissza a köpeny alá... Dumbledore és a miniszter... mindjárt kijönnek...

Mielőtt azonban újra elrejtőzhettek, vagy akár csak lélegzethez juthattak volna, hatalmas mancsok tompa dobogása ütötte meg a fülüket. Valami közeledett feléjük... a következő pillanatban már azt is látták, mi: egy óriási, sárgás szemű, éjfékete kutya.

Harry a pálcája után kapott, de már későn – az állat egy hatalmas ugrással rávetette magát, s mellső mancsai Harry mellkasának csapódtak. Harry megtántorodott, és hanyatt esett, arcán érezte a kutya forró leheletét, látta a villogó fogakat...

A lendület azonban továbbsodorta a bestiát. Legurult Harryről, aki szédülve, fájós bordákkal megpróbált feltápaszkodni. A háta mögül hallotta az újabb támadásra készülő állat morgását.

Addigra Ron is felállt, s mikor a kutya megint feléjük ugrott, félrelökte Harryt. Az állat fogai belemélyedtek kinyújtott karjába. Harry nyomban a segítségére sietett, de csak egy marék szórt sikerült kitépnie a kutya bundájából. A bestia úgy rángatta magával Ront, akár egy rongybabát...

Ekkor kinyúlt valami a semmiből, és arcul ütötte Harryt – méghozzá olyan erővel, hogy a fiú megint elnyúlt a földön. Hallotta, hogy Hermione

felsikolt fájdalmában, és egy puffanás jelezte, hogy ő is elesett. Harry egyik kezével kitörölte szeméből a vért, a másikkal előhúzta varázspálcáját.

– Lumos! – suttogta.

A pálca fénye egy fa öles törzsérc esett – Makeszt üldözve a fúriafüz közvetlen közelébe kerültek. A fa úgy hajladozott, mintha viharos szélben állna, dühödten csapkodott ágaival, hogy elkergesse a hívatlan vendégeket.

A következő pillanatban újra megpillantották a kutyát, már csak a feje látszott ki egy jókora lyukból, ami a fűzfa törzsének tövében, a gyökerek között tátongott. Hátrálva húzta-vonta maga után Ront, aki kétségbeesetten kapálózott, de hiába: először a feje, aztán a felsőteste is eltűnt a lyukban ...

– Ron! – ordította Harry. Oda akart rohanni a fatörzshöz, de egy halálos lendülettel lesújtó vastag fűzfaág meghátrálásra kényszerítette.

Ronnak már csak a fél lába lógott ki a lyukból, azt rákulcsolta egy gyökerre, hogy a kutya ne tudja még mélyebbre vonszolni. Azután egyszerre hátborzongató reccsenés hallatszott: Ron lába eltört – s egy szempillantás múlva elnyelte őt a sötét lyuk.

– Harry... segítséget kell hívnunk – nyögte Hermione. Ő is vérzett, a fúriafüz hosszú sebet ejtett a vállán.

– Nem! Az a bestia akár fel is falhatja Ront! Nincs vesztegetni való időnk!

– Segítség nélkül oda se tudunk menni a lyukhoz...

Újabb karvastagságú ág lendült feléjük, minden göcsörtje mintha egy-egy bütykös ököl lett volna.

– Ha a kutya bejutott, nekünk is sikerül – zihálta Harry. Sietve körüljárta a fát, s minden irányból megpróbált a törzs közelébe férkőzni. Egyetlen olyan helyet sem talált azonban, ahol ne álltak volna útját a fúriafüz fenyegetően csapkodó ágai.

Hermione toporzékolt a rémülettől és a kínzó tehetetlenségtől.

– Istenem, segítsen már valaki – suttogta kétségbeesetten. – Segítsen már valaki...

Csámpás a fa felé iramodott. Fürgén átsiklott a suhogó ágak között, majd a gyökerek közé érve megtorpant, és mancsát a fatörzs egyik görcsérc helyezett.

A fúriafüz abban a szempillantásban mozdulatlaná dermedt. Mintha hirtelen kőszoborrá változott volna – egyetlen levél se rezdült rajta.

Hermione szeme elkerekedett.

– Csámpás! – suttogta. – De hát honnan tudta, hogy...

– A kutya a barátja – zihálta sötéten Harry. – Láttam őket együtt. Gyere, induljunk. Tartsd kéznél a pálcád...

Mire a fatörzshöz értek, Csámpás már eltűnt a gyökerek között. Harry habozás nélkül követte, négykézlábra állt, és fejjel előre bemászott a lyukba. Szűk, lejtős csőbejutott, mely néhány méter után egy üregbe torkollott. Harry felállt, és körülnézett. Csámpás ott állt tőle néhány lépésnyire, az üregből nyíló alacsony alagút szájában.

Kisvártatva Hermione is leért az üregbe.

– Hol van Ron? – kérdezte remegő hangon.

– Valahol arra – válaszolta Harry, és az alagút felé mutatott.

Csámpás megfordult, és elindult az alagútban. Harry és Hermione követték.

– Hova vezethet ez a járat? – kérdezte Hermione.

– Fogalmam sincs... A Tekergők Térképén fel van tüntetve egy út, ami innen indul, de Fred és George szerint még soha senki nem ment végig rajta. A vége nincs is rajta a térképen, de az irányból ítélve valószínűleg Roxmortsba vezet...

Az alagút olyan alacsony volt, mintha törpéknek építették volna. Harry és Hermione igyekeztek megszorozni lépteiket, de előregörnyedve nem tudtak igazán gyorsan haladni. Csámpás bozontos farka néha felbukkant előttük, csak hogy azután újra eltűnjön a következő kanyarban. A járat kilométereken át kígyózott a föld alatt – legalább olyan hosszúnak tűnt, mint a Mézesfalásba vezető alagút. Harry kapkodva szedte a levegőt, szúrt a tüdeje, fájt a lába, de semmi másra nem tudott gondolni, csak Ronra, és arra, hogy mit csinálhat vele a hatalmas kutya...

Végül a járat lejtősen emelkedni kezdett, majd újabb kanyart vett. Csámpás itt végleg eltűnt a szemük elől, majd kisvártatva Harry egy nyílást pillantott meg, amin át halvány fény szűrődött be az alagútba.

Harry és Hermione megtorpantak, és füleltek. Csak a saját zihálásuk törte meg csendet. Odalopóztak hát a nyíláshoz, és benéztek rajta.

Lakatlan, romos helyiség tárult a szemük elé. A falakról lógott a tapéta, a padlót lépten-nyomon foltok szennyezték, s a berendezési tárgyak ripityára törve heverték szanaszét, mintha valaki a falhoz csapkodta volna őket. A szoba ablakai be voltak deszkázva.

Harry kérdő pillantást vetett Hermionéra. A lány rémült arccal bár, de bólintott.

Harry átbújt a nyíláson, és körülnézett. Jobbra egy nyitott ajtó egy sötét előszobába vezetett. Harry érezte, hogy Hermione megragadja a karját. A

lány tágra nyílt szemekkel meredt a bedeszkázott ablakokra.

– Harry – suttogta. – Szerintem ez a Szellemszállás.

Harry alaposabban szemügyre vette a helyiséget. A szoba közepén egy törött karosszék maradványai heverték.

– Kísértetek nem csinálnak ilyet – morogta.

Ebben a pillanatban megreccsent valami a fejük fölött. Mindketten felnéztek a mennyezetre. Valami mozgott az emeleten. Hermione félelmében olyan erősen szorította Harry karját, hogy a fiú ujjai elzsibbadtak.

Harry ránézett Hermionéra, és felvonta szemöldökét, a lány ismét bólintott.

Lábujjhegyen kilopakodtak az előszobába, és elindultak felfelé a roskatag lépcsőn. Körülöttük mindent vastag porréteg borított, de a padlón s a lépcsőfokokon egy széles, tiszta sáv jelezte, hogy ott nemrég végigvonszoltak valamit.

Az emeletre érve megálltak.

– Nox – suttogták kórusban, mire a pálcáik végén lobogó lángocskák nyomban kialudtak. Nem messze tőlük, az egyik ajtó résnyire nyitva volt. Közelebb lopakodtak hozzá, s ekkor ismét meghallották a recsegést, amit ezúttal dorombolás követett.

Harry és Hermione még egy utolsó pillantást váltottak, azután Harry előreszegezte a pálcáját, és berúgta az ajtót.

Az első dolog, amit megpillantottak, egy díszesen faragott, baldachinos ágy volt. Szakadt függönyei között ott feküdt a doromboló Csámpás, Ron az ágy mellett hevert a padlón, és törött lábát szorongatta.

Harry és Hermione odasiettek barátjukhoz. – Jól vagy, Ron?

– Hol van a kutya?

– Az nem kutya – sziszegte Ron összeszorított fogai között. – Csapdába csalt...

– Mi?

– Animágus... a kutya ő maga...

Ron az ajtó felé meredt, s Harry követte a pillantását. Az ajtó becsapódott, s a homályból egy ember körvonalai bontakoztak ki.

Az alak olyan volt, mint egy két lábon járó holttest. Derékig érő, csimbókos haja félig eltakarta halálfejszerű, vigyorgó arcát. Állkapcsára és pofacsontjára mintha rászáradt volna a viaszsárga bőr, csak a sötét szemüregek mélyén megcsillanó fény jelezte, hogy él. Sirius Black állt előttük.

– Capitulatus! – mordult fel Black. Felemelt kezében ott volt Ron varázspálcája.

Harry és Hermione pálcája a magasba röppent, és egy szempillantás múlva Black kezében landolt. A varázsló előrelépett, és Harryre függesztette tekintetét.

– Tudtam, hogy eljössz a barátod után – szólt rekedten. Hangja elárulta, hogy a hosszú börtönévek során elszokott a beszédétől. – Apád is ezt tette volna, ha én szorulok segítségre. Bátorságra vall, hogy nem rohantál a tanáraidhoz. Hálás vagyok érte... megkönnyítetted a dolgom.

Az apjáról szóló mondat úgy dübörgött Harry fejében, mintha Black a fülébe ordította volna. Félelme egy csapásra elmúlt, s helyette határtalan, izzó gyűlölet kerítette hatalmába. Életében először nem azért akarta a kezében tudni a pálcáját, hogy védekezhessen, hanem hogy támadjon – hogy öljön vele. Ha barátai nem kapják el a karját, gondolkodás nélkül Blackre vetette volna magát.

– Harry, ne! – suttogta rémülten Hermione.

– Ha meg akarja ölni Harryt, velünk is végeznie kell! – csattant fel Ron. Nagy nehezen sikerült feltápáskodnia, de az erőlködés csak még jobban elgyengítette, beszéd közben meg-megingott, mintha az ájulás kerülgetné.

Black szemében különös fény villant.

– Feküdj le – szólt csendesen. – Ne tedd még jobban tönkre a lábad...

– Nem hallotta, mit mondtam? – Ronnak már Harry karjába kellett csimpaszkodnia, hogy talpon tudjon maradni. – Mindhármunkat meg kell ölnie!

– Ma este itt csak egyvalaki fog meghalni – felelte Black, és szája még szélesebb vigyorra húzódott.

Harryben újra fellángolt a düh.

– Miért!? – sziszegte. – Már nem szeret gyilkolni? Amikor megölte Pettigrew-t, nem érdekelte, hány mugli hal meg vele együtt! Azkabanban lett ilyen finnyás?

– Harry, hallgass! – rémüldözött Hermione.

– MEGÖLTE A SZÜLEIMET! – ordította Harry. Az indulat megsokszorozta erejét: egy rántással kiszabadította magát Hermione és Ron kezei közül, és rátámadt Blackre...

Nem törődött vele, hogy a férfi kezében varázspálca van, azzal sem, hogy Black nyilvánvalóan sokkal erősebb nála. Eszeveszett dühe arra sarkallta, hogy a lehető legnagyobb fájdalmat okozza ennek a gyűlölt fekete fantomnak, s nem érdekelte, hogy milyen árat kell fizetnie érte.

Blacket minden bizonnyal meglepte Harry értelmetlen, vakmerő próbálkozása, mert nem emelte fel időben a pálcát. Harry bal kezével megragadta a férfi csuklóját, ökölbe szorított jobbával pedig halántékon ütötte Blacket. Azután mindketten nekiestek a falnak.

Hermione hisztérikusan sikoltozott, Ron ordítva biztatta barátját. Black kezében vakító fénnel megvillant a pálca, a hegyéből kilövellő szikranyaláb szinte súrolta Harry fejét. A varázsló igyekezett kiszabadítani csuklóját, de Harry teljes súlyával ráakaszkodott, jobb kezével pedig ütötte-verte Blacket, ahol csak érte.

Black azonban szabad baljával megtalálta Harry nyakát... – Nem – sziszegte. – Túl régen várok erre a napra...

Az aszott ujjak bilincsként szorultak Harry torkára, hörögve levegő után kapkodott...

Ekkor váratlanul megjelent a képben Hermione lába. A lány teljes erőből megrúgta Blacket, aki felnyögött fájdalmában, és elengedte Harryt. Ron belecsimpaszkodott a varázsló jobb kezébe, s Harry hallotta, hogy valami halkan koppan a padlón.

Gyorsan ellökte magát Blacktól, és körülnézett. A pálcája ott gurult a padlón, tőle alig kétméternyire. Egy ugrással ott termett, és lehajolt érte...

– Aau!

Csámpás is bekapcsolódott a küzdelembe, két mellső mancsának összes karmát Harry karjába mélyesztette. Harry felegyenesedett, és lerázta magáról a macskát, de az erre a varázspálcához szökkent.

– Ezt neked! – sziszegte Harry, és Csámpás felé rúgott. A macska dühösen nyávogva félreugrott, Harry felkapta a pálcát, és megfordult.

– Menjetek onnan! – kiáltott rá barátaira.

Nem kellett kétszer mondania. Hermione levegő után kapkodva, vérző szájjal félrekúszott, és magához vette a saját és Ron pálcáját. Ron odavánszorgott a baldachinos ágyhoz, és zihálva lerogyott rá. Arca már nem is falfehér, hanem zöldes volt a kintől.

Black kimerülten hevert a fal tövében. Beesett mellkasa szaporán süllyedt és emelkedett, tekintetével követte Harryt, aki lassan elindult felé.

– Meg akarsz ölni, Harry? – suttogta.

Harry megállt Black előtt, s lenézett rá. Pálcájának hegye egyenesen a varázsló szívére mutatott. Blacknek vérzett az orra, s bal szeme alatt sötét véraláfutás jelent meg.

– Maga miatt haltak meg a szüleim. – Harry hangja kissé remegett, de a pálcát tartó keze meg se rezzent.

Black félelem nélkül nézett rá.

– Nem tagadom – felelte csendesen. – De nem tudsz mindent...

– Nem tudok mindent? – csattant fel Harry. Halántéka lüktetett a dühtől.

– Tudom, hogy elárulta őket Voldemortnak! A többi nem érdekel!

– Hallgass végig, Harry – erősködött Black. – Megbánod, ha elhamarkodottan cselekszel... Semmit nem értesz...

– Sokkal több mindent értek, mint hinné. – Harry hangja remegett az indulattól. – Maga nem hallotta, amit én. Az édesanyámat... aki a testével védett meg Voldemorttól... Maga miatt... a maga árulása miatt...

Egy vörös folt suhant el Harry lába mellett. Csámpás odaszaladt Blackhez, ráugrott a férfi mellkasára, és elhelyezkedett a szíve fölött. Black pislogva nézett a macskára.

– Menj innen – motyogta, és megpróbálta lelökni magáról az állatot.

Csámpás azonban beleakaszkodott Black talárjába, és nem tágított. Csúf, belapult pofáját Harry felé fordította, és sárga szemével a fiúra bámult. Hermione a jelenet láttán halkan szipogni kezdett.

Harry rámeredt Black és Csámpás kettősérc, és még erősebben szorongatta a varázspálcát. Ha kell, hát megöli a macskát is. Hiszen úgyis egy követ fúj Blackkel... ha fel akarja áldozni az életét a varázsló védelmében, az az ő dolga... Ha pedig Black menteni próbálja Csámpást, az csak annyit jelent, hogy többre tartja a macskát, mint az ő szüleit...

A magasba emelte a pálcát. Eljött hát a pillanat, amikor bosszút állhat. Megöli Blacket. Meg kell ölnie Blacket. Most, amikor megteheti...

Múltak a másodpercek, de Harry csak állt, felemelt pálcával, dermedt mozdulatlanságban. Black rezzenéstelen tekintettel nézett rá, csakúgy, mint a mellkasán pihenő Csámpás. Ron halkan zihált az ágyon. Hermione visszafojtatta a lélegzetét.

Ekkor egy új zaj ütötte meg fülüket.

A csukott ajtón át léptek dobogása szűrődött be, valaki járkált a földszinten.

– ITT VAGYUNK! – sikított fel Hermione. – AZ EMELETEN! SIRIUS BLACKKEL! IDE, GYORSAN!

Black riadt mozdulatot tett, amitől Csámpás kis híján leesett a mellkasáról. Harry keze megremegett. Most kell megtenned! – mondta egy hang a fejében. A lépések egyre közeledtek, s ő még mindig nem szánta el magát a cselekvésre.

Az ajtó vörös szikraeső kíséretében kitárult. Harry hátrapillantott – Lupin professzor rontott be a szobába, falfehéren, de harcra készen. Egy

másodperc alatt felmérte a helyzetet: rápillantott a sebesülten heverő Ronra, az ajtó mellett kuporgó Hermionéra, aztán Harryre, aki a pálcájával még mindig sakokban tartotta Blacket – és végül magára Blackre, aki vérző orral hevert Harry lába előtt.

– Capitulus! – kiáltotta Lupin.

Másodszorra is kirepült a pálca Harry kezéből, s a levegőbe röppent az a kettő is, ami Hermionénál volt. Lupin ügyesen elkapta mind a hármat, majd a szoba közepére lépett, és rámeredt Blackre.

Harry megsemmisülten lehorgasztotta a fejét. Itt volt a nagy lehetőség, és ő nem élt vele. A döntő pillanatban meghátrált. A feladatot most már a dementorok fogják elvégezni helyette...

– Ő hol van, Sirius? – kérdezte Lupin, hangja remegett az elfojtott érzelmektől.

Harry értetlenül nézett a professzorra. El sem tudta képzelni, kire vonatkozhat a kérdés. Újra Blackre pillantott hát.

A varázsló arca nem árult el érzelmeket. Még hosszú másodpercekig mozdulatlanul feküdt, azután lassan felemelte a kezét, és Ronra mutatott. Harry csodálkozva fordult barátja felé, aki döbbszent arcot vágott.

– De hát akkor... – Lupin olyan feszült figyelemmel meredt Blackre, mintha olvasni próbálna a gondolataiban. – ...akkor miért nem mutatkozott meg eddig? Csak nem azért... – Lupin szeme hirtelen elkerekedett, mintha megpillantott volna valamit Black mögött – valamit, amit csak ő lát. – Csak nem azért, mert ő tette? Cseréltetek... és nekem nem szóltatok róla?

Black Lupinra emelte a tekintetét, és lassan bólintott.

– Lupin professzor – szólt közbe Harry. – Mit jelentsen...

A kérdést azonban nem tudta befejezni, mert amit látott, attól torkára forrott a szó. Lupin leeresztette a pálcáját. Azután odalépett Blackhez, talpra segítette a varázslót, és testvéri szeretettel átölelte.

Harry úgy érezte, mintha a gyomra teniszlabdává zsugorodott volna.

– EZ NEM LEHET IGAZ! – sikította Hermione.

Lupin eleresztette Blacket, és a lányhoz fordult. Hermione felpattant a padlóról, és kerekre tárgult szemmel mutogatott rá.

– Maga... maga...

– Hermione

– Maga és ő!

– Hermione, nyugodj meg...

– Nem szóltam senkinek! – visította a lány. – Végig fedeztem magát...

– Hermione, kérlek, hallgass meg! – emelte fel a hangját Lupin. – Megmagyarázom!

Harry remegni kezdett – nem a félelemtől, hanem a feltámadó dühtől.

– Megbízom magában! – kiabálta az indulattól elcsukló hangon. – És maga végig az ő oldalán állt!

– Ez nem igaz – rázta a fejét Lupin. – Az elmúlt tizenkét évben nem tartottam a barátomnak Siriust, de ennek most vége. Megmagyarázom...

– NEM! – ordította Hermione. – Harry, egy szavát se hidd el! Ő segített Blacknek bejutni a kastélyba! Ő is a halálokat akarja! Ez az ember egy vérfarkas!

Szavai visszhangot vertek a beálló csendben.

Mindannyian Lupinra szegezték a szemüket. A professzor furcsamód nyugodtnak tűnt, bár kissé sápadt volt.

– Okosabb válaszokhoz szoktam tőled, Hermione – szólt. – A három megállapításból csak egy igaz. Nem segítettem Siriusnak bejutni a kastélyba, és eszemben sincs Harry halálát kívánni... – Lupin itt mintha kissé megborzongott volna. – De azt nem tagadom, hogy vérfarkas vagyok.

Ron összeszedte maradék erejét, és újra fel akart állni, de fájdalmas nyögéssel visszahanyatlott a padlóra. Lupin aggódó arccal elindult felé, de Ron ráfordult:

– Hozzám ne érj, vérfarkas!

Lupin megtorpant, és lehorgasztotta a fejét. Azután újra Hermionéhoz fordult:

– Mióta tudod?

– Régóta – suttogta rekedten a lány. – Mióta megírtam azt a dolgozatot Piton professzornak...

– Perselus boldog lesz, ha megtudja – bólintott keserű gúnnyal Lupin. – Pontosan ez volt a célja. Remélte, hogy rájöttek, mit jelentenek a tüneteim. Feltűnt neked, hogy mindig teliholdkor vagyok beteg? Vagy észrevetted, hogy a mumus holddá változott, amikor meglátott engem?

– Mindkettő – felelte csendesen Hermione.

Lupin kényszeredetten felnevetett.

– Te vagy a legokosabb boszorkánynövendék, akivel valaha találkoztam.

– Nem – suttogta Hermione. – Akkor lennék okos, ha mindenkinek elmondtam volna, hogy mi maga.

– De hiszen tudják – vont vállat Lupin. – Legalábbis a tanárok.

– Dumbledore tudta, hogy maga vérfarkas, és mégis felvette? – hüledezett Ron. – Elment az esze?

– Több kollégám is ezen a véleményen volt – bólintott Lupin. – Bizonyos tanárokat Dumbledore csak nagyon nehezen tudott meggyőzni róla, hogy megbízható vagyok...

– ÉS MEKKORÁT TÉVEDETT! – tajtékozott Harry. – MAGA VÉGIG SEGÍTETT NEKI!

Beszéd közben Blackre mutatott, aki időközben odalépett a baldachinos ágyhoz, lerogyott rá, és remegő kezébe temette arcát. Csámpás dorombolva felugrott mellé, és az ölébe mászott. Ron törött lábát vonszolva távolabb húzódott tőlük.

– Nem segítettem Siriusnak – szólt Lupin. – Ha végighallgattok, azt is elmondom, miért...

Azzal fogta Harry, Ron és Hermione pálcáját, s mindegyiket visszadobta a tulajdonosának. A sajátját a derékszíjába dugta.

– Tessék: fegyvertelenek vagyunk. Most már meghallgattok?

Harry döbbenten meredt a pálcára, majd Lupinra.

– Ha nem segített neki – szólt, és gyűlölködő pillantást vetett Blackre –, akkor honnan tudta, hogy itt van?

– A térkép árulta el – felelte Lupin. – A Tekergők Térképe. Az irodámban voltam, és elővettem, hogy megnézzem...

– Tudja, hogyan működik? – vágott a szavába gyanakodva Harry.

– Még szép, hogy tudom – legyintett türelmetlenül Lupin. – Részt vettem az elkészítésében. Én vagyok Holdsáp... a barátaim így szólítottak az iskolában.

– Maga rajzolta...

– Igen, de most nem ez a lényeg. Elővettem az este, mert volt egy olyan gyanúm, hogy te, Ron és Hermione megpróbáltok kiszökni az épületből, hogy meglátogassátok Hagridot a hippogriff kivégzése előtt. És nem is tévedtem, igaz?

Beszéd közben Lupin fel-alá járkált a szobában, és egyik gyerekről a másikra nézett. Léptei nyomán kis felhőkben kavargott a padlót borító por.

– Arra is gondoltam, Harry, hogy talán apád régi köpenye alá bújtatok...

– Honnan tud maga a köpenyről?

– Milliószer láttam Jameset eltűnni alatta – felelte újabb legyintéssel Lupin. – A Tekergők Térképe azonban a láthatatlanná tévő köpenybe burkolózó embert is megmutatja. Láttam, hogyan vágtok át a parkon, és mentek be Hagrid kunyhójába. Húsz perccel később kijöttetek, és elindultatok a kastély felé. Akkor azonban már valaki más is volt veletek.

Harry hevesen megrázta a fejét.

– Dehogyis! Magunk voltunk!

Lupin ügyet sem vetett Harry tiltakozására, és zavartalanul folytatta:

– Alig mertem hinni a szememnek... Azt hittem, elromlott a térkép. Fel sem tudtam fogni, hogyan kerülhet közétek... – Senki nem volt ott rajtunk kívül! – erősködött Harry.

– Azután megpillantottam még egy pöttyöt. Sirius Black volt az. Gyorsan közeledett felétek, majd összeütköztek.

Láttam, hogy két pöttyöt levonszol a fúriafűz alá... – Csak egyet! – ellenkezett Ron.

– Nem – rázta a fejét Lupin. – Kettőt vonszolt le.

A professzor megállt, és Ronra függesztette a tekintetét. – Vethetnék egy pillantást a patkányodra? – kérdezte udvariasan.

Ron megütközve nézett rá.

– Miért? Mi köze van ehhez Makesznak?

– Nagyon is sok – felelte Lupin. – Megengeded, hogy megnézzem?

Ron rövid habozás után belenyúlt talárja zsebébe, és előhúzta a kapálózó patkányt. Meg kellett fognia az állat hosszú, kopasz farkát, hogy az ne menekülhessen el tőle. Makesz láttán Csámpás felállt Black ölében, és fújni kezdett.

Lupin közelebb lépett Ronhoz. Feszült figyelemmel nézte a patkányt – még a lélegzetét is visszafojtotta.

– Mit akar tőle? – kérdezte rémült arccal Ron, miközben Lupin felé tartotta Makeszt. – Mi köze ezekhez a dolgokhoz a patkányomnak?

– Ez nem egy patkány – szólalt meg rekedten Sirius Black.

– Hogyhogy nem egy... Már hogyan volna patkány?

– Nem, nem az. – Lupin lassan megrázta a felét. – Ez egy varázsló.

– Egy animágus – tette hozzá Black. – A neve Peter Pettigrew.

Tizennyolcadik fejezet

Holdsáp, Féregfark, Tapmancs és Ágas

Beletelt pár másodpercbe, mire Harry, Ron és Hermione magukhoz tértek első döbbenetükből. Végül Ron mondta ki azt, amire mindhárman gondoltak:

– Maguk megőrültek.

– Ez nevetséges! – motyogta Hermione.

– Peter Pettigrew meghalt! – csattant fel Harry, és Blackre mutatott. – Ő ölte meg, tizenkét évvel ezelőtt!

Black sárga fogai megvillantak.

– Meg akartam ölni – szólt vicsorogva –, de a kis Peter kifogott rajtam... De most nem menekül!

Azzal Black rávetette magát Makeszra, úgyhogy Csámpás leesett az öléből. Ron felordított fájdalmában, mikor a férfi egész súlyával ráesett törött lábára.

– Sirius, ne! – kiáltotta Lupin, és elrángatta Blacket Rontól. – Várj! Nem ölheted meg csak így! Meg kell érteniük... Meg kell magyaráznunk!

– Majd megmagyarázzuk utána! – hörögte Black. Próbálta lerázni magáról Lupint, s szabad kezével még mindig a patkány után kapkodott. Makesz úgy visított, mint egy kismalac, s csúnyán összekarmolta Ron arcát és nyakát.

– Joguk van megtudni az igazságot... – zihálta Lupin. – Peter évekig Ron patkánya volt! Vannak részletek, amiket még én sem értek! És Harrynek... Harrynek tartozol az igazsággal, Sinus!

Black végre lecsillapodott, de villogó szemét még mindig Makeszra szegezte. A patkány ott vergődött Ron véresre harapott és karmolt ujjai között.

– Nem bánom, Remus – szólt Black. – Mondd el nekik, amit akarsz. De ne húzd sokáig az időt. El akarom követni végre a gyilkosságot, amiért börtönbe kerültem...

Ron segélykérően nézett Harryre és Hermionéra.

– Ezek komplett bolondok, mind a ketten – szólt kétségbeesetten. – Nekem elegendő van ebből. Elmegyek.

Nagy nehezen feltápáskodott az egészséges lábára. Lupin elővette a pálcáját, és Makeszra szegezte.

– Végig fogsz hallgatni – szólt csendesen. – És jó erősen fogd Petert, amíg beszélek.

– Ő NEM PETER, HANEM MAKESZ! – kiabálta Ron. Megpróbálta beletuszkolni a patkányt a zsebébe, de az nem hagyta magát. Ron a nagy tusakodásban elvesztette az egyensúlyát, és Harry karjában kötött ki. Harry leültette az ágyra, majd Lupinhoz fordult.

– Szentanúk vannak rá, hogy Pettigrew meghalt. Az egész utca látta...

– Nem az történt, amit láttak! – csattant fel Black, aki még mindig vérszomjas tekintettel meredt a Ron kezében vergődő Makeszra.

– Valóban mindenki úgy hitte, hogy Sirius megölte Petert – bólintott Lupin. – Én magam is... egészen addig, amíg ma este rá nem pillantottam a

térképre. A Tekergők Térképe sosem hazudik... Peter él, Harry. Ott van Ron kezében.

Harry és Ron néma pillantást váltottak, most már Harry is úgy gondolta, hogy Lupin és Black megőrültek. Micsoda képtelen elmélet... Hogyan lehetne Makesz azonos Peter Pettigrew-val? Az rendben van, hogy Blacknek az agyára ment az azkabani rabság – de Lupin miért vesz részt ebben az örült komédiában?

Most Hermione is bekapcsolódott a beszélgetésbe.

– De Lupin professzor – szólt szinte esdeklő hangon. – Makesz nem lehet Pettigrew... Be kell látnia, hogy ez képtelenség...

– Miért volna képtelenség? – Lupin olyan tárgyilagos nyugalommal beszélt, mintha az órán lennének, és a kákalagos kísérlet eredményét elemezgetnék.

– Mert... mert azt mindenki tudná, ha Peter Pettigrew animágus lett volna. Tanultunk az animágusokról McGalagony professzor óráján. És olvastam is róluk, mikor anyagot gyűjtöttem a házi feladatomhoz. A minisztérium nyilvántartást vezet azokról a varázslókról, akik állattá tudnak válni. Felírják, hogy milyen állat lesz belőlük, hogy milyen ismertetőjegyeik vannak, meg mindent... Belenéztem a listába, és meg is találtam benne McGalagonyt. De ebben az évszázadban csak hét animágus élt, és Pettigrew nem volt köztük...

Harrynek arra se volt ideje, hogy elcsodálkozzon Hermione alaposságán, Lupin máris hangosan felnevetett.

– Briliáns érvelés, Hermione! Valóban, a minisztérium nyilvántartásából a mai napig is hiányzik az a három animágus, akik egykor a Roxfortba jártak.

– Térj a lényegre, Remus – mordult fel Black, aki azóta sem vette le a szemét Makeszről. – Tizenkét évig vártam, de most már fogytán a türelmem.

– Rendben – bólintott Lupin. – De segítened kell, Sirius. Én csak a történet elejét tudom...

Lupin elhallgatott. A háta mögött megreccsent valami – a hálószoa ajtaja magától kinyílt. Mind az öten felkapták a fejüket. Azután Lupin az ajtóhoz sietett, és kinézett a lépcsőre.

– Nincs itt senki...

– Ebben a házban kísértetek járnak! – suttogta Ron.

Lupin még mindig homlokráncolva nézte az ajtót.

– Tévedés – felelte. – A Szellemszállás sosem volt kísértetjárta ház... Az üvöltések és sikolyok, amiről a falubeliek mesélnek, tőlem származtak.

Lupin hátrasimította arcából deresedő haját, egy pillanatig eltűnődött, majd folytatta:

– Hát igen... Mindennek az az oka, hogy én vérfarkassá váltam. Ha akkor régen nem marnak meg... és ha nem lettem volna olyan bolondul vakmerő...

Lupin fásultan meredt maga elé. Ron közbe akart szólni, de Hermione lepisszegte. A lány feszült érdeklődéssel várta a folytatást.

– Kisgyermekkoromban kaptam a harapást. A szüleim mindent megpróbáltak, de akkoriban még nem volt orvosság az ilyesmire. A bájital, amit Piton professzor szokott főzni nekem, egészen új találmány. Enyhíti a tüneteket. Ha a holdtölte előtti héten beveszem, meg tudom őrizni a tudatomat az átalakuláskor... Ártalmatlan farkasként bevacokolom magam a szobámba, és megvárom, amíg a hold fogyásnak indul.

– Régen, mikor még nem ismerték a farkasölőfű-főzetet, hónapról hónapra vérszomjas szörnyeteggé váltam. Lehetetlennek tűnt, hogy roxfordi diák legyek. A szülők féltették volna tőlem a gyerekeiket. Azonban Dumbledore-nak, aki akkoriban vette át az igazgatói széket, megesett rajtam a szíve. Azt mondta, meg kell tennünk bizonyos óvintézkedéseket, de egyébként semmi akadály, hogy a Roxfortba járjak... – Lupin sóhajtott egyet, és Harryre nézett. – Néhány hónapja említettem neked, hogy a fúriaüzet abban az évben ültették, amikor az iskolába kerültem. A teljes igazság az, hogy azért ültették, mert az iskolába kerültem. Ezt a házat – Lupin szomorúan körülnézett a szobában – és az ide vezető alagutat az én számomra építették. Havonta egyszer, az átváltozásom idején kicsempészték a kastélyból, és elhoztak ide. A fa azért került az alagút bejárata fölé, hogy még véletlenül se találhasson rám senki, amikor veszélyes vagyok.

Harry még nem értette, mire akar kilyukadni Lupin, de azért érdeklődve hallgatta a történetet. A szobában Lupin hangján kívül csak Makesz rémült visítása törte meg a csendet.

– Abban az időben az átalakulásaim... borzalmasak voltak. Vérfarkassá változni fájdalmas dolog. Mivel nem voltak körülöttem emberek, akiket megharaphattam volna, ezért saját magamat marcangoltam. A falubelek hallották a zajt és az üvöltéseket, s azt hitték, hogy vad kísértetek költöztek a házba. Dumbledore-nak kapóra jött ez a pletyka, s ő is terjesztette... S látjátok, a falubeliek még ma sem mernek a ház közelébe menni, pedig az inár sok-sok éve végleg elcsendesedett.

– Mikor épp nem szenvedtem az átkozott kórtól, nagyon boldog voltam a Roxfortban – boldogabb, mint valaha. Életemben először barátokra leltem.

Nem is egy, hanem három testi-lelki jó barátom volt: Sirius Black, Peter Pettigrew és persze az apád, Harry: James Potter.

– A barátain figyelmét persze nem kerülte el, hogy havonta egyszer eltűnök. Mindenféle mesét találtam ki: hogy rendszeresen meg kell látogatnom a beteg édesanyámat, és a többi... Félttem, hogy ha megtudják, miféle szörnyeteg vagyok, megundorodnak tőlem. De hiába titkolóztam, ők is, akárcsak te, Hermione, rájöttek az igazságra... és cseppet sem zavarta őket a dolog. Mi több, segítettek abban, hogy átalakulásaim szörnyűtortúrából csodálatos kalanddá váljanak: a kedvemért animágusok lettek.

– Az apám is? – ámuldozott Harry.

– Igen, ő is. Közel háromévükbe tellett, mire megtanulták, hogyan kell csinálni. Apád és Sirius az iskola legtehetségesebb diákjai voltak, emellett a szerencse is melléjük szegődött – az animágus-transzformáció ugyanis, ha félresikerül, borzalmas eredményre vezethet. Többek között ezért is tartja számon a minisztérium, hogy kik próbálkoznak vele. James és Sirius együtt készítették fel Petert. Ötödéves korunkra mindhárman elsajátították a varázslat fortélyait, s attól fogva bármikor át tudtak alakulni egy-egy bizonyos állattá.

– De miért segített ez magán? – kérdezte Hermione.

– Emberként nem lehettek mellettem, de állatként igen – felelte Lupin. – A vérfarkas csak az emberekre veszélyes. A barátaim havonta egyszer kiszöktek a kastélyból James láthatatlanná tévő köpenye alatt. A parkban aztán átalakultak. Peter, a legkisebb, átszaladt a fúriafűz csapkodó ágai alatt, és megérintette a görcsöt, ami megdermeszti a fát. Azután már csak végig kellett menniük az alagúton, és csatlakozhattak hozzám. A közelségük jótékony hatással volt rám. Külsőre ugyan farkas maradtam, de a lelkem megszelídült a jelenlétükben.

– Fogd rövidre, Remus – morogta Black. Olyan arccal meredt Makeszra, mintha elevenen fel akarná falni.

– Nem tart már sokáig, Sirius... Nos, attól fogva, hogy mind a négyen állatalakot tudtunk öltetni, rengeteg izgalmas lehetőség kínálkozott számunkra. A Szellemszállás már nem is volt elég nekünk, egész éjjel a faluban meg az iskolai birtokon kószáltunk. Sirius és James nagy és erős állatokká alakultak át, így kordában tudtak tartani egy vérfarkast. Nem hinném, hogy valaha is akadt volna a Roxfortban olyan diák, aki nálunk jobban ismerte a birtokot és Roxmortsot... Ezért is jött az ötlet, hogy megszerkesztjük a Tekergők Térképét, amit aztán a becenevünkön szignáltunk. Sirius volt Tapmancs, Peter volt Féregfark, és James volt Ágas.

– Milyen állattá vált... – kezdte Harry, de Hermione a szavába vágott.
– De hisz ez nagyon veszélyes dolog volt! Éjszaka egy vérfarkassal kóborolni! Mi lett volna, ha megszökik a többiektől, és megmar valakit?
– Ma is beleborzongok, ha rágondolok – csóválta a fejét Lupin. – Nemegyszer csak nagyon kevés híja volt, hogy nem történt meg a baj. De utólag mindig neveltünk ezeken a kalandokon. Fiatalok voltunk, és felelőtlenek – a fejünkbe szállt a saját ügyességünk.

– Persze sokszor furdalt a – lelkiismeret, hogy visszaélek Dumbledore bizalmával. Felvett engem a Roxfortba, felelősséget vállalt értem... én pedig hálátlanul megszegtem az összes szabályt, amit az én és a körülöttem élők biztonsága érdekében felállítottunk. Dumbledore nem is sejtette, hogy három társára is illegálisan animágiát űz miattam. A büntudatom azonban mindig nyomtalanul elmúlt, amint leültünk kitervelni, mit csinálunk a következő holdtöltekor. És azóta se változtam meg...

Lupin vonásai megkeményedtek, s hangjában önutálat csendült.

– Már év elején figyelmeztetnem kellett volna Dumbledore-t, hogy Sirius animágus. Azóta se tettem meg. Hogy miért? Gyávaságból. Mert akkor azt is el kellett volna mondanom neki, hogy diákkoromban kijátszottam őt, veszélybe sodortam a társaimat... Pedig mindent Dumbledore-nak köszönhetek. Egész felnőtt életemben nyomorogtam, mert vérfarkasként nem tudtam munkát találni. Dumbledore másodszor is segített rajtam: tanári állást kaptam tőle. Bebeszéltem hát magamnak, hogy Sirius nem az animágia segítségével jut be az iskolába, hanem azokat a trükköket használja, amiket Voldemorttól tanult... Így hát, ha úgy vesszük, Piton gyanakvása nem volt alaptalan.

– Piton? – kapta fel a fejét Black. Most először levette a tekintetét Makesről, és Lupinra nézett. – Mi köze Pitonnak az egészhez?

– Ő is itt van, Sirius – felelte sötéten Lupin. – Tanít az iskolában. – Most ismét a gyerekekhez fordult. – Piton professzor együtt járt velünk a Roxfortba. Ő tiltakozott a leghevesebben az ellen, hogy megkapjam az állást. Egész évben győzködte Dumbledore-t, hogy ne bízzon meg bennem. Bizonyos fokig meg is tudom érteni... Annak idején Sirius egyszer megréfgálta, és a dolog kis híján az életébe került...

Black ingerülten felmordult.

– Megérdemelte – szólt mogorván. – Folyton utánunk szaglászott, beleütötte az orrát a dolgainkba... Abban reménykedett, hogy kicsapnak minket...

– Perselus roppant kíváncsi volt rá, miért tűnök el havonta egyszer – folytatta Lupin. – Egy évfolyamba jártunk, és... hát, nem mondhatnám, hogy rajongtunk egymásért. Perselus ferde szemmel nézett ránk, mindenekelőtt Jamesre, aki sokkal tehetségesebb kviddicsjátékos volt nála... Nos, a lényeg az, hogy Piton egyszer holdtöltekor meglátott minket, amint Madam Pomfreyval a fúriafűz felé mentünk. Ez után eszelte ki Sirius azt a szerinte igen szórakoztató tréfát, hogy közli Pitonnal: fogjon egy hosszú botot, üssön rá vele a fúriafűz görcsére, és akkor megnézheti, hol kószálok. Piton persze kipróbálta a dolgot – s ha eljut a házig, ott egy kifejlett vérfarkassal került volna szembe. Szerencsére apád még idejében tudomást szerzett a tréfáról, utánarohant, és élete kockáztatásával megmentette. A baj csak az volt, hogy Piton meglátott engem az alagút végén, s bár Dumbledore ráparancsolt, hogy hallgasson a dologról, attól fogva tudta, miféle vagyok...

– Szóval Piton azért gyűlöli magát – töprengett hangosan Harry –, mert azt hiszi, hogy maga is benne volt a tréfában?

– Pontosan – sziszegte egy testetlen hang valahol Lupin háta mögött.

Perselus Piton ledobta magáról a láthatatlanná tévő köpenyt, és Lupinra szegezte pálcáját.

Tizenkilencedik fejezet **Voldemort szolgája**

Hermione felsikoltott. Black talpra szökkent. Harry úgy összerándult, mintha áramütés érte volna.

– Ezt a fúriafűz mellett találtam – szólt Piton, azzal a padlóra dobta a köpenyt. Közben gondosan ügyelt rá, hogy pálcája hegye végig Lupin mellkasára mutasson. – Hasznos holmi, Potter. Köszönöm...

Piton kissé kifulladásnak tűnt, de az is látszott, hogy alig bírja elfojtani diadalmas vigyorát.

– Biztosan érdekel, honnan tudtam, hogy itt vagytok – folytatta kárörömtől csillogó szemmel. – Nos, egyenesen a szobádból jövök, Lupin. Mivel ma még nem vetted be az orvosságodat, gondoltam, átviszek neked egy serleggel. Az előzékenységem el is nyerte jutalmát ... Az asztalodon ugyanis találtam egy ismerősnek tűnő térképet. Elég volt egy pillantást vetni rá, és máris megtudtam mindent, ami érdekelt. Láttam, amint végigfutsz az alagúton...

– Perselus – szólt közbe Lupin, de Piton letorkolta.

– Dumbledore nem hitte el nekem, hogy te segítettél Blacknek bejutni a kastélyba. Hát most itt a bizonyíték. De azt még én se gondoltam volna, hogy van képetek megint ezt a viskót használni búvóhelynek...

– Félreérted a helyzetet, Perselus – rázta a fejét Lupin. – Nem hallottál mindent. Megmagyarázom... Sirius nem azért jött, hogy megölje Harryt...

– Azkaban két fogollyal lesz gazdagabb ma este. – Piton szeme megszállottan csillogott. – Kíváncsi vagyok, mit fog szólni ehhez a fordulathoz Dumbledore... Váltig állította, hogy nem kell tartanunk tőled... Remus Lupin, a szelíd vérfarkas...

– Térj észhez, Perselus – szólt csendesen Lupin. – Egy gyerekkori sérelem miatt képes lennél visszaküldeni egy ártatlan embert Azkabanba?

BUMM! Piton pálcája végéből három vékony, kígyószerű kötélt röppent ki. Az egyik rátekeredett Lupin szájára, a másik kettő gúzsba kötötte a csuklójánál és a bokájánál fogva. Lupin megingott, majd egyensúlyát veszítve a padlóra zuhant. Black dühösen felhorkant, s már fordult, hogy rávesse magát Pitonra, de az számított a támadásra. Pálcájával egyenesen Black szeme közé célzott.

– Adj rá okot – sziszegte. – Adj rá okot, és esküszöm, megteszem.

Black megtorpant. Piton és ő gyűlölettől eltorzult arccal néztek farkasszemtel.

Harry megkövülten meredt rájuk, fogalma sem volt, kinek higgyen, kinek segítsen. Hermionéra, majd Ronra pillantott, de úgy tűnt, barátai épp olyan tanácstalanok, mint ő maga. Ron még mindig a kapálózó Makesszal vesződött, Hermione viszont most tett egy tétova lépést Piton felé, és megszólalt:

– Piton professzor... szerintem azért meghallgathatnánk, hogy mit akarnak mondani.

– Már így is búcsút mondhat a diplomájának, Granger kisasszony – vetett oda Piton. – Maga, Potter és Weasley tiltott helyen tartózkodnak egy vérfarkas és egy elítélt gyilkos társaságában. Most az egyszer, kivételesen próbálja befogni a száját.

– De hogyha... ha tényleg tévedés történt...

– AZT MONDTAM, FOGD BE A SZÁD! – rivallt rá Piton. – Ne szólj bele abba, amiről fogalmad sincs!

A Blackre szegezett pálca hegye fenyegetően szikrázni kezdett. Hermione megszeppenve visszahúzódott.

– Édes a bosszú – fordult ismét Blackhez Piton. – A legszebb álmom volt, hogy magam kaphatlak el...

– Hát akkor örülj a sikernek, Perselus – felelte Black, majd Ron felé bökött a fejével. – Ha a fiú és a patkánya is jönnek, készséggel követlek a kastélyba...

– A kastélyba? – Piton szája gonosz mosolyra húzódott. – Felesleges olyan messzire menni. Elég csak kilépnünk ebből a házból, és a dementorok tárt karokkal fogadnak minket... Boldogok lesznek, hogy viszontlátnak téged... Merem állítani, hogy örömeikben meg is csókolnak majd...

Black fakó arca halottsapadttá vált.

– Meg kell... meg kell hallgatnod – szólt rekedten. – A patkány... nézd meg azt a patkányt...

Piton azonban túl volt már azon, hogy hassanak rá az észérvek. A szemében lobogó eszelős tűz még Harryt is megrémítette.

– Gyerünk, indulás – parancsolta Piton. Csettintett egyet, mire nyomban a markába röppent a Lupint fogvatartó kötél vége. – A vérfarkast én vezetem. Remélem, a dementorok tőle sem sajnálnak majd egy csókot...

Harry egy ugrással az ajtónál termett, és elállta a professzor útját.

– Állj félre, Potter – sziszegte Piton. – Már így is épp elég nagy bajban vagy. Ha nem sietek ide, hogy megmentsem az életedet...

– Lupin professzor százszor megölhetett volna – vágott a szavába Harry. – Egy csomószer voltam kettesben vele, amikor a dementorok elleni varázslatra tanított. Ha tényleg Black cinkosa volt, miért nem végzett velem?

– Ne várd el, hogy követni tudjam egy örült vérfarkas észjárását – morogta Piton. – Félre az útból, Potter!

– Maga egy megszállott bolond! – kiabálta Harry. – Vérbosszút akar állni azért, mert egyszer régen megréfélták!?

– HALLGASS! – ordította magából kikelve Piton. – Nem tűröm, hogy ilyen hangon beszélj velem! Olyan vagy, mint az apád! Térden állva hálálkodhatnál, amiért megmentettem az életedet! Megérdemelted volna, hogy kitekerjék a nyakad! Követhetted volna azt a nagyképű apádat! Ő se volt hajlandó elismerni, hogy Black az orránál fogva vezette! És most félre az utamból, különben én raklak odébb. TAKARODJ, POTTER!

Harry egy szempillantás alatt döntött és cselekedett. Mielőtt Piton akár csak egy lépést tehetett volna felé, a magasba emelte a pálcáját.

– Capitulus! – kiáltotta, s az övével együtt két másik hang is felharsant. A szoba falait hatalmas durranás rázta meg. Piton, mintha rugóra lépett volna, felrepült, majd háttal nekivágódott a falnak. Az ütéstől elvesztette az eszméletét, s összeroskadott, mint egy zsák. Fekete haja alól vékony csíkban csorgott a vér.

Harry körülnézett. Hermione és Ron vele együtt mondták ki a lefegyverző varázsigét. Piton pálcája nagy ívben a levegőbe repült, és leesett az ágyon heverő Csámpás mellé. Black Harryre emelte a tekintetét.

– Kár, hogy kezet emeltél rá – szólt. – Nyugodtan rám bízhattad volna...

Harry kerülte a varázsló pillantását. Még mindig nem volt biztos benne, hogy helyesen cselekedett. Hermione rémülten pislogott az ájult Piton felé.

– Megtámadtunk egy tanárt... – hebegte. – Jaj, istenem, ebből nagyon nagy botrány lesz...

Lupin vergődve igyekezett letépni magáról a köteleket. Black lehajolt hozzá, és néhány mozdulattal kiszabadította.

– Köszönöm, Harry – szólt Lupin, és megdörzsölte a kötelektől elzsibbadt karját.

– Nem mondtam, hogy hiszek maguknak – morogta a fiú.

– Akkor ideje bemutatnunk a bizonyítékot – bólintott Black, majd Ronhoz fordult. – Gyerünk, fiam, add ide Petert.

Ron védelmezően szorongatta patkányát.

– Hagyja már békén – próbálkozott erőtlenül. – Nem hiszem el, hogy Makes miatt szökött meg Azkabanból. Ez mese... – Ron segélykérő pillantással nézett barátaira. – Jó, lehet, hogy Pettigrew patkánnyá tudott változni, de hát a földön rengeteg patkány él. Honnan tudhatta volna, hogy melyiket kell keresnie, amikor végig börtönben volt?

Lupin Black felé fordult, és kissé felvonta a szemöldökét.

– Ez jogos kérdés, Sirius – bólintott. – Honnan tudad, hogy Peter itt van?

Black talárja zsebébe csúsztatta csontsovány kezét, és elő-húzott egy gyűrött papírdarabot. Kisimította, majd felmutatta a többieknek.

A papír egy újságból kivágott fotó volt – az a kép, ami előző nyáron a Reggeli Prófétában jelent meg a Weasley családról. A fényképen ott feszített Ron, vállán Makesszal.

– De hát hogy került ez hozzád? – kérdezte döbbenten Lupin.

– Carameltől kaptam – felelte Black. – Tavaly nyáron, mikor lejött Azkabanba ellenőrzést tartani, elkértem az újságját. És rögtön a címlapon megpillantottam Petert... ennek a fiúnak a vállán... Rögtön felismertem, hiszen számtalanszor láttam átváltozni. A cikkben pedig az állt, hogy a fiú őstől Ismét itt lesz. Itt, a Roxfortban, ahova Harry is jár...

– Uramisten – motyogta Lupin, s Makesra, majd újból a képre nézett. – A mellső lába...

– Mi bajuk van vele? – csattant fel Ron.

– Hiányzik az egyik ujja – felelte Black.

– Hát persze – csóválta a fejét Lupin. – Milyen egyszerű... briliáns ötlet... Levágta az ujját, igaz?

– Közvetlenül azelőtt, hogy átváltozott – bólintott Black. – Mikor sarokba szorítottam, a járókelők füle hallatára kiabálni kezdett, hogy én elárultam Lilyt és Jameset. Aztán, mielőtt megátkozhattam volna, felrobbantotta a fél utcát a háta mögé rejtett pálcával. Hat méteres körzetben mindenkit megölt, ő maga pedig leiskolt a csatornába a többi patkány közé...

– Talán te is hallottad, Ron – tette hozzá Lupin. – Az egyetlen felismerhető darab, amit Peterből megtaláltak, az egyik ujja volt.

– Biztos egy másik patkány harapta le Makesz ujját! Ő a családi patkányunk, mióta csak az eszemet tudom!

– Pontosán tizenkét éve él nálatok – szólt Lupin. – Sose tetted fel a kérdést, hogy vajon miért ilyen hosszú életű?

– Azért... azért mert gondját viseltük, és vigyáztunk rá!

– Most mégis túl jó formában – jegyezte meg Lupin. – Gondolom, azóta gyengélkedik, mióta megtudta, hogy Sirius megszökött a börtönből.

– Azért beteg, mert retteg attól a bolond macskától! – vágta rá Ron, s a békésen doromboló Csámpásra mutatott.

Harry tudta, hogy az érvelés sántít. Mikor Csámpás belépett a képbe, Makesz már csont és bőr volt... Betegeskedett, mióta csak Ron hazatért Egyiptomból – mióta elterjedt Black szökésének híre...

– Ez az állat nem bolond – szólt rekedten Black, és megsimogatta Csámpás bozontos fejét. – Ez a legokosabb macska, amelyet valaha láttam. Az első pillanattól fogva tudta, miféle patkánnyal van dolga, s mikor találkoztunk, azonnal rájött, hogy nem vagyok igazi kutya. Nem volt könnyű elnyernem a bizalmát, de amióta megértettem vele, hogy mi a célom, segít nekem...

– Hogyhogy segít? – kérdezte döbbenten Hermione.

– Megpróbálta elhozni ide Petert, de nem sikerült neki... Ezért megszerezte nekem a jelszavakat, hogy bejuthassak a Griffendél-toronyba... Ha jól tudom, egy fiú éjjeliszekrényéről lopta el a listát...

Harry úgy érezte, mintha minden mondat egy-egy súlyos szikla volna, ami az agyára nehező. Olyan hihetetlenül abszurd volt az egész... és mégis...

– Peter azonban megérezte a veszélyt, és elmenekült... Ez a macska – Csámpásnak neveztétek? – később elmondta, hogy Peter vérnyomokat hagyott a lepedőn... Biztos megharapta magát. A jól bevált trükkhöz folyamodott: eljátszotta a saját halálát...

Harry egy csapásra magához tért.

– És miért kellett eljátszania, hogy meghalt? – fakadt ki dühösen. – Mert maga meg akarta ölni, ahogy a szüleimet is megölte!

– Nem így van – rázta a fejét Lupin. – Harry...

– És most eljött, hogy végezzen vele!

– Így van – sziszegte Black, és Makeszra villantotta a szemét.

– Akkor mégiscsak Pitonnak volt igaza! – kiabálta Harry.

– Hát még mindig nem érted? – rázta a fejét Lupin. – Végig azt gondoltuk, hogy Sirius elárulta a szüleidet, és Peter felkutatta őt – pedig ennek az ellenkezője történt: Peter árulta el anyádat és apádat, és ő menekült Sirius elől.

– Ez nem igaz! – kiabálta indulatosan Harry, és Blackre mutatott. – Ő volt a titokgazdájuk! Mielőtt maga ideért, be is ismerte, hogy megölte őket!

Black lassan megcsóválta a fejét. Mélyen ülő szeme lázasan csillogott.

– Harry – szólt –, azt ismertem be, hogy miattam haltak meg. Rábeszéltem Lilyt és Jameset, hogy Petert válasszák helyettem. Az utolsó pillanatban döntöttünk úgy, hogy ő lesz a titokgazda, nem én... Én tehetek mindenről, ez nem is kétséges... Aznap este, amikor a szüleid meghaltak, elmentem Peterhez, hogy megnézzem, biztonságban van-e. A búvóhelyét üresen találtam, de dulakodásnak nem volt nyoma. Éreztem, hogy valami nincs rendjén, és egyenesen hozzátok siettem. Mikor megláttam a romba dőlt házat és a két holttestet, rögtön tudtam, hogy ez Peter műve. És az enyém, aki ajánlottam őt.

Black hangja elcsuklott. Gyorsan elfordította a fejét.

– Elég a magyarázkodásból – szólalt meg Lupin, olyan kemény-szigorú hangon, amelyet Harry még soha nem hallott tőle. – Egyetlen módja van annak, hogy megtudjuk, mi történt valójában. Ron, add ide azt a patkányt.

– Mit akarnak csinálni vele? – aggodalmaskodott Ron.

– Kényszerítjük rá, hogy mutakozzon meg valódi alakjában – felelte Lupin. – Ha tényleg patkány, nem lesz semmi baja.

Ron hosszasan vívódott, de végül feladta, és átnyújtotta Lupinnak Makeszt. A patkány kétségbeesetten vergődött, és úgy visított, mintha elevenen nyúznák.

– Készen állsz, Sirius? – kérdezte Lupin.

Black, aki időközben magához vette Piton varázspálcáját, most odalépett Lupinhoz, és izzó tekintettel meredt a kapálózó patkányra.

– Együtt csináljuk? – kérdezte halkan.

– Ha nem bánod. – Lupin egyik kezében Makeszt tartotta, a másikban varázspálcáját. – Háromra. Egy... kettő... HÁROM!

Mindkét pálcá hegyéből kékesfehér fénycsóva tört elő. Makes egy pillanatig a levegőben lebegett – Ron rémülten felkiáltott –, azután leesett a padlóra. Ekkor újabb vakító villanás következett, azután...

Harry úgy érezte, mintha egy fejlődő fáról készült gyorsított felvételt nézne. A padlóból kinőtt egy fej, aztán egy törzs, abból kezek és lábak hajtottak ki, és mire észbe kaptak, már egy görnyedt, kezét tördelő ember állt Makes helyén. Csámpás felborzolta a szőrét, és dühösen nyávogva toporgott az ágyon.

A férfi meghökkentően alacsony volt, alig magasabb, mint Harry vagy Hermione. Ritkás, szeszínű haja kócosan meredt a levegőbe, félig eltakarva kopasz feje búbját. Alkatánál fogva pocakos ember volt, de látszott, hogy rövid idő alatt rengeteget fogyott. Mocskos bőrét sűrű, fekete szőr nőtte be, hegyes orrával és apró, vizenyős szemeivel így, emberalakban is patkányra emlékeztetett. Rémülten zihálva körülítézt a szobában, s Harry észrevette, hogy lopva az ajtó felé pislog.

– Szervusz, Peter – köszöntötte Lupin, olyan derűs nyugalommal, mintha a patkányok naponta változtak volna körülötte régi diákcimborákká. – Rég nem láttuk egymást.

– S-Sirius... Remus... – cincogta Pettigrew, s megint az ajtó felé sandított. – Barátaim... kedves barátaim...

Black már emelte volna a pálcáját, Lupin azonban megragadta csuklóját, s egy pillantással türelemre intette. Azután ismét Pettigrew-hoz fordult, és csevegő hangon folytatta:

– Tudod, Peter, épp azon tanakodtunk, hogy pontosan mi is történhetett Lily és James halálának estéjén. Említettünk érdekes részleteket, amelyek talán elkerülték a figyelmedet a nagy visítozás közepette...

– Remus – hebegte Pettigrew, s puffadt arcán kövér verejtékcseppek jelentek meg. – Ugye, nem hiszel neki? Meg akart ölni, Remus...

– Tudunk róla – felelte hűvösen Lupin. – Épp ezért szeretnék tisztázni veled egy-két dolgot. Ha lennél olyan szíves...

– Most is azért jött, hogy meggyilkoljon! – visított fel Pettigrew, és Blackre mutatott. Harry észrevette, hogy a középső ujját nyújtotta ki – a mutatóujja ugyanis hiányzott. – Megölte Lilyt meg Jameset, és velem is végezni akar! Segíts rajtam, Remus!

Black arca most volt csak igazán halálfejszerű, ahogy jéghideg tekintettel Pettigrew-ra meredt.

– Amíg nem tisztáztunk bizonyos dolgokat, senki nem öl meg senkit – szólt Lupin.

– Mit kell itt tisztázni!? – visongott Pettigrew. Fejét kapkodva újra körbepislogott, s a bedeszkázott ablakok után ismét az egyetlen ajtóra esett a pillantása. – Tudtam, hogy üldözni fog! Tudtam, hogy megint megpróbál az életemre törni! Tizenkét évig rettegésben éltem!

– Tudtad, hogy Sirius meg fog szökni Azkabanból? – ráncolta a homlokát Lupin. – De hisz ez még soha senkinek nem sikerült.

– Olyan képességei vannak, amiket mi elképzelni se tudunk! – kiabálta Pettigrew. – Különben hogyan jutott volna ki? Tudodki megtanította őt a sötét trükkjeire!

Black nevetni kezdett, visszhangzott a szoba száraz, örömtelen kacagásától.

– Még hogy Voldemort trükköket tanított nekem!?

Pettigrew úgy vonaglott meg, mintha Black korbáccsal csapott volna végig rajta.

– Mi van, félsz hallani a régi urad nevét? – recsegte Black. – Nem is csodálom, Peter. Nem lehetsz valami népszerű a többi csatlósa körében.

– Nem... nem tudom, miről beszélsz – motyogta Pettigrew. Még az eddiginél is szaporábban zihált, s egész arca verejtékben fürdött.

– Nem előlem bujkáltál tizenkét évig – folytatta Black. – Voldemort régi szövetségeseitől féltél. Hallottam egyet s mást Azkabanban, Peter... Ha tudnák, hogy élsz, egykettőre megtalálnának... Abból, amit álmukban kiabáltak, kiderült, hogy úgy vélik, a köpönyegforgató őket is átverte. Voldemort a te tanácsodra ment el Potterékhez... ahol elérte a végzet. És bizony nem mindenki került Azkabanba, aki hajdan Voldemort csatlósa volt. Rengetegen közülük ma is szabadon járnak... Persze meghúzzák magukat, és úgy tesznek, mintha megbánták volna az eltévelyedésüket... de ha megtudnák, hogy életben vagy, Peter...

– Nem értem, mit akarsz tőlem – vinnyogta Pettigrew. Megtörölte arcát a talárja ujjában, és esdeklő tekintettel Lupinra nézett. – Egy szavát se hidd el, Remus. Ez örülség...

– Bevallom, Peter – szólt higgadtan Lupin –, nem világos számomra, hogy miért él valaki tizenkét évig patkánybőrben, ha ártatlan.

– Ártatlan vagyok, de félttem! – visította Pettigrew. – Ha Voldemort szövetségesei bosszút akarnak állni rajtam, akkor csak azért, mert Azkabanba juttattam az egyik legjobb emberüket – Sirius Blacket, a kémet!

Black arca eltorzult a dühtől.

– Hogy merészelsz kémnek nevezni engem?! – horkant fel olyan hangon, mintha megszólalt volna benne az a medveméretű kutya, amivé változni szokott. – Melyikünk sündörgött folyton a nála erősebb és okosabb emberek körül? Te, Peter! Az első percben rá kellett volna jönnöm, hogy te vagy a kém. Mindig is erős barátokat kerestél magadnak, hogy legyen, aki vigyáz rád. Az iskolában mi voltunk azok... én és Remus... meg James...

Pettigrew újra megtörölte az arcát, úgy kapkodta a levegőt, mintha fuldokolna.

– Még hogy én kém volnék? Neked elment az eszed... Soha... Hogy mondhatod ilyet?

– Lily és James csak azért tettek meg titokgazdának, mert ezt a tanácsot kapták tőlem. – Black szavaiban olyan mérhetetlen düh csendült, hogy Pettigrew ösztönösen hátrált egy lépést. – Azt hittem, tökéletes tervet eszeltem ki... Félrevezetésnek szántam... Voldemort engem próbált volna megkörnyékezní. Meg se fordult volna a fejében, hogy Jamesék egy ilyen hitvány, együgyű alakot kértek fel, mint te... Te persze rohantál hozzá, és nagy büszkén elmondtad, hogy ki tudod szolgáztatni neki Potteréket. Ez volt nyomorult életed nagy pillanata.

Pettigrew zavartan motyogott valami „légbőlkapott” dologról meg „örülség”-ről, Harry figyelmét azonban nem a szavai kötötték le, hanem a férfi hamuszín arca és rémülten cikázó pillantása, mellyel hol az ablakokat, hol az ajtót fürkészte.

. – Lupin professzor – szólalt meg félénken Hermione. – Mondhatok valamit?

– Hát persze, Hermione – felelte udvariasan Lupin.

– Tudjuk, hogy Makesz... vagyis ez a... ez az ember... három évig abban a szobában lakott, ahol Harry. Ha Tudjakinek dolgozik, miért nem próbálta megtámadni őt?

– Tessék! – visította lelkesen Pettigrew, és csonka kezével Hermionéra mutogatott. – Köszönöm! Látod, Remus? Harrynek a haja szála se görbült! Miért nem bántottam, ha egyszer alkalmam volt rá?

– Megmondom, miért – szólt Black. – Mert világ életemben csak akkor tettél bármit, ha hasznod származott belőle. Voldemort tizenkét éve bujdosik, és úgy hírlik, csak hálni jár belé a lélek. Még hogy meggyilkold a nagyhatalmú Albus Dumbledore egyik diákját egy szánalmas emberi roncs kedvéért? Ugyan már, te nem teszel ilyet! A kisujjadat se mozdítod Voldemortért, amíg meg nem bizonyosodsz róla, hogy megint ő a legerősebb bika a csordában. Ezért is költöztél egy varázslócsaládhoz, ott csak fülelni

kellett, és mindig hallhattad a híreket. Vártad, hogy a régi mentorod újból erőre kapjon, és kockázat nélkül visszatérhess hozzá...

Pettigrew csak tátogott. Egyetlen hangot sem bírt kinyögni.

Hermione megköszörülte a torkát. – Öhm, Black úr... Sirius?

Black összerezsent, majd döbbenően a lányra meredt. Időtlen idők óta nem fordult elő, hogy valaki barátságosan, sőt udvariasan szólt hozzá.

– Ne haragudjon a kérdésért, de hogyan... hogyan sikerült kijutnia Azkabanból, ha nem használt fekete mágiát?

– Köszönöm! – Pettigrew hevesen bólogatott. – Így van! Pontosan ezt akartam...

Lupin egyetlen pillantással elnémította. Black összevonta a szemöldökét – nem tűnt bosszúsnak, inkább töprengő arcot vágott.

– Nem tudom, hogyan sikerült – felelte habozva. – Azt hiszem, csak azért nem örültem meg a börtönben, mert tudtam, hogy ártatlan vagyok. Ez a gondolat – ami önmagában nem boldogított, s így a dementorok nem szippanthatták ki –, segített megőrizni az ép eszemet és az öntudatomat. A varázserőm sem veszett el. Mikor úgy éreztem, hogy nem bírom tovább... átalakultam kutyává. A dementorokról tudni kell, hogy vakok... – Black nyelt egyet. – Nem látnak, csupán az érzések kisugárzását fogják fel. Mikor kutya voltam, bizonyára érezték, hogy az érzelmeim kevésbé összetettek, kevésbé emberiek... de úgy gondolták, hogy én is megtévelyodtam, mint a többiek, úgyhogy nem törődtek a dologgal. Persze nagyon legyengültem, hisz pálca nélkül nem tudtam távol tartani őket magamtól...

– De aztán megláttam Petert azon a képen... Megtudtam, hogy itt van Harry közvetlen közelében... s csak a kezét kell kinyújtania, ha hírért veszi, hogy a sötét oldal újból erőre kapott...

Pettigrew a fejét rázta, hangtalan szavakat formált ajkaival, s közben megbabonázva meredt Blackre.

– ...ha szövetségesei akadnak, azonnal lecsaphat... tálcán viheti nekik az utolsó Pottert. Ha a kezükre adja Harryt, ki merné azzal vádolni, hogy elárulta Voldemort nagyurát? Ellenkezőleg, ünnepelt hősként fogadnák...

– Beláthatjátok, hogy nem maradhattam télen. Én voltam az egyetlen, aki tudta, hogy Peter életben van...

Harrynek eszébe jutott, mit mesélt Mr. Weasley a feleségének: „Az örök elmondták, hogy Black egy ideje beszélt álmában. Mindig ugyanazt mondta: »A Roxfortban van.«,

– Olyan volt, mintha valaki lángra lobbantotta volna az agyamat. Ezt a tüzet a dementorok nem tudták eloltani, hiszen rögeszme volt, nem boldogító

érzés... de erőt merítettem belőle, és kitisztult tőle a fejem. Egyik este, mikor kinyitották a cella ajtaját, kutya képében kisurrantam mellettük... Az állatok jelenlétét sokkal nehezebben érzékelik, nem csoda hát, hogy megzavarodtak... Én sovány voltam, csont és bőr... átfértem a rácsok között... Kiúsztam a szárazföldre, és észak felé vettem az irányt. Kutya képében belopakodtam a roxforti birtokra, s meghúztam magam a Tiltott Rengetegben... Persze a kviddicsmeccseket mindig kijöttem megnézni... Harry, ugyanolyan pompásan repülsz, mint az apád...

Black ránézett Harryre. A fiú most már nem fordította el a fejét.

– Higgy nekem – szólt a varázsló. – Nem árultam el Lilyt és Jameset. Ha megölnek, se árultam volna el őket.

Ennyi elég volt Harrynek. Egy szó se jött ki összeszorult torkán, így hát csak bólintott.

– Ne!

Pettigrew úgy rogyott térdre, mintha Harry a halálos ítéletére bólintott volna rá. Összekulcsolt kezekkel, térden állva csúszott a padlón vádlói lába előtt.

– Sirius... Peter vagyok... Peter, a barátod... nem teheted...

Black rúgott egyet felé, és Pettigrew összegörnyedt.

– Épp elég koszos a talárom anélkül is, hogy hozzányúlnál – sziszegte Black.

Pettigrew most Lupinnál próbálkozott.

– Remus! – visította rimánkodva. – Ugye, nem hiszed el ezt a badarságot? Sirius szólt volna neked, ha megváltoztattuk volna a tervet!

– Kivéve, ha azt gyanította, hogy én vagyok a kém, Peter – felelte higgadtan Lupin. – Felteszem, ezért nem avattál be a titokba, Sirius – szólt át Pettigrew feje fölött Blacknek.

– Bocsáss meg, Remus – nézett rá Black.

– Szóra sem érdemes, Tapmancs barátom – felelte Lupin, és feltúrte talárja ujját. – Én pedig téged tartottalak kémnek, úgyhogy cserébe te is bocsáss meg nekem.

– Ez csak természetes – bólintott Black, s beesett arcán mintha egy mosoly árnyéka suhant volna át. Ő is elkezdte felcsavarni a talárja ujját. – Együtt végzünk vele?

– Együtt – felelte komoran Lupin.

– Csak nem... ez nem lehet... – hebegte Pettigrew. Térden állva megfordult, és átmászott Ronhoz.

– Ron... hát nem voltam jó barátod... hűséges patkányod? Nem hagyhatod, hogy megöljenek... Te mellettem állsz, Ron. Ugye, te mellettem állsz?

A fiú azonban leplezetlen undorral meredt rá.

– Egy ilyen szörnyeteg aludt az ágyamban...

– Kedves fiam... kedves gazdám... – Pettigrew Ron felé csúszott. – Nem engedheted, hogy megtegyék... A patkányod voltam... odaadón szolgáltalak...

– Nem nagy dicsőség, hogy patkánynak jobb voltál, mint embernek – mordult rá Black.

Ron elsápadt a fájdalomtól, de összeszorította a fogát, és elhúzta törött lábát Pettigrew keze elől. Pettigrew térden állva megfordult, Hermione felé mászott, és megmarkolta a lány talárjának szegélyét.

– Kedves kislány... okos kislány... te nem engeded, ugye? Segíts rajtam...

Hermione kitépte ruháját Pettigrew kezéből, és borzadva a falhoz hátrált. A férfi egész testében remegni kezdett, és lassan Harry felé fordította a fejét.

– Harry... Harry... mintha az apádat látnám... a te arcod az ő arca...

– HOGY MERED MEGSZÓLÍTANI HARRYT? – rivallt rá Black. – HOGY MERÉSZELSZ A SZEMÉBE NÉZNI, ÉS JAMESRŐL BESZÉLNI NEKI!?

– Harry – suttogta Pettigrew, és segélykérően kinyújtott kézzel Harry felé araszolt. – James nem kívánná a halálomat, Harry... James megértő lenne... Ő megkönyörülne rajtam...

Black és Lupin együtt ugrottak oda Pettigrew-hoz, a vállánál fogva megragadták, és háttal a padlóra lökték. Pettigrew a rettegéstől rángatózó arccal meredt rájuk.

– Eladtad Lilyt és Jameset Voldemortnak – sziszegte Black, aki maga is reszketett az indulattól. – Mered még tagadni?

Pettigrew sírva fakadt, s ettől csak még visszataszítóbb látványt nyújtott, ahogy ott kuporgott a padlón, olyan volt, mint egy csúnya, kopaszodó óriáscsecsemő.

Sirius, Sirius, hát mit tehettem volna? A Sötét Nagyúrnak... el se tudjátok képzelni... rettenetes hatalma volt... Félttem, Sirius, hisz sosem voltam olyan bátor, mint te meg Remus meg James. Én nem akartam bántani őket... Tudodki kényszerített rá...

– NE HAZUDJ! – tajtékzott Black. – Mikor Lily és James meghaltak, te már egy éve rendszeresen küldted a jelentéseidet Voldemortnak! A kéme

voltál!

– De hisz addigra szinte mindenütt átvette a hatalmat! – nyafogta Pettigrew. – Kin segített volna, ha megtagadom a parancsát?

– Kin segítettél volna, ha szembeszállsz minden idők leggonoszabb feketemágusával? – sziszegte dühösen Black. – Azokon az ártatlanokon, akik meghaltak miattad!

– Hát nem érted, Sirius? – siránkozott Pettigrew. – Ha nem engedelmeskedem, Voldemort megölt volna!

– AKKOR MEG KELLETT VOLNA HALNOD! – ordította az arcába Black. – INKÁBB A HALÁL, MINT HOGY ELÁRULD A BARÁTAIDAT! MI AZ ÉLETÜNKET ADTUK VOLNA ÉRTED!

Black és Lupin egyszerre emelték a magasba pálcájukat. – Tudhattad volna – szólt Lupin –, hogy ha nem Voldemort

öl meg, akkor mi fogunk. Ég veled, Peter.

Hermione a kezébe temette arcát, és a fal felé fordult.

– NE! – kiáltotta Harry. Egy ugrással Pettigrew és a rá szegeződő pálcák között termett. – Nem ölhetik meg – zihálta. – Nem tehetik.

Black és Lupin döbbenten néztek rá.

– Harry, ez a vinnyogó, koszos féreg tehet róla, hogy árva vagy – mordult fel fogcsikorgatva Black. – A te halálodat is szemrebbenés nélkül végignézte volna. Hallottad, mit mondott: a rongy élete fontosabb volt neki, mint a te egész családod.

– Tudom – zihálta Harry. – Felvisszük őt a kastélyba. Átadjuk a dementoroknak. Vigyék csak el Azkabanba... de ne mi öljük meg.

– Köszönöm! – Pettigrew átölelte Harry térdét. – Meg sem érdelek ekkora kegyet! Örökké hálás leszek neked!

– Eresszen el – mordult rá undorodva Harry, és lerúgta magáról Pettigrew karját. – Maga nem érdemel semmiféle könyörületet. Csak azért védem meg, mert apám nem akarná, hogy a legjobb barátai gyilkosokká váljanak – egy ilyen patkány miatt.

A szobában senki nem mozdult, a csendet csak Pettigrew sípoló zihálása törte meg. Black és Lupin egymásra néztek. Azután, mintegy vezényszóra, mindketten leeresztették a pálcájukat.

– Harry – szólt Black –, neked, és csak neked van jogod megkegyelmezni neki. De jól fontold meg a döntést. Gondolj bele, mit tett...

– Vigyék Azkabanba! – ismételte Harry. – Ha valaki, ő megérdemli, ami ott vár rá...

Pettigrew még mindig ott lihegett a háta mögött.

– Ahogy akarod – bólintott Lupin. – Állj félre.

Harry habozott.

– Ígérem, nem teszek kárt benne – biztosította Lupin. – Csak megkötözöm.

Harry bólintott, és félreállt. A már ismert kötelek ezúttal Lupin pálcájából röppentek ki, s Pettigrew egy szempillantás múlva már gúzsba kötve, felpofozott szájjal hevert a padlón.

Black újra rászzegezte a pálcáját.

– Figyelmeztetlek, Peter – mordult rá –, ha megpróbálsz átalakulni, abban a minutumban végzünk veled. Egyetértesz, Harry?

Harry lenézett a padlón fetrengő szánalmas alakra, és jól láthatóan bólintott.

– Akkor ezzel megvolnánk – vette át az irányítást Lupin. – Ron, a csontforrasztás Madam Pomfrey szakterülete, úgyhogy azt javaslom, egyelőre érd be egy ideiglenes kötéssel. A gyengélkedőn majd szakszerű ellátást kapsz.

Odalépett Ronhoz, és pálcáját a fiú lábához érintette.

– Ferula – mormolta, mire szoros sínpólya tekeredett a törött végtagra. Lupin felsegítette Ront, a fiú óvatosan kipróbálta, hogy tudja-e terhelni beteg lábát, s fel sem szisszent.

– Így jó – bólogatott. – Köszönöm.

– Mi lesz Piton professzorral? – kérdezte Hermione, és az alélt tanár felé pislogott.

Lupin lehajolt Pitonhoz, és kitapintotta a pulzusát.

– Nincs komoly baja – állapította meg. – Egy kicsit túllőttetek a célon, de így legalább nyugton marad. Ájultan is fel tudjuk vinni a kastélyba... Mobilicorpus.

A varázsszóra Piton csuklója, térde és nyaka lassan emelkedni kezdett, mintha láthatatlan zsinórok húznák a plafon felé. Az ernyedtest álló helyzetbe fordult, s ott lebegett néhány centiméterrel a föld fölött, akár egy fejét ingató, groteszk marionettfigura. Lupin felemelte a padlóról a láthatatlanná tévő köpenyt, és talárja zsebébe tömkölte.

– Ketten bilincseljek össze magukat ezzel – szólt Black, és lábával megbökte Pettigrew-t. – Csak a biztonság kedvéért.

– Az egyik én leszek – bólintott Lupin.

– A másik én – mordult fel Ron, s odasántikált a fogolyhoz.

Black súlyos vaskéklyókat varázsolt elő a számukra, s néhány másodperc múlva Pettigrew már újra a saját lábán állt, a bal kezét Lupin

jobbához, jobb kezét pedig Ron baljához bilincselték hozzá. Ron komor eltökéltséggel játszotta a fegyőr szerepét, szemmel láthatóan személyes sértésnek érezte, hogy Pettigrew Makes képében a bizalmába férkőzött. Csámpás egy könnyed ugrással az ajtónál termett, és bozontos farkát zászlóként lengetve kivezette a csapatot a szobából.

Huszdik fejezet **A dementorok csókja**

Harry még sosem volt ilyen bizarr kompánia tagja. Az emeletről levonuló menetet Csámpás vezette, nyomában Lupin, Pettigrew és Ron láncsörgető hármasság trappolt lefelé. Őket a lebegő Piton követte, aki előrebukott fejével úgy festett, mintha bambán meredne a lépcsőfokokon végigzongorázó cipőjére. Megalázó helyzetét a mögötte haladó Sirius Blacknek köszönhetné, aki a tulajdon varázspálcájával tartotta őt a levegőben. Black sarkában a két sereghajtó, Harry és Hermione lépkedett.

Az alagútba csak nagy ügyel-bajjal sikerült bejutniuk. Lupin, Pettigrew és Ron oldalazva kecmeregtek át a lyukon, s a mutatvány közben Lupinnak arra is ügyelnie kellett, hogy pálcájával végig sakokban tartsa Pettigrew-t. Végül sikeresen bejutottak, s Harry hátulról még látta, ahogy Csámpás és a bilincses trió libasorban elindulnak az alagútban. Sirius Black előbb bekormányozta Pitont a nyíláson, ő maga csak azután mászott be. Harry és Hermione követték. Mivel az alagút nemcsak széltében, de belmagasságát tekintve is meglehetősen szűk volt, a lebegő Piton feje lépten-nyomon nagyot koppant a mennyezeten. Black azonban jelét sem adta annak, hogy bármit is kívánna tenni ez ellen.

Jó néhány perces néma baktatás után a varázsló hirtelen Harryhez fordult.

- Tudod, mit jelent az, ha most feladjuk Pettigrew-t? – kérdezte.
- Hogy maga szabad.
- Igen... – bólintott Sirius. – Ami azért fontos, mert... nem tudom, említették-e valaha neked, de én vagyok a keresztapád.
- Igen, tudom – felelte Harry.
- Emellett... a szüleid arra is megkértek, hogy legyek a gyámapád... ha velük esetleg történne valami.

Harry visszafojtotta a lélegzetét. Csak remélni merte, hogy keresztapja tényleg arra gondol, amire szavai utaltak.

– Természetesen megértem, ha a nagynénédéknél akarsz maradni – folytatta Black. – De azért fontold meg a dolgot. Ha sikerül tisztára mosni a nevem... és ha esetleg... ha új otthonra vágysz...

Harry úgy érezte, mintha egy kisebb bomba robbant volna fel a gyomrában.

– Úgy érti... hogy magához venne? – hebegte. Ösztönösen felegyenesedett, aminek következtében jól beverte a fejét a mennyezet egyik kiszögellésébe. – Komolyan elvinne Dursleyéktől?

– Számítottam rá, hogy nemet mondasz – visszakozott Black. – Megértem, hogy ragaszkodsz a nagynénédékhez. Csak szeretném, ha tudnád, hogy...

– Mit beszél!?! – horkant fel Harry olyan rekedt-elfúló hangon, ami még Siriusnak is becsületére vált volna. – Hogyne akarnám otthagyni Dursleyékat! Van saját háza? Mikor költözhettek át?

Black megtorpant, és hátrafordult. Piton feje most még szaporábban kopogott a mennyezeten, de Siriust ez pillanatnyilag a legkevésbé sem érdekelte.

– Hozzám költöznél? Komolyan mondd?

– Hát persze!

Sirius elkínzott arcán ekkor jelent meg az első igazi mosoly. A változás döbbenetes volt, a halálfejemask mögött egy tíz évvel fiatalabb férfi tűnt fel. Harry most először érezte, hogy ugyanaz az ember áll vele szemben, aki a szülei esküvői fényképéről ránevetett.

Több szó nem esett köztük, amíg el nem érték az alagút túlsó végét. Az élen haladó Csámpás addigra már kimászott a szabadba, bizonyára megérintette a fűzfát elaltató görcsöt, mert egy nyikkanás sem utalt rá, hogy a kievickélő Lupint, Pettigrew-t és Ront harcias ágcsapások fogadták volna.

Sirius kinavigálta Pitont a lyukon, azután félreállt, hogy előreengedje Harryt és Hermionét. Ő maga utolsóként kapaszkodott fel a meredek kürtőben.

A parkban koromsötét volt, csak a kastély ablakai világítottak a távolban. A csapat némán folytatta útját. Pettigrew még mindig zihált, és néha panaszosan fel-felnyögött. Harry agya vadul zakatolt. Otthagyja Dursleyékat... Sirius Blacknél, a szülei legjobb barátjánál fog lakni... Még a gondolatba is teljesen beleszédült. Milyen képet vágnak majd, ha megtudják, hogy a szökött fegyvenchez költözik, akit a tévében láttak!

– Egy rossz mozdulat, és véged, Peter – szólt fenyegetően Lupin, s a baljában tartott pálcát oldalról Pettigrew mellkasának szegezte.

Ahogy haladtak, a kastélyablakok egyre nagyobbak és fényesebbnek tűntek. Piton még mindig aléltnan úszott a levegőben, fogai újra meg újra összekoccantak, ahogy állkapcsa a szegycsontjához verődött. Azután egyszer csak...

Az égen kószáló felhőket továbbkergette a szél, s a dús fűvön halvány árnyékok rajzolódtak ki. A parkot éjjeli fényárba vonta a telihold.

Piton beleütközött Lupin, Pettigrew és Ron hármasába, akik hirtelen megtorpantak. Sirius döbbenten megállt, majd kinyújtott karjával sorompóként elzárta Harry és Hermione útját.

Harry Lupin sötét sziluettjére meredt. A professzor előbb megdermedt, majd végtagjai vadul remegni kezdtek.

– Uramisten! – sikkantott fel Hermione. – Nem itta meg az esti bájitalát! Ránk fog támadni!

– Fussatok el – suttogta Sirius. – Gyerünk, szaladjatok!

Harrynek eszében sem volt sorsára hagyni a Pettigrew-hoz és Lupinhoz bilincsel Ront. Elindult barátja felé, de Sirius a derekánál fogva elkapta, és visszadobta. – Őt bízd rám – ROHANJ!

Hátborzongató hörgés hangzott fel. Lupin feje és teste nyúlni kezdett, mintha képlékeny masszává változott volna. Válla és gerince meggörnyedt, majd sűrű szőr burjánzott el arcán és karmos mancsá korcsosuló kezén. Csámpás felborzolta bundáját, és nyávogva hátrálni kezdett.

A vérfarkas villogó fogait csattogtatta. Ekkor Sirius hirtelen eltűnt Harry mellől – ő maga is átalakult, s óriáskutya képében a bilincset lerázó farkashoz ugrott. Fogaival a fenevad tarkóját célozta meg, a bundájánál fogva igyekezett elvonszolni a farkast Ron és Pettigrew közeléből. Az nem hagyta magát, s a két állat között fogak és karmok ádáz tusája bontakozott ki.

Harry hosszú másodpercekig megkövülten bámulta a jelenetet, csak akkor ocsúdott fel, mikor meghallotta Hermione rémült sikolyát...

Pettigrew Lupin elejtett varázspálcája felé ugrott, magával rántva az ingatag lábakon álló Ront. Durranás hallatszott, valami felvillant – s Ron máris mozdulatlanul hevert a földön. Egy újabb durranás nyomán Csámpás a levegőbe repült, és méterekkel odébb landolt a fűben.

– Capitulus! – ordította Harry, és Pettigrew-ra szegezte varázspálcáját. Lupin pálcája suhogva a magasba röppent. – Ne mozduljon, Pettigrew!

A férfi azonban már átalakult. Harry odarohant Ronhoz, a fiú kinyújtott karját szorító bilincs másik pántja már üres volt. Mellette még utoljára megvillant a hosszú, kopasz farok, azután már csak a fűben iszkoló apró lábak zaja jelezte a patkány útját.

Ekkor dühös üvöltés és fenyegető morgás ütötte meg Harry fülét. A kutya és a vérfarkas párviadala véget ért, az utóbbi feladta a küzdelmet, és elügetett az erdő felé.

– Sirius – kiáltotta Harry. – Pettigrew átalakult, és megszökött!

A kutya pofája és háta csatakos volt a vértől, eddig lihegve hevert a fűben, de Harry szavaira felpattant, és egy szempillantás múlva eltűnt a sötétben.

Harry és Hermione Ron fölé hajoltak.

– Mit csinált vele Pettigrew? – suttogta Hermione.

Ron kitátott szájával és félig behunyt szemmel hevert a fűben.

– Fogalmam sincs.

– Az biztos volt, hogy él – jól hallhatóan lélegzett –, de nem volt eszméleténél.

Harry tanácstalanul körülnézett. Lupin és Black messze jártak... nem maradt velük senki, csak az ájultan levitáló Piton.

– Felvisszük őket a kastélyba, és keresünk egy tanárt – határozott Harry. Hátrasimította szemébe lógó hajfürtjeit, és igyekezett a feladatra összpontosítani. – Gyerünk...

Ekkor azonban panaszos nyüszítés hangzott fel valahol a távolban. Egy kínlódó kutya szűkülése...

– Ez Sirius – motyogta Harry a sötétbe meredve.

Gyorsan végiggondolta a megváltozott szituációt. Ronért pillanatnyilag semmit nem tehettek, Black viszont, a hangokból ítélve, segítségre szorult...

Harry futásnak eredt, s Hermione habozás nélkül követte. A szűkülés valahonnan a tó felől hallatszott, arra vették hát a az irányt, Harry rohanás közben érezte, hogy kihűl körülöttük a levegő, de nem tudatosult benne, mit jelent ez...

A szűkülés egyszerre abbamaradt – Harry és Hermione a tópartra érve nyomban látták, hogy miért. Sirius visszaváltozott emberré. Négykézláb kuporgott a földön, s fejét a keze alá temette.

– Neee – nyöszörögte. – Könyörgök, neee...

Harry ekkor látta meg őket. Száz vagy talán még annál is több fekete, csuklyás alak közeledett feléjük. Harry megpördült a tengelye körül, szinte azon nyomban érezte, hogy átjárja a jól ismert, bénító hideg, majd lassan a fehér köd is megjelent. Bármerre nézett maga körül, mindenütt újabb és újabb dementorok bontakoztak ki a sötétből – a rémalakok bekerítették őket...

– Hermione, gondolj valami vidám dologra! – kiabálta Harry, s a magasba emelte a pálcáját. Pislogva igyekezett megszabadulni a ködtől, s

vadul rázta a fejét, hogy elhallgattassa a felcsendülő sikolyokat...

A keresztapámnál fogok lakni. Elköltözöm Dursleyéktől.

Siriusra, és csakis Siriusra akart gondolni. Erejét megfeszítve koncentrált, és közben kántálni kezdte a varázsigét:

– Expecto patronum! Expecto patronum!

Black egész testében megremegett, majd halottsápadt arccal a földre hanyatlott, és nem mozdult többé.

Magához fog térni. Odaköltözöm hozzá, nála fogok lakni.

– Expecto patronum! Hermione, segíts! Expecto patronum!

– Expecto... – suttogta Hermione. – Expecto... expecto...

A varázslat nem sikerült. A dementorok már csak tíz lépésnyire voltak tőlük, s a fenyegető, fekete gyűrű egyre szűkült.

– EXPECTO PATRONUM! – üvöltötte Harry, túlharsogva a fejében zengő sikolyokat. – EXPECTO PATRONUM!

Pálcája hegyéből vékony, ezüstsín füstcsík tört elő, s ugyanabban a szempillantásban érezte, hogy a mellette álló Hermione a földre roskad. Egyedül maradt... teljesen egyedül...

– Expecto... Expecto patronum...

Ő maga is térdre rogyott, s szinte már semmit sem látott a fehér ködön kívül. Kétségbeesetten igyekezett megőrizni derűlátó gondolatait... Sirius ártatlan... ártatlan... túl fogjuk élni... az ő házában lakunk majd...

– Expecto patronum! – zihálta.

Alaktalan patrónusának halvány fényénél látta, hogy az egyik dementor megtorpan – nem tudott áthatolni az ezüstös ködfelhőn. A fekete köpönyeg alól előbukkant egy nyálkásan csillogó kéz, s olyan mozdulatot tett, mintha félre akarná söpörni a patrónust.

– Ne ... ne! – sikoltott fel Harry. – Sirius ártatlan! Expecto... Expecto patronum!

Érezte a dementorok borzalmas auráját, s hörgő sóhajaik gonosz szélviharként kavarohtak körülötte. A legközelebb álló dementor mintha habozott volna – azután felemelte rothadó kezeit, és hátrahajtotta csuklyáját.

A kámzsa alól a vak halál arca bukkant elő. A feleslegessé vált szemüvegeket vékony, szürkés hártya nőtte be. Nem úgy a száját... a sötétén ásító, alaktalan lyukon halálhörgést idéző zajjal süvített be a levegő...

Harryt megbénította a rettegés. Se mozdulni, se szólni nem tudott többé – erőtlen patrónusa egy szempillantás alatt semmivé foszlott.

A fehér köd immár teljesen elvakította. Harcolnia kell... expecto patronum... semmit nem látott... valahol a távolban felcsendült egy ismerős

hang... expecto patronum... a ködben kinyújtotta a kezét, és kitapogatta Sirius karját... nem fogják tönkretenni őt...

Majd azt érezte, hogy két erős, csontos kéz ragadja meg a nyakát... kényszerítették, hogy felfelé fordítsa arcát... érezte a jeges leheletet... vele végeznek hát elsőként... az oszló test bűze megcsapta az orrát... anyja sikoltásai a fülében csengtek... ez lesz az utolsó hang, amit életében hall...

Ekkor azonban mintha valami ezüstös derengés hatolt volna át a fojtogató ködön. A fény egyre erősödött, s Harry érezte, hogy arccal a fűbe zuhan...

Hányingere volt, egész testében remegett, s még annyi ereje sem volt, hogy a fejét oldalra fordítsa. Úgy, ahogy feküdt, kinyitotta a szemét. A fűszálakat vakító fény világította meg... A sikoltozás elhalt a fejében, s a hideg is enyhülni kezdett...

Valami megzavarta a dementorokat... valami, ami most ott cikázott Sirius, Hermione és ő körülötte... a dementorok hörgése egyre halkult... távolodtak... a fűszálakon meleg, nyári fuvallat söpört végig.

Harry összeszedte minden erejét, és a fény felé nézett. Egy nagy testű állatot pillantott meg, mely a tó víztükrén poroszkált a túlsó part felé. A könny és a szemébe csorgó verejték függönyén át pislogva igyekezett kivenni, miféle állat lehet... Fényes volt, akár egy egyszarvú. Mikor elérte a partot, megállt.

Harry az ájulással viaskodva figyelte a jelenetet. Az állat odalépett egy emberhez, aki felemelte a kezét, hogy megsimogassa... Az alak furcsán ismerősnek tűnt... de nem, az lehetetlen...

Harry semmit sem értett az egészből, és képtelen volt tovább gondolkodni. Érezte, hogy az utolsó csepp erő is kiszáll tagjaiból, és a következő pillanatban elsötétült előtte a világ.

Huszonegyedik fejezet

Hermione titka

– Megdöbbentő... felfoghatatlan... Kész csoda, hogy élve megúszták... elképesztő... Hőstettet hajtott végre, Piton.

– Köszönöm, miniszter úr.

– Merlin-díj, ezüst fokozat... Mit ezüst, arany fokozat, ha el tudom intézni!

– Hálásan köszönöm, miniszter úr.

– Csúnya sebet szerzett... Felteszem, Black műve.

– Nos, nem, miniszter úr, ezt Potter, Weasley és Granger tették velem.

– Micsoda!?

– Az első perctől fogva egyértelmű volt, hogy Black megbabonázta őket. Viselkedésükből ítélve a konfúziós átkot alkalmazta rajtuk. A gyerekek ugyanis azt a téveszmét hangoztatták, hogy Black esetleg ártatlan lehet. Nem voltak beszámíthatók. Mindazonáltal a felelőtlen magánakciójuk miatt a gazember kis híján kicsúszott a markunkból... A gyerekek nyilván azt hitték, hogy maguk is el tudnak bánni Blackkel. Megjegyzem, az elbizakodottságuk annak köszönhető, hogy a tanév során nem egy kihágást követhettek el büntetlenül... Potternek pedig, ugyebár, az igazgató úr kezdettől fogva különleges státust biztosított...

– Hát igen... Tudja, hogy van ez, Piton... Valamennyien hajlunk rá, hogy elnézőbbek legyünk, ha Harry Potterről van szó.

– Hát persze... de vajon jót tesz-e neki, ha mindig kivételezettként kezelik? Én a magam részéről igyekszem ugyanúgy bánni vele, mint a többi tanítványommal. Más diákot legalábbis felfüggesztenének, ha ilyen veszélynek tenné ki a társait. Gondoljon csak bele, miniszter úr: megsértett minden elképzelhető szabályt – azokat is, amelyeket kimondottan az ő biztonsága érdekében vezettünk be – tiltott időben tiltott helyen tartózkodott, ráadásul egy vérfarkas és egy elítélt gyilkos társaságában... Megjegyzem, erős a gyanúm, hogy korábban engedély nélkül lejárt Roxmorts faluba is...

– Nehéz ügy, Piton, nehéz ügy... Sok botorságot művelt a fiú, ez kétségtelen...

Harry csukott szemmel, mozdulatlanul fülelt. Még mindig kába volt, Caramel és Piton szavai egyenként verekedték át magukat a dobhártyáján, s lusta patakként csörgedeztek az agyában. Végtagjai mintha ólomból lettek volna, de még a szemhéját se bírta felemelni... Legszívesebben ott feküdt volna a kényelmes ágyon az idők végezetéig...

– Nem tudom mire vélni a dementorok szokatlan viselkedését... Maga meg tudja magyarázni, hogy miért vonultak vissza, Piton?

– Nem, miniszter úr. Mikor magamhoz tértem, már elindultak a kijelölt őrhelyük felé.

– Elképesztő. Black, Harry és a lány mégis...

– Mikor rájuk találtam, mindhárman ájultan feküdtek. Először is megkötöttem Blacket, azután odavarázsoltam három hordágyat, és felhoztam őket a kastélyba.

A beszélgetésben szünet állt be. Harry feje lassan tisztulni kezdett, s ezzel egy időben mardosó érzés támadt a gyomra mélyén...

Kinyitotta a szemét.

Kissé homályosan látott – bizonyára levették a szemüvegét. Az nyilvánvaló volt, hogy a gyengélkedőben van – a terem végében álló alak pedig egyértelműen Madam Pomfrey volt. A javasasszony a legutolsó ágy mellett tevékenykedett. Harry hunyorogva odasandított, s egy tűzvörös foltban felismerte Ron haját.

Óvatosan megfordította fejét a párnán. A holdfény megvilágította a szomszédos ágyat, amelyben Hermione feküdt. A lánynak nyitva volt a szeme, s arca feszült figyelmet tükrözött. Mikor észrevette, hogy Harry magához tért, gyorsan az ajkára szorította ujját, majd az ajtó felé mutatott. Az félig nyitva volt – ezért hallatszott be a folyosón álldogáló Caramel és Piton beszélgetése.

Madam Pomfrey most otthagyta Ront, és Harry ágyához sietett. A fiú megfordult, és a javasasszonyra nézett. Madam Pomfrey falazótégla méretű csokoládétömböt tartott a kezében.

– Látom, felébredtünk – állapította meg. Letette a csokoládét Harry éjjeliszekrényére, és nekilátott, hogy egy kis kalapáccsal falatnyi darabokra törje.

– Hogy van Ron? – kérdezte kórusban Harry és Hermione.

– Túléli – felelte kurtán a javasasszony. – Ami pedig titeket illet... Itt maradtok megfigyelésre, amíg... Potter, ezt meg hogy képzeled!?

Harry felült az ágyban, orrára biggyesztette szemüvegét, és felkapta varázspálcáját.

Beszélnem kell az igazgató úrral – jelentette ki.

– Nyugodj meg, Potter – csitította Madam Pomfrey. – Elfogták Blacket. Biztos helyen van. A dementorok percekben belül végrehajtják rajta a csókot...

– MICSODA?

Harry kiugrott az ágyból, s Hermione követte a példáját. A kiáltás azonban a folyosóra is kihallatszott, Cornelius Caramel és Piton besiettek a kórterembe.

– Harry, Harry, mi a baj? – rémüldözött Caramel. – Neked az ágyban a helyed... Kaptál már csokoládét?

– Miniszter úr – hadarta Harry. – Sirius Black ártatlan! Peter Pettigrew nem halt meg! Találkoztunk vele ma este! Nem engedheti, hogy a dementorok bántsák Siriust, ő...

Caramel azonban csak mosolygott, és a fejét csóválta.

– Képzeld, Harry. Borzalmas dolgokon mentél keresztül, ki kell pihenned magad. Feküdj le szépen, és bízd ránk a dolgot. Tudjuk, hogy mit

kell tennünk...

– NEM TUDJÁK! – kiabálta Harry. – NEM SIRIUS A BŰNÖS!

Hermione odasietett Harry mellé, és esdeklő arccal nézett Caramelre.

– Miniszter úr, kérem, hallgasson meg minket – szólt. – Én is láttam Pettigrew-t. Ron patkánya volt, mert hogy animágus... Mármint Pettigrew...

– Látja, miniszter úr? – csóválta a fejét Piton. – Mindkettőnek téveszméi vannak. Black alapos munkát végzett...

– NINCSENEK TÉVESZMÉINK! – tajtékozott Harry.

– Miniszter úr! Professzor! – csattant fel Madam Pomfrey. – Nyomatékosan kérem, hogy azonnal távozzanak! Már épp eléggé felizgatták a betegeimet!

– Csak szeretném elmondani, hogy mi történt valójában! – harsogta dühösen Harry. – Miért nem bírnak végighallgatni!?

Madam Pomfrey villámgyors mozdulattal jókora csokoládékockát dugott Harry szájába, majd páciense döbbenetét kihasználva visszatuszkolta őt az ágyra.

– Miniszter úr, ezek a gyerekek ápolást igényelnek. Nagyon kérem, távozzanak...

Ekkor újra kinyílt az ajtó, és belépett rajta Dumbledore. Harry szuszogva lenyelte a csokoládét, és újra felült az ágyban.

– Dumbledore professzor, Sirius Black...

– Ez nem lehet igaz! – sápítozott Madam Pomfrey. – Az isten szerelmére, ez nem társalgó, hanem kórterem! Igazgató úr, ragaszkodom hozzá, hogy...

– Ne haragudjon, Poppy – vágott a szavába Dumbledore –, de beszélnem kell Harryvel és Granger kisasszonnyal. Sirius Blacktól jövök...

– Gondolom, magának is ugyanazt a dajkamesét adta elő, amit a gyerekek agyába ültetett – sziszegte Piton. – A patkányról meg az állítólagos Pettigrew-ról...

– Valóban erről szól Black története – felelte higgadtan Dumbledore, és félhold alakú szemüvegén át fürkésző pillantást vetett Pitonra.

– És az én bizonyítékaim nem számítanak? – fortyant fel Piton. – Nem láttam Peter Pettigrew-t se a Szellemzárláson, se a parkban!

– Azért nem látta, mert nem volt magánál, tanár úr! – szólt közbe elszántan Hermione. – És mire megérkezett, már...

– Granger kisasszony, FOGJA BE A SZÁJÁT!

– No de, Piton – méltatlankodott Caramel. – Az ifjú hölgy beteg, ne beszéljen vele ilyen hangon...

– Szeretnék szót váltani Harryvel és Hermionéval – mondta ellentmondást nem tűrő hangon Dumbledore. – Cornelius, Perselus, Poppy, kérem, hagyjanak magunkra...

– Igazgató úr! – fortyant fel Madam Pomfrey. – A betegeknek ápolásra és nyugalomra van szükségük...

– Sajnálom, de ez nem várhat – felelte Dumbledore. – Nem vitatkozom.

Madam Pomfrey sértődötten felszegte a fejét. Elcsörtetett a kórterem túlsó végéből nyíló szobája felé, és becsapta maga mögött az ajtót. Caramel elővette mellénye zsebéből súlyos aranyóráját, és rápillantott.

– Ha minden igaz, a dementorok már itt vannak – szólt. – Megyek, fogadom őket. Odafent találkozunk, Albus.

A miniszter az ajtóhoz lépett, kinyitotta, és Pitonra nézett. A bájitaltantanár azonban nem mozdult.

– Remélem, egy szót se hisz el Black meséjéből – suttogta, és Dumbledore arcába meredt.

– Szeretnék beszélni Harryvel és Hermionéval – ismételte az igazgató.

Piton egy lépést tett felé.

– Sirius Black már tizenhat éves korában megmutatta, hogy mennyit ér neki egy ember élete – hadarta fojtott hangon. – Talán már elfelejtette, Dumbledore? Elfelejtette, hogy Black meg akart ölni engem?

– Mindenre pontosan emlékszem, Perselus – felelte csendesén az igazgató.

Piton sarkon fordult, és kimasírozott Caramel mellett az ajtón. Dumbledore és a gyerekek végre magukra maradtak.

Harry és Hermione egymás szavába vágva hadarták el a történetet,

– Tanár úr, Black igazat mond – láttuk Pettigrew-t...

– ...de megszökött, amikor Lupin professzor vérfarkassá változott...

– ...patkányként élt...

– ...hiányzik egy ujj Pettigrew mellső lábáról, illetve a kezéről...

– ...Pettigrew tette ezt Ronnal, nem Sirius... Dumbledore két kezét felemelve jelezte, hogy válaszolni szeretne.

– Kérlek, figyeljetek rám – kezdte halkan –, és ne vágjatok a szavamba, mert szorít minket az idő. Black történetét semmi sem igazolja a ti vallomásokokon kívül – márpedig két tizenhárom éves varázslónövendék szava vajmi keveset nyom a latban. Egy sereg szemtanú eskü alatt vallotta, hogy Sirius megölte Pettigrew-t. Én magam adtam igazolást a minisztériumnak arról, hogy Sirius volt Potterék titokgazdája.

– Lupin professzor is megmondhatja... – szaladt ki Harry száján.

– Lupin professzor jelenleg a Tiltott Rengetegben bujdokol, és nincs olyan állapotban, hogy bárkinek bármit megmondjon. Mire újból emberalakot ölt, Sirius már túl lesz azon, ami a halálnál is rosszabb. Ráadásul a varázslótársadalom súlyos előítéletekkel viseltet a vérfarkasok iránt, úgyhogy az ő vallomása sem érne sokat. Az a tény pedig, hogy Sirius és ő régi barátok...

– De hát...

– Hallgass végig, Harry. Lásd be, hogy szélmalomharcot vívtok. Piton professzor története sokkal meggyőzőbb, mint a tettek.

– Piton gyűlöli Siriust – csattant fel keserűen Hermione. – Mindenáron bosszút akar állni rajta valami buta tréfa miatt... – Sirius nem úgy viselkedett, mint egy ártatlan ember. Összekaszabolta a Kövér Dámát, késsel a kezében behatolt a Griffendél-toronyba... Amíg be nem mutatjuk Pettigrew-t, élve vagy halva, addig az ítélet érvényben marad.

– De maga hisz nekünk.

– Igen, hiszek – felelte csendesesen Dumbledore. – Másokat viszont nem tudok meggyőzni az igazságról, és a mágiaügyi miniszter döntését sem áll módomban felülbírálni.

Harry az igazgató komor arcára meredt, s úgy érezte, hogy menten megnyílik alatta a föld. Az elmúlt években szilárd meggyőződésévé vált, hogy Dumbledore számára nincs megoldhatatlan probléma. Titokban most is azt remélte, hogy az igazgató csak csettint egyet, és nyomban helyreáll a világ rendje. De erre nem került sor... Az utolsó reményük is szertefoszlott.

– Egyetlen esélyünk van – szólt lassan Dumbledore, s égszínkék szeme Harryről Hermionéra vándorolt. – Időt kell nyernünk.

– De... – kezdte Hermione. Azután egyszer csak elkerekedett a szeme. – OH!

– Jól figyeljetelek – folytatta Dumbledore, minden egyes szót gondosan artikulálva. – Sirius Flitwick professzor szobájában van, a hetedik emeleten. Az a tizenharmadik ablak a Nyugati Toronytól számolva. Ha minden jól megy, ma este két ártatlan életét is megmenthetitek. De egyvalamit jól véssetek az eszetekbe. Senki nem láthat meg titeket. Hermione, tudod mi a törvény – tudod mi forog kockán... senki – nem – láthat – meg – titeket.

Harry egy szót sem értett az egészből. Dumbledore sarkon fordult, de az ajtóból még visszanezett rájuk.

– Bezárlak titeket a kórterembe. A pontos idő... – az órájára pillantott –, huszonhárom óra ötvenöt perc. Három fordítás elég lesz, Hermione. Sok szerencsét.

– Sok szerencsét? – visszhangozta Harry, mikor Dumbledore mögött becsukódott az ajtó. – Három fordítás? Miről beszélt? Mit vár tőlünk, mit csináljunk?

Hermione nem felelt. Helyette kapkodva kigombolta a talárja nyakát, és hosszú, vékony aranyláncot húzott elő a ruha alól.

– Gyere ide, Harry – szólt izgatottan. – Gyere már!

Harry odalépett hozzá. Hermione két kézzel felemelte a láncot, s Harry látta, hogy azon egy parányi, csillogó homokóra függ.

– Bújj bele – utasította a lány. Harry engedelmesen bedugta a fejét az aranyláncba. – Készen állsz? Harry értetlenül rázta a fejét.

– Mit csinálunk?

Hermione egymás után háromszor megfordította a homokórát.

A sötét kórterem eltűnt, s Harry úgy érezte, mintha iszonyatos sebességgel repülne hátrafelé. Elmosódott, tarka foltok suhantak el mellette, a dobhártyáját mintha kalapáccsal püfölték volna. Kiáltani próbált, de nem hallotta a saját hangját...

Aztán hirtelen újra szilárd talajt érzett a lába alatt, és egy szempillantás alatt kitisztult a kép...

Hermione mellett állt az üres bejárati csarnokban. A padló kőlapjai fényesen csillogtak a nyitott tölgyfaajtón át beáradó napfényben. Harry döbbsen Hermione-hoz fordult. A vékony aranylánc megfeszült, és a nyakába vágott.

– Hermione, mit...

– Gyerünk!

Hermione karon ragadta Harryt, és a csarnok túlsó végében álló tisztítószerek szekrényhez vonszolta. Feltépte a szekrény ajtaját, betuszkolta Harryt a felmosóvödrök közé, majd ő is bemászott, és behúzta maga mögött a szekrényajtót.

– Mi ez... hogyan... Mi történt velünk, Hermione?

– Visszamentünk az időben – magyarázta suttogva a lány, miközben segítette Harrynek kibújni a láncból. – Pontosan három órát.

Harry a sötétben kitapogatta a saját lábát, és jól belecsípett. Érezte a fájdalmat, s ez bizony azt igazolta, hogy nem álmodik.

– De hát...

– Csss! Hallgasd csak! Lépteket hallok. Lehet, hogy... lehet, hogy mi vagyunk azok.

Hermione a szekrényajtóra szorította a fülét.

– Átvágnak a csarnokon... Igen, ezek mi vagyunk. Most indulunk Hagridhoz!

– Azt akarod mondani... hogy egyszerre vagyunk idebent és odakint?

– Igen – suttogta Hermione, fülét még mindig az ajtóra tapasztva. – Biztos, hogy mi vagyunk azok... háromnál nem lehetnek többen... Lassan megyünk, mert rajtunk van a láthatatlanná tévő köpeny...

Elhallgatott, és a fülét hegyezte.

– Lementünk a lépcsőn...

Hermione aggódó arccal leült egy felfordított vödörre, és eltöprengett. Harry azonban még nem fogyott ki a kérdésekből.

– Honnan szerezted ezt a homokórát, vagy mit?

– Időnyerő a neve – suttogta Hermione –, és McGalagony professzortól kaptam. Egész évben nap mint nap használtam, mert csak így tudtam eljutni az összes órára. Meg kellett esküdnöm McGalagonynak, hogy senkinek nem szólok róla. Mindenféle kérvényeket kellett írnia a minisztériumnak, hogy megkaphassam. Győzködni kellett őket, hogy mintadiák vagyok, és csakis tanulási célra fogom használni az időnyerőt... Ha egyszerre több órán kellett részt vennem, egyszerűen visszaforgattam az időt. Érted? De...

– Harry, fogalmam sincs, mit vár tőlünk Dumbledore. Miért mondta, hogy menjünk vissza három órával korábbra? Miért lesz ettől jobb Siriusnak?

Harry elgondolkozva meredt a lány arcába.

– Bizonyára történt valami mostanában, amin változtatnunk kellene – töprengett hangosan. – De micsoda? Három órával ezelőtt lementünk Hagridhoz...

– Most van három órával ezelőtt – javította ki Hermione. – És mi most megyünk le Hagridhoz. Hiszen hallottuk, ahogy lemegyünk a lépcsőn...

Harry a homlokát ráncolta, még a feje is belefájdult a lázas töprengésbe.

– Dumbledore azt mondta, két ártatlan életét is megmenthetjük. – Egyszerre mintha lámpást gyújtottak volna a fejében. – Hermione, megmentjük Csikócsőrt!

– De hát mit segítünk azzal Siriusnak?

– Dumbledore azt mondta... elmondta nekünk, hogy melyik Flitwick szobájának ablaka! Oda zárták be Siriust! Csikócsőr hátán az ablakhoz kell repülnünk, és meg kell szöktetnünk a keresztapámat! Csikócsőr és Sirius együtt fognak elmenekülni!

A félhomályban is igen jól kivehető volt Hermione rémült fintora.

– Csoda kellene hozzá, hogy mindezt észrevétlenül végigcsináljuk!

– Akkor is meg kell próbálnunk – jelentette ki Harry. Felállt, és most ő tapasztotta a fülét az ajtónak. – Minden csendes. Gyere, induljunk...

Óvatosan kinyitotta a szekrényajtót. A bejárat csarnok üres volt. Kimásztak a szekrényből, és lábujjhegyen a tölgyfaajtóhoz szaladtak. Odakint már megnyúltak az árnyékok, és a napsugarak most is aransárgára festették a Tiltott Rengeteg fájának csúcsát.

– Ha valaki kinéz a parkba... – nyöszörögte Hermione, és aggodalmasan pislogott a kastély ablakai felé.

– Futni fogunk – döntött Harry. – Egyenesen beszaladunk az erdőbe. Elbújunk a fák között, és onnan figyeljük az eseményeket.

– Rendben – zihálta izgatottan Hermione –, de az üvegházakat megkerülve menjünk. Hagrid ajtajából nem szabad látszanunk, különben megpillanthatjuk magunkat! Lassan elérjük Hagrid kunyhóját!

Harry úgy határozott, hogy majd útközben gondolja át a lány szavait, és futásnak eredt. Hermione követte. A konyhakerten átvágva berohantak az üvegházak mögé. Ott egy percre megálltak erőt gyűjteni, megbeszélték, hogy melyik oldalról kerülik meg fúriafüzet, azután megkezdték a hosszú sprintet a Tiltott Rengeteg menedéket nyújtó fái felé.

Harry ért előbb célba. Elrejtőzött a legközelebbi fa mögött, s ott várta be Hermionét, aki pár másodperccel később meg is érkezett.

– Jól van – zihálta a lány. – Most pedig lopózzunk Hagrid házához. De óvatosan, nehogy meglásson minket valaki...

Zajtalan léptekkel elindultak az erdőszéli fák árnyékában. Alighogy megpillantották Hagrid kunyhójának ajtaját, kopogtatást hallottak. Gyorsan beiskoltak egy öreg tölgyfa mögé, és kétoldalt kilesve figyelték, mi történik. Az ajtó kinyílt, és megjelent a sápadt, reszkető Hagrid. A következő pillanatban Harry meghallotta három órával előbb mondott szavait:

– Csak mi vagyunk. A láthatatlanná tévő köpeny van rajtunk. Engedj be, akkor levesszük.

Hagrid félreállt.

– De hisz megírtam, hogy ne gyertek le – suttogta, azután becsukta az ajtót.

– Micsoda örült kaland – csóválta a fejét Harry.

– Menjünk tovább – suttogta Hermione. – Csikócsőr közelében keressünk rejtekhelyet.

Folytatták útjukat a fák között, s végül megpillantották a tókágyás kerítéséhez pályvázott, nyugtalan hippogriffet.

– Most? – suttogta Harry.

– Nem! – rázta a fejét Hermione. – Ha most szökünk meg vele, az a bizottsági ember meg a hóhér azt fogják gondolni, hogy Hagrid engedte szabadon. Ki kell várnunk, amíg megbizonyosodnak róla, hogy Csikócsőr itt van.

– Akkor kábé egy percünk lesz az akcióra – morogta Harry. Lassan ő is kezdte úgy gondolni, hogy lehetetlen feladatra vállalkoztak.

A kunyhóból hangos csörömpölés szűrődött ki.

– Hagrid most töri össze a tejeskancsót – suttogta Hermione. – Mindjárt megtalálom Makeszt...

És valóban, alig két perc múlva felcsendült Hermione sikolya.

– Hermione – fordult a lányhoz Harry. – Mi lenne ha... ha egyszerűen berontanánk, magunkhoz vennénk Pettigrew-t, és...

– Isten ments! – suttogta rémulten Hermione. – Hát még mindig nem érted? Amit most csinálunk, azzal megsértjük a varázslók egyik legfőbb törvényét! Senki nem változtathatja meg a múltat! Senki! Hallottad, mit mondott Dumbledore: ha meglátnak minket...

– De hisz csak mi és Hagrid látnánk minket!

– Harry, szerinted hogyan reagálnál, ha meglátnád magadat, amint önmagadra töröd az ajtót?

– Hát... valószínűleg beleőrülnék – felelte Harry. – Vagy azt hinném, hogy az egész fekete mágia...

– Pontosan! Megzavarodnál, sőt talán rá is támadnál saját magadra! Hát nem érted? McGalagony professzor mesélt nekem azoknak a varázslóknak a sorsáról, akik belepiszkáltak az időbe... Egy csomóan közülük megölték leendő vagy épp múltbeli önmagukat!

– Jó, meggyőztél – visszakozott Harry. – Csak egy ötlet volt. Gondoltam...

Hermione oldalba bökte, és a kastély felé mutatott. Harry kissé odébb húzódott, hogy jobban lássa a távoli tölgyfaajtót. Dumbledore, Caramel, az öreg bizottsági tag és Macnair, a hóhér már a lépcső aljánál jártak.

– Mindjárt kijövünk! – suttogta izgatottan Hermione.

Néhány másodperc múlva kitarult Hagrid kunyhójának hátsó ajtaja, és Harry meglátta önmagát, amint Ron, Hermione és Hagrid társaságában kilép a kertbe. Élete legfurcsább élménye volt ott állni a fa mögött, és meglesni a tökágásban ácsorgó önmagát.

– Semmi baj, Csikó. Itt vagyok... – nyugtatgatta Hagrid a hippogriffet. Azután Harryékhez fordult: – Induljatok. Menjetek...

– Hagrid, nem hagyhatunk itt...

– Elmondjuk nekik, mi történt valójában...
– Nem ölhetik meg...
– El kell mennetek! Még csak az hiányzik, hogy titeket is megbüntessenek!

Harry pislogva nézte a múltbéli Hermionét, aki most ráborította Ronra és a másik Harryre a bűvös köpenyt.

– Menjetek. Ne nézzétek végig, és ne is hallgatózzatok...

Ismét kopogtattak a bejárati ajtón. Megérkeztek a kivégzés résztvevői. Hagrid besietett a konyhába. Az ajtó félig nyitva maradt mögötte. Harry a faltokban lelapuló fűvet nézte, és hallgatta a három pár láb léptecinek halk zaját. A köpönyeges Harry, Ron és Hermione lassan eltávolodtak... A fák között rejtőző Harry és Hermione viszont hallották, mi történik odabent a konyhában.

– Hol van a bestia? – kérdezte fagyosan Macnair.

– Odakint – nyöszörögte Hagrid. – Hátul.

Harry gyorsan visszahúzta fejét a fa mögé, mert a konyha ablakában megjelent Macnair arca. A hóhér szemügyre vette Csikócsőrt. Azután Caramel hangja szűrődött ki a nyitott hátsó ajtón.

– Nos, öhm, fel kell olvasnom neked a kivégzési parancsot, Hagrid. Ígérem, gyors leszek. Azután alá kell írnod, ahogy Macnairnek is. Macnair, magának is itt kell lennie a felolvasáskor. Ez az előírás...

A hóhér arca eltűnt az ablakból. Eljött a cselekvés ideje.

– Maradj itt – suttogta Harry. – Majd én elhozom.

Mikor ismét felcsendült Caramel hangja, Harry kilépett a fa mögül, átugrott a tőkégyás kerítésén, és Csikócsőr elé lépett.

– A Veszélyes Lények Likvidálását Jóváhagyó Bizottság határozata értelmében a Csikócsőr nevű hippogriff, a továbbiakban: elítélt, június hatodikán napnyugtakor kivégzendő...

Harry mélyen belenézett Csikócsőr égő narancsszínű szemébe, és meghajolt. A hippogriff térdre ereszkedett, majd újra felállt. Harry sietve kibontotta a csomót Csikócsőr kötelén.

– ...a kivégzés módja lefejezés, végrehajtója a bizottság által kijelölt Walden Macnair...

– Gyerünk, Csikócsőr! – suttogta Harry. – Segíteni akarunk rajtad. Gyere már! Csendesesen... Ne csapj zajt... – ...aláírásukkal tanúsítják. Itt írd alá, Hagrid...

Harry minden erejével meghúzta a kötelet, de Csikócsőr egy tapodtat se mozdult.

– Akkor hát essünk túl rajta – hallatszott ki a kunyhóból az agg bizottsági tag reszketeg cérnahangja. – Hagrid, talán jobb lesz, ha maga idebent marad.

– Nem, nem, ott akarok lenni mellette... Nem hagyhatom magára...

A léptek zajából ítélve a kunyhóban tartózkodók elindultak az ajtó felé.

– Gyerünk, Csikócsőr – sziszegte Harry.

Nagyot rántott a hippogriff nyakára feszülő kötélén. Az állat mérgesen csattogtatta a szárnyát, de végre hajlandó volt elindulni. Még mindig háromméternyire voltak az erdő szélétől – a kunyhó ajtajából bárki tisztán láthatta őket.

Ekkor felcsendült a kunyhóban Dumbledore hangja.

– Egy pillanat, Macnair. Magának is alá kell írnia.

A lépések zajában szünet állt be. Harry újra megrántotta a kötelet. Csikócsőr ingerülten megrázta a fejét, de kissé megszorította lépteit.

Az egyik fa mögül kibukkant Hermione falfehér arca. – Siess!

Harry hallotta, hogy Dumbledore továbbra is szóval tartja a kunyhóban tartózkodókat. Harmadszor is megrántotta Csikó csőr kötelét, s a hippogriff kelletlenül ügetni kezdett, Végre beértek a fák közé...

– Gyorsan, gyorsan! – sürgette őket Hermione. Kiugrott a fa mögül, és ő maga is megragadta Csikócsőr kötelét. Harry hátranézett a válla fölött, már nem látta se a kunyhót, se a kertet – vagyis ők sem látszóttak onnan.

– Álljunk meg – súgta oda Hermionénak. – Meg ne halljanak minket...

A kunyhó hátsó ajtaja nagy csattanással kicsapódott. Harry, Hermione és Csikócsőr mozdulatlanul álltak, úgy tűnt, még a hippogriff is érdeklődve hallgatózik.

Egy pillanatig csend volt. Azután...

– Hol van? – kérdezte az öreg bizottsági tag. – Hol van az állat?

– Az előbb még itt volt! – bizonygatta dühösen a hóhér. – A saját szememmel láttam! Itt állt kipányvázva!

– Roppant különös – szólta Dumbledore higgadt, sőt némileg derűs hangon.

– Csikó! – hebegte Hagrid.

Suhintás, majd puffanás hallatszott. A hóhér dühében a kerítésbe vágta bárdját. Azután felhangzott Hagrid óbégatása, de Harryék ezúttal értették is, mit mond.

– Megszökött! Megszökött! Eszem azt a drága kis csőrét! Biztos kiszabadította magát! Jól van, Csikó, okos vagy!

Csikócsőr kötele megfeszült. Az állat vissza akart menni Hagridhoz. Harry és Hermione a sarkukra állva rángatták vissza.

– Elkötötték a bestiát! – csattant fel a hóhér. – Kutassuk át a birtokot, az erdőt...

– Ugyan már, Macnair – szólt Dumbledore. – Ha Csikócsőrt valóban ellopták, gondolja, hogy a tolvaj gyalog vezette el? Ha meg akarja találni, kutassa át az eget... Hagrid, jól esne egy csésze tea. Sőt, egy pohárka brandyt se utasítanék vissza.

– Ó, hogyne, professzor úr – rebegette Hagrid a boldogságtól elfúló hangon. – Menjünk be, menjünk be...

Harry és Hermione a fülüket hegyezték. Léptek zaja és a hóhér halk szitkozódása hallatszott, azután becsapódott egy ajtó, és a kunyhó környékére csend telepedett.

Harry körülnézett.

– És most? – kérdezte.

– Meghúzzuk itt magunkat – felelte kissé zaklatottan Hermione. – Nem csinálhatunk semmit, amíg vissza nem mennek a kastélyba. Azután megvárjuk az alkatinas pillanatot, és felrepülünk Csikócsőrrel ahhoz az ablakhoz. De Sirius csak órák múlva kerül a kastélyba... Jaj, istenem, most jön csak a neheze...

Hermione megszeppenve pislogott az erdő sötét fáira felé. A nap lassan lenyugodott.

– Át kell mennünk egy olyan helyre, ahonnan látjuk a fúriafüzet – szólt homlokráncolva Harry. – Különben nem fogjuk tudni, hol tart a dolog.

Hermione bólintott, és megmarkolta Csikócsőr kötelét.

– Rendben, de ne feledd, hogy nem láthatnak meg minket...

Elindultak az erdő szélé mentén. A sűrűsödő sötétben belopóztak egy kisebb facsoport mögé, ahonnan szabad rálátás nyílt a fűzfára.

– Ott van Ron! – szisszent fel hirtelen Harry.

A park fűvén egy sötét alak szaladt. Kiáltása messzire elhallatszott az esti csendben.

– Hagyd békén... Sicc! Makesz, gyere ide!

Azután még két alak tűnt fel a semmiből. A másik Harry és a másik Hermione Ron után rohantak, aki egyszer csak a földre vetette magát.

– Megvagy! Tűnj innen, undok vadállat!

– Ott van Sirius! – mutatott a fűzfára Harry. A gyökerek között megjelent a hatalmas kutya. Néhány másodperccel később ledöntötte a lábáról Harryt, majd beleharapott Ron karjába...

– Innen nézve még szörnyűbb az egész – motyogta Harry a gyökerek között vergődő Ront figyelve. – Juj, nézd, most pofozott meg a fa... meg téged is... Uramisten, de furcsa nézni.

A fúriafűz vadul suhogtatta alsó ágait, a másik Harry és a másik Hermione ide-oda szaladgáltak körülötte, de nem sikerült elérniük a törzset. Aztán a fa egyszerre megdermedt.

– Csámpás megérintette a görcsöt – kommentálta Hermione.

– Mi pedig lemászunk – motyogta Harry. – Bent vagyunk...

Amint a két alak eltűnt az alagútba vezető lyukban, a fúriafűz ismét életre kelt, s szinte azon nyomban közeli léptek zaja hallatszott. Dumbledore, Macnair, Caramel és az öreg bizottsági tag a kastély felé vették útjukat.

– Kis híján találkoztunk velük... – sóhajtott Hermione. – Bárcsak Dumbledore is velünk jött volna...

– Akkor Macnair és Caramel se maradt volna itt – felelte sötéten Harry. – Bármibe lefogadom, hogy Caramel gondolkodás nélkül ráuszította volna a hóhért Siriusra...

A négy férfi felkapaszkodott a bejáratú lépcsősoron, és hamarosan eltűnt Harryék szeme elől. A park néhány másodpercig néptelen volt, azután újabb szereplő tűnt fel a színen.

– Ott jön Lupin!

A professzor lesietett a lépcsőn, és futva elindult a fúriafűz felé. Harry felnézett az égre. A hold gomolygó felhők mögött rejtőzött.

Lupin felkapott a földről egy letört ágat, és megérintette vele a fúriafűz görcsét. A fa mozdulatlanul dermedt, és néhány másodperc múlva Lupint is elnyelte a föld alá vezető lyuk.

– Miért nem vette magához a köpenyt? – csóválta a fejét Harry. – Ott hever a fánál...

Hirtelen ötlettel Hermionéhoz fordult.

– Ha most odarohannék, és elhoznám a köpenyt, Piton nem találná meg, és...

– Harry, nem láthatnak meg minket!

– Hogy bírod ki tétlenül? – csattant fel Harry. – Hogy bírod végignézni?... Megyek, és elhozom a köpenyt!

– Harry, ne!

Hermione megmarkolta Harry talárját. Abban a szempillantásban harsány énekszó csendült fel a közelben. Hagrid kilépett kunyhója ajtaján, és kissé tántorogva elindult a kastély felé. Közben torkaszakadtából gajdolt, és vidáman lengette a kezében tartott jókora butykost.

– Látod? – zihálta Hermione. – Látod, mi történt volna? Nem szabad észrevenniük minket! Csikócsőr, ne!

A hippogriff újra megindult Hagrid felé, Harry gyorsan elkapta a kötelét, és nagy nehezen megállította. Hagrid egyre távolodott, Csikócsőr végül feladta a próbálkozást, és szomorúan lecsüggesztette a fejét.

Két perc sem telt bele, és a tölgyfaajtó ismét kinyílt. Ezúttal Piton lépett ki rajta. Ő is egyenesen a fúriafűz felé vette útját.

Harry ökölbe szorult kézzel nézte a bájitaltantanárt. Az megállt a fa közelében, és körülnézett. Azután lehajolt a földre, s mikor felegyenesedett, már a kezében volt a láthatatlanná tévő köpeny.

– Vedd le róla a mocskos kezedet – sziszegte Harry.

– CSSSS!

Piton ugyanazzal az ággal dermedtette meg a fűzfát, amit Lupin is használt. Magára terítette a köpenyt, és hamarosan ő is eltűnt a gyökerek között.

– Jól van – bólintott Hermione. – Mindnyájan bent vagyunk... most már csak meg kell várnunk, amíg visszatérünk...

A lány a legközelebbi fa törzséhez csomózta Csikócsőr kötelét, azután leült a földre, és felhúzott térde köré fűzte a karját.

– Egyvalamit nem értek, Harry. Miért nem bántották Siriust a dementorok? Mielőtt elájultam, még láttam őket. Nagyon sokan voltak...

Harry leült a lány mellé. Elmondta neki, hogyan tátotta rá száját a dementor, és hogyan sietett a segítségükre a tó víztükrén nyargaló, ezüstszín csodalény.

Hermione álmélkodva hallgatta a történetet. – De hát mi volt az?

– A dementorok elmenekültek előle – felelte Harry –, vagyis csak egyvalami lehetett: egy igazi, erős patrónus.

– Ki idézte meg?

Harry nem válaszolt. Újra maga előtt látta a tó túlsó partján álló alakot. Emlékezett rá, hogy kit vélt felismerni benne... de a feltételezés túlságosan is abszurd volt.

– Nem volt ismerős az arca vagy a termete? – faggatta Hermione. – Nem az egyik tanár volt az?

– Nem – rázta a fejét Harry. – Nem tanár volt.

– Csak egy nagyhatalmú varázsló lehetett képes rá, hogy ennyi dementort elkergessen... Ha a patrónus tényleg olyan fényes volt, biztos megvilágította őt. Nem tudtad kivenni...?

– De igen – felelte csendesen Harry. – De... talán csak képzelődtem... kavargott a fejem... rögtön utána el is ájultam...

– Kit láttál, Harry?

– Az hiszem... – Harry nyelt egyet. Tudta, milyen furcsán hangzik majd, amit mond. – Azt hiszem, az apámat.

Felpillantott Hermionéra. A lánynak tátva maradt a szája. Félig rémülten, félig szánakozva meredt Harryre.

Harry, az apád... ő... meghalt.

– Tudom – felelte gyorsan Harry.

– A kísértetét láttad?

– Nem tudom... nem. Élő embernek tűnt.

– De hát...

– Mondom, hogy talán csak képzelődtem... Az alak őrá emlékeztetett. Olyan volt, mint a fényképeken...

Hermione még mindig olyan arcot vágott, mintha kételkedne Harry épelméjűségében.

– Tudom, hogy örültségnek hangzik.

Harry elfordította a fejét. Csikócsőr békésen álldogált mellette, csőrével a földet kaparászva férgek után kutatott. Harry szórakozottan meredt az állatra.

Apjára gondolt, és három régi barátjára... Holdsáp, Tapmancs, Féregfark és Ágas... Lehet, hogy aznap este mind a négyen ott voltak a parkban? Féregfark felbukkant, pedig mindenki halottnak hitte – miért volna hát lehetetlen, hogy az ő édesapja is visszatért? Azokban a pillanatokban, közvetlenül azelőtt, hogy elveszítette az eszméletét, biztos volt benne, hogy az apját látja...

Egy szélfuvallat megzörgette a fölējük hajló lombos ágakat. A vonuló felhők mögül újra meg újra előbukkant a hold. Hermione a fúriafűz felé fordulva gubbasztott, és várt.

Több mint egy óra telt el így, azután egyszerre...

– Jövünk! – suttogta Hermione.

Mindketten felpattantak. Csikócsőr felemelte a fejét. A fúriafűz környéke ismét benépesült. Lupin, Pettigrew és Ron kászálódtak ki a lyukon. Őket az ájult, lebegő Piton követte, majd Harry és Hermione is kimásztak a szabadba. A sort Sirius Black zárta.

A csapat elindult a kastély felé. Harry szíve a torkában dobogott. Tudta, hogy a parkot másodperceken belül elárasztja a telihold fénye...

Hermione mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Nyugton kell maradnunk, Harry – suttogta. – Nem láthatnak meg minket. Semmit nem tehetünk...

– Szóval hagyjuk, hogy Pettigrew újra kereket oldjon?

– Úgyse találják meg azt a patkányt, hiszen sötét van!

Hidd el, nincs mit tenni. Azért jöttünk vissza, hogy kiszabadítsuk Siriust. A többi dologba nem avatkozhatunk bele! – Jó, felfogtam!

A felhők továbbúsztak, és kibukkant mögülük a hold. A távolodó alakok megálltak. Aztán az egyik megmozdult...

– Ez Lupin – suttogta Hermione. – Most alakul át.

– Hermione! – kapta fel a fejét Harry. – Nem maradhatunk itt!

– Hányszor mondtam még, hogy...

– Nem akarok közbeavatkozni! Lupin mindjárt berohan az erdőbe! Nem találhat itt minket!

Hermione felsikkantott. Azután Csikócsőrhöz ugrott, és gyorsan eloldotta a kötelét.

– Induljunk! Futás! De hova mehetnénk? Hol rejtőzzünk el? Mindjárt itt lesznek a dementorok!

– Hagrid kunyhójába megyünk – határozott Harry. – Az most üresen áll. Gyerünk!

Futásnak eredtek, nyomukban az engedelmesen trappoló Csikócsőrrel. A hátuk mögött felhangzott a vérfarkas üvöltése

A kunyhót elérve Harry feltépte az ajtót, előreengedte Hermionét és a hippogriffet, majd ő is beiskolt, és becsapta maga mögött az ajtót.

Agyar, a vadkanfogó kutya vad ugatással fogadta őket.

– Hallgass, Agyar, mi vagyunk azok! – Hermione odasietett a kutyához, és vakargatni kezdte a füle tövét, hogy megnyugtassa. – Ez meleg helyzet volt – fordult Harryhez.

– De még milyen meleg...

Harry kinézett az ablakon. Innen, a kunyhóból sokkal nehezebb volt figyelemmel kísérni az eseményeket. Csikócsőr viszont láthatóan örült, hogy újra Hagrid házában lehet. Leheveredett a kandalló elé, elégedetten behúzta szárnyát, és aludni készült.

– Mégiscsak jobb lesz, ha kimegyek – szólt fejcsóválva Harry. – Innen nem látom, mi történik...

Hermione felnézett. Gyanakodva fürkészte a fiú arcát.

– Nem fogok beleavatkozni – nyugtatta meg Harry. – De ha nem látjuk, hol tartanak az események, honnan tudhatnánk, mikor indulhatunk el Siriusért?

– Rendben... Csikócsőrrel itt várunk rád. De nagyon vigyázz... egy vérfarkas jár odakint... és mindjárt jönnek a dementorok...

Harry kilépett az ajtón, és megkerülte a kunyhót. A távolban egy kutya panaszos szűkülése hangzott fel. A dementorok tehát már bekerítették Siriust. Ő és Hermione mindjárt odaszaladnak hozzá...

Harry szaporán dobogó szívvel fordult a tó felé. Lassan meg kellett érkeznie annak az embernek, aki a patrónust küldte.

Harry habozott. Senki nem láthat meg titeket. De ő nem is látszani akart, hanem látni... még egyszer látni a tóparti alakot...

Ekkor megjelentek a dementorok. Tömegével bontakoztak ki a sötétségből, és indultak el a tó túlsó partja felé... Távolodtak attól a helytől, ahol Harry állt... nem kellett a közelükbe mennie...

Futásnak eredt. Semmi másra nem tudott gondolni, csak az apjára... Ha ő volt az... ha tényleg ő volt az... Bizonyosságot kell szereznie...

Gyorsan közeledett a tóhoz, de még mindig nem látott senkit. A vízen túl ezüstsínű folt pislákol fel... az ő erőtlén kis patrónusa...

Közvetlenül a tó partján magányos bokor állt. Harry elrejtőzött mögötte, és a levelek között kilesve kémlelte a környéket. A túlsó parton egyszerre kihunyt az ezüstös derengés. Harry torkát összeszorította a rémület és az izgalom. Közeledett a döntő pillanat...

– Gyere már! – motyogta. – Hol késlekedsz? Gyerünk, apa...

A tópart azonban néptelen maradt. Harry a nyakát nyújtogatva figyelte a dementorokat. Egyikük lehajtotta a csuklyáját. A megmentő nem várathatott tovább magára... Azonban úgy tűnt, hogy ezúttal senki nem akar a bajbajutottak segítségére sietni...

Harry a homlokára csapott. Egyszerre mindent megértett. Az alak, akit a túlsó partról látott, nem az apja volt – hanem ő maga...

Habozás nélkül kiugrott a bokor mögül, és előhúzta varázspálcáját.

– EXPECTO PATRONUM! – kiáltotta.

Patrónusa nyomban megjelent – nem pislákoló, alaktalan ködfelhőként, mint korábban, hanem egy sugárzó testű, gyönyörű állat képében. Harry hunyorogva meredt rá, hogy megállapítsa a fajtáját. Nagyjából lóra emlékeztetett.

Az állat zajtalanul átnyargalt a tó éjfékete víztükre fölött. A túlsó partra érve leeresztette fejét, és rátámadt a prédájuk körégyűlt dementorokra... Azok nyomban szétrebbentek. Az állat ezután többször körbefutotta a földön heverő mozdulatlan alakokat. A fekete csuklyások körös-körül hátrálni

kezdték, majd megfordultak és távoztak. Egy perc sem telt bele, és elnyelte őket az éjszaka.

A patrónus habozás nélkül megfordult, és a mozdulatlan víztükör fölött poroszkálva elindult visszafelé. Harry most jól szemügyre vehette. Nem ló volt, és nem is unikornis... hanem szarvas. Egy fénylő, ezüstszürke szarvasbika...

Az állat megállt a parton. Patái nem hagytak nyomot a puha fövényen. Nagy kerek szemével Harryre nézett, majd lassan lehajtotta agancsos fejét. Harrybe belehasított a felismerés...

– Ágas – suttogta.

Remegő ujjakkal a szarvas felé nyúlt, de mielőtt elérhette volna, az állat köddé vált.

Harry mozdulni sem bírt, még a kezét sem eresztette le, csak állt, és döbbenten bámult maga elé.

Kábulatából a háta mögött felhangzó patadobogás térítette magához. Összerezcent, majd megpördült a tengelye körül. Hermione futva közeledett felé, maga mögött vonszolva Csikócsört.

– Az isten szerelmére, mit csináltál!? – rémüldözött a lány. – Megígérted, hogy nem avatkozol bele!

– Megmentettem az életünket – felelte Harry. – Gyere, bújjunk el a bokor mögött. Elmagyarázom...

Hermione tátott szájjal hallgatta a beszámolót.

– Meglátott valaki?

– Persze! Épp ez a lényeg! Én magam láttam meg magamat. Én voltam az, akit az apámnak néztem!

– Nem tudom elhinni, Harry... Hogy idézhettél te meg olyan patrónust, amelyik elbír száz dementorral? Ez még egy felnőtt varázslónak is nagyon nehéz feladat!

– Tudtam, hogy sikerülni fog – felelte Harry –, hiszen pár órája láttam, hogy képes vagyok rá... Ez így nagy butaság?

– Nem tudom... Harry, odanézz! Piton!

Mindketten kidugták a fejüket a bokor mögül, és a túlsó part felé néztek. Piton már magához tért, és odament a földön heverő alakokhoz. Mikor Harryék megpillantották, épp hordágyakat varázsolt elő. Harry, Hermione és Black teste felemelkedett a földről, és besorakozott egy negyedik lebegő hordágy mellé, amin bizonyára Ron feküdt. Ezután Piton felemelte pálcáját, és elindult a sebesültekkel a kastély felé.

– Mindjárt itt az idő. – Hermione az órájára nézett. – Dumbledore negyvenöt pere múlva ránc zárja a kórterem ajtaját. Addig ki kell szabadítanunk Siriust, és vissza kell érnünk a gyengélkedőre, különben észreveszik, hogy eltűntünk.

Várakozás közben a tó vizén tükröződő felhőket nézték, s hallgatták a bokor ágai között hancúrozó szél halk susogását. Csikócsőr unalmában ismét féregvadászatba kezdett.

– Szerinted beértek már? – kérdezte Harry. Megnézte az óráját, majd felpillantott a kastélyra. Tekintetével megkereste a Nyugati Tornyot, és számolni kezdte az ablakokat.

– Nézd! – suttogta Hermione. – Valaki kijött a kastélyból! Ki az?

Harry a szemét meresztve belebámult a sötétbe. Az alak sietős léptekkel elindult a birtok egyik kapuja felé. Ahogy ráesett a hold fénye, valami nagy, fényes tárgy csillant meg a derekán.

– Macnair! – sziszegte Harry. – A hóhér! Elindult a dementorokért! Eljött a pillanat, Hermione!

Harry bakot tartott a lánynak, és felsegítette Csikócsőr hátára. Ő maga a bokor egyik alacsony ágát használta lépcsőnek, úgy kapaszkodott fel Hermione elé. Azután hátrahúzta Csikócsőr kötelét, és a másik végét is hozzácsomózta a nyakörvhöz, rögtönzött kantárt fabrikálva.

– Indulhatunk? – szólt hátra a válla fölött Hermionénak. – Erősen kapaszkodj belém...

Cipője sarkával megbökte a hippogriff oldalát.

Csikócsőr nyomban a levegőbe emelkedett. Harry összeszorította a térdét, a fel-le mozgó, hatalmas szárnyak a lábszárát súrolták. Érezte Hermione karját a derekán, és hallotta a lány panaszos motyogását:

– Uramisten... szédülök... mindjárt lezuhanunk...

Harry irányba állította Csikócsőrt, s a hippogriff suhogó szárnycsapásokkal a kastély felső emeletei felé repült...

Harry erősen meghúzta a kötel bal szarát, mire Csikócsőr élesen bekanyarodott. Harry az elsuhanó ablakokat számolta. Egyszerre megrántotta a kantárt. – Hó!

Csikócsőr lassított, majd megállt – pontosabban elkezdett fel-le liftezni a kiszemelt ablak előtt: mozgatnia kellett a szárnyát, hogy ne zuhanjanak le, s minden lomha szárnycsapással két métert emelkedett – csak hogy aztán ugyanannyit süllyedjen.

Az egyik ilyen emelkedés során Harry megpillantotta Siriust, aki csüggedten üldögélt egy széken.

– Ott van!

Lefelé menet sikerült bekopogtatnia az ablakon.

Black felpillantott – és elkerekedett a szeme. Felpattant a székről, és odasietett az ablakhoz, de az zárva volt.

– Álljon félre! – kiáltott be neki Hermione. Egyik kezével elengedte Harry derekát, és előhúzta varázspálcáját.

– Alohomora!

Az ablak kitárult.

– De hát... hogyan – hebegte Black a hippogriffre meredve.

– Szálljon fel. Sietnünk kell... – Harry két oldalról bele markolt Csikócsőr nyakába, hogy helyben tartsa. – El kell tűnnie innen. Macnair már elindult a dementorokért.

Black két kézzel megkapaszkodott a szűk ablak keretében, s macskaügyességgel kimászott. Ezúttal jól jött, hogy olyan sovány. Átvetette lábát Csikócsőr hátán, és ügyesen elhelyezkedett Hermione mögött.

Harry megrázta a kantárt.

– Jól van, Csikócsőr! – szólt. – Fel! Gyerünk a toronyba!

A hippogriff egyetlen lendületes szárnycsapással a Nyugati Torony magasságába emelte őket, s néhány másodperc múlva karmos és patás lábai lehuppantak a párkányzatra. Harry és Hermione sietve lemásztak a hátáról.

– Ne vesztegessen az időt, Sirius – zihálta Harry. – Pillanatokon belül benyitnak Flitwick szobájába, és észreveszik, hogy eltűnt.

Csikócsőr a köpárkányt kapálta lábával, és idegesen rázta a fejét.

– Mi történt a másik fiúval, Ronnal? – kérdezte sietve Sirius.

– Fel fog épülni. Még nem tért magához, de Madam

Pomfrey azt mondta, ki tudja kúrálni. Induljon – gyorsan! Black azonban még mindig Harry arcába meredt. – Hogy köszönjem meg...

– INDULJON! – kiáltott rá kórusban a két gyerek.

Black egy rántással megfordította Csikócsőrt.

– Találkozunk még – szólt. – Bebizonyítottad, hogy apád fia vagy, Harry...

Sarkával finoman megbökte a hippogriff tollas testét. Harry és Hermione hátraugrottak a hatalmas szárnyak elől... Csikócsőr a magasba emelkedett, és néhány másodperc alatt öklömnyi sötét foltta zsugorodott a távolban. Azután egy felhő úszott a hold elé... A hippogriffet és utasát elnyelte az éjszakai ég.

Huszonkettedik fejezet **Bagolyposta – másodszor**

– Harry!

Hermione Harry talárja ujját rángatta, s közben az órájára meredt.

– Pontosan tíz perc múlva a gyengélkedőn kell lennünk. Azután Dumbledore bezárja az ajtót...

– Jól van. – Harry még utoljára végighordozta tekintetét az éjszakai égen, azután bólintott. – Induljunk.

Beosontak a toronyba vezető ajtón, és sietve elindultak a meredek csigalépcsőn. A lépcső aljába érve beszélgetés hangjaira lettek figyelmesek. Gyorsan a falhoz lapultak, és lélegzet-visszafojtva hegyezték a fülüket. A hangokból ítélve Caramel és Piton épp azon a folyosón siettek végig, amelyikre a csigalépcső vezetett.

– ...remélem, Dumbledore nem fog akadékoskodni – mondta Piton. – Itt helyben végrehajtják Blacken a csókot?

– Amint Macnair megérkezik a dementorokkal. El se tudja képzelni, milyen kínos volt számomra ez a Black-ügy. De hál' Istennek holnap végre értesíthetem a Reggeli Prófétát, hogy kézre kerítettük... Magának is nyilatkoznia kellene... És gondolom az ifjú Harry is szívesen beszámol majd a Prófétának a maga életmentő akciójáról – persze csak miután kiheverte az elmezavarát.

Harry a fogát csikorgatta. Mikor Caramel és Piton elhaladtak mellettük, egy pillanatig látta a bájtaltantanár önelégült arcát.

A két férfi egyre távolodott. Mikor elhalt lépteik zaja, Harry és Hermione rohanni kezdtek az ellenkező irányba. Leszaladtak egy másik lépcsőn, aztán egy harmadikon, futva elindultak egy újabb folyosón – s akkor hirtelen kacarászás ütötte meg a fülüket.

– Ez Hóborc! – suttogetta Harry, és megragadta Hermione csuklóját. – Gyere!

Azzal bevonszolta a lányt a legközelebbi osztályterembe. És valóban: alighogy becsukták maguk mögött az ajtót, a folyosón felharsant Hóborc hangja. A kopogószellem hujjogott és hahotázott széles jókedvében.

Hermione az ajtóra tapasztotta a fülét.

– Szörnyű alak – suttogetta. – Azért van így feldobva, mert tudja, hogy a dementorok el akarják intézni Siriust. – Az órájára pillantott. – Már csak három percünk van, Harry!

Vártak, amíg Hóborc hallótávolságon kívülre ért, majd kisurrantak a folyosóra, és újból futásnak eredtek.

– Hermione – zihálta Harry. – Mi lesz... ha nem érünk vissza... idejében... és Dumbledore... bezárja az ajtót?

– Azt még elgondolni is szörnyű! – Hermione futás közben újból az órájára nézett. – Egy perc!

Megérkeztek arra a folyosóra, ahonnan a gyengélkedő ajtaja nyílt.

– Jól van – bólintott Hermione. – Hallom Dumbledore hangját. Gyerünk tovább!

Lábujjhegyen elindultak a folyosón. Kisvártatva kinyílt a kórterem ajtaja, és megjelent Dumbledore háta.

– Bezárlak titeket a kórterembe – szólt az igazgató. – A pontos idő huszonhárom óra ötvenöt perc. Három fordítás elég lesz, Hermione. Sok szerencsét.

Dumbledore kihátrált az ajtón, és becsukta maga után. Azután elővette a pálcáját, hogy elvégezze az ajtózáro varázslatot. Harry és Hermione rémülten rohanni kezdtek felé. Dumbledore meghallotta lépteiket, és felpillantott. Szája széles mosolyra húzódott hosszú ezüstös bajusza alatt.

– Nos? – kérdezte halkan.

– Sikerült! – zihálta Harry. – Sirius elrepült Csikócsőr hátán...

Dumbledore elismerően nézett rájuk.

– Szép munka volt. – Egy pillanatra az ajtó felé fordult, és hallgatózott.
– Igen, azt hiszem, már el is indultatok. Menjetek be... rátok zárom az ajtót.

Harry és Hermione besurrantak a kórterembe. Az üres volt – pontosabban az utolsó ágyon ott feküdt az ájult Ron. Kattant a zár, s Harryék sietve bebújtak saját ágyukba. Alighogy Hermione visszadugta az időnyerőt a talárja alá, kinyílt Madam Pomfrey szobájának ajtaja, s a javasasszony belépett a kórterembe.

– Jól hallottam, hogy távozott az igazgató úr? Most már szabad foglalkoznom a betegeimmel

Madam Pomfrey igencsak harapós kedvében volt, Harry és Hermione jobbnak látták zokszó nélkül elfogadni a felkínált csokoládét. A javasasszony lecövekelt az ágyuk mellett, és falatonként adagolta nekik a gyógyító édességet. Harry nyelni is alig tudott, úgy összeszorult a torka az izgalomtól. Hermione gépiesen rágott, de az ő arcán is feszült várakozás tükröződött...

Épp a negyedik kocka csokoládét vették át Madam Pomfreytől, mikor távoli hang hatolt a fülükbe: az egyik felsőbb emeleten valaki felordított...

– Mi volt ez? – kérdezte riadtan a javasasszony.

További dühös hangok hallatszottak, egyre tisztábban és hangosabban. Madam Pomfrey az ajtóra meredt.

– Mit képzelnék ezek? Felverik az egész kastélyt...

A hangok gazdái egyre közeledtek. Harry igyekezett kivenni, miről beszélnek.

– Bizonyára dehoppanált, Perselus. Valakit ott kellett volna hagynunk mellette. Te jó ég, ha ez nyilvánosságra kerül...

– NEM DEHOPPANÁLT! – üvöltötte Piton, immár a közvetlen közelből. – EBBEN A KASTÉLYBAN NEM LEHET SE HOPPANÁLNI, SE DEHOPPANÁLNI! POTTER! EZ POTTER MŰVE!

– Ugyan már, Perselus. Én magam zártam be Harryt a gyengélkedőbe...
BAMM!

A kórterem ajtaja kitárult.

Caramel, Piton és Dumbledore masíroztak be a helyiségbe. Dumbledore nyugodt, sőt vidám arcot vágott. Caramel zaklatottnak tűnt, Piton pedig egyenesen magánkívül volt.

– KI VELE, POTTER! – bömbölte. – HALLJUK, MIT MŰVELTÉL!?

– Piton professzor! – hüledezett Madam Pomfrey. – Fékezze magát!

– Gondolkozzon, Piton – csóválta a fejét Caramel. – Hisz maga is látta, hogy az ajtó zárva volt...

– SEGÍTETT NEKI MEGSZÖKNI! – ordította eltorzult arccal Piton. Csak úgy fröcsögött a szájából a nyál. – TUDOM!

– Térjen észhez, jóember! – ripakodott rá Caramel. – Badarságokat beszél!

– MAGA NEM ISMERI POTTERT! – toporzékolt Piton. – Ő TETTE! TUDOM, HOGY Ő TETTE...

– Elég legyen, Perselus – szólt rá csendesen Dumbledore. – Használja az eszét. Tíz perce hagytam magukra őket, és azóta ez az ajtó zárva volt. Madam Pomfrey, elhagyták a tanulók a betegágyukat?

– Dehogy hagyták! – méltatlankodott a javasasszony. – Egész idő alatt itt voltam velük.

– Látja, Perselus? – tárta szét a karját Dumbledore. – Nem látom értelmét tovább zaklatni Harryt és Hermionét. Vagy feltételezi, hogy képesek egyszerre két helyen lenni?

Caramel mélységes döbbenettel nézett Pitonra, Dumbledore derűsen hunyorgott félhold alakú szemüvege mögött. Piton tágra nyílt szemmel, tátogva meredt rájuk, majd sarkon fordult, és suhogó talárral kicsörtetett a kórteremből.

– Nem hittem volna, hogy ilyen labilis az idegrendszere – csóválta a fejét Caramel. – A maga helyében rajta tartanám a szemem, Dumbledore.

– Nem az idegeivel van gond – felelte higgadtan Dumbledore. – Csak kissé rosszul viseli, ha csalódnia kell.

– Azt én is rosszul viselem! – mérgelődött Caramel. – A Reggeli Próféta napokig azon fog csámcsogni, hogy Blacknek megint sikerült kicsúsznia a markunkból! Hát még ha tudomást szereznek a hippogriff esetéről... Akkor aztán végképp mindenki rajtam fog nevetni... Apropos, megyek, értesítem a minisztériumot...

– Mi lesz a dementorokkal? – kérdezte Dumbledore. – Remélem, most már megszabadulunk tőlük.

– Természetesen... Nem maradhatnak itt tovább... – Caramel zaklatottan a hajába túrt. – Még rágondolni is rossz, hogy kis híján elvégezték a csókot egy ártatlan gyereken... Álmomban se hittem volna, hogy ilyesmi előfordulhat... Haladéktalanul visszaküldöm őket Azkabanba. Arra gondoltam, hogy esetleg sárkányokat kellene elhelyeznünk a bejáratoknál.

– Hagrid pártolná az ötletet – jegyezte meg Dumbledore, huncut mosolyt villantva Harry és Hermione felé.

Caramel és Dumbledore távoztak, Madam Pomfrey az ajtóhoz sietett, bezárta mögöttük, majd méltatlankodó ciccegés közepette elindult a szobája felé.

Alighogy becsukódott mögötte az ajtó, halk nyögdécselés hallatszott a szélső ágy felől. Ron magához tért. Szemét dörzsölgetve felült, és körülnézett.

– Mi... mi történt? – dadogta. – Harry? Mit keresünk a gyengélkedőn? Hol van Sirius? Hol van Lupin? Mi történt?

Harry és Hermione egymásra néztek.

– Te meséled el – szólt Harry, és gyorsan bekapott egy nagy kocka csokoládét.

Harry, Ron és Hermione másnap délben hagyták el a gyengélkedőt. A kastély csendes és kihalt volt, csupán néhány első és másodéves kószált a folyosókon, a többi diák Roxmortsban ünnepelte a tanév végét. Ron és Hermione nem vágyott a faluba, Harry pedig amúgy sem mehetett le, úgy döntöttek hát, hogy a parkban töltik a meleg nyári délutánt. Beszélgetésük témája természetesen a több felvonásos esti kaland volt, találgatták, merre járhat Sirius és Csikócsőr. A tópartra érve leültek, és elgyönyörködtek a lustán lubickoló óriáspolipban. Harry lassan elvesztette a beszélgetés fonalát, tekintete a túlsó part felé vándorolt, és eszébe jutott a csodálatos szarvas...

Ekkor széles árnyék jelent meg a fűvön. A három jó barát kíváncsian hátrafordult. Hagrid állt mögöttük, lepedő méretű zsebkendőt tartott a kezében, azzal törölgette verejtékező arcát. Másnaposságtól karikás szeme boldogan csillogott.

– Tudom, hogy bosszankodnom kellene Black szökése miatt – szólt mentegetőzve. – De képzeljétek el, mi történt...

– Na mi? – kérdezte gyorsan Harry, és kíváncsi arcot vágott.

– Csikócsőr megszökött! Szabad, mint a madár! Egész éjjel ünnepeltem!

– De hisz ez csodálatos! – szólt a tőle telhető legnagyobb lelkesedéssel Hermione, majd lopva szigorú pillantást vetett Ronra, aki alig bírta visszafojtani nevetését.

Hagrid átszellemült arccal meredt a horizont felé.

– Biztos túl lazára kötöttem a csomót... Jut eszembe, aggódtam is érte ma reggel... Félttem, hogy esetleg összefutott Lupin professzorral az erdőben, de Lupin azt mondja, nem evett semmit az éjjel...

– Tessék? – kérdezte tettetett értetlenséggel Harry.

– Teringettét, hát ti még nem is hallottátok? – Hagrid suttogóra fogta a hangját, pedig közel s távol egy lélek se volt négyükön kívül. – Azt hittem, már mindenki tudja... Piton ma reggel mesélte el a mardekárosoknak... Kapaszkodjatok meg: Lupin professzor vérfarkas. Az éjjel átalakult, és szabadon kószált a birtokon... Persze most már csomagol.

– Csomagol? – kapta fel a fejét Harry. Ezúttal nem kellett színlelnie a döbbenetet. – Miért?

Hagrid csodálkozva nézett rá.

– Hogyhogy miért? Hát azért, mert elmegy... Azonnal benyújtotta a felmondását.

Harry talpra szökkent.

– Beszélek vele – fordult barátaihoz. – De ha már felmondott...

– Nem érdekel. Akkor is beszélnem kell vele. A toronyban találkozunk.

Lupin szobájának ajtaja nyitva volt. A professzor már összecsomagolta ingóságai nagy részét. A kákalag akváriuma üresen ásított, s mellette ott feküdt a jól ismert viharvert bőrönd. Maga Lupin épp az íróasztala fölé hajolva tanulmányozott valamit, amikor Harry kopogtatott az ajtófélfán.

– Láttam, hogy jössz – nézett fel mosolyogva a professzor, és az asztalon heverő pergamenlapra bökött. Az a Tekergők Térképe volt.

Harry nyelt egyet.

– Most beszéltem Hagriddal – szólt. – Azt állítja, hogy a tanár úr benyújtotta a felmondását. Igaz ez?

– Sajnos igen – felelte Lupin, és hozzálátott, hogy kiürítse az íróasztal fiókjait.

– De hát miért? Hiszen senki nem vádolja azzal, hogy segített Siriusnak! Lupin az ajtóhoz lépett, és becsukta Harry mögött.

– Valóban nem. Dumbledore elhitette Caramellel, hogy csak rajtatok akartam segíteni. – Lupin sóhajtott. – Ez már sok volt Perselusnak, főleg azok után, hogy lecsúszott a Merlin-díjról. Így aztán a reggelinél véletlenül megemlítette a diákjainak, hogy vérfarkas vagyok.

– De hát ezért még nem kell felmondania!

Lupin keserűen elmosolyodott.

– Holnap ilyenkor Dumbledore asztala már tele lesz az aggódó szülők leveleivel. Eszük ágában sem lesz hozzájárulni, hogy egy vérfarkas tanítsa a gyerekeket... és a tegnap esti események után kénytelen vagyok igazat adni nekik. Kész csoda, hogy nem történt tragédia... Ez nem fordulhat elő még egyszer...

– Maga az egyik legjobb tanár ebben az iskolában! – csattant fel szenvedélyesen Harry. – Ne menjen el!

Lupin nem felelt, csak a fejét rázta. Újra az íróasztalhoz lépett, és folytatta a fiókok kiürítését. Harry lázasan töprengett valami meggyőző érven, de mielőtt megszólalhatott volna, Lupin folytatta:

– Reggel beszéltem az igazgató úrral. A szavaiból azt vettem ki, hogy többen is neked köszönhetik az életüket. Büszke vagyok rád, Harry. Mesélj a patrónusodról.

Harry csodálkozva nézett Lupinra.

– Honnan tud róla?

– Mi más kergette volna el a dementorokat? – mosolygott Lupin.

Harry elmesélte a történetet, s mikor a végére ért, Lupin újra elmosolyodott.

– Jól sejted – szólt –, apád valóban mindig szarvassá változott. Ezért is neveztük el Ágasnak.

Lupin bedobta az utolsó könyvet a bőröndbe, sorban betolta az íróasztal fiókjait, azután ismét Harryhez fordult.

– Tessék... visszahoztam neked a Szellemszállásról. – Átnyújtotta Harrynek a láthatatlanná tévő köpenyt, majd rövid habozás után a Tekergők Térképe után nyúlt. – Már nem vagyok a tanárod, semmi akadályja tehát, hogy ezt is visszaadjam neked. Biztos vagyok benne, hogy te és a barátaid nemegyszer hasznát veszitek még.

Harry átvette a térképet, és elvigyorodott.

– Egyszer azt mondta nekem, hogy Holdsáp, Féregfark, Tapmancs és Ágas jó tréfának tartanak, ha sikerülne kicsalogatniuk az iskolából.

– Most is ezt mondom – felelte Lupin, és lehajolt, hogy becsukja bőröndjét. – James végtelenül csalódott lenne, ha a fia nem fedezné fel a kastélyból kivezető titkos alagutakat.

Kopogtattak az ajtón. Harry gyorsan betömködté a köpenyt és a térképet a talárja alá.

Dumbledore professzor lépett a szobába. Úgy tűnt, cseppet sem csodálkozik azon, hogy ott találja Harryt.

– A kocsit a kapunál várja, Remus – szólt.

– Köszönöm, igazgató úr.

Lupin a hóna alá vette a kákalag akváriumát, a másik kezével pedig felemelte a kopott bőröndöt.

– Nos... Isten veled, Harry – szólt mosolyogva. – Öröm volt tanítani téged. Biztosra veszem, hogy látjuk még egymást. Nem kell kikísérnie, igazgató úr, egyedül is boldogulok...

Harrynek az volt a benyomása, hogy Lupin a lehető leggyorsabban távozni szeretne.

– Ég áldja, Remus – köszönt el ünnepélyes-komolyan Dumbledore.

Lupin a térdével megtámasztotta az akváriumot, hogy kezét tudjon fogni az igazgatóval. Azután még egyszer Harryhez fordult, mosolyogva biccentett neki, és távozott.

Harry lezúgott Lupin megürült székére, és a padlóra meredt. Csak akkor nézett fel újra, mikor a szoba ajtaja nyikorogva becsukódott. Dumbledore keze még a kilincsen volt.

– Miért lógatod az orrod, Harry? – kérdezte csendesen az igazgató. – Dagadnod kellene a büszkeségtől azok után, amit tegnap este véghezvittél.

– Nem sokat értem el vele – felelte keserűen Harry. – Pettigrew megszökött.

– Azt mondd, nem sokat értél el? – csóválta a fejét Dumbledore. – Nagyon tévedsz: mindent elértél, amit csak lehetett. Segítettél abban, hogy az igazság napvilágra kerüljön. Megmentettél egy ártatlan embert attól, ami még a halálnál is rettentőbb.

Rettentő. A szó egy emléket idézett fel Harry fejében. Hatalma rettentőbb lesz, mint valaha... Trelawney professzor jóslata!

– Igazgató úr kérem... tegnap, a jóslástanvizsgám végén Trelawney tanárnő... nagyon furcsa dolgokat mondott.

– Nocsak! – vonta fel a szemöldökét Dumbledore. – Úgy érted, hogy még a szokásosnál is furcsábbakat?

– Igen... Egyszer csak kifordult a szeme, és mély hangon kezdett el beszélni. Azt mondta, még éjfél előtt visszatér Voldemorthoz a régi szolgája... és a szolga segítségével Voldemort visszanyeri a hatalmát. – Harry Dumbledore-ra meredt. – Azután magához tért, és semmire nem emlékezett az egészből. Lehet, hogy... lehet, hogy ez egy igazi jóslat volt?

Dumbledore elismerően hümmögött.

– Nem kizárt, hogy tényleg az volt – szólt fejcsóválva. – Ki hitte volna? Ezzel kettőre emelkedne az igazi jóslatainak száma. Ideje fizetésemelést adnom neki...

Harry nem tudta mire vélni a gunyoros választ.

– De hát – hebegte –, de hát én magam akadályoztam meg, hogy Sirius és Lupin professzor megöljék Pettigrew-t! Én leszek a hibás, ha Voldemort visszatér!

– Szó sincs róla – felelte csendesen Dumbledore. – Hát semmit nem fogtál fel abból, amire az időnyerő tanít minket? A tetteink olyan bonyolult, olyan szerteágazó következményekkel járnak, hogy jóformán lehetetlen azokból a jövő eseményeire következtetni... A drága jó Trelawney professzor az élő példa erre... Nemes cselekedetet vittél véghez, amikor megmentetted Pettigrew-t.

– De ha egyszer segíteni fog Voldemortnak...!

– Pettigrew az életét köszönheti neked. A személyében olyan szárnysegédet küldtél Voldemortnak, aki az adósod. Ha egy varázsló megment egy másik varázslót a haláltól, sajátos szövetség jön létre köztük... És bizonyosra veszem, hogy Voldemort semmire sem vágyik kevésbé, mint hogy a szolgája Harry Potter adósa legyen.

– Én nem akarok Pettigrew szövetségese lenni! – fakadt ki Harry. – Ő árulta el a szüleimet!

– Amiről most beszélünk, az az élet mágiájának legmélyebb, legkifürkészhetetlenebb titkai közé tartozik. Hidd el, Harry, eljön a nap, amikor örülni fogsz neki, hogy megmentetted Pettigrew életét.

Harry megpróbált elképzelni egy ilyen szituációt, de hiába. Dumbledore mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Jól ismertem az édesapádat, Harry – szólt szelíden. – Közel állt hozzám, nemcsak amíg a Roxfortba járt, de későbbi életében is... Biztos vagyok benne, hogy hasonló helyzetben ő is megmentette volna Pettigrew-t.

Harry az igazgató szénébe nézett. Dumbledore nem fogja kinevetni... neki elmondhatja...

– Tegnap este... azt hittem, az apám idézte meg azt a patrónust. Úgy értem, amikor megláttam magam a tó túlsó partján... azt hittem, őt látom.

– Nincs ebben semmi különös – felelte komolyan Dumbledore. – Megdöbbentő, hogy mennyire hasonlítasz édesapádra – ezt biztos sokan mondták már neked. Csak a szemed más... a szemed az édesanyádé.

Harry a fejét rázta.

– Nem értem, hogy gondolhattam ilyen butaságot – motyogta. – hiszen meghalt.

– Hát nem tudod, hogy akiket igazán szeretünk, azok haláluk után sem hagynak magunkra minket? Nem tapasztaltad még, hogy ők az elsők, akik segítségünkre sietnek életünk nehéz pillanataiban? Az édesapád ott él benned, Harry, és meg is mutatkozik, valahányszor szükséged van rá. Mit gondolsz, miért épp egy szarvas jelenik meg, ha a patrónusodat szólítod? Tegnap este Ágas tért vissza közénk.

Harry kerekre nyílt szemmel meredt Dumbledore-ra.

– Sirius tegnap elmesélte nekem, hogyan lettek mindhárman animágusok – magyarázta mosolyogva az igazgató. – Rendkívüli teljesítmény – ahogy az is, hogy sikerült mindezt titokban tartaniuk előttem. Aztán eszembe jutott, milyen sajátos formát öltött az a patrónus, akit a Hollóhát elleni meccsen

Malfoy úrfira és a társaira küldtél. Egyszóval tegnap este valóban az apádat láttad, Harry... őt találtad meg önmagadban.

Azzal Dumbledore kiment a szobából, s Harry magára maradt örvényként kavargó gondolataival.

Harry, Ron, Hermione és Dumbledore professzor kivételével senki nem tudta, hogy pontosan mi is történt azon az estén, amikor Sirius, Csikócsőr és Pettigrew kerekelt oldottak a Roxfortból. Az utolsó napokban a legkülönbözőbb elméletek és magyarázatok terjedtek el az iskolában, de Harry egyetlen olyan változatot sem hallott, ami akár csak megközelítette volna az igazságot.

Malfoyt a legjobban Csikócsőr eltűnése bosszantotta. Meg volt győződve róla, hogy a hippogriffet Hagrid szöktette meg, és mérhetetlenül megalázónak érezte a tényt, hogy egy egyszerű vadőr túljárt az ő és az apja eszén. Percy Weasleyt nem érdekelte túlságosan a hippogriff, feltétlenül szükségesnek tartotta viszont, hogy állást foglaljon Sirius szökésének ügyében.

– Ha sikerül bekerülnöm a minisztériumba – hangoztatta fontoskodó arccal –, számos javaslatot fogok benyújtani a varázsbűnüldöző szervek munkájával kapcsolatban.

Hogy pontosan mit akar javasolni, azt csak a barátnője, Penelope tudta, ugyanis a bevezető mondat után – tartva a tervezet hosszadalmas kifejtésétől – mindenki más hanyatt-homlok elmenekült Percy közeléből.

Harry vigasztalhatatlan volt. A gyönyörű idő, az iskolát betöltő vidám zsivaj, Sirius csodával határos megmenekülése – mindez együtt sem volt elég hozzá, hogy jókedvre derüljön. Több dolog is nyomta a szívét – s az egyik természetesen Lupin kényszerű távozása volt.

A professzor összes tanítványa döbbenten fogadta a hírt. – Kíváncsi vagyok, kit küldenek a nyakunkra a jövő tanévben – füstölgött Seamus Finnigan.

– Talán egy vámpírt – vetette fel reménykedve Dean Thomas.

A másik dolog, ami ólomsúllyal nehezedett Harry lelkére, Trelawney jóslata volt. Újra meg újra eszébe jutott Pettigrew, s nem tudta kivenni a fejéből a gondolatot, hogy az áruló talán már együtt szövögeti gonosz terveit Voldemorttal...

Mélabújának legfőbb oka azonban nem Lupin távozása és nem is Pettigrew szökése volt, hanem az a rémisztő tudat, hogy hamarosan vissza kell térnie a Dursley-házba. Visszasírta azt a röpké félórát, azt a csodálatos fél órát, mikor még azt hitte, hogy Sirius Blackhez, a szülei legjobb barátjához költözhet... az majdnem olyan jó lett volna, mint visszakapni az édesapját. Sirius távozásával ez a szép remény talán örökre szertefoszlott...

A vizsgák eredményét a tanév utolsó napján hirdették ki. Harry, Ron és Hermione mindenből átmentek. Harry nem győzött csodálkozni, hogy a bájitaltanvizsgálója is sikerült, minél többet töprengett a problémán, annál szilárdabb meggyőződésévé vált, hogy érdemjegyét nem szaktanári, hanem igazgatói szinten határozták meg. Harry korábban azt hitte, Piton fokozhatatlan ellenszenvvel viseltet iránta – a kalandos este óta azonban belátta, hogy tévedett: Piton igenis tudta fokozni gyűlöletét. Valahányszor meglátta Harryt, pengevékony ajkai fenyegetően rángatózni kezdtek, és úgy nyújtogatta hosszú ujjait, mintha már a keze között érezné Harry torkát.

Percy az összes RAVASZ-án kitűnő osztályzatot kapott, Fred és George nagy nehezen összekapartak néhány R. B. F.-et. A Griffendél – elsősorban kviddicscsapatának káprázatos teljesítménye miatt – ebben az évben is elnyerte a házkupát. Ez többek között azzal járt, hogy a tiszteletükre az

évváró vacsorán piros és aranyszínű díszek kerültek a nagyterem falaira, s a lakomán a Griffendél asztalánál ülők mulattak a leghangosabban.

A nagy eszem-iszom olyan remek hangulatban folyt, hogy Harry – ha csak egy röpke órára is – minden gondját elfelejtette.

A Roxfort Expressz másnap délelőtt indult. A vonaton Hermione izgalmas hírekkel szolgált barátainak.

– Reggeli előtt beszéltem McGalagony professzorral. Megmondtam neki, hogy leadom a mugliismeretet.

– Miért? – hüledezett Ron. – Hiszen háromszázhusz százalékos eredménnyel vizsgáztál belőle!

– Igen – sóhajtott Hermione –, de nem bírnék ki még egy ilyen évet. Az időnyerő teljesen kikészített. Vissza is adtam McGalagonynak. Mugliismeret és jóslástan nélkül rendes órarendet tudok összeállítani.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy képes voltál titkolózni előttünk – mondta szemrehányóan Ron. – Ha jól tudom, a barátaid vagyunk.

– Ígéretet tettem, hogy senkinek nem szólok róla – felelte nagy komolyan Hermione.

Harry eközben a kastély távolodó tornyait nézte. Két hosszú hónapig nem láthatja a Roxfortot...

– Ne vágj már ilyen savanyú képet, Harry! – szólt rá Hermione.

Harry összerezzent.

– Oh... csak a vakáción töprengtem – felelte gyorsan.

– Igen, igen, jó, hogy mondd – kapott a szón Ron. – Szeretném, ha nálunk nyaralnál. Megbeszélem anyáékkal, azután felhívlak. Most már tudom, hogyan kell használni a feletont...

– Telefon a neve, Ron – javította ki fejcsóválva Hermione. – Neked se ártana egy-két félév mugliismeret...

Ron eleresztette a füle mellett a megjegyzést.

– Idén nyáron lesz a kviddics világkupa! Van kedved megnézni, Harry? Ha nálunk fogsz lakni, együtt mehetünk! Apa tud szerezni jegyeket a munkahelyén...

Ez az ötlet végre javított valamicskét Harry kedélyállapotán.

– Aha... szerintem Dursleyék szívesen megválnak tőlem... főleg ha eszükbe jut, mit műveltem Marge nénivel...

Harry ezek után már szívesen játszott néhány parti robbantósdit barátaival, s mikor megjelent a kupé ajtajában a büfékocsis boszorkány, kiadós – de persze csokoládémentes – ebédet vásárolt magának.

Akkor még nem sejtette, hogy az utazás további kellemes meglepetéseket is tartogat számára. Már benne jártak a délutánban, amikor...

– Harry – szólalt meg hirtelen Hermione. – Mi az ott?

Harry követte a lány tekintetét. A kupé ablaka mögött egy nagyobb fehér folt, s hozzábiggyesztve egy kicsiny, szürke valami lebegett. Harry felállt, és közelebb hajolt az üveghez. A valami egy kis bagoly volt, a fehér folt pedig egy – hozzá képest hatalmas – boríték. A madár olyannyira apró volt, hogy a vonat kavarta szél ide-oda dobálta. Harry gyorsan lehúzta az ablakot, kinyúlt, és elkapta a madarat. Olyan érzés volt, mintha egy tollas cikeszt szorongatna. Óvatosan bemenekítette a baglyot a vonatba. Az habozás nélkül Harry ülőhelyére pottyantotta a borítékot, majd vidáman röpködni kezdett a kupéban. Szemmel láthatóan büszke volt, hogy sikerült teljesítenie feladatát. Hedvig ránézett apró kollégájára, és gúnyos-lenézően csattintott a csőrével. Csámpás felült, és sárga szemét a kis bagolyra szegezte. Ron ezt baljós jelnek ítélte, és elővigyázatosságból elkapta a madarat.

Harry kezébe vette a borítékot. Az ő neve állt rajta. Gyorsan feltörte hát a pecsétet, szinte még ki sem húzta a teleírt pergamenlapot, máris felkiáltott:

– Siriustól jött!

– Micsoda? – hangzott fel Ron és Hermione kórusa. – Olvasd fel!

Kedves Harry!

Remélem, hogy levelemet még hazaérkezésed előtt kézhez kapod. Nem tudom, hogy a nagynénédék hozzá vannak-e szokva a bagolypostához.

Együtt bujkálunk Csikócsőrrel. Nem árulom el, hol, mert megeshet, hogy a levél illetéktelen kezekbe kerül. Van némi kétségem a bagoly megbízhatósága felől, de jobb postást nem találtam, és ez a példány lelkesen vállalta a feladatot.

Gondolom, a dementorok még mindig kutatnak utánam, de itt biztosan nem találhatnak rám. Azt tervezem, hogy hamarosan megmutatom magam néhány muglinak egy a Roxforttól távol eső helyen – akkor talán megnyugszanak a kedélyek a kastélyban.

Van valami, amit nem említettem Neked rövid találkozásunk alkalmával. Tőlem kaptad a Tűzvillámot.

– Tessék! – harsogta diadalmasan Hermione. – Megmondtam, hogy ő küldte!

– Igen, de eszében sem volt megátkozni a seprűt! – vágott vissza Ron. – Au!

Az apró bagoly mindeddig vidáman huhogott Ron tenyerében, most erősen belecsípett a fiú ujjába – sajátos jelét adva rokonszenvének.

A megrendelést a Te nevedben küldtem – Csámpás adta fel a bagolypostán –, de a vételárat a Gringotts hétszáztizenegetes széfjéből – a sajátomból – utaltattam át. Kérlek, tekintsd a seprűt utólagos, egybevont ajándéknak keresztapádtól mind a tizenhárom születésnapodra.

Ezúton szeretnék elnézést kérni Tőled, amiért megijesztettem azon az estén, amikor eljöttél a nagynénédék házából. Akkor készültem útnak indulni észak felé, s előtte még szerettem volna egy pillantást vetni rád. Ne haragudj, hogy megrémítettem.

Mellékelten küldök egy írást, ami talán hozzájárul ahhoz, hogy kivetkező roxforti éved kellemesebben teljen. Ha szükséged van rám, azonnal értesíts. A baglyod megtalál.

Hamarosan újra írok.

Harry kíváncsian belenézett a borítékba. Az még egy pergamenlapot rejtett. Mikor elolvasta az írást, egyszerre olyan melegség öntötte el, mintha egy hajtásra megivott volna egy nagyüveg forró vajsört.

Én, Sirius Black, Harry Potter keresztapja ezúton engedélyt adok rá, hogy a fent nevezett tanuló hétvégi látogatásokat tegyen Roxmorts faluban.

– Ha ez nem lesz jó Dumbledore-nak, akkor semmi! – rikkantotta vidáman Harry, majd újra a kezébe vette Sirius levelét. – Várjatok, utóirat is van...

Úgy gondoltam, átengedem a kis baglyot Ronnak, elvégre miattam vesztette el a patkányát.

Ron elkerekedett szemmel meredt a parányi madárra. – Tartsam meg? – motyogta tétován. Aztán Harry és Hermione nagy döbbenetére Csámpás orra alá dugta a baglyot.

– Mi a véleményed? – kérdezte. – Biztos, hogy bagoly? Csámpás barátságosan dorombolt. – Akkor jó – vidult fel Ron. – Megtartom.

Az út hátralevő részében Harry többször újraolvasta Sirius levelét. Még akkor is a kezében szorongatta a pergament, mikor leszállt a Roxfort Expresszről a King's Cross pályaudvaron, és barátaival együtt elhagyta a kilenc és háromnegyedik vágányt. A mugli világba lépve azonnal megpillantotta Vernon bácsit. Nagybátyja gyanakodva méregette a tőle pár lépésnyire álló Mr. és Mrs. Weasleyt. Mikor a tetejébe Mrs. Weasley a szeme láttára megölelte Harryt, lerítt az arcáról, hogy legszörnyűbb gyanúja igazolódott be.

– A világkupa ügyében majd még felhívlak! – kiáltotta Ron, mikor Harry búcsút intett neki és Hermionénak, s ládástul-baglyostul elindult Vernon bácsi felé.

A bácsi a tőle megszokott modorban üdvözölte nevelt fiát.

– Az meg mi? – reccsent rá, s a Harry markából kilógó pergamenre meredt. – Ha megint alá akarsz íratni velem valamit, azt ajánlom...

– Nem akarok – vágott a szavába Harry. – Ez csak egy levél a keresztapámtól.

– A keresztapádtól? – visszhangozta elképedve a bácsi. – Mióta van neked keresztapád?

– Amióta élek – felelte vidoran Harry. – Ő volt apa és anya legjobb barátja. Elítélték gyilkosságért, de meglógott a varázslók börtönéből, és most szökésben van. Megígérte, hogy tartani fogja velem a kapcsolatot... rendszeresen meg kell írnom neki, hogy jól megy-e a sorom...

Harry elégedett vigyorral nyugtázta a Vernon bácsi arcára kiülő tömény iszonyatot – s abban a biztos tudatban indult el a pályaudvar kijárata felé, hogy ez a nyár az eddigieknél sokkal, de sokkal kellemesebben telik majd...